LAURELL K. HAMILTON

cadavrul care rîde

the laughing corpse

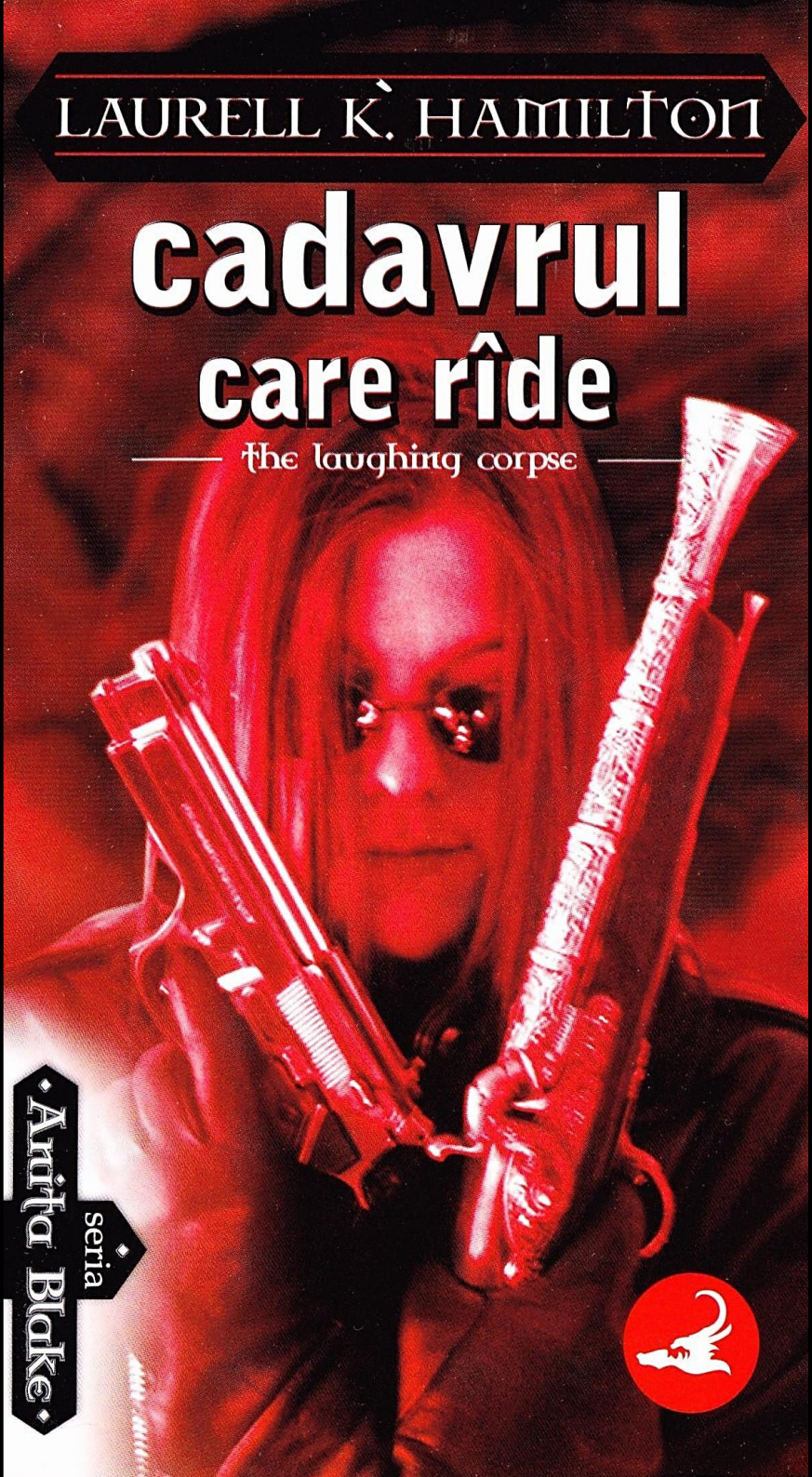

seria Anita Blake

LAURELL. K. **HAMILTON**

CADAVRUL CARE RÂDE

Traducere de Florin Mircea Tudor

TRITONIC
fiction.ro

Laurell K. Hamilton
The Laughing Corpse
COPYRIGHT © 1994 by Laurell K.Hamilton.
Published by arrangement with Writers House LLC.

COPYRIGHT © TRITONIC 2006,
pentru prezenta ediţie în limba română

TRITONIC Grup Editorial
Str. Coacăzelor nr. 5, Bucureşti
e-mail: editura@tritonic.ro
tel. /fax.: +40.21.242.73.77

www.fiction.ro
www.tritonic.ro

Colecţia: fiction.ro
Seria: Anita Blake
Coordonator: MICHAEL HAULICA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HAMILTON, LAURELL K.
Cadavrul care râde / Laurell K. Hamilton; trad.. Florin Mircea Tudor, – Bucureşti: Tritonic, 2006
ISBN (10) 973-733-106-0; ISBN (13) 978-973-733-106-9

I. Tudor, Florin Mircea (trad.)

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: GEORGIANA ZMEU
Tehnoredactor: OFELIACOȘMAN

Comanda nr. T 277 / septembrie 2006
Bun de tipar, octombrie 2006

Tipărit în România

Pentru Ricia Mainhardt, agentul meu literar: o femeie frumoasă, inteligentă, talentată, sigură pe sine şi cinstită. Ce altceva şi-ar mai putea dori un scriitor?

Mulţumiri

Ca de obicei, pentru soţul meu, Gary, care, după aproape nouă ani, a rămas tot dragul meu. Pentru Ginjer Buchanan, editorul nostru care a crezut în Anita şi în mine, încă de la început. Pentru Carolyn Caughey, editorul nostru britanic, care ne face cunoscute, pe Anita şi pe mine, dincolo de ocean. Pentru Marcia Woolsey, care a citit prima nuvelă Anita şi a declarat că este foarte bună. (Marcia, te rog, ia legătura cu editorul meu, mi-ar face mare plăcere să vorbesc cu tine). Pentru Richard A. Knaak, un prieten şi un membru onorific al Alternate Historians. În cele din urmă, ajungi să citeşti şi restul cărţii. Pentru Janni Lee Simner, Marella Sands şi Robert K. Sheaf, care au avut grijă ca această carte să se închege. Mult noroc în Arizona, Janni! Ne va fi dor de tine. Pentru Deborah Millitello care mi-a fost aproape atunci când aveam nevoie. Pentru M.C. Sumner, vecin şi prieten. Alternate Historians pentru totdeauna. Mulţumesc tuturor acelora care au participat la şedinţele mele de lectură de la Windycon şi Capricon.

1

Reşedinţa lui Harold Gaynor era înconjurată de o pajişte verde intens şi de un şir circular de copaci mlădioşi. Casa strălucea în soarele fierbinte de august. Bert Vaughn, şeful meu, parcă maşina pe pietrişul mărunt al drumului de acces. Pietrişul era atât de alb, încât semăna cu nişte bucăţi de sare brută, alese una câte una. De undeva, din afara câmpului vizual, se auzea susurul uşor al apei împroşcate de stropitorile automate. Iarba era într-o stare absolut perfectă în ciuda faptului că statul Missouri se confrunta cu cea mai serioasă secetă din ultimii douăzeci de ani. Ei şi? Nu mă aflam aici pentru a discuta cu domnul Gaynor despre felul în care trebuia folosită apa. Mă aflam aici pentru a discuta despre readucerea la viaţă a morţilor.

Nu se punea problema reînvierii cu adevărat a morţilor. Nu eram chiar atât de bună. Mă refeream la zombi. Morţi care de-abia îşi târâiau picioarele. Cadavre în putrefacţie. Noaptea morţilor vii[1]. Acel tip de zombi. Deşi, cu siguranţă, mai puţin dramatic decât ceea ce Hollywood avea să redea vreodată pe ecran. Sunt o reanimatoare. E o slujbă ca oricare alta, precum vânzarea de asigurări sau construcţia de maşini.

Readucerea la viaţă a morţilor devenise o afacere legală doar de aproximativ cinci ani. Înainte fusese doar un blestem stânjenitor, o experienţă religioasă sau o atracţie turistică. Şi încă mai este, în diverse cartiere din New Orleans, dar aici, în St. Louis, este o afacere. Una profitabilă, mulţumită, în mare parte, şefului meu. Tipu' e un pungaş, o secătură şi un ticălos, dar, să fiu a naibii,

[1] Aluzie la filmul *Night of the Living Dead,* / *Noaptea morţilor vii,* SUA, 1968, regia George A. Romero, punct de referinţă în filmografia genului horror (n. tr.).

dacă nu ştie să facă bani. O calitate esenţială pentru un om de afaceri!

Bert avea un metru nouăzeci şi doi, umeri laţi, de fost jucător de fotbal american în timpul facultăţii, dar şi un început de burtă, rezultat al nenumăratelor beri date pe gât. Costumul albastru-închis era croit astfel încât rotunjimea taliei să nu se observe. La opt sute de dolari cât costase, costumul ar fi trebuit să ascundă chiar şi o turmă întreagă de elefanţi. Părul blond, aproape alb, era tăiat scurt, tunsoare din nou la modă după mulţi ani. Bronzul „de barcagiu“ scotea şi mai mult în evidenţă părul şi ochii palizi, de un gri aproape insipid.

Bert îşi aranjă cravata cu dungi albastre şi roşii şi îşi şterse câteva picături de sudoare de pe fruntea bronzată.

— Am auzit la ştiri că există o tendinţă de a folosi zombii pe terenurile contaminate cu pesticide. Ar putea fi salvate nişte vieţi…

— Bert, zombii putrezesc, nu ai cum să împiedici asta, şi nu rămân destul de inteligenţi prea mult timp pentru a fi folosiţi ca lucrători pe câmp.

— Era doar o idee. Anita, morţii nu au niciun fel de drepturi, conform legii.

— Nu încă.

Nu era bine să readuci morţii la viaţă pentru a-i face sclavii noştri. Era pur şi simplu o mare greşeală, dar nimeni nu mă asculta. În cele din urmă, guvernul a intervenit. Pe plan naţional s-a format o comisie alcătuită din reanimatori şi alţi experţi. Scopul declarat era să cercetăm condiţiile de lucru pentru zombii readuşi la viaţă pe plan local.

Condiţii de lucru! Nimeni n-a înţeles nimic. Nu poţi oferi condiţii bune de lucru unor cadavre! Oricum, nu le vor aprecia. Zombii pot să meargă, eventual să vorbească, dar sunt şi rămân morţi, cu adevărat morţi.

Bert îmi zâmbi cu indulgenţă. Am simţit nevoia să-i trag un pumn în mutra îngâmfată.

— Ştiu că tu şi Charles faceţi parte din comisia respectivă, studiaţi afacerile din zonă şi verificaţi zombii

implicaţi, spuse Bert. E o reclamă grozavă pentru firma Animators Inc.

— Nu o fac pentru reclamă, am răspuns.

— Ştiu. Chiar crezi în cauza ta, lipsită de orice importanţă.

— Eşti un ticălos condescendent, i-am trântit-o, zâmbindu-i dulce.

— Ştiu, declară el, rânjind.

M-am mulţumit să clatin din cap, nu ai cum să câştigi într-un schimb de insulte cu Bert. Nu-i pasă câtuşi de puţin ce cred despre el atât timp cât sunt pe statul său de plată.

Jacheta mea albastru-închis ar fi trebuit să mă ferească de căldură, dar era o minciună. Sudoarea începu deja să-mi curgă pe şira spinării de îndată ce am coborât din maşină.

Bert se răsuci spre mine, îngustându-şi ochii mici şi privindu-mă suspicios.

— Ai pistolul la tine…

— Nu se vede, Bert. Domnul Gaynor nu va şti niciodată.

Sudoarea se aduna sub tocul de la umăr al pistolului.

Simţeam cum bluza de mătase începea să se topească. De obicei încerc să nu port în acelaşi timp ceva de mătase şi tocul de la umăr, pentru că bluza de mătase se boţeşte în locul în care curelele tocului se încrucişează. Pistolul era un Browning de 9 mm pe care adoram să-l am la îndemână.

— Ei şi tu, Anita! Nu cred că ai nevoie de pistol, în mijlocul zilei, atunci când te vezi cu un client.

Vocea lui Bert avea acea nuanţă de superioritate pe care adulţii o folosesc cu copiii: „Hei, micuţo, ştii că asta e doar pentru binele tău“.

Lui Bert nu-i păsa de bunăstarea mea. Dorea doar să nu-l sperie pe Gaynor. Individul ne semnase deja un cec de cinci mii de dolari şi asta doar pentru a ne deplasa până la reşedinţa lui. Ideea era că, dacă acceptam cazul, aveau să mai pice mai mulţi bani. Mult mai mulţi. Bert era în culmea fericirii. Eu eram sceptică. La urma urmei, nu Bert trebuia să readucă la viaţă cadavrul. Eu trebuia s-o fac.

Necazul era că Bert avea, probabil, dreptate. Nu aveam nevoie de pistol în miezul zilei. Probabil.

— Bine, bine, deschide portbagajul.

Bert deschise portbagajul maşinii sale – un Volvo aproape nou-nouţ. Îmi scoteam jacheta, în timp ce el stătea în faţa mea, mascându-mă pentru a nu fi văzută din casă. Ferească Dumnezeu să fiu văzută ascunzând un pistol în portbagaj! Ce aveau să facă, să încuie uşile şi să urle după ajutor?

Am înfăşurat curelele tocului în jurul pistolului şi l-am depus în portbagajul curat. Mirosea ca orice maşină nouă, a material plastic şi a ceva uşor ireal. Bert încuie portbagajul, iar eu m-am holbat la el de parcă încă aş fi putut vedea pistolul prin tabla caroseriei.

— Vii? întrebă el.

— Da, am răspuns eu.

Din diverse motive nu-mi plăcea să mă despart de pistol. Semn rău? Bert îmi făcu semn să mă mişc odată.

Am făcut-o, păşind cu grijă pe pietriş cu pantofii negri cu tocuri înalte. Femeile pot purta tot felul de culori drăguţe, dar bărbaţii sunt cei care au parte de pantofi cu adevărat confortabili.

Bert fixa cu privirea uşa, având deja un zâmbet larg întipărit pe faţă. Zâmbetul său cel mai profesional cu putinţă, debordând de sinceritate. Ochii săi palizi scânteiau de bună dispoziţie. Era o mască pe care o putea afişa într-o clipă, dar care dispărea tot atât de repede, de parcă ar fi apăsat pe un buton. Ar fi arborat acelaşi zâmbet şi dacă i-ai fi mărturisit că tocmai ţi-ai ucis mama. Atât timp cât erai dornic să plăteşti pentru a o reînvia din morţi.

Uşa s-a deschis şi mi-am dat seama pe loc că Bert greşise hotărând că nu aveam nevoie de pistol. Bărbatul avea aproximativ un metru şaptezeci, dar tricoul portocaliu stătea să-i plesnească pe piept. Jacheta neagră sport părea prea mică, ca şi cum, la orice mişcare, cusăturile ar fi fost pe punctul de a ceda precum carapacea unei insecte mult prea dezvoltate. Blugii negri, prespălaţi, scoteau în

evidenţă o talie subţire, făcându-l să arate ca un mulaj din care cineva rupsese două porţiuni în timp ce lutul era încă moale. Părul era blond deschis. Individul ne privi în tăcere. Ochii îi erau goi, morţi precum cei ai unei păpuşi. Am văzut în treacăt tocul de sub jacheta sport şi de-abia am rezistat tentaţiei de a-i trage un şut lui Bert în fluierul piciorului.

Şeful meu n-a observat pistolul sau pur şi simplu l-a ignorat.

— Bună ziua. Mă numesc Bert Vaughn, iar aceasta este Anita, partenera mea de afaceri. Cred că domnul Gaynor ne aşteaptă.

Bert zâmbi cuceritor.

Garda de corp – ce altceva putea fi? – se dădu la o parte din uşă. Considerând gestul o invitaţie, Bert păşi înăuntru. L-am urmat, nefiind însă sigură că asta doream să fac. Harold Gaynor era un bărbat foarte bogat. Poate avea nevoie de o gardă de corp. Poate cineva îl ameninţase. Sau poate că era unul dintre acei oameni care au destui bani pentru a ţine în jurul lor gărzi înarmate, fie că avea sau nu nevoie de ele.

Sau poate că era vorba de altceva. De ceva care necesita arme şi gărzi de corp şi bărbaţi cu ochi ca de mort, lipsiţi de orice expresie. Nu era un gând prea încurajator.

Aerul condiţionat era dat aproape la maximum şi sudoarea s-a transformat instantaneu în gelatină. Am urmat garda de corp de-a lungul unui lung hol cu lambriuri întunecate de lemn scump. Covorul părea oriental, probabil lucrat manual.

Pe peretele din dreapta se aflau o uşă dublă, masivă, din lemn. Garda de corp o deschise şi se dădu din nou la o parte, lăsându-ne să păşim înăuntru. Încăperea era o bibliotecă, dar pariam că nimeni nu citise vreodată vreuna dintre cărţile aflate acolo. Rafturile de cărţi, dintr-un lemn închis la culoare, se ridicau până la tavan. Era chiar şi un al doilea rând de cărţi şi rafturi la care se ajungea pe o scară îngustă, circulară. Toate volumele erau cartonate, toate de aceeaşi mărime, de culoare deschisă, toate

adunate ca într-un colaj. Fotoliile erau, bineînţeles, din piele roşie, cu bumbi de alamă.

Un bărbat şedea lângă peretele cel mai îndepărtat. Ne zâmbi când am intrat. Un bărbat masiv, cu o faţă rotundă şi plăcută, cu o bărbie dublă, şedea într-un scaun cu rotile automat, având pe genunchi o pătură cadrilată care îi ascundea picioarele.

— Domnule Vaughn, domnişoară Blake, ce drăguţ din partea dumneavoastră să veniţi până aici.

Vocea se potrivea cu înfăţişarea – plăcută, chiar al naibii de amabilă.

Un bărbat de culoare, subţire, şedea într-unul dintre fotoliile de piele. Avea peste un metru optzeci şi cinci, deşi, cât peste, era greu de spus. Şedea răsturnat în fotoliu, cu picioarele lungi întinse în faţă şi cu gleznele încrucişate. Picioarele erau mai lungi decât mine. Ochii căprui mă priveau scrutător de parcă ar fi încercat să-mi memoreze figura şi să mă cântărească mai târziu.

Garda de corp cu părul blond se rezemă de una dintre biblioteci. Nu prea putea să-şi încrucişeze braţele la piept – jacheta era prea strâmtă, muşchii prea dezvoltaţi. N-ar trebui să te rezemi de vreun perete încercând să faci pe durul dacă nu-ţi poţi încrucişa braţele la piept. Se duce dracului tot efectul!

— L-aţi cunoscut pe Tommy, spuse domnul Gaynor, făcând un gest spre garda de corp răsturnată în fotoliu. El e Bruno.

— E numele tău adevărat sau doar o poreclă? am întrebat privind drept în ochii lui Bruno.

Acesta îşi schimbă puţin poziţia în fotoliu.

— Numele adevărat.

Am zâmbit.

— De ce? mă întrebă bărbatul.

— N-am întâlnit niciodată o gardă de corp al cărui nume să fi fost cu adevărat Bruno.

— Ar trebui s-o consider o glumă?

Am clătinat din cap. Bruno. Nicio şansă. Era ca şi cum ai fi numit o fată Venus. Toţi cei numiţi Bruno trebuiau să fie

gărzi de corp. Ca regulă generală. Sau poate poliţişti? Nu, era doar numele unui băiat rău. Am zâmbit.

Bruno se aşează mai bine în fotoliu cu o mişcare suplă, fluidă. Din câte îmi dădeam seama nu purta armă, dar întreaga sa înfăţişare emana ceva anume. Ceva periculos. Părea să spună: „Ai grijă!“…

Bănuiesc că nu ar fi trebuit să zâmbesc.

— Anita, te rog. Îmi cer scuze, domnule Gaynor… domnule Bruno. Domnişoara Blake are un simţ al umorului oarecum ciudat, interveni Bert.

— Nu-ţi cere scuze pentru mine, Bert. Nu-mi place. Oricum nu ştiam de ce era atât de susceptibil. Chiar nu spusesem nimic cu adevărat insultător cu voce tare.

— Hei, hei, interveni domnul Gaynor, fără resentimente, nu-i aşa, Bruno?

Bruno clătină din cap şi se încruntă la mine, mai degrabă nedumerit decât supărat.

Bert îmi aruncă o privire mânioasă, apoi se întoarse zâmbind spre bărbatul din fotoliul cu rotile.

— Ei bine, domnule Gaynor, ştiu că trebuie să fiţi un om foarte ocupat. Aşadar, cât de vechi este zombiul care doriţi să fie readus la viaţă?

— Iată pe cineva care trece direct la subiect. Asta chiar îmi place.

Gaynor ezită, fixând uşa cu privirea. Intră o femeie.

Înaltă, cu picioare lungi, blondă, cu ochi de culoarea albăstrelei. Rochia, dacă se putea numi rochie, era trandafirie şi mătăsoasă. I se lipea de corp aşa cum şi trebuia, ascunzând atât cât cerea decenţa, dar lăsând foarte puţin loc imaginaţiei. Picioarele lungi, nebronzate, fără ciorapi, se terminau cu pantofi roz cu tocuri cui. Înaintă încet pe covor şi fiecare bărbat din încăpere o urmărea cu privirea. Iar ea ştia acest lucru.

Îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs, dar niciun sunet nu-i ieşi din gât. Faţa i se lumină, buzele i se mişcară, ochii îi străluciră, dar totul se petrecu în cea mai deplină tăcere de parcă cineva ar fi tăiat sonorul. Se rezemă cu un şold de Harold Gaynor şi cu o mână pe umărul acestuia. Bărbatul o

cuprinse pe după talie, mişcare care îi ridică cu încă vreo doi centimetri rochia şi aşa scurtă.

Putea să stea jos în acea rochie fără a arunca încăperea în aer? Nuuu.

— Ea e Cicely, rosti Harold Gaynor.

Femeia zâmbi strălucitor lui Bert, apoi râse muteşte, cu ochi scăpărători. Mă privi, apoi îşi coborî brusc ochii, iar zâmbetul îi dispăru de pe faţă. Nesiguranţa i se citi pentru o clipă în ochi. Gaynor o bătu uşor pe şold. Zâmbetul îi reveni brusc la loc. Îşi înclină graţios capul spre noi şi spuse:

— Vreau să readuceţi la viaţă un cadavru vechi de două sute optzeci şi trei de ani.

M-am holbat la el şi m-am întrebat dacă îşi dădea seama de ceea ce tocmai spusese.

— Ei bine, declară Bert, are aproape trei sute de ani. E foarte mult pentru a-l readuce la viaţă sub formă de zombi. Cei mai mulţi reanimatori pur şi simplu nu pot s-o facă.

— Sunt conştient de asta. De aceea am apelat la domnişoara Blake. Ea poate.

Bert îmi aruncă o privire. Nu mai readusesem niciodată la viaţă un mort care stătuse atât de mult în groapă.

— Pot s-o fac, am spus eu.

Satisfăcut, Bert îi zâmbi lui Gaynor.

— Dar n-am de gând s-o fac.

Bert se întoarse încet spre mine, zâmbetul îi dispăru complet de pe faţă.

Gaynor continua să zâmbească. Gărzile de corp stăteau nemişcate. Cicely mă privea curtenitor, fără nicio expresie în ochi.

— Un milion de dolari, domnişoară Blake, declară Gaynor cu o voce moale şi plăcută.

L-am văzut pe Bert înghiţind în sec. Mâinile i se încleştară convulsiv pe braţele fotoliului. Pentru Bert banii însemnau sex. Probabil că tocmai avusese cea mai mare erecţie din viaţă.

— Domnule Gaynor, chiar înţelegeţi ceea ce doriţi? am întrebat eu.

Bărbatul aprobă din cap.

— „Capra albă“ este treaba mea.

Vocea îi era încă plăcută şi continua să zâmbească. Numai ochii i se întunecaseră, lacomi, anticipând o plăcere nevăzută.

M-am ridicat.

— Haide, Bert, e timpul să plecăm.

Bert mă apucă de mână.

— Anita, stai jos, te rog.

I-am fixat cu privirea mâna până ce mi-a dat drumul. Masca lui fermecătoare dispăruse cu totul, lăsând pentru câteva clipe locul furiei; apoi, totul reveni la o conversaţie plăcută de afaceri.

— Anita, e o ofertă generoasă.

— Bert, „capra albă“ este un eufemism. Înseamnă sacrificiu uman.

Şeful meu aruncă o privire spre Gaynor, apoi din nou spre mine. Mă cunoştea destul de bine pentru a mă crede pe cuvânt, dar nu voia s-o facă.

— Nu înţeleg.

— Cu cât este mai vechi un zombi, cu atât mai mare trebuie să fie sacrificiul necesar readucerii la viaţă. După câteva secole, singurul sacrificiu „destul de mare“ este unul uman.

Gaynor nu mai zâmbea. Mă privea cu ochi întunecaţi. Cicely avea încă o mină plăcută, aproape zâmbitoare. Era oare cineva „acasă“ în spatele acelor ochi atât de albaştri?

— Chiar vreţi să discutăm despre crimă în prezenţa lui… Cicely? am întrebat eu.

Gaynor îmi aruncă o privire radioasă, ceea ce era întotdeauna un semn rău.

— Nu înţelege un cuvânt din ce vorbim. Cicely e surdă.

M-am holbat la el, iar bărbatul dădu din cap. Femeia mă privi dulce. Vorbeam despre un sacrificiu uman, iar ea habar n-avea. Dar dacă putea citi pe buze, atunci ascundea foarte bine acest lucru. Presupun că şi persoanele handicapate, pardon, persoanele cu dizabilităţi fizice, pot nimeri într-un anturaj prost, dar ideea părea teribil de

nedreaptă.

— Nu pot suferi femeile care vorbesc tot timpul, declară Gaynor.

Am clătinat din cap.

— Toţi banii din lume n-ar fi suficienţi pentru a mă face să lucrez pentru dumneata.

— N-am putea ucide o mulţime de animale în locul unui singur om? întrebă Bert.

Şeful meu e un foarte bun om de afaceri, dar n-are habar de nimic când vine vorba despre readucerea la viaţă a celor morţi.

L-am fixat cu privirea.

— Nu.

Bert rămase nemişcat în fotoliu. Perspectiva pierderii unui milion de dolari trebuie să fi constituit o adevărată durere fizică, dar o ascunse cu dibăcie. Bun Negociator de Afaceri!

— Trebuie să existe totuşi o cale de a rezolva această problemă, declară el. Vocea îi era calmă. Un zâmbet profesional îi plutea pe buze. Încă încerca să facă afaceri. Nici acum şeful meu nu înţelegea ce se întâmpla.

— Ştiţi un alt reanimator care ar putea readuce la viaţă un zombi atât de vechi? întrebă Gaynor.

Bert îmi aruncă o privire, fixă apoi podeaua, după care se uită la Gaynor. Zâmbetul profesional dispăruse cu totul, înţelegea acum că vorbeam despre crimă. Dar avea oare vreo importanţă?

Mă întrebasem întotdeauna până unde ar fi putut merge Bert. Acum eram pe punctul de a afla. Faptul că nu ştiam dacă ar refuza sau nu contractul spunea multe despre şeful meu.

— Nu, declară Bert cu o voce moale. Nu. Cred că nu vă pot ajuta, domnule Gaynor.

— Domnişoară Blake, dacă este vorba de bani, sunt gata să măresc oferta.

Un frison scutură umerii lui Bert, dar reuşi să-l ascundă. Săracul Bert! O bilă albă pentru el.

— Nu sunt asasin, Gaynor, am declarat eu.

— Eu am auzit altceva, zise Tommy-cel-cu-părul-blond.

I-am aruncat o privire. Ochii îi erau tot goi precum cei ai unei păpuşi.

— Nu ucid oameni pentru bani.

— Dar ucizi vampiri pentru bani, răspunse el.

— E o execuţie legală şi n-o fac pentru bani, am afirmat eu.

Tommy clătină din cap şi se îndepărtă de zid.

— Înţeleg că-ţi place să tragi vampirii în ţeapă. Şi că nu eşti prea atentă pe cine trebuie să ucizi pentru a ajunge la ei.

— Informatorii mei mi-au spus că ai mai ucis fiinţe umane, domnişoară Blake, zise Gaynor.

— Doar în legitimă apărare, Gaynor. Nu ucid pentru bani.

Bert se ridica în picioare.

— Cred că este timpul să plecăm.

Bruno se ridică dintr-o singură mişcare fluidă, cu mâinile mari şi negre atârnând libere, palmele pe jumătate deschise pe lângă corp. Pariam că era expert în artele marţiale.

Tommy se îndepărtă şi mai mult de perete. Jacheta sport era desfăcută într-o parte lăsând să se vadă, ca la vechii pistolari ai vestului sălbatic, arma. Un Magnum 357. Un pistol care făcea o gaură foarte mare.

Am rămas nemişcată, privindu-i fix. Ce altceva puteam face? Aş fi putut încerca ceva cu Bruno, dar Tommy avea un pistol. Eu n-aveam. Aici se termina înfruntarea.

Mă tratau de parcă aş fi fost o persoană foarte periculoasă. La un metru cincizeci şi nouă, statura mea nu era deloc impresionantă. Readuci morţii la viaţă, ucizi câţiva vampiri şi oamenii încep să te considere un monstru. Uneori te doare. Dar acum… existau posibilităţi.

— Chiar crezi că am venit neînarmată? am întrebat eu cu o voce seacă.

Bruno se uită la Tommy. Acesta ridică din umeri.

— N-am percheziţionat-o.

Bruno trase cu zgomot aer în piept.

— Totuşi nu are pistol, declară Tommy.

— Pariezi pe viaţa ta? am întrebat eu zâmbind şi mâna mi-a alunecat foarte încet la spate.

Fă-i să creadă că am un toc pe şold, la spate.

Cu o mişcare uşoară, Tommy îşi apropie mâna de pistol. Dacă îl scotea, aveam să murim acolo. Şi aveam să mă întorc pentru a-l bântui pe Bert.

Gaynor spuse:

— Nu. Nu trebuie să moară nimeni aici astăzi, domnişoară Blake.

— Nu, nu trebuie, am afirmat eu. Am înghiţit în sec, simţindu-mi inima în gât şi mi-am retras mâna de lângă pistolul meu imaginar. Tommy şi-a retras-o şi el de lângă cel real. Norocul nostru!

Gaynor zâmbi din nou, ca un Moş Crăciun plăcut, fără barbă.

— Cred că înţelegeţi că ar fi inutil să spuneţi ceva poliţiştilor.

Am aprobat din cap.

— Nu avem nicio dovadă. Nici măcar nu ne-ai spus pe cine doreşti să readucem la viaţă sau de ce.

— Ar fi cuvântul vostru contra cuvântului meu, continuă el.

— Şi sunt sigură că ai prieteni în locuri sus-puse, am declarat eu zâmbind.

Zâmbetul i se lărgi, încreţindu-i obrajii mici şi graşi.

— Bineînţeles.

I-am întors spatele lui Tommy şi pistolului său. Bert mă urmă. Am păşit afară în căldura înăbuşitoare a verii. Bert părea puţin zdruncinat. Aproape l-am simpatizat pentru asta. Era bine de ştiut că Bert are şi el limitele lui şi că există un lucru pe care nu l-ar face nici pentru un milion de dolari.

— Chiar ne-ar fi împuşcat? mă întrebă el.

Vocea îi era seacă, mai fermă decât privirea puţin sticloasă. Bert-cel-dur. Descuie portbagajul fără să-i cer acest lucru.

— Cu numele Harold Gaynor trecut în registrul nostru

de programări şi în calculator?

Am scos pistolul din portbagaj şi am agăţat tocul la umăr.

— Fără a şti cu cine am mai discutat despre această întrevedere?

Am clătinat din cap.

— Prea riscant.

— Atunci de ce te-ai prefăcut că ai pistol?

Mă privi drept în ochi şi pentru prima dată nesiguranţa i se citea pe faţă. Bogătaşul de Bert simţea nevoia unui cuvânt de consolare, dar eu n-aveam niciunul la îndemână.

— Pentru că, Bert, puteam să mă fi înşelat.

2

Magazinul de articole pentru nunţi se afla în suburbia St. Peters, chiar lângă autostrada 70 Vest. Se numea *Călătoria Fecioarei.* Drăguţ. Se învecina pe o parte cu o pizzerie, pe cealaltă cu un salon de cosmetică, *Salonul Frumuseţii Întunecate.* Ferestrele întunecate erau scoase în evidenţă de neonul roşu ca sângele al firmei luminoase. Aici, dacă doreai, un vampir putea să-ţi facă coafura şi manichiura.

Vampirismul devenise legal doar de doi ani în Statele Unite ale Americii, încă singura ţară din lume unde aşa ceva era legal. Nu mă întrebaţi de ce; eu nu votasem pentru. Exista chiar şi o propunere de a li se acorda vampirilor drept de vot. Impozitare fără reprezentare[2] şi chestii din astea.

Cu doi ani în urmă, dacă un vampir deranja pe cineva, ieşeam pur şi simplu din casă şi îl trăgeam în ţeapă pe ticălos. Acum, trebuia să obţin un ordin judecătoresc de execuţie. Fără el, dacă eram prinsă, puteam fi acuzată de crimă. Tânjeam după vremurile de demult.

În vitrina magazinului, un manechin blond era îmbrăcat în destulă dantelă albă pentru a se îneca în ea. Nu sunt o mare amatoare de dantele, de perle mici sau de bănuţi de argint. În special de bănuţi de argint. O însoţisem de două ori pe Catherine în căutarea unei rochii de mireasă. Nu mi-a trebuit prea mult pentru a-mi da seama că nu eram de niciun ajutor. Nu mi-a plăcut niciuna.

[2] „Nici un fel de taxe fără reprezentări“ – reverend Jonathan Matheson într-o predică în Boston – a fost un slogan al Războiului de Independenţă (1775-1783) şi al anilor premergători acestuia, coloniştii americani fiind nemulţumiţi că nu aveau reprezentanţi în Parlamentul britanic, în ciuda introducerii unor noi taxe (n. tr.).

Catherine era o foarte bună prietenă, altfel n-aş fi fost aici. Mi-a spus că dacă mă voi mărita vreodată, aveam să-mi schimb părerea. Cu siguranţă că nu trebuie să-ţi pierzi bunul gust dacă eşti îndrăgostită. Dacă îmi voi cumpăra vreodată o rochie împodobită cu bănuţi de argint, atunci chiar ar trebui să mă împuşte cineva.

De asemenea, nu mi-aş fi cumpărat niciodată rochiile de nuntă alese de Catherine, dar era doar greşeala mea de a nu fi fost prin preajmă când s-au votat modelele. Lucrasem prea mult la un caz şi, în plus, uram să merg la cumpărături. Aşadar, am sfârşit prin a pune jos o sută douăzeci de dolari plus TVA pe o rochie de seară de tafta roz-aprins care arăta de parcă tocmai evadase de la un bal al absolvenţilor de gimnaziu.

Am păşit în magazin, fiind întâmpinată de bâzâitul uşor al instalaţiei de aer condiţionat.

Pantofii cu tocuri înalte mi s-au afundat în covorul de un gri atât de deschis, încât părea aproape alb. Doamna Cassidy, patroana, m-a văzut intrând. Zâmbetul i-a dispărut de pe buze doar pentru o secundă înainte de a-şi recăpăta profesionalismul necesar. Îmi zâmbi, draga doamnă Cassidy!

I-am întors zâmbetul şi nu m-am aşteptat la nimic bun în următoarea oră.

Doamna Cassidy, a cărei vârstă era undeva între patruzeci şi cincizeci de ani, avea o figură dichisită şi un păr roşu atât de întunecat, încât părea aproape castaniu. Părul era prins la spate după moda franţuzească, aşa cum obişnuia să-l poarte Grace Kelly[3]. Îşi împinse mai bine pe nas ochelarii cu rame de aur şi zise:

— Domnişoară Blake, aţi venit pentru proba finală…

— Sper că e proba finală, am răspuns eu.

— Ei bine, ne ocupăm de… problemă. Cred că am reuşit să ajungem la un rezultat satisfăcător.

În spatele biroului se afla o mică încăpere plină cu stative de care atârnau rochii acoperite cu învelitori de

[3] Actriţă americană (1928-1982), căsătorită cu prinţul Rainier de Monaco (n. tr.).

plastic. Doamna Cassidy trase afară rochia mea dintr-un rând în care se mai aflau încă două rochii identice, roz-aprins.

Mă conduse spre cabina de probă, purtând rochia pe braţe. Mergea foarte ţeapănă, pregătindu-se pentru o altă bătălie. Eu nu trebuia să mă pregătesc, eram întotdeauna gata pentru aşa ceva. Dar, viitoarea discuţie în contradictoriu cu doamna Cassidy despre modificările unei rochii depăşea al dracului de mult confruntarea cu Tommy şi Bruno. Aceasta din urmă putea să fi fost extrem de neplăcută, dar n-a fost. Deocamdată Gaynor îi potolise – cel puţin pentru astăzi, aşa cum el însuşi declarase.

Ce însemna, de fapt, acest lucru? Probabil, se înţelegea de la sine. Îl lăsasem pe Bert la birou, încă zdruncinat de acel conflict direct. Nu se confruntase niciodată cu partea urâtă a afacerilor: sfârșitul violent. Nu, asta o făceam eu, sau Manny, sau Jamison sau Charles. Noi, reanimatorii firmei Animators Inc., noi eram aceia care făceam treaba murdară. Bert stătea bine mersi în biroul frumos şi sigur şi ne trimitea clienţii şi necazurile. Până astăzi.

Doamna Cassidy atârnă rochia de un cârlig într-una din cabinele de probă şi plecă. Înainte de a intra, dintr-o altă cabină îşi făcu apariţia Kasey, fetiţa care urma să ducă trena rochiei lui Catherine. Avea opt ani şi radia de fericire. Era urmată de mama ei, îmbrăcată încă în costumul purtat la birou. Elizabeth – Elsie pentru prieteni – Markowitz era înaltă, subţirică, cu părul negru, cu pielea măslinie. Era avocat, lucra cu Catherine şi se ocupa şi ea de organizarea nunţii.

Kasey părea o copie mai mică şi mai dulce a mamei sale. Fetiţa mă zări prima şi zise:

— Bună, Anita. Rochia asta nu arată urât?

— Ei, ei, Kasey, interveni Elsie, e o rochie minunată. Cu atâtea volănaşe de dantelă, drăguţe şi roz-aprins…

După părerea mea, rochia arăta ca o petunie îndopată cu steroizi. Mi-am scos jacheta şi am pornit spre cabina mea înainte de a fi nevoită să-mi exprim părerea cu voce tare.

— E un pistol adevărat? întrebă Kasey.

Uitasem că încă îl purtam.

— Da.

— Eşti poliţistă?

— Nu.

— Kasey Markowitz, pui prea multe întrebări.

Mama ei o împinse cât mai departe de mine cu un zâmbet chinuit.

— Îmi pare rău, Anita.

— Nu mă deranjează, am răspuns eu.

Puţin mai târziu, stăteam pe o mică platformă în faţa unui cerc aproape perfect de oglinzi. Cu pantofii roz asortaţi, cu tocuri înalte, rochia avea în cele din urmă lungimea potrivită. Avea nişte mici mâneci bufante şi dezgolea complet umerii, lăsând să se vadă aproape toate cicatricele pe care le aveam.

Cea mai nouă cicatrice, încă roz, era pe cale de vindecare pe antebraţul drept. Doar o rană de cuţit. Chestii elegante, curate, în comparaţie cu celelalte cicatrice ale mele. Clavicula şi braţul drept fuseseră ambele fracturate. Mă muşcase un vampir, rupând cu dinţii din mine aşa cum un câine sfâșie o bucată de carne. Şi mai era şi cicatricea, de fapt arsura în formă de cruce, de pe braţul stâng. Câţiva slujitori-umani ai unui vampir, cu spirit inventiv, au considerat-o ceva amuzant. Eu am fost de altă părere.

Arătam precum mireasa lui Frankenstein[4] în drum spre banchetul de absolvire. Hei, poate că nu chiar atât de rău, dar asta era părerea doamnei Cassidy care credea că cicatricele vor distrage atenţia invitaţilor de la rochie, de la nuntă şi de la mireasă. Dar Catherine, însăşi mireasa, nu era de acord. Ea considera că, fiind prietene atât de bune, meritam să iau parte la nuntă. Iar eu plăteam bani buni pentru a fi umilită în public. Chiar trebuie să fim prietene la cataramă!

Doamna Cassidy îmi întinse o pereche de mănuşi lungi

[4] Referire la filmul *The Bride of Frankenstein / Mireasa lui Frankenstein,* 1935, regia James Whale (n. tr.).

de satin roz. Le-am tras pe mână, strecurându-mi cu greu, tot mai adânc, degetele prin găurile înguste. Nu mi-au plăcut niciodată mănuşile. Mă fac să mă simt de parcă aş atinge lumea printr-o cortină. Dar chestiile astea roz aprins chiar îmi ascundeau mâinile. Cicatricele dispăruseră complet. Ce fată bună! Chiar aşa.

Femeia flutură fusta satinată, aruncând priviri repetate în oglindă.

— Cred că acum merge.

Se ridică, bătându-şi uşor buzele rujate cu un deget lung, cu unghia bine lăcuită.

— Bănuiesc că mi-a venit o idee care să ascundă… ah,… ei bine… Făcu un gest vag cu mâna spre umărul meu.

— Cicatricea de la claviculă, am completat eu.

— Exact. Părea uşurată.

Mi-am dat seama pentru prima dată că doamna Cassidy nu folosise niciodată cuvântul „cicatrice“. De parcă ar fi fost un cuvânt urât. Sau grosolan. Mi-am zâmbit în cercul de oglinzi. Hohotul de râs aproape mi s-a oprit în gât.

Doamna Cassidy ridică ceva făcut din panglici roz şi flori false, portocalii. De data aceasta hohotul de râs a murit cu totul.

— Ce-i asta? am întrebat eu.

— Aceasta, răspunse ea, făcând un pas spre mine, este soluţia la problema noastră.

— Bine, bine. Dar ce este?

— Ei…, e un fel de colier, o podoabă.

— Se pune în jurul gâtului?

— Da.

Am scuturat din cap.

— Nu prea cred.

— Domnişoară Blake, am încercat tot ce mi-a stat în putinţă pentru a ascunde acea… acea… urmă. Pălării, coafuri, panglici simple, bucheţele…

Îşi aruncă pur şi simplu mâinile în aer.

— Sunt la capătul răbdării.

Asta chiar credeam. Am respirat adânc.

— Îţi sunt recunoscătoare, doamnă Cassidy, poţi fi

sigură de asta. Sunt o adevărată pacoste.

— N-aş putea afirma niciodată aşa ceva…

— Ştiu, tocmai de aceea o spun chiar eu. Dar asta e cea mai urâtă chestie împopoţonată pe care mi-a fost dat s-o văd vreodată.

— Domnişoară Blake, dacă aveţi o propunere mai bună, sunt numai ochi şi urechi. Femeia îşi încrucişa pe jumătate braţele pe piept. „Chestia decorativă“ atât de ofensatoare îi atârna aproape până la talie.

— Dar e uriaşă, am protestat eu.

— Va ascunde… cicatricea, rosti ea cu buzele strânse.

Aproape am aplaudat. Rostise, în cele din urmă, acel cuvânt urât. Aveam vreo propunere mai bună? Nu, niciuna. Am oftat.

— Puneţi-o pe mine. Cel puţin să văd cum stă.

Doamna Cassidy zâmbi.

— Vă rog să vă ridicaţi părul.

Am făcut aşa cum mi-a cerut. Doamna Cassidy mi-o fixă în jurul gâtului. Dantela mă mânca, panglicile mă gâdilau şi nici măcar nu voiam să mă uit în oglindă. Mi-am ridicat încet ochii şi am fixat cu privirea oglinda.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că aveţi păr lung. O să-l aranjez eu însămi în ziua nunţii astfel încât totul să fie camuflat cât mai bine.

Chestia din jurul gâtului meu arăta ca un hibrid între o zgardă pentru câini şi cel mai mare buchet de corsaj din lume. Pe gâtul meu încolţiseră panglici roz ca ciupercile după ploaie. Era hidos şi nici cea mai sofisticată coafură nu putea schimba nimic. Dar ascundea complet cicatricea. Perfect. Ia te uită!

Am clătinat pur şi simplu din cap. Ce puteam spune? Doamna Cassidy luă tăcerea drept aprobare. Ar fi trebuit să ştie mai bine. Telefonul ne-a salvat pe amândouă.

— Mă scuzaţi o clipă, domnişoară Blake.

Se depărtă cu paşi maiestuoşi, tocurile înalte afundându-se tăcut în covorul gros.

Am rămas holbându-mă la mine însămi în oglindă. Părul şi ochii se potriveau – părul negru, ochii căprui, atât de

închişi la culoare, încât păreau negri. Moştenire latină, din partea mamei. Pielea era palidă, moştenire ariană, din partea tatălui. Cu puţin machiaj nu arătam prea diferit de o păpuşă de porţelan. Iar cu o rochie bufantă roz-aprins arătam ca o fetiţă delicată şi elegantă. Fir-ar să fie!

Restul femeilor care urmau să fie prezente la nuntă aveau cel puţin un metru şaizeci şi cinci, dacă nu mai mult. Poate că unora le-ar îi venit chiar bine acea rochie. Mă îndoiam de asta.

Şi, colac peste pupăză, toate trebuia să purtăm crinoline sub rochii. Eu arătam de parcă fusesem respinsă de la filmările pentru *Pe aripile vântului.*

— Ei, ei, dar chiar arătaţi bine!

Se întorsese doamna Cassidy. Îmi zâmbea, radioasă.

— Arăt de parcă aş fi fost băgată într-o cadă cu Pepto-Bismol[5], am declarat eu.

Zâmbetul i se şterse pe jumătate. Înghiţi în sec.

— Nu v-ar plăcea aşa ceva. Vocea îi era înţepată.

Elsie Markowitz tocmai ieşea dintr-o cabină de probă. Kasey se târâia în urma ei, încruntată. Ştiam cum se simţea.

— Oh, Anita, arăţi adorabil, spuse Elsie.

Minunat! Adorabil, chiar ceea ce doream să aud.

— Mulţumesc.

— Îmi plac în special panglicile de la gât. Ştii, vom purta toate aşa ceva.

— Îmi pare rău pentru asta, am zis eu.

Elsie ridică din sprâncene.

— Cred că panglicile pun cu adevărat în evidenţă rochia.

A fost rândul meu să ridic din sprâncene.

— Vorbeşti serios?

Elsie păru uluită.

— Bineînţeles că da. Nu-ţi plac rochiile?

Am hotărât să nu-i răspund ca să nu scot pe cineva din sărite. De altfel, la ce te poţi aştepta de la o femeie care poartă un nume minunat precum Elizabeth, dar care

[5] Produs de culoare roz aprins, recomandat pentru indigestie, greaţă, diaree (n. tr.).

preferă să fie strigată cu un nume perfect potrivit pentru o vacă?

— Doamnă Cassidy, ăsta este ultimul lucru pe care-l puteţi face pentru a ascunde cicatricele?

Femeia dădu din cap o singură dată, foarte sigură pe sine.

Eu am oftat, ea a zâmbit. Victoria era a ei, iar ea ştia. Ştiam că fusesem învinsă chiar din clipa în care am văzut rochia, dar dacă tot e să pierd, măcar să fac ca cineva să plătească pentru asta.

— În regulă. Am terminat. Asta este. Voi purta rochia.

Doamna Cassidy îmi zâmbi, radioasă. Elsie zâmbi şi ea. Kasey surâse afectat. Am ridicat crinolina până la genunchi şi am coborât de pe platformă. Crinolina se balansa ca un clopot, eu fiind, bineînţeles, limba lui.

Sună telefonul. Doamna Cassidy plecă să răspundă cu un pas uşor, cu o piatră luată de pe inimă şi cu speranţa de a mă vedea plecată odată din magazin. O după-amiază plină de bucurii pentru toată lumea.

Mă luptam să strecor rochia largă prin uşa îngustă care ducea spre cabinele de probă când doamna Cassidy m-a strigat:

— Domnişoară Blake, la telefon. Un anume sergent-detectiv Storr.

— Vezi, mămico, ţi-am spus că e poliţistă, spuse Kasey.

Nu i-am explicat nimic pentru că Elsie mă rugase cu săptămâni înainte să n-o fac. Considera că fiica ei era prea mică pentru a şti ceva despre firma Animators, despre zombi sau despre uciderea vampirilor. Nu că ar fi existat vreun copil de opt ani care să nu fi ştiut ce era un vampir. Erau personaje mult prea mediatizate în ultimii zece ani.

Am încercat să duc receptorul la ureche, dar blestematele de flori îmi stăteau în cale. Apăsând receptorul în scobitura dintre gât şi umăr, am dus mâna la spate pentru a desface „chestia decorativă“.

— Salut, Dolph, ce s-a-ntâmplat?

— Vreau să vii la locul unei crime. Vocea îi era plăcută, poate ar fi trebuit să cânte roluri de tenor.

— Ce fel de crimă?

— Una urâtă de tot.

Am reuşit în cele din urmă să desfac panglicile, dar aproape am scăpat receptorul din mână.

— Anita, mai eşti pe fir?

— Da, am nişte necazuri cu hainele.

— Ce?

— Nimic important. De ce vrei să vin acolo?

— Oricine a făcut asta, nu-i fiinţă umană.

— Un vampir?

— Tu eşti experta noastră în morţii-vii. De-aia vreau să vii să arunci o privire.

— Bine, bine, dă-mi adresa şi ajung imediat.

Lângă telefon era un bloc de foi roz cu inimioare. Pixul avea un cupidon de plastic la un capăt.

— Strada Charles… nu fac mai mult de cincisprezece minute.

— Bine.

Legătura s-a întrerupt.

— La revedere şi ţie, Dolph, am zis eu vorbind la pereţi doar pentru a mă da mare.

Am revenit în cabină pentru a mă schimba.

Astăzi, mi se oferise un milion de dolari doar pentru a ucide pe cineva şi a readuce la viaţă un zombi. A urmat vizita la magazinul cu articole pentru nunţi şi ultima probă pentru rochie. Acum trebuia să mă duc la scena unei crime. Una foarte urâtă, spusese Dolph. Părea o după-amiază plină de evenimente.

3

O crimă foarte urâtă, spusese Dolph. Prea puţin spus. Sânge peste tot, împroşcat pe pereţii albi ca şi cum cineva ar fi aruncat pe ei o cutie cu vopsea. O canapea, indescriptibilă, cu modele florale pe cafeniu şi auriu. Cea mai mare parte a canapelei era acoperită cu un cearşaf purpuriu. Un pătrat strălucitor din soarele după-amiezii intra prin ferestrele curate, sclipitoare. Lumina soarelui dădea sângelui culoarea unor cireşe lucioase.

Sângele proaspăt este, în realitate, mai deschis la culoare decât se vede la televizor sau în filme. Sângele adevărat are, în cantităţi mari, culoarea maşinilor de pompieri, dar un roşu mai închis dă mai bine pe ecran. Ce să mai zic despre realism!

Doar sângele proaspăt este roşu, cu adevărat roşu. Sângele de aici era vechi şi ar fi trebuit să se decoloreze, dar era fără îndoială menţinut strălucitor şi proaspăt de vreun truc al soarelui de vară.

Am înghiţit cu greu şi am respirat adânc.

— Ai o figură cam palidă, Blake, constată o voce chiar lângă cotul meu.

Am tresărit şi Zerbrowski izbucni în râs.

— Te-am speriat?

— Nu. Am minţit eu.

Detectivul Zerbrowski avea aproape un metru şaizeci şi opt, păr negru cârlionţat pe cale de a încărunţi; ochelari cu rame întunecate îi încadrau ochii căprui. Costumul cafeniu era boţit, cravata galben-castanie avea o pată, probabil urma prânzului. Rânjea. Întotdeauna îmi rânjea.

— Te-am prins, Blake, haide recunoaşte. Are de gând neînfricatul nostru ucigaş de vampiri să borască pe nişte nenorocite de victime?

— Te-ai mai îngrăşat puţin, nu-i aşa, Zerbrowski?

— Oh, m-ai jignit, replică el, strângându-şi braţele la piept şi legănându-se uşor. Nu-mi spune că nu tânjeşti după corpul meu, aşa cum tânjesc şi eu după al tău.

— Mai slăbeşte-mă, Zerbrowski. Unde-i Dolph?

— În dormitorul principal.

Zerbrowski îşi ridică privirea spre tavanul boltit cu lucarnă.

— Ce-aş mai vrea ca eu şi Katie să ne permitem aşa ceva.

— Da, drăguţ, am zis eu.

Am aruncat o privire spre canapeaua acoperită de cearşaf. Cearşaful era lipit de orice era dedesubt, exact ca un şervet aruncat peste nişte suc vărsat. Ceva nu era în regulă cu felul în care arăta. Apoi mi-a căzut fisa – nu erau destule bucăţi pentru un corp omenesc întreg. Orice era acolo dedesubt avea lipsă câteva părţi bune.

Camera se învârtea cu mine. Am privit în altă parte, înghiţind convulsiv în sec. Trecuseră luni de când nu mi se mai făcuse realmente rău la scena unei crime. Cel puţin mergea aerul condiţionat. Un lucru bun. Căldura face întotdeauna mirosul mai rău.

— Hei, Blake, chiar ai nevoie să ieşi puţin la aer?

Zerbrowski mă luă de braţ ca şi cum ar fi vrut să mă conducă spre uşă.

— Mulţumesc, dar mă simt bine.

L-am privit drept în ochii căprui ca de copil şi am minţit. Ştia că mint. Nu mă simţeam bine, dar avea să-mi treacă.

Dădu drumul braţului, făcu un pas înapoi şi mă salută zeflemitor.

— Îmi place o pipiţă dură.

Am zâmbit înainte de a mă putea abţine.

— Cară-te, Zerbrowski!

— La capătul holului, ultima uşă pe stânga. Dolph e înăuntru.

Zerbrowski se îndepărta pentru a se amesteca în mulţimea de bărbaţi. Există întotdeauna mai mulţi bărbaţi decât trebuie la scena unei crime – şi nu e vorba de

nătângii din afară, ci de poliţişti în uniformă, detectivi în civil, tehnicieni, tipul cu camera video. Scena unei crime seamănă cu un roi de albine, plin de mişcări frenetice şi al dracului de aglomerată.

Mi-am croit drum prin mulţime. Legitimaţia mea de plastic, cu fotografie, era prinsă la reverul jachetei albastru-închis. O purtam pentru ca poliţiştii să ştie că eram una de-a lor şi nu vreun băgăreţ din afară. Şi era mai sigur să treci înarmată printr-o gloată de poliţişti.

M-am strecurat cu greu printr-o grămadă adunată ca la o oră de vârf în trafic, în faţa unei uşi aflate la mijlocul holului. Se auzeau frânturi de conversaţie: Iisuse, ce mult sânge… Au găsit cadavrul?… vrei să spui ce a mai rămas din el?… Nu.

Mi-am făcut loc printre doi poliţişti în uniformă. Unul strigă:

— Hei!

Am găsit un loc liber chiar în faţa ultimei uşi de pe partea stângă. Nu ştiu cum reuşise Dolph, dar era singur în încăpere. Poate că tocmai terminaseră treaba acolo.

Stătea în genunchi în mijlocul unui covor bej deschis. Mâinile groase, în mănuşi chirurgicale, se odihneau pe şolduri. Părul negru era tuns atât de scurt, încât urechile păreau răsucite de ambele părţi ale feţei mari, aspre. Mă văzu şi se ridică în picioare. Avea un metru optzeci şi cinci şi constituţia unui luptător profesionist. Patul cu baldachin din spatele lui păru brusc mai mic.

Dolph era şeful celei mai noi echipe de şoc a poliţiei, „Echipa-fantomelor“. Oficial, se numea Echipa de Cercetare a Evenimentelor Supranaturale Regionale, pe scurt ECESR. Se ocupa de toate crimele care aveau legătură cu supranaturalul. Era un loc în care erau exilate toate persoanele incomode. Nu m-am întrebat niciodată ce făcuse Zerbrowski pentru a fi trimis la „echipa-fantomelor“. Simţul umorului pe care îl avea era prea ciudat şi absolut nemilos. Dar Dolph… Era tipul perfect de poliţist. M-am gândit întotdeauna că jignise pe cineva suspus, că păcătuise prin a fi prea bun în meserie. Acum chiar

puteam crede aşa ceva.

O altă grămadă acoperită cu un cearşaf se afla lângă el, pe covor.

— Anita…

Aşa vorbea întotdeauna, câte un cuvânt o dată.

— Dolph…

Se lăsă în genunchi între patul cu baldachin şi cearşaful îmbibat de sânge.

— Eşti pregătită?

— Ştiu că eşti un taciturn, Dolph, dar ai putea să-mi spui la ce ar trebui să mă uit?

— Vreau să ştiu exact ce vezi. Nu ceea ce îţi spun eu că ar trebui să vezi.

Venind de la Dolph, era un adevărat discurs.

— În regulă, am zis eu, să vedem.

Dolph trase cearşaful deoparte. Acesta se jupui realmente de pe chestia însângerată de dedesubt. Am rămas locului, holbându-mă în jos, dar tot ce am putut vedea a fost o bucată însângerată de carne. Putea să fi provenit de oriunde – de la o vacă, un cal, un cerb. Dar de la o fiinţă umană? Cu siguranţă, nu.

Ochii mei înregistrau imaginea, dar creierul refuza să creadă ceea ce i se arăta. M-am lăsat pe vine, îndesând fusta sub coapse. Covorul mustea sub picioare de parcă ar fi fost plin de apă de ploaie, numai că nu era de la ploaie.

— Ai nişte mănuşi? Mi-am lăsat trusa cu echipament la birou.

— În buzunarul din dreapta al jachetei.

Îşi ridică mâinile. Mănuşile erau pătate de sânge.

— Serveşte-te singură. Nevastă-mea nu suportă să vadă sânge pe hainele curate.

Am zâmbit. Uluitor. Simţul umorului este obligatoriu din când în când. A trebuit să mă întind peste rămăşiţele de pe jos. Am tras din buzunar o pereche de mănuşi chirurgicale, mărime universală. Mănuşile chirurgicale par a avea întotdeauna talc înăuntru. Nu le simţi câtuşi de puţin ca pe nişte mănuşi adevărate, ci mai degrabă ca pe nişte prezervative pentru mâini.

— Pot să-l ating fără a deteriora urmele?

— Da.

Am apăsat cu două degete partea laterală. Era ca şi cum aş fi pipăit o bucată de carne proaspătă de vită. Ceva consistent şi plăcut. Sub carne, degetele au atins nişte oase. Coaste. Brusc mi-am dat seama la ce mă uitam. La o bucată din cutia toracică a unei fiinţe umane. Iată umărul, osul alb ieşind în afară, în locul din care fusese smuls braţul. Asta era tot. Tot ce mai rămăsese. M-am ridicat prea repede în picioare şi m-am poticnit. Covorul plescăi sub picioare.

Brusc se făcuse prea cald în încăpere. M-am întors din faţa cadavrului şi m-am trezit fixând cu privirea şifonierul. Oglinda de pe uşă era împroşcată atât de tare cu sânge, încât arăta de parcă cineva o acoperise cu straturi de lac de unghii, în diverse nuanţe de roşu.

Am închis ochii şi am numărat încet până la zece. Când i-am deschis, încăperea părea mai răcoroasă. Am observat pentru prima dată ventilatorul care se rotea încet în tavan. Mă simţeam bine. Mersi frumos, mare vânător de vampiri! Bineee!

Dolph nu făcu niciun comentariu în timp ce am îngenuncheat din nou lângă cadavru. Nici măcar nu se uită la mine. Bun băiat. Am încercat să fiu obiectivă şi să văd ce mai era de văzut. Dar era foarte greu. Îmi plăceau mai mult rămăşiţele când nu-mi puteam da seama din ce parte a corpului proveneau. Acum tot ce vedeam erau doar rămăşiţe însângerate. Nu mă puteam gândi decât la faptul că acesta fusese înainte un corp omenesc. „Fusese“ era cuvântul cheie.

— Nicio urmă vizibilă de armă, dar medicul legist va putea să-ţi spună asta cu siguranţă.

Am întins mâna să ating din nou rămăşiţele, dar m-am oprit.

— Poţi să mă ajuţi să le ridic pentru a vedea în interiorul cavităţii toracice? De fapt, interiorul a ceea ce a mai rămas din cavitatea toracică.

Dolph dădu drumul cearşafului şi mă ajută să ridic

rămăşiţele. Erau mai uşoare decât păreau. Ridicate pe o parte, nu mai era nimic sub ele. Toate organele vitale protejate de coaste dispăruseră. Arăta ca o parte a unei coaste de vacă dacă scoteam din calcul oasele de care ar fi trebuit să fie prins braţul. Mai exista chiar şi o bucată de claviculă.

— În regulă, am declarat eu cu o voce întretăiată.

M-am ridicat, ţinând mâinile pătate de sânge departe de corp.

— Acoperă, te rog.

Dolph acoperi rămăşiţele şi se ridică.

— Păreri?

— Violenţă, violenţă extremă. O forţă mai mare decât a unei fiinţe umane. A rupt corpul în bucăţi cu mâna.

— De ce cu mâna?

— Nu sunt urme de cuţit.

Am râs, dar m-am înecat.

— La dracu', aş putea crede că cineva a folosit un fierăstrău ca şi cum ar fi tăiat o vacă, dar oasele…

Am clătinat din cap.

— Nu s-a folosit niciun instrument mecanic.

— Altceva?

— Da, unde-i restul de la nenorocitul ăsta de cadavru?

— În jos pe hol, a doua uşă pe stânga.

— Restul cadavrului?

Se făcea iar prea cald în încăpere.

— Du-te şi uită-te. Spune-mi ce vezi.

— Fir-ar să fie, Dolph, ştiu că nu vrei să-ţi influenţezi experţii, dar nu-mi place să intru acolo cu ochii închişi.

Se mulţumi doar să se holbeze la mine.

— Răspunde-mi cel puţin la o întrebare.

— Poate.

— E mai rău ca aici?

Păru să reflecteze pentru o clipă.

— Şi da, şi nu.

— Să te ia dracu'.

— Vei înţelege după ce vei vedea.

Nu doream să înţeleg. Bert fusese entuziasmat de ideea

că şefii poliţiei voiau să mă treacă pe statul lor de plată. Mi-a spus că voi câştiga o experienţă valoroasă lucrând împreună cu poliţiştii. Tot ce am câştigat până acum a fost doar o varietate mai mare de coşmaruri.

Dolph păşi înaintea mea în următoarea încăpere a ororilor. Chiar nu doream să văd restul cadavrului. Doream să mă duc acasă. Dolph ezită în faţa uşii închise, aşteptând să ajung lângă el. Pe uşă era o plăcuţă cu un iepuraş ca de Paşti desenat pe ea. Sub iepuraş scria de mână „Camera copilului“.

— Dolph, am rostit eu cu o voce foarte moale.

Zgomotul din living se auzea în surdină.

— Da…

— Nimic, nimic.

Am respirat adânc. Aş putea s-o fac. Aş putea s-o fac. Aş putea s-o fac. Oh Dumnezeule, nu doream s-o fac. Am şoptit o rugăciune în timp ce uşa se deschidea spre înăuntru. Există momente în viaţă când singura modalitate de a le trece cu bine este puţină Milostivire de la Cel de Sus. Pariam că ăsta era unul din acele momente.

Lumina soarelui pătrundea printr-o fereastră mică. Draperiile erau albe, cu rățușste şi iepuraşi cusuţi pe margini. Imagini cu animale erau atârnate pe pereţii albastru-deschis. Nu exista un pătuţ de copil propriu-zis, ci doar unul dintre acele paturi cu balustrade coborâte pe jumătate. Pat de băiat mare, parcă aşa se numea.

Nu era atât de mult sânge în încăpere. Mulţumesc, Dumnezeule! Cine spune că rugăciunile nu îţi sunt ascultate niciodată? Dar într-un pătrat scăldat de lumina strălucitoare a soarelui de august se afla un ursuleţ de pluş. Ursuleţul era acoperit de o crustă de sânge. Un ochi sticlos se holba surprins din blana scorţoasă la tot ce se întâmpla în jur.

M-am lăsat în genunchi lângă el. Covorul nu mustea, nefiind îmbibat de sânge. De ce stătea acolo ursuleţul acoperit de sânge închegat? Din câte îmi dădeam seama, nu mai era sânge în încăpere.

L-a aşezat pur şi simplu cineva acolo? Mi-am ridicat

privirea şi m-am trezit holbându-mă la un mic dulăpior alb, cu iepuraşi pictaţi pe sertare. Bănuiesc că atunci când ai un scop, te ţii de el. Pe vopseaua albă se vedea forma mică şi perfectă a unei mâini. M-am târât spre ea şi am pus mâna alături, comparând dimensiunile. Mâinile mele nu sunt mari, de fapt sunt mici chiar pentru o femeie, dar forma aceasta era micuţă de tot. Aparţinea unei fiinţe umane de doi, trei, poate patru ani. Probabil un băieţel, judecând după culoarea pereţilor.

— Câţi ani avea copilul?

— Fotografia din living are scris pe spate numele Benjamin Reynolds, vârsta trei ani.

— Benjamin, am şoptit şi am privit fix urma însângerată. Nu este niciun cadavru în încăpere. Nimeni n-a fost ucis aici.

— Nu.

— De ce ai vrut s-o văd?

Mi-am ridicat privirea spre Dolph, rămânând încă în genunchi,

— Părerea ta n-are nicio importanţă dacă nu vezi totul.

— Ursuleţul ăsta o să mă bântuie..

— Şi pe mine.

M-am ridicat, rezistând tentaţiei de a-mi netezi fusta la spate. Uimitor de câte ori mi-am atins hainele fără să mă gândesc şi m-am mânjit toată de sânge. Dar nu şi astăzi.

— Cadavrul băieţelului este sub cearşaful din living? În timp ce rosteam cuvintele, mă rugam să nu fie el acolo.

— Nu.

Mulţumesc, Doamne!

— Cadavrul mamei?

— Da.

— Şi unde e cel al băieţelului?

— Nu-l găsim.

Dolph ezită, apoi întrebă:

— Ar fi posibil ca această creatură să fi devorat complet corpul copilului?

— Aşa încât să nu mai rămână nimic din el?

— Da.

Faţa lui Dolph era foarte puţin palidă. Şi a mea era probabil la fel.

— Posibil, dar chiar şi morţii-vii au o limită la ceea ce mănâncă.

Am respirat adânc.

— Ai găsit vreun semn de… regurgitaţie?

— Regurgitaţie…

Zâmbi.

— Frumos cuvânt. Nu, creatura n-a mâncat pentru a voma apoi. Cel puţin, noi n-am găsit nimic.

— Atunci cadavrul băieţelului trebuie să fie pe undeva pe aici.

— Ar mai putea fi în viaţă? întrebă Dolph.

Mi-am ridicat privirea spre el. Voiam să răspund „da“, dar ştiam că răspunsul era probabil „nu“. Am făcut un compromis.

— Nu ştiu.

Dolph aprobă din cap.

— Urmează livingul? am întrebat eu.

— Nu.

Ieşi din încăpere fără a mai rosti vreun cuvânt. L-am urmat. Ce altceva puteam face? Dar nu m-am grăbit. Dacă voia să joace rolul poliţistului dur şi tăcut, putea al naibii de bine să aştepte să-l ajung din urmă.

M-am luat după spatele său lat şi am dat colţul prin living în bucătărie. O uşă glisantă de sticlă ducea spre o platformă betonată. Peste tot, numai sticlă. Bucăţi de sticlă strălucitoare sclipeau în lumina care intra printr-o altă lucarnă. Bucătăria era impecabil de curată, ca într-o reclamă de revistă, cu faianţă albastră şi mobilier de lemn scump, deschis la culoare.

— Frumoasă bucătărie, am spus eu.

Vedeam bărbaţi mişcându-se prin curte. Echipa tehnică se mutase afară. Gardul îi ascundea de vecinii curioşi, aşa cum îl ascunsese şi pe ucigaşul de noaptea trecută. Doar un singur detectiv stătea lângă chiuveta strălucitoare. Mâzgălea ceva într-un carneţel.

Dolph îmi făcu semn să privesc mai atent în jur.

— În regulă, am zis eu, ceva a trecut prin uşa glisantă de sticlă. Trebuie să fi făcut un zgomot al dracului de puternic. Chiar şi cu instalaţia de aer condiţionat în funcţiune, atâta sticlă spartă… Nu se poate să nu auzi când se sparge uşa.

— Aşa crezi? întrebă Dolph.

— A auzit ceva vreunul dintre vecini? am întrebat eu.

— Nimeni nu recunoaşte aşa ceva.

Am dat din cap.

— Sticla se sparge, cineva, probabil bărbatul, iese să vadă ce s-a întâmplat. Unele stereotipuri legate de sex nu dispar niciodată.

— Ce vrei să spui?

— Vânătorul-cel-brav îşi protejează familia, am continuat eu.

— Bine, bine, să spunem că era bărbatul. Şi apoi?

— Bărbatul intră în bucătărie, vede acel „ceva“ care a trecut prin sticlă, strigă la soţie. Probabil că îi spune să fugă. Să ia copilul şi să fugă.

— De ce să nu sune la poliţie? întrebă Dolph.

— N-am văzut un telefon în dormitorul principal.

Am arătat cu capul spre telefonul de pe peretele bucătăriei.

— Acesta este, probabil, singurul telefon. Trebuia să treacă de omul-negru pentru a ajunge la el.

— Continuă.

Am aruncat o privire în spatele meu, către living. Canapeaua acoperită cu cearşaf de-abia se vedea.

— Creatura, oricare ar fi fost, a înşfăcat bărbatul. Rapid – l-a scos din luptă, l-a lăsat inconştient, dar nu l-a ucis.

— De ce nu l-a ucis?

— Nu mă pune la încercare, Dolph. Nu este destul sânge în bucătărie. Bărbatul a fost mâncat în dormitor. Oricine a făcut-o, nu ar fi târât un mort până în dormitor. L-a urmărit pe bărbat până în dormitor şi l-a ucis acolo.

— Nu-i rău deloc. Vrei să arunci o privire în living?

Nu prea voiam, dar n-am spus-o cu voce tare. Din femeie erau mai multe rămăşiţe. Partea superioară a corpului era

aproape intactă. Mâinile îi erau învelite în pungi de hârtie. Fuseseră luate mostre a „ceva“ de sub unghii. Speram să ajute. Ochii mari, căprui, fixau tavanul. Bluza de pijama era lipită de locul în care ar fi trebuit să se afle stomacul. Am înghiţit cu greu în sec şi m-am folosit de degetul mare şi de arătător pentru a ridica bluza.

Şira spinării strălucea în lumina puternică a soarelui, udă şi albă, legănându-se ca un cablu electric smuls din dulie.

În regulă.

— Ceva a sfâșiat-o, exact ca pe… bărbatul din dormitor.

— De unde ştii că este un bărbat?

— Trebuie să fie un bărbat, doar dacă nu mai era cineva în casă. Nu au avut vreun musafir, nu-i aşa?

Dolph clătină din cap.

— Din câte ştim, nu.

— Atunci trebuie să fi fost soţul. Pentru că ea are încă toate coastele şi ambele braţe.

Am încercat să-mi ascund mânia din glas. Nu era vina lui Dolph.

— Nu sunt unul dintre poliţiştii tăi. Aş vrea să nu-mi mai pui întrebări la care ştii deja răspunsul.

Dolph aprobă din cap.

— Rezonabil. Uneori uit că nu eşti unul dintre ei.

— Mulţumesc mult.

— Ştii ce vreau să spun.

— Da, şi mai ştiu că era un compliment, dar, te rog, n-am putea termina discuţia afară?

— Sigur.

Îşi scoase mănuşile pline de sânge şi le aruncă în sacul de gunoi din bucătărie. Am făcut la fel.

Căldura se strânse în jurul meu ca un material plastic pe cale de topire, dar mă simţeam bine, într-un anume fel, mai curată. Am tras de mai multe ori în piept aerul fierbinte şi înăbuşitor. Ah, vara!

— Deci am avut dreptate, nu a fost o fiinţă umană?

Doi poliţişti în uniformă ţineau mulţimea în stradă, împiedicând-o să pătrundă pe peluză. Copii, părinţi, puşti

pe biciclete. Un adevărat circ al ciudaţilor.

— Nu, nu a fost vreo fiinţă umană. Nu există nicio urmă de sânge pe sticla uşii prin care a intrat.

— Am remarcat asta. Şi care-i concluzia?

— Cei mai mulţi morţi-vii, cu excepţia vampirilor, nu sângerează.

— Cei mai mulţi?

— Zombii proaspăt readuşi la viaţă pot sângera, iar vampirii o fac exact ca aproape orice om.

— Deci nu crezi că a fost un vampir?

— Dacă a fost, atunci se hrăneşte cu carne umană. Vampirii nu pot digera hrană solidă.

— Un ghoul?

— Prea departe de vreun cimitir, şi ar fi fost mai multe daune în casă. Ghoulii ar fi sfâșiat tapiţeria de pe mobilă ca nişte animale sălbatice.

— Un zombi?

Am clătinat din cap.

— Sincer, nu ştiu. Există şi zombi-mâncători-de-carne. E ceva rar, dar se mai întâmplă.

— Mi-ai spus odată că s-au înregistrat trei astfel de cazuri. De fiecare dată, zombii au rămas la stadiul uman mai mult timp şi n-au putrezit.

Am zâmbit.

— Bună memorie. Ai dreptate. Zombii-mâncători-de-carne nu putrezesc atât timp cât îi hrăneşti. Sau cel puţin nu putrezesc atât de repede.

— Sunt violenţi?

— Nu atât de violenţi.

— Zombii sunt violenţi?

— Numai dacă li se ordonă.

— Ce vrei să spui? întrebă Dolph.

— Dacă eşti destul de puternic poţi ordona unui zombi să omoare oameni.

— Un zombi ca o armă ucigaşă?

Am aprobat din cap.

— Da, ceva de genul ăsta.

— Cine ar putea face aşa ceva?

— Ei bine, la naiba, aş putea şi eu, dar n-aş face-o. Şi nimeni dintre cei pe care-i cunosc n-ar face aşa ceva.

— Lasă-ne pe noi să hotărâm asta, declară Dolph, cu carneţelul deja în mână.

— Chiar vrei să-ţi dau numele prietenilor mei ca să-i întrebi dacă nu cumva au readus la viaţă vreun zombi pe care l-au trimis apoi să-i ucidă pe oamenii ăştia?

— Te rog.

Am oftat.

— Nu pot să cred că-mi ceri aşa ceva. Bine, bine – eu, Manny Rodriguez, Peter Burke, şi… m-am oprit înainte de a rosti un al treilea anume.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nimic. Doar că mi-am adus aminte că trebuie să mă duc la înmormântarea lui Burke săptămâna aceasta. E mort, aşa încât nu cred că poate fi suspect.

Dolph mă privea cercetător, suspiciunea citindu-i-se clar pe faţă.

— Sigur astea sunt toate numele pe care vrei să mi le dai?

— Dacă îmi mai vine vreunul în minte, te anunţ, am afirmat eu.

O spuneam în perfectă cunoştinţă de cauză. Niciun as ascuns în mânecă. Sigur.

— Chiar te rog, Anita.

— Sigur.

Dolph zâmbi şi clătină din cap.

— Pe cine protejezi?

— Pe mine, am replicat eu.

Dolph păru uluit.

— Să zicem doar că nu vreau să se ia cineva de mine.

— Cine?

Am privit în sus spre cerul senin de august.

— Crezi că vom avea parte de ploaie?

— Fir-ar să fie, Anita, trebuie să mă ajuţi.

— Te-am ajutat deja.

— Dă-mi numele ăla.

— Încă nu. Verific şi dacă pare suspect, promit să-ţi

spun.

— Generos din partea ta!

Gâtul începea să i se înroşească. Nu-l mai văzusem niciodată furios pe Dolph. Mă temeam că aveam să-l văd acum.

— Primul caz era al unui vagabond. Am crezut că devenise inconştient din cauza băuturii şi a fost atacat de ghouli. L-am găsit în apropierea unui cimitir. Caz deschis, caz închis, nu?

Vocea îi devenea tot mai puternică cu fiecare cuvânt.

— Apoi am găsit un cuplu, adolescenţi mozolindu-se în maşina băiatului. Morţi, nu prea departe de cimitir. Am chemat un exterminator şi un preot. Caz închis.

Coborî vocea, dar parcă şi-ar fi înghiţit propriile strigăte. Vocea îi era încordată şi aproape palpabil de furioasă.

— Şi acum, asta. E aceeaşi bestie, ori ce naiba este. Dar suntem la o distanţă de câţiva kilometri de cel mai apropiat cimitir, blestemat fie locul ăla. Nu este un ghoul, şi poate că dacă te-aş fi chemat la primul sau chiar la al doilea caz, nu s-ar mai fi întâmplat masacrul ăsta. Credeam că am devenit din ce în ce mai priceput la porcăriile astea supranaturale. Am deja destulă experienţă, dar se pare că nu destulă. Nici pe departe.

Mâinile sale mari mototoleau carneţelul.

— Hei, e cel mai lung discurs pe care l-am auzit vreodată din gura ta, am declarat eu.

Râse cu jumătate de gură.

— Anita, am nevoie de numele ăla.

— Dominga Salvador. E preoteasa voodoo pentru tot Vestul Mijlociu[6]. Dar, dacă ai de gând să trimiţi poliţişti acolo, nu va vorbi cu ei. Nimeni nu va vorbi cu ei.

— Dar vor vorbi cu tine?

— Da.

— În regulă, dar ar fi bine să am nişte noutăţi de la tine până mâine.

— Nu ştiu dacă pot stabili o întâlnire atât de repede.

[6] Zonă cuprinsă între Munţii Stâncoși, fluviul Ohio, Munţii Allegheny (n. tr.).

— Dacă n-o faci tu, atunci o fac eu, declară Dolph.

— Bine, bine, rezolv cumva.

— Mulţumesc, Anita. Cel puţin acum avem un punct de plecare.

— S-ar putea să nu fie deloc un zombi. E doar o bănuială.

— Ce altceva ar putea fi?

— Ei bine, dacă ar fi fost urme de sânge pe sticla uşii, aş fi spus că a fost, poate, un licantrop.

— Oh, minunat, exact de asta aveam nevoie, un licantrop furios ieşit la vânătoare.

— Dar nu este nicio urmă de sânge pe sticlă.

— Aşadar, probabil că e vreun mort-viu, conchise Dolph.

— Exact.

— Vorbeşte cu Dominga Salvador şi anunţă-mă cât mai repede posibil.

— ’nţeles, trăiţi, domn’ sergent.

Se strâmbă la mine şi intră din nou în casă. Mai bine ei decât eu. Tot ce aveam de făcut era să mă duc acasă, să-mi schimb hainele şi să mă pregătesc să readuc la viaţă morţii-vii. La noapte, după ce se va face întuneric complet, mă aşteptau trei clienţi la rând, sau mai degrabă spus aşteptau încă întinşi în mormânt!

Psihiatrul lui Ellen Grisholm s-a gândit că ar fi fost benefic pentru clienta sa o confruntare cu tatăl care abuzase de ea. Problema era că tatăl murise deja de câteva luni. Urma deci să-l readuc la viaţă pe domnul Grisholm şi s-o las pe fiica sa să-i spună ce ticălos fusese. Psihiatrul i-a spus că era un fel de purificare. Bănuiesc că ţi se permite să spui astfel de lucruri cu un doctorat în buzunar.

Ceilalţi doi viitori zombi erau ceva mai obişnuiţi. Unul trebuia readus la viaţă pentru un testament contestat, altul pentru că era martorul cheie al acuzării, martor care avusese proasta idee de a face atac de cord înainte de a depune mărturie în faţa curţii. Încă nu se ştia sigur dacă mărturia unui zombi era admisă într-un tribunal, dar avocaţii erau destul de disperaţi pentru a face o încercare, astfel încât plătiseră deja pentru privilegiul respectiv.

Am rămas pe peluza de iarbă verde-cafenie. O uşurare să vezi că familia nu fusese adeptă a stropitorilor automate. Apă irosită. Poate îşi reciclaseră chiar şi dozele de răcoritoare sau ziarele. Poate că fuseseră cetăţeni care iubeau pământul gol. Poate că nu.

Unul dintre poliţiştii în uniformă ridică banda galbenă cu „Trecerea interzisă“. Am ignorat oamenii care se holbau la mine şi m-am urcat în maşină. Un Chevrolet Nova, model mai vechi. Mi-aş fi putut permite unul mai nou, dar ce rost avea? Ăsta încă mergea.

Volanul era prea fierbinte ca să-l ating. Am pornit aerul condiţionat şi am aşteptat să se facă răcoare în maşină. Ceea ce îi spusesem lui Dolph despre Dominga Salvador era adevărat. Nu avea să stea de vorbă cu poliţiştii, dar nu acesta fusese motivul pentru care încercasem să nu-i pomenesc numele în afacerea de faţă.

Dacă poliţiştii băteau la uşa ei, Señora Dominga ar fi vrut să ştie cine i-a trimis. Şi avea să afle. Señora era cea mai puternică preoteasă vaudun[7] pe care o întâlnisem vreodată. Readucerea la viaţă a unui zombi ucigaş era doar unul dintre lucrurile pe care le putea face dacă ar fi dorit.

Ca să fiu sinceră, există lucruri mai rele decât zombii care se târăsc prin fereastra ta într-o noapte întunecoasă. Ştiu destul de puţine lucruri despre partea întunecată a voodoo-ului şi încerc să stau cât mai departe de ea. Dar ştiam că Señora inventase cele mai multe dintre ele.

Nu, nu voiam ca Dominga Salvador să se înfurie pe mine. Aşa încât se părea că trebuia să stau de vorbă cu ea mâine. Era ca şi cum ai fi stabilit o întâlnire cu naşul voodoo-ului. Sau, în acest caz, cu naşa. Problema era că această naşă nu mă prea înghiţea. Dominga îmi trimisese odată o invitaţie pentru a asista la una dintre ceremoniile

[7] Regionalism pentru varianta obişnuită *voodoo;* alte variante, unele doar fonetice: *voudun, vodou, vudu* în Haiti, *vudon, vodon, vodun, vodoun* în Brazilia şi vestul Africii, *voodoo, hoodoo* în sud-estul Statelor Unite. Iniţial *voudun* însemna magie neagră, malefică, *vaudun* magie albă, benefică, apoi termenul a ajuns să denumească doar magia neagră (n. tr.).

ei ritualice. Refuzasem politicos oferta. Cred că fusese dezamăgită de faptul că eram creştină. Aşa încât reuşisem să evit o întâlnire faţă în faţă. Până acum.

Eram pe punctul de a o întreba pe cea mai puternică preoteasă vaudun din Statele Unite, posibil din întreaga Americă de Nord, dacă nu cumva se întâmplase să readucă la viaţă un zombi. Şi dacă nu cumva respectivul zombi umbla liber prin oraş, ucigând oameni la ordinele ei. Chiar eram nebună? Poate. Ziua următoare se anunţa încă una plină de evenimente.

4

Alarma urlă. M-am rostogolit pe o parte, încercând să nimeresc butoanele plasate în partea de sus a ceasului digital, sperând din tot sufletul să-l nimeresc pe cel bun. În cele din urmă, a trebuit să mă proptesc într-un cot şi să deschid ochii. Am oprit alarma şi m-am holbat la cifrele fosforescente. Şase dimineaţa. Rahat. Ajunsesem acasă pe la trei.

De ce pusesem alarma pentru ora şase? Nu-mi aminteam. Nu sunt în cea mai bună formă după doar trei ore de somn. M-am lăsat din nou pe spate pe cearşafurile calde încă. Ochii aproape mi se închiseseră când mi-am reamintit. Dominga Salvador.

Fusese de acord să ne întâlnim astăzi, la ora şapte. O discuţie la micul dejun. M-am chinuit să scap de cearşafuri şi am rămas pur şi simplu pe marginea patului timp de un minut. Nicio mişcare în apartament. Singurul zgomot era bâzâitul uşor al instalaţiei de aer condiţionat. Linişte ca la o înmormântare.

M-am ridicat în timp ce prin minte îmi dansau doar ursuleţi acoperiţi de cruste de sânge.

Cincisprezece minute mai târziu eram îmbrăcată. Fac întotdeauna duş după ce vin de la treabă, indiferent de oră. Nici măcar nu-mi trece prin cap să mă strecor sub cearşafurile curate mânjită cu sânge uscat de găină. Uneori e sânge de capră, dar de cele mai multe ori de găină.

În legătură cu îmbrăcămintea, făcusem un compromis între un anume respect pentru gazdă şi necesitatea de a nu mă topi în căldura de afară. Ar fi fost uşor dacă nu aş fi hotărât să port armă. N-aveţi decât să mă faceţi paranoică, dar nu plec de acasă fără ea.

Blugi prespălaţi, ciorapi albi de jogging şi pantofi Nike. Sub blugi, la şold, am prins tocul, tip „Uncle Mike“[8], împreună cu micul Firestar de 9 mm, perfect potrivit. Firestarul era arma complementară Browningului meu obişnuit, pistol mult prea mare pentru un toc atât de mic.

Acum mai aveam nevoie de o bluză care să ascundă pistolul, dar care să-mi permită să-l scot uşor şi să trag. Un lucru mai greu de făcut, decât de spus. În cele din urmă, m-am hotărât pentru o bluză scurtă care de-abia îmi trecea dincolo de talie. M-am răsucit în faţa oglinzii.

Pistolul era invizibil atât timp cât nu uitam şi ridicam mâinile prea sus. Din păcate, bluza era roz deschis. Nu-mi aminteam cum naiba cumpărasem aşa ceva. Să fi fost un cadou? Speram că da. Gândul că dădusem bani pe ceva roz era mai mult decât puteam îndura.

Încă nu trăsesem draperiile în lături. Întregul apartament era cufundat în penumbră. Comandasem special draperii foarte grele. Rar văd razele soarelui şi nici nu le duc prea mult dorul. Am aprins lumina de la acvariu. Micii peştişori tropicali năvăliră în sus, cu gurile larg căscate, cerşind de mâncare.

Peştişorii se potrivesc perfect cu concepţia mea despre animalele de casă. Nu trebuie să-i plimbi, să faci curat după ei sau să-i înveţi să-şi controleze „vezica“ cât timp rămân singuri. Cureţi acvariul din când în când, îi hrăneşti, şi nu le pasă câtuşi de puţin câte ore suplimentare lucrezi…

Mirosul de cafea proaspăt măcinată şi fiartă plutea deja prin apartament, graţie fierbătorului botezat „Domnul Cafea“. M-am aşezat la măsuţa de două persoane din bucătărie şi am sorbit din cafeaua columbiană neagră şi fierbinte. Boabe proaspete, scoase din frigider, măcinate pe loc. Nu există alt mod de a face o cafea bună. Deşi, la nevoie, mă mulţumesc cu oricare alta.

Se auzi clinchetul de clopoţei al soneriei de la uşă. Am

[8] „Unchiul Mike“, numele companiei fondate în 1947 de Allison P. Michaels, una dintre cele mai importante producătoare americane de accesorii pentru armele de foc (n. tr.).

sărit în sus, vărsând cafeaua pe masă. Nervoasă? Eu? Am lăsat Firestarul pe masa din bucătărie în loc să-l iau cu mine până la uşă. Vedeţi, nu sunt paranoică. Doar foarte, foarte precaută.

Am verificat prin vizor şi am deschis uşa. Manny Rodriguez stătea în prag. E mai înalt decât mine cu aproximativ cinci centimetri. Părul negru ca tăciunele, brăzdat de firişoare cărunte şi albe, îi încadrează faţa subţire. Poartă o mustaţă neagră. Are cincizeci şi doi de ani, dar, cu o singură excepţie, încă îl prefer ca partener de sprijin într-o situaţie periculoasă.

Ne-am strâns mâinile aşa cum facem întotdeauna. Mâna îi era puternică şi uscată. Îmi rânji, dinţii albi strălucindu-i pe faţa cafenie.

— Miroase a cafea.

I-am întors rânjetul:

— Ştii că asta e tot ce am la micul dejun.

Manny păşi înăuntru şi am încuiat uşa în urma sa – din obişnuinţă.

— Rosita crede că nu ai grijă de tine.

Manny continuă, imitând aproape perfect vocea cicălitoare a soţiei, cu un accent mexican mult mai pronunţat decât al său: „Nu mănâncă cum trebuie, e atât de slabă. Săraca Anita, n-are bărbat, nici măcar un prieten“. Manny rânji din nou.

— Rosita e exact ca mama mea vitregă. Judith e bolnavă de teamă că am să rămân fată bătrână.

— Câți ani ai, douăzeci şi patru?

— Da.

Se mulţumi să clatine doar din cap.

— Uneori nu înţeleg femeile.

Era rândul meu să rânjesc.

— Ce sunt eu, o persoană lipsită de orice importanţă?

— Anita, ştii că n-am vrut să…

— Ştiu, sunt unul din băieţii din echipă. Înţeleg.

— Eşti mai bună în branşă decât oricare dintre băieţi.

— Stai jos. Lasă-mă să-ţi închid gura cu nişte cafea înainte să dai iar cu bâta în baltă.

— Eşti tare încăpăţânată. Ştii ce am vrut să spun.

Mă fixă cu ochii căprui şi duri, cu o mină foarte serioasă.

Am zâmbit.

— Da, ştiu ce ai vrut să spui.

Am înşfăcat o cană din dulapul din bucătărie. Cănile mele favorite atârnă pe suportul aflat pe blatul mesei.

Manny se aşează, sorbind din cafea şi aruncând priviri spre cana pe care scria cu litere negre „Sunt o căţea fără inimă, dar mă descurc bine“. Râse, iar cafeaua îl stropi pe nas.

Mi-am sorbit cafeaua dintr-o cană decorată cu pui pufoşi de pinguin. Nu voi recunoaşte niciodată, dar e ceaşca mea preferată.

— De ce nu-ţi aduci ceaşca cu pinguini la birou?

Ultima idee grozavă a lui Bert era ca fiecare să folosească la birou căni de cafea personalizate. S-a gândit că astfel s-ar fi obţinut o atmosferă mai intimă. Adusesem o cană gri pe gri cu inscripţia „E o muncă murdară, dar trebuie s-o fac“. Bert îmi ceruse s-o iau cu mine acasă.

— Îmi place să-l scot din sărite pe Bert.

— Deci vei continua să aduci la birou căni de neacceptat.

Am zâmbit.

— Da, daa.

Se mulţumi doar să clatine din cap.

— Chiar îţi sunt recunoscătoare că mergi cu mine la Dominga.

Manny ridică din umeri.

— N-aş putea să te las singură în vizită la femeia-diavol, nu-i aşa?

M-am încruntat auzind porecla. Sau poate era o insultă?

— Soţia ta o numeşte pe Dominga aşa, nu eu.

Aruncă o privire spre arma aflată încă pe masă.

— Dar iei şi pistolul cu tine, aşa, pentru orice eventualitate.

L-am privit peste marginea cănii.

— Pentru orice eventualitate.

— Anita, dacă se va ajunge să-l foloseşti pentru a ieşi de

acolo, va fi prea târziu. Locul e plin de gărzi de corp.

— Nu am de gând să împuşc pe nimeni. O să punem doar nişte întrebări, nimic mai mult.

Manny surise blând.

— *Por favor,* Señora Salvador, aţi readus cumva la viaţă recent un zombi ucigaş?

— Termină, Manny. Ştiu că va fi penibil.

— Penibil?

Clătină din cap.

— Auzi, penibil. Dacă o scoţi din sărite pe Dominga Salvador, va fi al dracului mai mult decât penibil.

— Nu trebuie să vii cu mine.

— M-ai chemat să te ajut.

Etală din nou zâmbetul strălucitor care îi evidenţia dinţii albi şi îi lumina întreaga faţă.

— Nu l-ai chemat nici pe Charles, nici pe Jamison. M-ai chemat pe mine, Anita, iar ăsta e cel mai bun compliment pe care l-ai putea face unui bătrân.

— Nu eşti bătrân. Şi eram sinceră.

— Nu asta îmi tot spune nevastă-mea. Rosita mi-a interzis să mai merg cu tine la vânătoare de vampiri, dar nu-mi poate restrânge activităţile legate de zombi, oricum, nu încă.

Surpriza trebuie să mi se fi citit pe faţă, pentru că adăugă:

— Ştiu că a vorbit cu tine acum doi ani când am fost în spital.

— Era cât pe-aci să mori, am zis eu.

— Dar tu câte oase rupte ai avut?

— Manny, Rosita m-a rugat ceva foarte rezonabil. Trebuie să te gândeşti la cei patru copii.

— Şi sunt prea bătrân pentru a ucide vampiri.

Vocea îi era plină de ironie, dar şi de amărăciune.

— Nu vei fi niciodată prea bătrân.

— Ce gând frumos!

Dădu pe gât cafeaua care mai era în cană.

— Ar trebui să mergem. Nu e bine să o lăsăm pe Señora să ne aştepte.

— Ferească Dumnezeu, am zis eu.

— Amin, a completat el.

L-am fixat cu privirea în timp ce clătea cana în chiuvetă.

— Ştii ceva şi nu vrei să-mi spui?

— Nu, răspunse el.

Mi-am clătit şi eu cana, încă privindu-l fix. Mă simţeam neliniştită şi suspicioasă.

— Manny?

— Pe cuvântul meu de mexican, nu ştiu nimic.

— Atunci, ce nu-i în regulă?

— Ştii că am practicat vaudun înainte ca Rosita să mă convertească la creştinism.

— Ei şi?

— Dominga Salvador nu a fost numai preoteasa mea. A fost iubita mea.

M-am holbat la el câteva secunde.

— Glumeşti?

Faţa îi era foarte serioasă când răspunse:

— N-aş glumi despre aşa ceva.

Am ridicat din umeri. Nimic nu mă mai miră când e vorba de alegerea iubitelor.

— De aceea ai putut să-mi aranjezi o întâlnire într-un timp atât de scurt.

Manny aprobă din cap.

— De ce nu mi-ai spus mai înainte?

— Pentru că ai fi putut încerca să te strecori acolo fără mine.

— Ar fi fost atât de rău?

Se mulţumi doar să mă privească fix, cu o expresie foarte serioasă în ochii căprui.

— Poate.

Am luat arma de pe masă şi am vârât-o în tocul de sub blugi. Opt focuri. Browningul avea paisprezece. Dar să fim realişti – aş fi fost moartă dacă aş fi avut nevoie de mai mult de opt gloanţe. La fel şi Manny.

— Rahat, am şoptit.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Mă simt de parcă aş face o vizită omului-negru.

Manny dădu din cap.

— Nu-i o analogie prea rea.

Minunat, chiar al dracului de minunat! De ce făceam asta? Imaginea ursuleţului lui Benjamin Reynolds, acoperit de o crustă de sânge, îmi trecu fulgerător prin minte. În regulă, ştiam de ce o fac. Dacă ar fi fost chiar şi cea mai mică şansă ca băiatul să fie încă în viaţă, aş fi mers până în iad – dacă aş fi avut o şansă să mă întorc. N-am zis asta cu voce tare. Nu ştiam dacă iadul era o analogie la fel de bună.

5

Casele din vecinătate erau mai vechi, de prin anii patruzeci, cincizeci. Peluzele erau cafenii din lipsa apei. Nici măcar o stropitoare automată. Florile se luptau să supravieţuiască în straturi apropiate de case. Cele mai multe erau petunii, muşcate, dar şi câteva tufe de trandafiri. Străzile erau curate şi liniştite, dar la un cvartal distanţă te puteai trezi împuşcat doar pentru că purtai o jachetă de culoare nepotrivită.

Activitatea bandelor de cartier înceta în apropierea reşedinţei Señorei Salvador. Chiar şi adolescenţii dotaţi cu pistoale de mare calibru se tem de lucrurile pe care nu le poţi opri cu gloanţe, indiferent cât de bun trăgător eşti. Gloanţele placate cu argint pot răni un vampir, dar nu-l vor ucide. Vor ucide un licantrop, dar nu un zombi. Poţi hăcui blestematele de creaturi în bucăţi mici, dar acestea vor continua să se târască după tine. Le-am văzut. O imagine deloc drăguţă. Bandele nu se apropie de zona din jurul reşedinţei Señorei Salvador. Niciun fel de violenţă. Un loc al armistiţiului permanent.

Circulau poveşti despre o bandă de hispanici ai cărei membri au crezut că sunt protejaţi împotriva magiei negre. Se spune că fostul lor şef se mai află încă în subsolul reşedinţei Domingăi, supunându-se, din când în când, unui ordin. Nenorocitul devenise o adevărată lecţie pentru orice infractor minor scăpat de sub control.

Eu personal n-am văzut-o niciodată pe Dominga aducând la viaţă un zombi. Dar, pe de altă parte, nici n-am văzut-o făcând uz de toate puterile ei malefice. Şi preferam să n-o văd.

Reşedinţa Señorei Salvador avea două etaje, fiind înconjurată de vreo mie de metri pătraţi de teren. O curte

drăguţă şi spaţioasă. Muşcatele roşu aprins contrastau puternic cu pereţii albi. Roşu şi alb, sânge şi oase. Eram sigură că simbolismul nu trecea neobservat eventualilor trecători. Cu siguranţă nu trecu neobservat pentru mine.

Manny parcă pe drumul de acces, în spatele unui Chevrolet Impala crem. Garajul de două maşini era alb pentru a se potrivi cu casa. O fetiţă de vreo cinci ani făcea tururi repetate de bicicletă în susul şi în josul trotuarului. Doi băieţei, puţin mai mari, şedeau pe treptele care duceau spre verandă. Brusc, se opriră din joacă pentru a ne privi.

Un bărbat şedea în spatele lor, pe verandă. Purta un toc de pistol peste un tricou sport albastru. Cam ostentativ. Mai avea nevoie doar de o reclamă de neon pe care să scrie, javră“.

Pe trotuar erau semne făcute cu cretă. Cruci pastelate şi diagrame de necitit. Arăta ca un joc de copii, dar nu era. Câţiva admiratori devotaţi ai Señorei scriseseră cu cretă mesaje de veneraţie în faţa reşedinţei ei. Mucuri de lumânări se adunaseră în grămăjoare, în jurul semnelor. Fetiţa de pe bicicletă pedala în sus şi în jos peste ele. Normal, nu?

Am păşit în urma lui Manny peste pajiştea arsă de soare. Fetiţa de pe bicicletă ne urmărea acum, cu o expresie impenetrabilă pe faţa ei mică, ciocolatie.

Manny îşi scoase ochelarii şi zâmbi bărbatului de pe verandă.

— *Buenos dias,* Antonio. Nu ne-am mai văzut de mult.

— *Si.*

Vocea lui Antonio era gravă şi ursuză. Braţele bronzate erau încrucişate lejer la piept. Astfel, mâna sa dreaptă se afla chiar lângă patul pistolului.

Am folosit corpul lui Manny pentru a masca mişcarea şi am dus mâna, cu o mişcare degajată, cât mai aproape de pistol. Motoul cercetaşilor este „Fiţi pregătiţi“. Sau este cumva al puşcaşilor marini?

— Ai devenit un bărbat puternic şi chipeş, declară Manny.

— Bunica mi-a spus să te las să intri, răspunse Antonio.

— E o femeie deşteaptă, zise Manny.

Antonio ridică din umeri.

— Ea e Señora.

Aruncă o privire cercetătoare spre mine.

— Cine e?

— Señorita Anita Blake. Manny făcu un pas înapoi pentru a mă lăsa să trec. Am păşit în faţă, mâna dreaptă atârnând neglijent la nivelul taliei de parcă aş fi luat o poză teatrală, dar era poziţia cea mai apropiată de pistol.

Antonio mă privi. Mânia i se citea în ochii negri, dar asta era tot. Nu avea nici pe departe privirea gărzilor de corp ale lui Harold Gaynor. Am zâmbit.

— Îmi pare bine de cunoştinţă.

Mă privi pe furiş, suspicios pentru o clipă, apoi dădu din cap. Am continuat să-i zâmbesc şi un zâmbet timid i se întinse pe faţă. Credea că flirtam cu el. L-am lăsat să creadă.

Rosti ceva în spaniolă. Tot ce puteam face era să zâmbesc şi să scutur din cap. Vorbea liniştit, cu o anume privire în ochii negri, cu buzele uşor rotunjite. Nu trebuia să cunosc limba pentru a-mi da seama că îmi făcea o propunere. Sau mă insulta.

Gâtul lui Manny deveni rigid, faţa i se înroşi. Scuipă nişte cuvinte printre dinţii încleştaţi.

Era rândul lui Antonio să se înroşească. Mâna i se mişcă uşor spre pistol. Am urcat cele două trepte, atingându-i încheietura ca şi cum n-aş fi ştiut ce se petrecea. Braţul îi era încordat ca un arc.

I-am zâmbit radioasă în timp ce-l ţineam de încheietură. Ochii îi fugeau când la Manny, când la mine, apoi încordarea dispăru, dar nu i-am dat drumul de încheietură până ce nu-şi lăsă mâna în jos. Apoi îmi ridică mâna la buze şi o sărută. Buzele îi întârziară pe mâna mea, dar ochii îi erau aţintiţi asupra lui Manny. Supăraţi, mânioşi.

Antonio avea armă, dar era un amator. Până la urmă amatorii înarmaţi ajung să fie ucişi. Mă întrebam dacă Dominga Salvador ştia asta. Putea să fi fost o adevărată

vrăjitoare voodoo, dar pariam că nu ştia prea multe despre arme şi despre ce avea nevoie cineva pentru a le folosi în mod obişnuit. Indiferent ce ar fi fost acel ceva, lui Antonio îi lipsea. Avea să te ucidă fără nicio problemă. Dar pentru motive greşite. Motive de amator. Bineînţeles, tu tot mort rămâneai.

Antonio mă conduse în sus, pe verandă, continuând să mă ţină de mână. De mâna stângă. N-avea decât să mă ţină de ea toată ziua.

— Trebuie să te percheziţionez, Manuel.

— Desigur, răspunse Manny. Urcă o treaptă spre verandă, iar Antonio coborî una, lăsând, totuşi, o distanţă între ei în eventualitatea că Manny ar fi sărit asupra sa. Ceea ce mi-ar fi permis să-l împuşc fără probleme pe Antonio în spate. Neglijenţă care, în anumite circumstanţe, se dovedeşte mortală.

Îl obligă pe Manny să se sprijine de balustrada verandei în poziţia clasică folosită de poliţişti. Antonio ştia ce făcea, dar era o percheziţie la mânie, cu o mulţime de mişcări rapide, nervoase ale mâinii, ca şi cum atingerea corpului lui Manny l-ar fi scos din sărite. O mulţime de ură se adunase în bătrânul Tony.

Nu i-a trecut nicio clipă prin minte că ar fi trebuit să mă percheziţioneze şi pe mine. Ţţţţ-ţţţ.

Un al doilea bărbat se apropie de uşa care dădea spre verandă. Părea de aproape cincizeci de ani. Purta un maiou alb sub o cămaşă cadrilată desfăcută. Mânecile erau suflecate cât mai sus posibil. Fruntea îi era asudată. Pariam că avea o armă la spate. Părul negru avea o şuviţă albă chiar deasupra frunţii.

— De ce durează atât, Antonio?

Vocea îi era groasă, cu un accent puternic.

— L-am percheziţionat.

Bărbatul mai în vârstă aprobă din cap.

— Señora e gata să vă primească pe amândoi.

Antonio se dădu la o parte, reluându-şi postul de pe verandă. Îmi trimise un sărut sonor pe când treceam pe lângă el. L-am simţit pe Manny încordându-se, dar am

reuşit să ajungem în living fără ca cineva să fie împuşcat. Un adevărat succes.

Livingul era spaţios, cu o masă mare pe partea stângă. Lângă perete, un pian. Oare cine cânta? Antonio? Nuuu.

Am traversat, în urma bărbatului, un hol mic pentru a ajunge într-o bucătărie spaţioasă. Razele soarelui desenau figuri lunguieţe pe podeaua de gresie neagră şi albă. Podeaua şi bucătăria erau vechi, dar mobilierul era nou. Un frigider de lux cu dispozitiv de fabricare a gheţii şi dozator de apă ocupa o bună parte din peretele din spate. Mobilierul era pe nuanţe de galben deschis.

O femeie de aproximativ şaizeci de ani stătea la masa din bucătărie. Faţa ei slabă, cafenie, era brăzdată de riduri. Părul alb era adunat într-un coc pe ceafă. Stătea foarte dreaptă pe scaun, cu mâinile subţiri şi osoase încrucişate pe tăblia mesei. Părea teribil de inofensivă. O bunică drăguţă. Dacă doar un sfert din ceea ce auzisem despre ea era adevărat, atunci afişa cea mai perfidă mască pe care o văzusem vreodată.

Femeia zâmbi şi întinse mâinile. Manny făcu câţiva paşi şi le prinse, lipindu-şi buzele de articulaţiile ei.

— Ce plăcere să te văd, Manuel. Avea o voce profundă, de contralto, cu un uşor accent.

— Şi mie îmi pare bine, Dominga. Dădu drumul mâinilor şi se aşeză în faţa ei.

Ochii ei negri, vioi, se îndreptară rapid spre mine, eram încă în cadrul uşii.

— Aşadar, Anita Blake, ai venit la mine în cele din urmă.

Ciudate vorbe. I-am aruncat o privire lui Manny. Acesta ridică ochii nedumerit. Nici el nu ştia ce voia să spună femeia. Minunat.

— Nu ştiam că mă aşteptai cu nerăbdare, Señora.

— Am auzit poveşti despre tine, *chica.* Poveşti minunate. O anumită aluzie se citea în ochii negri şi pe faţa zâmbitoare, o aluzie câtuşi de puţin inofensivă.

— Manny? am întrebat eu.

— Nu de la mine.

— Nu, Manuel nu mai vorbeşte cu mine. Mica lui soţie îi

interzice.

Ultima propoziţie era rostită pe un ton mânios, amar.

Oh Dumnezeule! Cea mai puternică preoteasă voodoo din Vestul Mijlociu se purta ca o iubită dispreţuită. Ce porcărie!

Îşi întoarse ochii negri spre mine.

— Toţi cei care se ocupă cu vaudun apelează în cele din urmă la Señora Salvador.

— Dar eu nu mă ocup cu vaudun, am protestat.

Femeia izbucni în râs. Toate ridurile feţei se uniră în acel hohot de râs.

— Readuci la viaţă zombi şi mai zici că nu te ocupi cu vaudun. Oh, *chica,* e de-a dreptul caraghios.

O plăcere adevărată i se simţea în voce. Ce bucuroasă eram că o putusem înveseli!

— Dominga, ţi-am spus de ce am dorit această întâlnire. Ţi-am spus foarte clar… începu Manny.

Señora făcu un gest cu mâna pentru a-l reduce la tăcere.

— Oh, ai fost foarte precaut la telefon, Manuel.

Femeia se aplecă spre mine.

— Mi-a spus foarte clar că nu vei veni aici să participi la vreun ritual păgân.

Amărăciunea din vocea ei era destul de ascuţită pentru a te îneca cu ea.

— Vino încoace, *chica.*

Femeia îmi întinse doar o mână, nu amândouă. Se presupunea că ar fi trebuit să i-o sărut, aşa cum făcuse Manny? Nu credeam că venisem în vizită la Papă.

Apoi mi-am dat seama că nu voiam s-o ating. Femeia nu făcuse nimic rău. Şi totuşi muşchii umerilor stăteau să îmi plesnească de încordare. Îmi era frică, dar nu ştiam de ce.

Am făcut câţiva paşi şi i-am luat mâna, nesigură de ce trebuia să fac cu ea. Pielea era caldă şi uscată. Ţinându-mă încă de mână, mă făcu să mă aşez pe scaunul cel mai apropiat de ea. Rosti ceva cu vocea ei profundă şi moale.

Am clătinat din cap.

— Îmi pare rău, dar nu înţeleg spaniola.

Îmi atinse părul cu mâna liberă.

— Păr negru ca pana corbului. Nu se potriveşte cu pielea palidă.

— Mama era mexicană.

— Şi totuşi nu-i vorbeşti limba.

Îmi ţinea încă mâna, dar eu o voiam înapoi.

— A murit când eram mică. Am fost crescută de rudele din partea tatălui.

— Înţeleg.

Mi-am tras mâna şi brusc m-am simţit mai bine. Femeia nu-mi făcuse nimic. Nimic. De ce eram atât de nervoasă? Bărbatul cu o şuviţă albă în părul negru se postă în spatele Señorei. Îl vedeam clar. Îşi ţinea mâinile la vedere. Vedeam uşa din spate şi intrarea spre bucătărie. Nimeni nu se furişa în spatele meu. Dar părul de pe ceafă îmi era zbârlit, amintindu-mi că trebuia să fiu atentă.

Am aruncat o privire spre Manny, dar acesta o privea fix pe Dominga. Mâinile sale strângeau atât de tare tăblia mesei, încât încheieturile i se albiră.

Mă simţeam ca o spectatoare la un film străin netitrat. Puteam ghici ce se întâmpla, dar nu eram sigură că aveam dreptate. Pielea ca de găină de pe ceafă îmi spunea că vreo şmecherie magică era în plină desfăşurare. Reacţia lui Manny indica faptul că poate aceasta îi era adresată lui.

Umerii lui Manny se lăsară brusc în jos. Mâinile i se relaxară. Era o uşurare vizibilă, de o anume natură. Dominga zâmbi, arătându-şi dinţii albi.

— Ai fi putut fi atât de puternic, *mi amante.*

— N-am vrut puterea, Dominga, rosti Manny.

M-am holbat de la unul la altul, nefiind prea sigură ce se întâmplase. Doream să cred că ignoranţa era o fericire. De multe ori aşa şi este…

Femeia îşi întoarse spre mine ochii negri şi vioi.

— Dar tu, *chica,* vrei putere?

Senzaţia care mi se târa pe ceafă mi se răspândi în tot corpul. Simţeam cum mii de insecte mi se târau pe piele. Rahat!

— Nu.

Un răspuns simplu, sincer. Poate că ar trebui să încerc

mai des aşa ceva.

— Poate, nu încă, dar vei vrea s-o ai.

Nu mi-a plăcut felul în care a spus-o. Era ciudat să mă aflu într-o bucătărie însorită la 7.28 dimineaţa şi să fiu înspăimântată. Dar aşa era. Stomacul mi se chircea de spaimă.

Femeia mă privea fix. Ochii îi erau doar ochi. Nu aveau nimic din puterea de seducţie a unui vampir. Erau doar ochi, şi totuşi… Părul de pe ceafă încerca să se târască în jos pe şira spinării. Pielea mi se făcu ca de găină pe tot corpul şi am simţit cum mă cuprinde un val de căldură. Mi-am lins buzele şi m-am holbat la Dominga Salvador.

Era ca o palmă magică. Mă testa. O făcusem şi eu altădată. Oamenii sunt atât de fascinaţi de ceea ce fac eu. Sunt convinşi că folosesc magia. Dar n-o fac. Am doar o afinitate faţă de morţi. Nu este acelaşi lucru.

Am privit fix în ochii negri şi m-am simţit trasă înainte. Era ca o cădere fără mişcare. Lumea se clătină pentru o clipă, apoi se linişti. Căldura îmi țâșni din corp, un şuvoi de forma unei frânghii şerpuitoare. Se îndreptă spre în afară, spre bătrâna femeie. O lovi cu putere şi am resimţit şocul ca pe o descărcare electrică.

M-am ridicat, cu gura deschisă, încercând să trag aer în piept.

— Fir-ar să fie!

— Anita, te simţi bine? Manny stătea în picioare lângă mine. Îmi atinse uşor braţul.

— Nu-s sigură. Ce dracu’ mi-a făcut?

— E ceea ce mi-ai făcut tu mie, *chica,* răspunse Dominga.

Arăta puţin palidă. Pe frunte i se vedeau broboane de sudoare.

Bărbatul se depărtă de perete, cu mâinile pe lângă corp, în aşteptare, dar pregătite.

— Nu, zise Dominga, mă simt bine, Enzo. Vocea îi era întretăiată de parcă ar fi alergat.

Am rămas în picioare. Voiam să mă duc acasă acum, vă rog…

— Nu am venit să ne jucăm, Dominga, declară Manny. Vocea îi era mai profundă din cauza mâniei, dar, cred, şi a fricii.

Cu ultima afirmaţie eram de acord.

— Nu e un joc, Manuel. Ai uitat tot ce te-am învăţat? Tot ce ai fost?

— N-am uitat nimic, dar n-am adus-o aici pentru a fi rănită.

— Depinde doar de ea dacă va fi rănită sau nu, *mi corazón.*

Nu-mi prea plăcea ultima afirmaţie.

— Nu ai de gând să ne ajuţi. Vrei doar să te joci de-a şoarecele şi pisica. Ei bine, şoarecele pleacă.

M-am întors să plec, urmărindu-l cu atenţie pe Enzo. Acesta nu era amator.

— Nu vrei să găseşti băieţelul despre care Manny mi-a spus că a fost răpit? Are trei ani, foarte tânăr pentru a fi în mâinile unui bokor[9].

Asta m-a oprit. Ştia că o va face. Dracu' s-o ia.

— Ce este un bokor?

Femeia zâmbi.

— Chiar nu ştii, nu-i aşa?

Am clătinat din cap.

Zâmbetul i se adânci, un zâmbet surprins de plăcere.

— Pune mâna dreaptă pe masă, cu palma în sus*, por favor.*

— Dacă ştii ceva despre băieţel, te rog, spune-mi.

— Suportă micile mele teste şi te voi ajuta.

— Ce fel de teste?

Speram să par la fel de suspicioasă precum mă simţeam.

Dominga izbucni în râs, un sunet brusc şi bine dispus. Ridurile de pe faţă râdeau şi ele. Ochii îi străluceau practic de voioşie. Oare de ce aveam impresia că râdea de mine?

— Haide, *chica,* nu-ţi fac niciun rău.

— Manny?

— Dacă face ceva care ar putea să te rănească, îţi voi

[9] Preot care practică magia neagră în cadrul ritualurilor voodoo şi în puterea căruia se află un zombi (n. tr.).

spune.

Dominga mă privi ţintă, cu o umbră de mirare nedisimulată pe faţă.

— Am auzit că poţi readuce la viaţă trei zombi într-o noapte, în fiecare noapte. Şi, totuşi, eşti cu adevărat un novice.

— Ignoranţa e o fericire, am răspuns eu.

— Stai jos, *chica.* Îţi promit că nu vei păţi nimic.

Că nu vei păţi nimic. Acum. Era o promisiune pentru lucruri mai dureroase pentru mai târziu. M-am aşezat.

— Orice întârziere ar putea costa viaţa băieţelului. Am încercat să fac apel la partea bună a fiinţei ei.

Femeia se aplecă spre mine.

— Chiar crezi că băiatul mai este în viaţă?

Bănuiesc că nu avea nimic bun.

M-am depărtat de ea. Nu m-am putut abţine şi nu puteam s-o mint.

— Nu.

— Atunci avem timp, nu-i aşa?

— Timp pentru ce?

— Mâna ta, *chica, por favor,* apoi îţi voi răspunde la întrebări.

Am respirat adânc şi mi-am pus mâna dreaptă pe masă, cu palma în sus. Se comporta misterios. Nu puteam suporta oamenii misterioşi.

Dominga scoase de sub masă o geantă mică, neagră, de parcă aceasta ar fi stat tot timpul în poala ei. Ca şi cum ar fi planificat toate aceste lucruri.

Manny se holba la geantă ca şi cum ceva scârbos ar fi fost gata să se târască afară din ea. Era pe aproape. Dominga Salvador scoase dinăuntru ceva respingător.

Era un gris-gris, o amuletă din pene negre, bucăţi de oase şi un picior mumificat al unei păsări. La început am crezut că era al unui pui de găină, apoi am văzut ghearele negre şi groase. Pe undeva, trebuia să existe un şoim sau un vultur cu un picior de lemn.

Am avut o viziune cu Dominga înfigând acele gheare în pielea mea, o viziune atât de reală, încât m-am încordat

din toate puterile pentru a-mi retrage mâna. Dar femeia mi-a pus pur şi simplu amuleta în căuşul palmei. Pene, bucăţi de oase, picior uscat al unui şoim. Piciorul nu era lipicios. Nu mi-a făcut niciun rău. De fapt, m-am simţit ca o proastă.

Apoi am simţit căldura. Chestia aia era caldă şi stătea pe mâna mea. Nu fusese caldă cu o secundă în urmă.

— Ce faci cu ghearele?

Dominga nu-mi răspunse. Mi-am ridicat privirea spre ea, dar ochii îi erau aţintiţi asupra mâinii mele. Cu expresia unei pisici gata să sară asupra prăzii.

Am privit din nou în jos. Ghearele se curbau, se întindeau, apoi se curbau iar. Se mişcau pe mâna mea.

— Rahaaat!

Am vrut să mă ridic. Să trântesc chestia aia dezgustătoare pe jos. Dar n-am făcut-o. Am rămas pe loc cu fiecare fir de păr de pe corp zbârlit, cu pulsul bătând nebuneşte… şi am lăsat chestia aia să mi se mişte în palmă.

— În regulă…, am rostit cu o voce întretăiată, am trecut micul tău test. Acum, ia dracului lucrul ăsta din mâna mea.

Dominga ridică uşor gheara din palma mea. Atentă să nu-mi atingă pielea. Nu ştiam de ce, dar era un efort vizibil.

— Fir-ar să fie, fir-ar să fie! am şoptit eu.

Mi-am frecat mâna de stomac, atingând arma ascunsă. Era o uşurare să ştiu că, în cel mai rău caz, puteam, pur şi simplu, s-o împuşc. Înainte de a mă înspăimânta de moarte.

— Putem trece acum la afaceri? Vocea îmi suna aproape normală. Bravo mie!

Dominga legăna gheara în mână.

— Ai făcut să se mişte gheara. Ai fost înspăimântată, dar nu surprinsă. De ce?

Ce puteam răspunde? Nimic din ceea ce dorea să ştie.

— Am o afinitate faţă de morţi. Reacţionează în prezenţa mea aşa cum unii oameni pot citi gândurile.

Femeia zâmbi.

— Chiar crezi că abilitatea ta de a readuce morţii la viaţă este asemănătoare cu citirea gândurilor? Trucuri de salon?

Evident, Dominga nu întâlnise niciodată un telepat cu adevărat bun. Dacă ar fi făcut-o, nu ar fi fost atât de dispreţuitoare. În felul lor anume, telepaţii sunt la fel de înfricoşători ca ea.

— Eu doar readuc morţii la viaţă, Señora. E pur şi simplu o meserie.

— Nu crezi asta mai mult decât o fac eu.

— Încerc din răsputeri, am răspuns eu.

— Ai mai fost testată înainte de către altcineva. Suna ca o adevărată declaraţie.

— M-a testat bunica din partea mamei, dar nu cu aşa ceva. Am arătat cu degetul spre piciorul care se mai chircea încă. Semăna cu una din acele mâini false pe care le poţi cumpăra de la orice magazin Spencer. Acum, pentru că n-o mai ţineam în palmă, puteam pretinde că pe undeva prin interior existau nişte mici baterii. Exact aşa!

— Practica vaudun?

Am aprobat din cap.

— De ce n-ai studiat cu ea?

— Am un dar înnăscut de a readuce morţii la viaţă. Asta nu-mi dictează preferinţele religioase.

— Eşti creştină.

Rostit de ea, cuvântul părea ceva urât.

— Asta e! Aş vrea să spun că mi-a făcut plăcere de cunoştinţă, dar nu-i adevărat.

M-am ridicat.

— Pune întrebările, *chica.*

— Ce?

Schimbarea subiectului a fost prea rapidă pentru mine.

— Pune-mi întrebările pentru care ai venit până aici.

I-am aruncat o privire lui Manny.

— Dacă a spus că va răspunde la orice întrebare, aşa va face.

Partenerul meu nu părea deloc prea fericit.

M-am aşezat, din nou. Încă o insultă şi chiar plecam de

acolo. Dar dacă m-ar fi putut ajuta cu adevărat… Oh, la naiba, îmi flutura prin faţa ochilor acea mică speranţă… Şi după tot ce văzusem în casa familiei Reynolds, trebuia să mă agăţ de ea.

Deşi hotărâsem să fiu cât mai politicoasă posibil în ceea ce priveşte întrebările, acum nu-mi mai păsa deloc.

— Ai readus la viaţă vreun zombi în ultimele săptămâni?

— Câţiva.

Bine. Am ezitat asupra următoarei întrebări. Senzaţia ghearelor mişcându-se în mâna mea îmi trecu fulgerător prin minte. Mi-am frecat palmele de pantaloni ca şi cum aş fi vrut să fac senzaţia să dispară. Care era lucrul cel mai rău pe care mi-l putea face dacă o jigneam? Nu întrebaţi.

— Ai trimis vreun zombi într-o expediţie… de răzbunare?

Am pus întrebarea politicos, uluitor de politicos.

— Niciunul.

— Sigur?

Zâmbi.

— Mi-aş aminti dacă aş lăsa liberi criminali ridicaţi din mormânt.

— Zombii ucigaşi nu trebuie să fie neapărat criminali, am replicat eu.

— Chiar aşa, ridică din sprâncenele palide, eşti atât de familiară cu readucerea la viaţă a zombilor „ucigaşi“?

Mi-am înfrânat dorinţa de a mă foi pe scaun ca o şcolăriţă prinsă cu minciuna.

— Numai cu unul.

— Povesteşte-mi.

— Nu, am răspuns cu o voce fermă, nu, e o problemă personală.

Un coşmar personal pe care nu aveam de gând să-l împart cu doamna voodoo.

M-am hotărât să schimb puţin subiectul.

— Am readus la viaţă criminali. Nu erau mai violenţi decât orice mort-viu obişnuit.

— Câţi morţi ai readus la viaţă din mormânt?

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu.

— Doar o cifră… păru să caute cuvântul potrivit, estimativă.

— Nu pot. Probabil că sute.

— O mie?

— Poate, n-am ţinut socoteală.

— O ţine şeful tău de la Animators Inc.?

— Da, bănuiesc că toţi clienţii mei sunt înregistraţi în dosare.

Dominga zâmbi.

— Aş fi interesată să ştiu numărul exact.

Cu ce mi-ar fi putut dăuna?

— O să aflu dacă voi putea.

— Ce fată ascultătoare!

Dominga se ridică.

— N-am readus la viaţă zombiul asta „ucigaş“ al tău. Dacă asta este creatura care mănâncă oamenii.

Zâmbi, aproape izbucnind în râs, de parcă ar fi fost ceva caraghios.

— Dar cunosc oameni care n-ar vorbi niciodată cu tine despre aşa ceva. Oameni care ar putea face această faptă atât de urâtă. O să-i întreb şi-mi vor răspunde. O să aflu adevărul de la ei şi o să ţi-l spun, Anita.

Îmi rosti numele ca şi cum ar fi vrut să spună Ahniitah. Ca şi cum ar fi vrut să sune a ceva exotic.

— Mulţumesc foarte mult, Señora Salvador.

— Dar în schimbul informaţiilor, aş vrea să-ţi cer o favoare.

Pariam că avea să urmeze ceva neplăcut.

— Şi care ar fi această favoare, Señora Salvador?

— Vreau să te mai supun la un test.

M-am holbat la ea, aşteptând-o să continue, dar n-a făcut-o.

— Ce fel de test?

— Vino în subsol şi îţi arăt. Vocea îi era mieroasă.

— Nu, Dominga, interveni Manny.

Se ridicase în picioare.

— Nimic din ce ţi-ar putea spune nu merită ceea ce vrea să faci.

— Aş putea vorbi cu oameni şi creaturi care nu vor sta de vorbă cu niciunul din voi, buni creştini, aşa cum sunteţi.

— Haide să plecăm, Anita, nu avem nevoie de ajutorul ei. Manny pornise deja spre uşă. Nu l-am urmat. Nu el văzuse familia măcelărită, ci eu. Nu el visase noaptea trecută ursuleţul de pluş mânjit de sânge, ci eu. Nu puteam pleca dacă Dominga m-ar fi putut ajuta. Nu era important dacă Benjamin Reynolds mai era încă în viaţă sau nu. Creatura aia, orice ar fi fost ea, avea să ucidă din nou. Şi pariam că era ceva legat de voodoo. Nu era domeniul meu. Aveam nevoie de ajutor şi aveam nevoie de el repede.

— Haide, Anita. Manny mă apucă de mână, trăgându-mă uşor spre uşă.

— Spune-mi despre test.

Dominga zâmbi triumfătoare. Ştia că mă avea la mână. Ştia că nu voi pleca până ce nu voi obţine ajutorul promis. Fir-ar să fie!

— Să ne retragem în subsol. Îţi explic totul acolo.

Strânsoarea lui Manny deveni mai puternică.

— Anita, nu ştii în ce te bagi.

Avea dreptate, dar…

— Manny, stai pur şi simplu cu mine, stai să mă ajuţi. Nu mă lăsa să fac nimic care mi-ar face cu adevărat rău. Bine aşa?

— Anita, orice va vrea să faci acolo, îţi va face rău. Poate nu fizic, dar îţi va face rău.

— Manny, trebuie s-o fac.

L-am bătut pe mână şi i-am zâmbit.

— Totul va fi bine.

— Nu, nu va fi.

Nu ştiam ce să-i răspund, exceptând doar faptul că avea, probabil, dreptate. Dar n-avea importanţă. Aveam de gând s-o fac. Aveam de gând să fac orice mi-ar fi cerut, între anumite limite, dacă aşa s-ar fi pus capăt crimelor. Dacă s-ar fi rezolvat totul aşa încât să nu mai fiu niciodată nevoită să văd un alt cadavru mâncat pe jumătate.

Dominga zâmbi.

— Să mergem în subsol.

— Señora, pot vorbi cu Anita între patru ochi, *por favor*? întrebă Manny.

Mă ţinea încă de mână. Îi simţeam încordarea.

— Vei avea timp tot restul acestei zile frumoase pentru a vorbi cu ea, Manuel. Dar eu n-am la dispoziţie decât un răgaz. Dacă se supune acum testului, promit să o ajut în orice fel pot pentru a-l prinde pe acest ucigaş.

Era o ofertă de nerefuzat. Mulţi oameni ar vorbi cu Dominga doar din cauza groazei pe care o inspira. Poliţiştii nu pot inspira aşa ceva. Tot ce pot face e să te aresteze. Nu destul pentru a te înspăimânta. Dar un mort-viu târându-se prin fereastră… chiar te înspăimântă.

Patru, poate cinci oameni muriseră deja. O moarte năprasnică.

— Am spus deja că o fac. Să mergem.

Dominga înconjură masa şi îl apucă pe Manuel de mână. Acesta tresări de parcă l-ar fi lovit. Îl trase de lângă mine.

— Manuel, nu i se va întâmpla nimic rău. Jur.

— Dominga, nu am încredere în tine.

Femeia izbucni în râs.

— Manuel, a fost alegerea ei. N-am forţat-o.

— Ai şantajat-o. Ai şantajat-o cu siguranţa celorlalţi oameni.

Dominga îmi aruncă o privire peste umăr.

— Te-am şantajat, *chica*?

— Da, am răspuns eu.

— Oh, e eleva ta, *corazón.* Are cinstea ta. Şi curajul tău.

— E curajoasă, dar încă n-a văzut ce se află dedesubt.

Am vrut să întreb ce anume se afla la subsol, dar n-am făcut-o. Chiar nu doream să ştiu. M-au mai avertizat şi altădată oamenii despre porcării supranaturale. „Nu intra în camera aia, altfel te papă monstrul“. De obicei e vorba de un monstru, şi, tot de obicei, încearcă să mă mănânce. Dar, până acum, am fost mai rapidă sau mai norocoasă decât monştrii. Să mai ţină norocul şi altădată!

Speram să pot lua în seamă avertismentul lui Manny. Întoarcerea acasă era o perspectivă foarte atrăgătoare acum, dar, înainte de toate, datoria îşi arăta înfăţişarea

hidoasă. Datoria şi şoaptele coşmarurilor. Nu mai voiam să mai văd încă o familie măcelărită.

Dominga îl conduse pe Manny afară din încăpere. I-am urmat, cu Enzo în spatele meu. Halal zi pentru paradă!

6

Scările care duceau la subsol erau dintr-un lemn moale. Se simţea vibraţia treptelor în timp ce păşeai pe ele. Nu era o senzaţie prea liniştitoare. Lumina strălucitoare a soarelui care pătrundea prin uşă se risipea în întunericul absolut. Lumina scădea treptat ca şi cum nu avea nicio putere în acest loc asemănător cu o peşteră. M-am oprit la marginea zonei în care mai pătrundeau câteva raze de lumină, privind fix în jos, în întunericul ca de noapte al încăperii. Nici măcar nu puteam distinge siluetele celor doi, Dominga şi Manny. Ar fi trebuit să fie chiar în faţa mea, nu-i aşa?

Enzo, garda de corp, aştepta în spatele meu ca un munte răbdător. Nu făcu nicio mişcare pentru a mă grăbi. Eu trebuia să hotărăsc, nu? Puteam să-mi iau, pur şi simplu, jucăriile şi să plec acasă?

— Manny, am strigat eu.

O voce se auzi de la distanţă. Prea departe. Poate că era o festă jucată de acustica încăperii. Poate că nu.

— Sunt aici, Anita.

Mi-am încordat privirea pentru a vedea de unde provenea vocea, dar nu era nimic de văzut. Am mai coborât două trepte în întunericul ca de smoală şi m-am oprit de parcă m-aş fi lovit de un perete. Se simţea mirosul de umezeală, de pietre umede ca în orice subsol, dar şi altceva – ceva rânced, acrişor, dulceag. Mirosul aproape de nedescris al cadavrelor. Aici, în capul scărilor, era doar vag. Pariam că va deveni din ce în ce mai puternic cu cât voi mai coborî. Bunica mea fusese preoteasă vaudun. Humfo-ul[10] ei nu mirosise a cadavre. Demarcaţia dintre

[10] Locul unde un preot voodoo practică ritualurile sale şi unde îşi păstrează puterea, un fel de Inner sanctum (n. tr.).

bine şi rău nu era atât de clară în voodoo ca în wicca[11], creştinism sau satanism, dar exista. Dominga Salvador se situa de partea rea, malefică, a liniei de demarcaţie. Ştiusem asta când venisem aici. Şi, totuşi, încă mă deranja.

Bunica Flores îmi spusese că eram o necromantă – mai mult decât o preoteasă voodoo, dar şi mai puţin. Simţeam compasiune pentru morţi, pentru toţi morţii. Era greu să fii preoteasă vaudun şi necromantă şi să nu fii de partea răului. Era prea tentant, după cum afirma bunica. Mă încurajase să fiu creştină. L-a încurajat pe tatăl meu să mă ţină departe de partea ei de familie. A făcut asta din dragoste pentru mine şi de frică pentru ce i s-ar fi putut întâmpla sufletului meu.

Şi acum iată unde eram – coboram pe scări drept în gura tentaţiei. Oare ce ar avea de spus bunica Flores? Probabil, „du-te acasă“. Un sfat bun. Acelaşi lucru îl spunea şi ghemul de nervi din stomac.

Brusc s-au aprins nişte lumini. Am clipit des din ochi. Un bec chior de la picioarele scărilor părea la fel de strălucitor ca o stea. Dominga şi Manny stăteau exact sub bec, privind în sus spre mine.

Lumină! De ce m-am simţit brusc mai bine? Prostesc, dar adevărat. Enzo lăsă uşa să se închidă în urma noastră. Umbrele erau compacte, dar mai multe becuri se legănau încoace şi încolo de-a lungul unui coridor îngust din cărămidă.

Mă aflam aproape de partea de jos a scărilor. Mirosul dulceag şi acrişor era acum mai puternic. Am încercat să respir pe gură, dar n-am făcut decât să-mi astup fundul gâtului. Mirosul cărnii pe cale de descompunere ţi se lipeşte de limbă.

Dominga ne conduse printre pereţii înguşti. Din loc în loc se vedeau pete pe pereţi. Pete de parcă un strat de

[11] Religie neo-păgână şi mişcare religioasă în diverse ţări vorbitoare de limbă engleză. A fost făcută publică în 1954 de englezul Gerald Gardner, fiind considerată o „variantă“ modernă a vechiului cult secret al vrăjitoarelor, bazat pe concepţiile păgâne pre-creştine europene (n. tr.).

ciment ar fi fost aplicat peste… uşi. Cimentul fusese acoperit cu vopsea, dar fuseseră uşi, la intervale regulate. De ce să le zideşti? De ce să acoperi uşile cu straturi de ciment? Ce era în spatele lor?

Mi-am trecut vârful degetelor peste stratul aspru de ciment. Suprafaţa era neregulată şi rece. Vopseaua nu era prea veche, altfel s-ar fi scorojit din cauza umezelii. Nu se întâmplase aşa. Ce era în spatele acestei uşi blocate?

Pielea de sub omoplaţi începu să mă mănânce. Am rezistat tentaţiei de a privi înapoi spre Enzo. Pariam că avea să se comporte frumos. Pariam că a fi împuşcată era cea mai mică dintre grijile mele acum.

Aerul era rece şi umed. Un subsol ca la carte. Erau trei uşi, două pe dreapta, una pe stânga, dar erau doar uşi. Una dintre ele avea un lacăt nou, strălucitor. În timp ce treceam pe lângă ea, am auzit uşa trosnind de parcă ceva mare s-ar fi sprijinit de ea.

M-am oprit.

— Ce-i acolo înăuntru?

Enzo se oprise o dată cu mine. Dominga şi Manny trecuseră deja de colţ, aşa încât eram singuri. Am atins uşa. Lemnul scârţâi, zornăind în balamale ca şi cum o pisică uriaşă se freca de uşă. Un miros urât se strecura pe sub ea. M-am înecat şi m-am dat înapoi. Duhoarea mi se lipise de gură şi de fundul gâtului. Am înghiţit convulsiv şi i-am simţit gustul în timp ce cobora în jos, spre stomac.

Creatura din spatele uşii scoase un fel de miorlăit. Nu-mi dădeam seama dacă era o fiinţă umană sau un animal. Orice ar fi fost, era mai mare decât o fiinţă umană. Şi era mort. Mort, mort de tot.

Mi-am astupat nasul şi gura cu mâna stângă. Mâna dreaptă era liberă – în cazul în care creatura ar fi trecut prin uşă, sfărâmând-o. Gloanţe împotriva unui mort-viu. Haida-de, dar mă simţeam mai bine cu arma la îndemână. La nevoie, l-aş putea împuşca pe Enzo. Dar, într-un anume fel, ştiam că dacă cel care zgâlţâia uşa scăpa de acolo, Enzo ar fi fost în acelaşi pericol ca mine.

— Trebuie să mergem acum, zise el.

Pe faţă nu i se putea citi nimic. Puteam foarte bine să fi mers pe stradă până la magazinul din colţ. Părea insensibil şi l-am urât pentru asta. Pentru numele lui Dumnezeu, dacă eu sunt îngrozită, atunci la fel ar trebui să fie oricine altcineva.

Am aruncat o privire cu coada ochiului spre uşa neîncuiată, din principiu, din stingă mea. Trebuia să ştiu. Am deschis-o brusc. Încăperea, un fel de celulă, avea aproximativ doi metri patruzeci pe unu douăzeci. Pardoseala de ciment şi pereţii vopsiţi în alb erau curaţi şi goi. Părea o celulă pregătită pentru un alt locatar. Enzo închise uşa, trântind-o cu putere. Nu m-am împotrivit. Nu merita. Dacă trebuia să mă bat singură cu cineva care mă depăşea cu aproape cincizeci de kilograme, trebuia să fiu extrem de atentă până unde puteam merge pentru a nu-mi depăşi limitele. Iar o uşă închisă nu merita câtuşi de puţin.

Enzo se rezemă de uşă. În lumina slabă se vedea cum sudoarea îi curgea pe frunte.

— Nu mai încerca şi alte uşi, señorita. S-ar putea întâmpla ceva foarte rău.

Am aprobat din cap.

— Desigur, nicio problemă.

O cameră goală şi curgea transpiraţia pe Enzo. Bine de ştiut că ceva îl putea înspăimânta. Dar de ce această cameră şi nu cea din care mirosea atât de cumplit? N-aveam nici cea mai vagă idee.

— Trebuie s-o prindem din urmă pe Señora.

Făcu o mişcare graţioasă cu mâna precum un maître d'hotel poftindu-mă să iau loc pe un scaun. M-am îndreptat spre direcţia indicată. Ce altceva puteam face?

Coridorul se deschise într-o încăpere mare, dreptunghiulară, vopsită în aceeaşi culoare alb-strălucitor ca a celulei pe care o văzusem. Podeaua era acoperită cu semne roşii şi negre, strălucitoare. Se numeau verve, simboluri trasate într-un sanctuar voodoo pentru a invoca zeităţile vaudun, aşa-numitele loa.

Simbolurile acţionau ca nişte pereţi care delimitau un loc de trecere. Duceau la altar. Dacă păşeai în afara locului

delimitat, intrai în conflict cu toate acele simboluri trasate cu grijă. Nu ştiam dacă era un lucru bun sau rău. Regula trei sute şaizeci şi nouă referitoare la momentul confruntării cu o magie care nu îţi este prea cunoscută: când ai îndoieli, las-o baltă!

Am lăsat-o baltă.

La capătul încăperii pâlpâiau lumânări. Flăcările lor scânteietoare încălzeau pereţii albi şi luminau întreaga cameră. Dominga stătea în mijlocul acestei lumini, al acestui alb strălucitor, stătea ca o întruchipare a răutăţii. Nu exista alt cuvânt pentru aşa ceva. Nu era doar o persoană malefică, ea însăşi era întruchiparea răului. Acesta radia în jurul ei precum un întuneric lichid şi palpabil. Femeia bătrână dispăruse. Se transformase într-o creatură a puterii.

Manny stătea într-o parte, holbându-se la ea. Îmi aruncă o privire. Albul ochilor îi ieşea mult în evidenţă. Chiar în spatele Domingăi se afla altarul. Pe el erau împrăştiate animale moarte, al căror sânge făcuse o baltă pe podea. Pui de găină, câini, un porc mic, două capre. Bucăţi de blană pe care nu le puteam identifica – şi sânge uscat. Altarul arăta ca o fântână din care se revărsau tot felul de creaturi moarte, inerte şi cărnoase.

Sacrificiile erau proaspete. Nici urmă de descompunere. Ochii sticloşi ai unei capre erau fixaţi asupra mea. Urăsc să ucid capre. Mi-au părut întotdeauna mult mai inteligente decât puii de găină. Sau poate doar credeam că erau mai drăguţe.

O femeie înaltă stătea în stânga altarului. La lumina luminărilor pielea ei părea aproape neagră, de parcă ar fi fost sculptată dintr-un lemn compact, lucios. Părul, scurt şi îngrijit, îi cădea până la umeri. Pometi mari, buze pline, machiaj expert. Purta o rochie lungă de mătase stacojie, culoarea sângelui proaspăt. Se potrivea cu rujul de pe buze.

În dreapta altarului stătea un zombi. Odinioară, o femeie. Părul lung, castaniu deschis, îi cădea aproape până la talie. Cineva îl periase până ce începuse să strălucească.

Era singurul lucru care părea în viaţă la acel cadavru. Pielea căpătase o culoare cenuşie. Carnea se strânsese în jurul oaselor. Muşchii fibroşi şi contractaţi se mişcau sub pielea subţire, putrezită. Nasul dispăruse aproape cu totul, dând feţei un aspect terminat doar pe jumătate. O rochie purpurie atârna fâlfâind pe rămăşiţele scheletice.

Se vedea chiar şi o urmă de machiaj. Se renunţase la ruj atunci când buzele se zbârciseră, dar o urmă de fard de pleoape mov încercuia ochii ieşiţi în afară. Am înghiţit cu greu şi m-am întors spre prima femeie.

Un zombi. Unul dintre cei mai bine păstraţi şi veridici pe care-i văzusem vreodată, dar indiferent cât de atrăgătoare părea femeia, era moartă. Femeia-zombi se holbă şi ea la mine. În ochii ei căprui, perfecţi, se distingea ceva pe care niciun zombi nu-l păstrează pentru mult timp. Memoria a cine şi ce fusese odinioară dispare după câteva zile, uneori chiar după câteva ore. Dar acest zombi era înspăimântat. Frica i se citea în ochi ca o durere vie, conştientă. Zombii nu au astfel de ochi.

M-am întors din nou spre zombiul aflat într-o stare mai avansată de putrefacţie şi am descoperit că şi acesta mă fixa cu privirea. Ochii ieşiţi în afară se holbau la mine. În ciuda faptului că cea mai mare parte din carnea care menţinea ochii în orbite dispăruse, iar expresia facială nu mai era atât de bună, zombiul reuşea să exprime ceva. Reuşea să arate că-i era frică. Fir-ar să fie!

Dominga dădu din cap, iar Enzo îmi făcu semn să pătrund în cerc. Nu voiam s-o fac.

— Ce dracu’ se întâmplă aici, Dominga?

Aceasta zâmbi. Semăna mai degrabă a râs.

— Nu sunt obişnuită cu astfel de grosolănii.

— Atunci obişnuieşte-te, am răspuns.

Enzo aproape îmi sufla în ceafă. Mi-am dat toată silinţa să-l ignor. Mâna mea dreaptă se mişca lejer în apropierea pistolului, fără să dau impresia că încercam să ajung la el. Nu era uşor. Scoaterea unui pistol seamănă, de obicei, cu scoaterea unui pistol. Însă nimeni nu păru să-şi dea seama. Un punct în favoarea noastră.

— Ce le-ai făcut celor doi zombi?

— Uită-te singură, *chica.* Dacă eşti la fel de puternică cum se spune, îţi vei răspunde singură la întrebare.

— Şi dacă nu-mi pot da seama?

Dominga zâmbi, dar ochii îi erau la fel de fără viaţă şi negri ca ai unui rechin.

— Atunci nu eşti atât de puternică cum se spune.

— Ăsta-i testul?

— Poate.

Am oftat. Doamna-voodoo dorea să vadă cât de dură eram în realitate. De ce? Poate că nu exista niciun motiv. Poate că era doar o căţea sadică şi avidă de putere. Da, puteam crede aşa ceva. Pe de altă parte, poate că exista totuşi un motiv pentru această punere teatrală în scenă. Dacă exista vreunul, încă nu-mi dădeam seama care ar fi putut fi.

Am aruncat o privire spre Manny. Acesta ridică aproape imperceptibil din umeri. Nu ştia nici el ce urma să se întâmple. Minunat!

Nu-mi plăcea să particip la jocurile Domingăi, în special când nu ştiam regulile. Zombii continuau să se holbeze la mine. Ceva li se citea în ochi. Frică, dar şi ceva mai cumplit – speranţă. La dracu'! Zombii nu au speranţe. N-au nimic. Sunt morţi. Aceştia nu erau morţi. Trebuia să ştiu. Să sperăm că nu curiozitatea avea să ucidă reanimatoarea.

Am păşit cu grijă în jurul Domingăi, urmărind-o cu coada ochiului. Enzo rămase în urmă, blocând locul de trecere dintre verve. Bărbatul era mare şi solid, dar puteam trece de el dacă trebuia neapărat. Dacă trebuia să-l ucid. Speram să nu ajung la aşa ceva.

Zombiul aflat în starea mai avansată de putrefacţie se holbă în jos la mine. Era înalt, aproape un metru optzeci. Picioarele scheletice ieşeau de sub rochia purpurie. Odinioară fusese o femeie înaltă, subţire, probabil frumoasă. Ochii ieşiţi în afară se rostogoleau în orbitele aproape goale. Un plescăit umed le însoţea mişcările.

Vomasem prima dată când auzisem acest sunet. Sunetul globilor oculari rostogolindu-se în orbitele pe cale de

descompunere. Dar asta se întâmpla cu patru ani în urmă, pe când eram nouă în branşă. Carnea în stadiul de putrefacţie nu mă mai face nici să clipesc, nici să dau afară tot din stomac. Ca regulă generală.

Ochii căprui-deschis aveau o mulţime de nuanţe verzi. Mirosul unui parfum scump plutea în jurul ei. Prăfuit, dar fin şi dulceag, cu nuanţă floral ă, precum talcul cu care-ţi pudrezi nasul. Dedesubt, doar mirosul cărnii în putrefacţie, îmi muta nasul din loc, îmi pătrundea în fundul gâtului. Când voi mai mirosi acest parfum delicat şi scump, mă voi gândi la o bucată de carne putrezită. Oh, bine, oricum părea a fi prea scump pentru a-l cumpăra.

Femeia mă privea fix. Femeia, nu creatura. În ochi i se citea forţa personalităţii. Pe cei mai mulţi zombi îi numesc „creaturi“ pentru că numele li se potriveşte perfect. Pot ieşi din mormânt arătând ca o persoană în viaţă, dar acest lucru nu durează mult. Putrezesc. Personalitatea şi inteligenţa dispar primele, apoi vine rândul corpului. Întotdeauna în această ordine. Dumnezeu nu este destul de crud pentru a forţa pe cineva să fie conştient de momentul în care corpul îi putrezeşte. Ceva foarte rău se întâmplase cu „creatura“ din faţa mea.

Am ocolit-o pe Dominga Salvador. Deşi nu puteam preciza motivul, am rămas la o distanţă de la care nu mă putea atinge. Eram aproape sigură că nu avea vreo armă. Pericolul pe care-l reprezenta nu avea câtuşi de puţin a face cu pistoale sau cuţite. Pur şi simplu nu voiam să mă atingă, nici măcar din întâmplare.

Zombiul din stânga era perfect. Niciun semn de descompunere. Privirea din ochi era alertă, vie. Dumnezeu să ne ajute! Ar fi putut merge oriunde şi ar fi fost considerată o fiinţă umană. Cum de ştiusem că nu era vie? Nu eram nici măcar sigură. Nu prezenta niciunul din semnele obişnuite, dar recunoşteam un mort când îl simţeam. Şi totuşi… Am fixat cu privirea cea de-a doua femeie. Faţa ei drăguţă, întunecată, îmi întoarse privirea. Frica îi izbucnea din ochi.

Oricare ar fi fost puterea care îmi permitea să readuc

morţii la viaţă, îmi spunea că femeia era un zombi, dar ochii refuzau s-o recunoască. Uimitor. Dacă Dominga putea readuce la viaţă astfel de zombi, atunci mă avea la degetul mic.

Trebuia să aştept trei zile înainte de a putea readuce la viaţă un mort. Această perioadă dădea timp sufletului să părăsească corpul. În medie, sufletul mai stă în preajma corpului timp de trei zile. Nu pot să ridic nici pe mama dracului din mormânt dacă sufletul este încă prezent în corp. Teoretic, dacă un reanimator poate păstra intact sufletul atunci când readuce corpul la viaţă, se vorbeşte de reînviere. Înviere, chestia adevărată, precum cea a lui Iisus şi a lui Lazăr. Nu credeam acest lucru. Sau poate doar îmi cunoşteam limitele.

Am privit fix în sus la acest zombi şi am ştiut ce era diferit. Sufletul era încă prezent. Sufletul era încă în interiorul ambelor corpuri. Dar cum? Pentru numele lui Dumnezeu, cum reuşise asta?

— Sufletele. Sufletele sunt încă în corpuri.

Dezgustul mi se simţea în voce. De ce să mă deranjez să-l ascund?

— Foarte bine, *chica.*

Am făcut câţiva paşi pentru a mă opri în stânga Domingăi, atentă să nu-l scap din ochi pe Enzo.

— Cum ai făcut-o?

— Sufletul a fost „închis“ în momentul în care îşi lua zborul din corp.

Am clătinat din cap.

— Asta nu explică nimic.

— Nu ştii cum să închizi sufletele într-o sticlă?

Suflete într-o sticlă? Îşi bătea joc de mine? Nu, n-o făcea.

— Nu, nu ştiu, am răspuns, încercând să nu par arogantă.

— Aş putea să te învăţ multe, Anita, atât de multe.

— Mulţumesc, nu. Le-ai „închis“ sufletele, le-ai readus corpurile la viaţă, apoi le-ai pus sufletele la loc.

Ghiceam, dar părea corect.

— Foarte, foarte bine. Exact aşa.

Mă fixa cu o privire atât de dură, încât era de-a dreptul neplăcut. Ochii ei negri şi goi mă priveau cu atenţie.

— Dar atunci de ce putrezeşte al doilea zombi? Teoretic, un zombi n-ar trebui să se descompună dacă sufletul îi este intact?

— Nu mai este o teorie. Am dovedit-o, răspunse Dominga.

Am privit fix cadavrul pe cale de descompunere, iar acesta mi-a întors privirea.

— Atunci de ce unul putrezeşte, iar celălalt nu?

Eram pur şi simplu doi necromanţi discutând afaceri. Ia spune-mi, readuci la viaţă zombii doar în nopţile cu lună plină?

— Sufletul poate fi introdus în corp, apoi scos de câte ori doresc.

De data asta am privit-o fix pe Dominga Salvador. Am privit-o şi am tot privit-o, încercând să nu-mi cadă faţa şi să nu las oroarea care mă cuprindea să mi se citească pe faţă. Nu voiam cu niciun chip să o las pe Dominga să se bucure de înfrângerea mea.

— Să văd dacă am înţeles bine, am zis eu, cu vocea cea mai profesională cu putinţă. Introduci sufletul în corp, iar acesta nu putrezeşte. Apoi scoţi sufletul din corp transformându-l într-un zombi obişnuit, şi de data aceasta corpul putrezeşte cu adevărat.

— Exact, răspunse Dominga.

— Apoi introduci sufletul la loc în corpul care se află în descompunere, iar zombiul devine conştient şi este, din nou, în viaţă. Descompunerea încetează atunci când sufletul este reintrodus în corp?

— Da.

Rahat!

— Aşadar, poţi ţine zombiul de acolo în această stare de descompunere pentru totdeauna?

— Da.

De două ori rahat!

— Şi asta? Am arătat cu degetul de parcă aş fi ţinut o prelegere.

— Mulţi ar plăti bani buni pentru ea.

— Hei, stai o clipă, adică dacă ai vinde-o ca sclavă sexuală?

— Poate.

Dar… Ideea era prea oribilă. Femeia era un zombi, ceea ce însemna că nu trebuia să mănânce, să doarmă sau să facă altceva. O puteai ţine într-un dulap şi o scoteai ca pe o jucărie. O sclavă perfect ascultătoare.

— Sunt la fel de ascultătoare ca orice zombi normal, sau sufletul le permite o voinţă proprie?

— Par să fie foarte ascultătoare.

— Poate le e doar frică de tine.

Dominga zâmbi.

— Poate.

— Nu le poţi ţine sufletul închis pentru totdeauna.

— Nu pot.

— Sufletul trebuie să-şi urmeze drumul.

— Către raiul vostru creştin, sau către iad?

— Da, am zis eu.

— Acestea sunt femei păcătoase, *chica.* Mi le-au dat propriile lor familii. M-au plătit să le pedepsesc.

— Ai luat bani pentru asta?

— Este ilegal să ai de-a face cu cadavre fără permisiunea familiei, declară Dominga.

Nu ştiu dacă plănuise să mă îngrozească. Poate că nu. Dar cu această ultimă afirmaţie m-a anunţat că ceea ce făcea era perfect legal. Morţii nu au drepturi. Tocmai din această cauză aveam nevoie de legi care să protejeze zombii. Rahat.

— Nimeni nu merită să-şi petreacă eternitatea închis într-un cadavru, am afirmat eu.

— Am putea face acest lucru cu criminalii aflaţi în culoarul morţii, *chica.* Ar putea fi obligaţi să facă ceva bun pentru societate după moarte.

Am clătinat din cap.

— Nu, nu-i drept.

— Am creat un zombi-care-nu-putrezeşte, *chica.* Reanimatorii, aşa cum vă spuneţi voi, caută secretul de ani

de zile. Eu îl deţin, iar oamenii vor plăti pentru el.

— Nu e drept. S-ar putea să nu ştiu multe despre vaudun, dar nu e corect nici pentru oamenii tăi. Cum poţi ţine sufletele prizoniere, nepermiţându-le să-şi continue drumul pentru a ajunge la loa?

Dominga ridică din umeri, apoi oftă. Brusc arăta obosită.

— Speram că mă vei ajuta, *chica.* Noi două, lucrând împreună, am putea crea mai mulţi zombi mult mai repede. Ne-am putea îmbogăţi dincolo de visurile noastre cele mai îndrăzneţe.

— Ai abordat persoana nepotrivită.

— Acum ştiu asta. Sperasem că, de vreme ce nu practici voodoo, nu-l vei considera un lucru rău.

— Niciun creştin, budist, musulman, sau de altă religie, nu va crede că este ceva bun, Dominga.

— Poate că da, poate că nu. Nu costă nimic să întrebi.

Am aruncat o privire spre zombiul pe cale de descompunere.

— Cel puţin scuteşte-l de suferinţă pe primul tău cobai.

Dominga îi aruncă o privire.

— E un exemplu convingător, nu crezi?

— Ai creat un zombi-care-nu-putrezeşte, felicitări. Dar nu trebuie să fii sadică.

— Crezi că sunt crudă?

— Da.

— Manuel, sunt crudă?

Manny mă privea fix în timp ce răspundea. Ochii încercau să-mi spună ceva. Ce anume, nu-mi dădeam seama.

— Da, Señora, eşti crudă.

Dominga îi aruncă o privire, surprinderea citindu-i-se în mişcarea corpului, pe faţă.

— Chiar crezi cu adevărat că sunt crudă, Manuel? Eu, iubita ta *corazón*?

Manuel dădu încet din cap.

— Da.

— Nu mă judecai atât de aspru acum câţiva ani, Manuel. Ai ucis mai multe capre albe pentru mine.

M-am întors spre Manny. Parcă era acel moment crucial dintr-un film în care personajul principal are o revelaţie despre cineva. Ar trebui să se audă o muzică, iar scena să fie filmată din anumite unghiuri atunci când afli că unul dintre cei mai buni prieteni ai tăi a luat parte la sacrificii umane. Dominga spusese „mai multe capre albe“. Mai multe…

— Manny?

Vocea îmi era doar o şoaptă răguşită. Pentru mine, acest lucru era mai cumplit decât chestia cu zombii. Să-i ia dracu pe străini. Acum era vorba despre Manny, şi nu putea fi nimic adevărat.

— Manny? am repetat eu.

Nu voia să mă privească. Semn rău.

— Nu ştiai, *chica*? Prietenul tău Manny nu ţi-a spus nimic despre trecutul său?

— Taci din gură, am zis eu.

— Manny a fost ajutorul meu de nepreţuit. Ar fi făcut orice pentru mine.

— Taci din gură!

De data asta chiar am urlat. Dominga se opri, faţa îngustându-i-se din cauza mâniei. Enzo făcu doi paşi înainte spre zona altarului.

— Nu!

Nu eram prea sigură cui mă adresam.

— Trebuie să aud asta de la el, nu de la tine.

Mânia se citea încă pe faţa Domingăi. Enzo arăta ca o avalanşă pe cale de a porni la vale. Dominga îl opri cu o mişcare bruscă a capului.

— Atunci întreabă-l, *chica.*

— Manny, e adevărat? Ai făcut sacrificii umane?

Vocea îmi suna atât de normal… Şi n-ar fi trebuit să fie. Stomacul îmi era un ghem de nervi. Nu mai eram înspăimântată, cel puţin nu de Dominga. De adevăr. Eram înspăimântată de adevăr.

Manny îşi ridică privirea. Părul îi căzuse pe faţă, încadrându-i ochii. În ochi i se citea multă durere. O durere aproape înfiorătoare.

— E adevărat, nu-i aşa?

Îmi simţeam pielea rece.

— Răspunde-mi, fir-ar să fie!

Vocea îmi era calmă, normală.

— Da, răspunse el.

— Da, ai făcut sacrificii umane?

Acum se uită direct la mine, furia ajutându-l să-mi întâlnească privirea.

— Da, da!

Era rândul meu să-mi mut privirea în altă parte.

— Manny, pentru numele lui Dumnezeu, cum ai putut să faci aşa ceva?

Vocea îmi era acum moale, deloc normală. Dacă n-aş fi ştiut, aş fi spus că suna de parcă aş fi fost pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Anita, a fost acum aproape douăzeci de ani. Eram preot vaudun şi necromant. Credeam în ceea ce făceam. O iubeam pe Señora sau cel puţin aşa credeam.

M-am holbat la el. Expresia întipărită pe faţa lui mă făcea să-mi simt gâtul uscat.

— Fir-ar să fie, Manny!

N-a spus nimic. A rămas pur şi simplu nemişcat, arătând complet nenorocit. Iar eu nu puteam alătura cele două imagini. Manny Rodríguez şi cineva care ar ucide o „capră fără coarne“ într-un ritual de sacrificare. Manny mă învăţase să deosebesc răul de bine în meseria noastră. Refuzase să facă nenumărate lucruri. Lucruri nici pe jumătate atât de rele. N-avea niciun sens.

Am clătinat din cap.

— Nu mă pot gândi la aşa ceva acum, m-am auzit eu rostind, deşi nu dorisem s-o spun cu voce tare. Minunat, ţi-ai lansat mica bombă, Señora Salvador. Ai spus că o ne ajuţi, dacă voi trece testul. L-am trecut?

Când ai îndoieli, concentrează-te asupra nenorocirilor pe rând, una câte una.

— Am vrut să-ţi dau o şansă să mă ajuţi în noua mea afacere.

— Ştim amândouă că n-am de gând s-o fac.

— Ce păcat, Anita. După o pregătire corespunzătoare, ai putea să devii ca mine, la fel de puternică.

Să devin ca ea când voi mai îmbătrâni! Nu, mersi.

— Mulţumesc, dar sunt fericită aşa cum sunt acum.

Privirea Domingăi trecu fulgerător la Manny, apoi din nou la mine.

— Fericită?

— Manny şi cu mine vom rezolva problema, Señora. Iar acum, vrei să mă ajuţi?

— Dacă te-aş ajuta fără să mă ajuţi şi tu în vreun fel, atunci îmi vei rămâne datoare.

Nu voiam să-i rămân datoare.

— Aş prefera doar să facem schimb de informaţii.

— Şi ce ai putea şti ca să merite efortul pe care-l voi face alergând după zombiul tău ucigaş?

M-am gândit o clipă.

— Ştiu că există, într-un stadiu avansat de lucru, o serie de legi referitoare la zombi. În curând zombii vor avea drepturi protejate prin lege.

Speram ca acest lucru să se întâmple cât mai repede. Nu era nevoie s-o informez că respectivele legi erau doar într-un stadiu incipient.

— Deci, va trebui să vând repede câţiva zombi-care-nu-putrezesc, înainte ca afacerea să devină ilegală.

— Nu cred că ceva ilegal te-ar deranja prea mult. Şi sacrificiul uman este ilegal.

Dominga zâmbi uşor.

— Anita, nu mai fac astfel de lucruri. Am renunţat la aceste obiceiuri proaste.

Nu credeam asta, iar ea ştia că nu credeam. Zâmbetul i se lărgi.

— Am renunţat la aceste practici malefice după plecarea lui Manuel. Fără îndemnurile sale, am devenit un respectabil bokor.

Minţea, dar n-o puteam dovedi, iar ea o ştia.

— Ţi-am dat informaţii preţioase. Acum, vrei să mă ajuţi?

Dominga dădu graţios din cap.

— O să mă interesez printre adepţii mei dacă a auzit

cineva despre zombiul tău ucigaş. Aveam impresia că îşi bătea subtil joc de mine.

— Manny, ne va ajuta?

— Când Señora afirmă că va face un lucru, atunci îl va face. Îşi respectă cuvântul.

— Voi găsi ucigaşul, dacă are vreo legătură cu practicile vaudun, declară Dominga.

— Minunat.

N-am spus „mulţumesc“ pentru că părea un cuvânt nepotrivit. Voiam s-o fac căţea şi s-o împuşc drept între ochi, dar atunci ar fi trebuit să-l împuşc şi pe Enzo. Şi cum aş fi explicat asta poliţiştilor? Dominga nu încălca nicio lege. Fir-ar să fie!

— Nu cred că are rost să apelez la sentimentele tale mai bune pentru a te face să uiţi ideea asta nebunească de a folosi noii tăi zombi perfecţionaţi drept sclavi, aşa e?

Dominga zâmbi.

— *Chica, chica,* voi fi mult mai bogată decât îţi vei închipui vreodată. Poţi refuza să mi te alături, dar nu mă poţi împiedica s-o fac.

— Nu te baza pe asta, am replicat eu.

— Şi ce vei face, te vei duce la poliţie? Nu încalc nicio lege. Singurul mod de a mă opri e să mă ucizi.

Mă privi drept în faţă în timp ce rostea ultimele cuvinte.

— Nu mă ispiti.

Manny era deja lângă mine.

— Anita, n-o provoca.

Eram cumplit de furioasă pe el, aşa încât la dracu’ cu toate.

— O să te opresc, Señora Salvador. Indiferent prin ce mijloace.

— Anita, vei muri dacă vei folosi magia neagră contra mea.

Nu făceam diferenţa dintre magie neagră şi fasole. Am ridicat din umeri.

— Mă gândeam la ceva mai pământesc precum un glonţ.

Enzo pătrunse brusc în zona altarului pentru a se interpune între mine şi şefa sa. Dominga îl opri.

— Nu, Enzo, Anita e furioasă şi şocată în dimineaţa asta.

Privirea îi era tot batjocoritoare.

— Nu cunoaşte ritualurile magice secrete. Nu-mi poate face niciun rău şi pune prea mare preţ pe morală pentru a comite o crimă cu sânge rece.

Partea cea mai proastă a lucrurilor era că avea dreptate. Nu-i puteam trage pur şi simplu un glonţ între ochi, cel puţin nu fără să mă fi ameninţat. Am aruncat o privire spre zombii care aşteptau, liniştiţi ca orice morţi, dar sub a căror răbdare se ascundea frica şi speranţa şi… Oh Dumnezeule, diferenţa dintre viaţă şi moarte devenea tot mai subţire.

— Cel puţin pune punct primei tale experienţe. Ai dovedit că poţi introduce sufletul înapoi în corp de mai multe ori. Nu obliga femeia să vadă totul.

— Dar, Anita, am deja un cumpărător pentru ea.

— Oh Iisuse Hristoase, doar nu vrei să spui… Oh, pentru numele lui Dumnezeu, un necrofil.

— Cei care iubesc morţii mai mult decât o faci tu sau eu sunt în stare să plătească sume exorbitante pentru o creatură ca ea.

Poate că ar fi mai bine s-o împuşc.

— Eşti o căţea imorală şi fără inimă.

— Iar, tu, *chica,* ar trebui să înveţi să-i respecţi pe cei mai în vârstă.

— Respectul trebuie câştigat, am răspuns eu.

— Anita Blake, cred că ar trebui să-ţi reaminteşti de ce se tem oamenii de întuneric. Voi avea grijă ca foarte curând să te trezeşti cu un vizitator la geam. Într-o noapte întunecată, în timp ce vei dormi adânc în patul tău cald şi sigur, ceva rău se va târî prin camera ta. Îţi voi câştiga respectul, dacă asta doreşti.

Ar fi trebuit să mă simt înspăimântată, dar nu eram. Eram furioasă şi voiam să mă duc acasă.

— Poţi face oamenii să se teamă de tine, Señora, dar nu-i poţi obliga să te respecte.

— Vom vedea, Anita. Dă-mi un telefon după ce vei primi cadoul meu. Se va întâmpla curând.

— Ne vei mai ajuta să găsim zombiul ucigaş?

— Am spus că o voi face, şi mă voi ţine de cuvânt.

— Bine. Putem pleca acum?

Dominga îi făcu semn lui Enzo să treacă lângă ea.

— Chiar te rog să ieşi la lumina zilei acolo unde te simţi atât de curajoasă.

Am păşit spre locul de trecere. Manny se afla exact lângă mine. Eram atenţi să nu ne privim unul pe celălalt. Eram prea ocupaţi pentru a o supraveghea pe Señora şi pe „animalele“ ei de companie. M-am oprit chiar în interiorul locului de trecere. Manny îmi atinse uşor mâna de parcă ar fi ştiut ce urma să spun. L-am ignorat.

— S-ar putea să nu vreau să te ucid cu sânge rece, dar dacă îmi vei face vreun rău, tot bag un glonţ în tine într-o zi însorită.

— Ameninţările nu te vor salva, *chica,* declară Dominga.

I-am zâmbit dulce.

— Nici pe tine, căţea.

Faţa i se subţie de furia care o cuprinse brusc. Am zâmbit şi mai larg.

— N-a vorbit serios, Señora, interveni Manny, nu te va ucide.

— E adevărat, *chica*?

Vocea Domingăi era un fel de mârâit, plăcut dar, în acelaşi timp, şi înfricoşător.

l-am aruncat lui Manny o privire rapidă şi urâtă. Era o ameninţare pe bune. Nu voiam să fie atenuată de bun simţ sau de adevăr.

— Am spus că o să te împuşc. N-am spus că o să te ucid, nu-i aşa?

— Nu, n-ai spus.

Manny mă înşfăcă de mână şi începu să mă tragă cu spatele spre scări. Mă trăgea de mâna stângă, lăsând dreapta liberă pentru a putea ajunge la pistol. Pentru orice eventualitate.

Dominga nu făcu nicio mişcare. Ochii ei negri şi furioşi mă priviră fix până ce am trecut de colţ. Manny mă trase pe coridorul în care se aflau uşile acoperite cu ciment. Mi-

am eliberat mâna. Ne-am holbat unul la celălalt pentru o secundă.

— Ce se află în spatele acestor uşi?

— Nu ştiu.

Probabil că neîncrederea trebuia să mi se fi citit pe faţă pentru că a continuat:

— Anita, Dumnezeu mi-e martor, nu ştiu. Nu era aşa ceva acum douăzeci de ani.

Am continuat să mă holbez la el, de parcă privirea ar fi schimbat lucrurile. Îmi doream ca Dominga Salvador să fi păstrat secretul lui Manny doar pentru ea. Preferam să nu fi ştiut.

— Anita, trebuie să ieşim de aici, acum.

Becul de deasupra noastră se stinse ca şi cum cineva l-ar fi spart brusc. Am privit amândoi în sus. Nimic de văzut. Pielea de pe braţe mi se făcu ca de găină. Becul aflat chiar în faţa noastră pâlpâi, apoi se stinse şi el.

Manny avea dreptate. Trebuia să plecăm chiar atunci. Am pornit într-un pas uşor de jogging spre scări. Manny alerga lângă mine. Uşa încuiată cu lacătul strălucitor se zgâlţâia şi trosnea ca şi cum creatura dinăuntru încerca să scape. Un alt bec se stinse. Întunericul ne înhăța aproape de picioare. Alergam de-a binelea în clipa în care am ajuns la scări. Mai erau doar două becuri aprinse.

Ne aflam la jumătatea scărilor când s-a stins şi ultimul bec. Lumea deveni neagră. Am îngheţat pe scări, nedorind să mai fac vreun pas fără a vedea pe unde călcam. Braţul lui Manny se lovi de al meu, dar eram incapabilă să-l văd. Întunericul era complet. Puteam să-mi ating ochii şi să nu-mi văd degetele. Ne-am luat de mână. Mâna lui Manny nu era mult mai mare decât a mea. Era caldă, normală şi a dracului de liniştitoare.

Un sunet de lemn sfărâmat pocni ca un foc de puşcă de vânătoare în întuneric. Duhoarea de carne în putrefacţie umplu scările.

— Rahat!

Cuvântul se răspândi ca un ecou, lovindu-se de valul de întuneric. Imediat mi-am dorit să nu-l fi rostit. Ceva mare

se mişca pe coridor. Nu putea fi atât de mare precum suna. Ceva se târa şi plescăia, îndreptându-se spre scări. Sau părea că se îndreaptă.

Am urcat, împleticindu-mă, încă două trepte. Manny nu avea nevoie de îndemnuri suplimentare. Ne-am împleticit amândoi prin întuneric, dar sunetele din urma noastră se apropiau tot mai mult. Lumina de sub uşă era atât de strălucitoare, încât era aproape dureroasă. Manny dădu uşa de perete. Lumina soarelui ne arse ochii. Am fost orbiţi pentru o clipă.

Ceva urlă în spatele nostru, prins în dunga de lumină. Urletul era aproape omenesc. Am dat să mă întorc pentru a privi. Manny trânti uşa. Clătină din cap.

— Nu vrei să vezi. Nu vreau să văd.

Avea dreptate. Atunci de ce simţeam impulsul să deschid brusc uşa şi să privesc în jos în întuneric până ce aveam să văd o chestie palidă şi fără nicio formă? O privelişte de coşmar. M-am holbat la uşa închisă şi am lăsat-o aşa.

— Crezi că ne va urmări şi afară? am întrebat eu.

— Adică la lumina zilei?

— Da.

— Nu cred. Să plecăm înainte de a afla.

Am fost de acord. Lumina puternică de august pătrundea în living. O lumină clară, reală. Urletul, întunericul, zombii, toate aceste lucruri păreau nelalocul lor în lumina soarelui. Lucruri care bântuie dimineaţa. Nu suna prea bine.

Am deschis încet uşa spre verandă. Eu, cuprinsă de panică? Dar ascultam atât de atent, încât îmi auzeam sângele bubuind în urechi. Încercam să aud sunetele plescăitoare făcute de creatura care ne urmărea. Nu se auzea nimic.

Antonio stătea încă de pază afară. Să-l prevenim despre posibilitatea unei orori ieşită parcă de sub pana lui Lovecraft[12], o oroare care aproape ne muşcase de picioare?

— I-aţi tras-o zombiului din subsol? întrebă Antonio.

[12] Howard Phillips Lovecraft (1890-1937), prozator şi critic american, unul dintre reprezentanţii de seamă al genului horror (n. tr.).

S-a terminat cu avertismentul pentru bătrânul Tony.

Manny l-a ignorat.

— Trage-ți-o singur, i-am aruncat eu.

— Ehei!

Am continuat să coborâm treptele verandei. Manny mergea lângă mine. Antonio nu scoase pistolul să ne împuşte. Părea că aveam o zi bună.

Fetiţa de pe bicicletă se oprise lângă maşina lui Manny. Mă fixă cu privirea în timp ce mă aşezam pe locul de lângă şofer. Am privit şi eu fix în ochii mari şi căprui. Faţa îi era puternic bronzată. Nu putea să fi avut mai mult de cinci ani.

Manny urcă la volan. Porni motorul şi maşina se puse în mişcare. Eu şi fetiţa continuam să ne fixăm cu privirea. Chiar înainte de a face colţul, fetiţa începu din nou să pedaleze, încoace şi încolo, pe trotuar.

7

Instalaţia de aer condiţionat pompa cu putere aer rece în interiorul maşinii. Maşina străbătea un cartier de locuinţe. Cele mai multe drumuri de acces către case erau goale. Oamenii erau la lucru. Copii mici se jucau prin curţi. Câteva mămici şedeau pe treptele scărilor. N-am văzut niciun tătic acasă, cu copiii. Lucrurile se schimbă, dar nu atât de mult. Între noi se instaurase tăcerea. Nu era o tăcere confortabilă.

Manny îmi aruncă o privire cu coada ochiului.

M-am lăsat grămadă în scaun, centura de siguranţă apăsând cu putere pe pistol.

— Deci, ai făcut sacrificii umane.

Am avut impresia că s-a înfiorat.

— Vrei să te mint?

— Nu, vreau să nu ştiu. Vreau să trăiesc în continuare într-o ignoranţă fericită.

— Nu aşa stau lucrurile, Anita.

— Bănuiesc că nu.

Am modificat lungimea centurii pentru a nu mă mai apăsa pe pistol. Ah, aşa-i mai bine! Dacă orice altceva ar fi la fel de uşor de rezolvat…

— Şi-acum, ce facem?

— Cu faptul că ştii?

Îmi aruncă o privire în timp ce rostea întrebarea. Am dat din cap.

— Nu ai de gând să urli la mine, să-mi ţii o prelegere? Să-mi spui ce ticălos nenorocit sunt?

— Nu cred că mai are vreun rost, am declarat eu.

De data asta îmi aruncă o privire mai lungă.

— Mulţumesc.

— Manny, n-am spus că totul e în regulă. Pur şi simplu

n-am de gând să urlu la tine. Cel puţin, nu încă.

Manny depăşi o maşină mare, albă, plină de adolescenţi cu pielea închisă la culoare. Casetofonul lor urla atât de tare, încât au început să-mi clănţănească dinţii. Şoferul era unul dintre acei tipi cu pometii înalţi şi feţe turtite, scoase parcă dintr-o sculptură aztecă. Ochii ni s-au întâlnit în timp ce îi depăşeam. Îmi trimise bezele cu gura. Ceilalţi au izbucnit într-un râs nebunesc. Am rezistat tentaţiei de a le da cu tifla. Nu trebuie să încurajezi micii bădărani.

Au făcut la stânga. Noi am continuat drept înainte. Am simţit o uşurare.

Manny opri la un semafor, în spatele a două maşini. Chiar imediat după semafor era o rampă de acces spre autostrada 40 Vest; apoi urcam pe strada 270 şi mai aveam foarte puţin până la apartamentul meu. Trecuseră deja patruzeci şi cinci de minute, iar drumul obişnuit dura o oră. În mod normal, asta nu constituia nicio problemă. Dar astăzi doream să stau cât mai departe posibil de Manny. Aveam nevoie de timp să asimilez informaţiile. Să hotărăsc cum mă simt.

— Anita, te rog, vorbeşte cu mine.

— Zău, Manny, nu ştiu ce să spun.

Adevărul. Încearcă să spui doar adevărul când eşti cu un prieten. Oh, da.

— Manny, te cunosc de patru ani. Eşti un om bun. Îţi iubeşti soţia, copiii. Mi-ai salvat viaţa. Ţi-am salvat viaţa. Credeam că te cunosc.

— Nu m-am schimbat.

— Ba da – l-am privit în timp ce vorbeam – te-ai schimbat. Manny Rodriguez n-ar lua parte, în nicio împrejurare, la un sacrificiu uman.

— Asta s-a întâmplat acum douăzeci de ani.

— Nu există limită de timp când e vorba de crimă.

— Te duci la poliţie?

Vocea îi era foarte calmă.

Semaforul se făcu verde. Ne-am aşteptat rândul şi ne-am amestecat în traficul de dimineaţă. Era la fel de greu ca întotdeauna în St. Louis. Nu sunt chiar blocajele din Los

Angeles, dar nenumăratele opriri sunt al dracului de sâcâitoare. În special în această dimineaţă.

— Nu am nicio dovadă. Doar cuvântul Domingăi Salvador. Nu aş defini-o chiar un martor de încredere.

— Şi dacă ai avea dovezi?

— Manny, nu întinde prea mult coarda.

Am privit fix pe fereastră. Lângă noi era o maşină sport decapotabilă, un Mazda Miata argintiu. Şoferul, un bărbat cu părul alb, purta o şapcă elegantă şi mănuşi de curse. Criza vârstei mijlocii.

— Rosita ştie?

— Bănuieşte, dar nu ştie cu siguranţă.

— Nu vrea să ştie, am conchis eu.

— Probabil, nu.

Manny s-a răsucit şi s-a holbat la mine.

O camionetă Ford, roşie, era aproape în faţa noastră. Am urlat:

— Manny!

Acesta frână atât de brusc, încât numai centura de siguranţă m-a împiedicat să pup tabloul de bord.

— Iisuse, Manny, ai grijă cum conduci!

Se concentră câteva secunde asupra traficului, apoi zise, de data aceasta fără a mă privi:

— Ai de gând să-i spui Rositei?

Am reflectat o secundă. Am clătinat din cap, apoi, dându-mi seama că nu mă putea vedea, am spus:

— Nu prea cred. Manny, în cazul de faţă ignoranţa e o adevărată fericire. Nu cred că soţia ta ar putea suporta situaţia.

— M-ar părăsi şi ar lua şi copiii.

O credeam în stare de aşa ceva. Rosita era o persoană foarte credincioasă şi lua foarte în serios cele zece porunci.

— Deja crede că îmi risc sufletul etern readucând morţii la viaţă, declară Manny.

— N-a avut astfel de probleme până ce Papa nu a amenințat cu excomunicarea tuturor reanimatorilor dacă nu se vor opri din readucerea la viaţă a morţilor.

— Biserica este foarte importantă pentru Rosita.

— Şi pentru mine, dar acum sunt o mică şi fericită adeptă a bisericii episcopale. Am schimbat doar bisericile.

— Nu e chiar atât de uşor, spuse Manny.

Nu era. O ştiam. Dar, hei, faci ce poţi, sau ceea ce trebuie.

— Poţi să-mi explici de ce ai face sacrificii umane? Vreau să spun, ceva care să aibă vreun sens pentru mine?

— Nu.

Manny trecu pe banda a doua. Traficul era ceva mai rapid acolo, dar numai până când am intrat şi noi. Legea lui Murphy aplicată în trafic.

— Nici măcar nu vrei să încerci să-mi explici?

— Anita, e de neiertat. Trăiesc cu ce am făcut. Nu pot face nimic altceva.

Aici avea dreptate.

— Toată treaba asta trebuie să schimbe ceea ce cred despre tine, Manny.

— În ce fel?

— Nu ştiu încă.

Cu toată sinceritatea, dacă eram foarte atenţi, puteam încă să fim sinceri unul cu celălalt.

— Mai este altceva ce crezi că ar trebui să ştiu? Ceva ce Dominga ar putea să ne arunce în faţă mai târziu?

Clătină din cap.

— Nimic mai rău.

— În regulă.

— Doar în regulă. Asta-i tot, niciun alt interogatoriu?

— Nu acum, poate niciodată.

Brusc mă simţeam obosită. Era 9:23 dimineaţa şi simţeam nevoia unui pui de somn. Eram terminată din punct de vedere emoţional.

— Manny, nu ştiu ce să cred despre toată chestia asta. Nu ştiu cum ne va afecta prietenia sau relaţia profesională, sau dacă o va face vreodată. Cred că da. Oh, la dracu', nu ştiu.

— Destul de corect. Să trecem la lucruri mai clare.

— Şi care ar fi ele? am întrebat eu.

— Señora îţi va trimite una dintre creaturile ei la fereastră, exact aşa cum a spus.

— Mi-am dat seama.

— De ce ai ameninţat-o?

— Nu mi-a plăcut mutra ei.

— Oh, minunat, chiar minunat! Oare de ce nu m-am gândit la aşa ceva?

— Manny, am de gând s-o opresc. Am crezut că ar trebui să afle de la mine.

— Anita, să nu-i pui niciodată în gardă pe băieţii răi. Şi doar te-am învăţat asta.

— M-ai învăţat şi că sacrificiul uman înseamnă crimă.

— Mă doare remarca asta, spuse Manny.

— Da, ştiu.

— Anita, trebuie să fii pregătită. Va trimite ceva după tine. Cred că doar ca să te sperie, nu ca să-ţi facă rău cu adevărat.

— Pentru că m-ai făcut să recunosc că n-o voi ucide.

— Nu, pentru că nu crede cu adevărat că o vei ucide. E intrigată de puterile tale. Cred că mai degrabă te-ar converti decât să te ucidă.

— Să mă facă părtaşă la fabrica ei de zombi pe bandă rulantă.

— Da.

— Nu în viaţa asta.

— Señora nu este obişnuită să fie refuzată.

— E problema ei, nu a mea.

Îmi aruncă o privire, apoi se concentră din nou asupra traficului.

— O să facă în aşa fel încât să devină problema ta.

— Mă voi descurca.

— Nu poţi fi atât de încrezătoare.

— Nu sunt, dar ce vrei să fac, să devin isterică sau să bocesc? O să mă descurc atunci când, şi dacă, ceva respingător se va târî prin fereastra mea.

— Anita, nu te poţi „descurca“ cu Señora. E puternică, mult mai puternică decât îţi vei putea imagina vreodată.

— M-a înspăimântat, Manny. Sunt impresionată. Dacă va

trimite ceva cu care nu mă voi descurca, voi fugi. Bine?

— Nu-i bine. Nu ştii, pur şi simplu, nu ştii…

— Am auzit creatura aia din culoar. I-am simţit mirosul. Sunt înspăimântată, dar Dominga e doar o fiinţă umană. Toate porcăriile alea n-o vor proteja de un glonţ.

— Un glonţ o poate ucide, dar n-o va distruge de tot.

— Ce vrei să spui?

— Dacă ar fi împuşcată, să zicem în cap sau în inimă, şi ar părea moartă, aş trata-o ca pe un vampir. I-aş tăia capul şi i-aş scoate inima din piept. I-aş arde corpul.

Îmi aruncă o privire piezişă.

N-am zis nimic. Vorbeam despre uciderea Domingăi Salvador. „Închidea“ suflete în sticle şi le introducea apoi în cadavre. O adevărată oroare. Probabil mă va ataca prima. Vreo creatură supranaturală mi se va târî prin casă. Dominga era întruchiparea răului şi avea să mă atace prima. Ar fi o crimă dacă aş lovi eu mai întâi? Da. O voi face oricum? Am lăsat gândul să-mi dospească în creier. L-am răsucit ca pe o bomboană, degustând ideea. Daaa. Aş putea s-o fac.

Ar fi trebuit să mă simt rău că puteam pune la cale o crimă, indiferent de motiv, fără a clipi măcar. Nu mă simţeam rău. Într-un anume fel, era liniştitor de ştiut că dacă avea să mă forţeze, i-aş putea răspunde cu aceeaşi monedă. Cine eram eu să-l condamn pe Manny pentru nişte crime înfăptuite cu douăzeci de ani în urmă? Da, chiar aşa, cine mă credeam?

8

Era după-amiaza devreme. Manny mă lăsase acasă fără niciun cuvânt. Nu îşi exprimase dorinţa de a urca şi nici eu nu l-am poftit. Încă nu ştiam ce să cred despre el, despre Dominga Salvador sau despre zombii-care-nu-putrezesc şi cărora li s-au introdus sufletele din nou în corpuri. Am hotărât să nu mă mai gândesc. Acum, aveam nevoie doar de activitate fizică. Din fericire, tocmai se nimerise să am antrenamentul de judo în acea după-amiază.

Sunt posesoarea unei centuri negre, ceea ce sună mai impresionant decât este în realitate. E perfect în dojo[13], cu arbitri şi reguli. Dar, în lumea reală, unde cei mai mulţi băieţi răi mă depăşesc în greutate cu vreo cincizeci de kilograme, am încredere doar în pistol.

Tocmai întindeam mâna spre mânerul uşii când se auzi clinchetul de clopoţei al soneriei. Am lăsat jos geanta burduşită cu echipament şi m-am uitat pe vizor. Trebuie întotdeauna să mă ridic în vârful picioarelor pentru a vedea prin el.

Imaginea distorsionată era blondă, cu ochi de culoare deschisă, oarecum familiară. Tommy, garda de corp plină de muşchi a lui Harold Gaynor. Ziua se anunţa din ce în ce mai bună.

De obicei, nu port pistol când mă duc la antrenamentul de judo. Este după-amiază. Vara, acest lucru înseamnă a te expune în plină lumină a zilei. Chestiile cu adevărat periculoase nu se întâmplă decât după lăsarea întunericului. Mi-am tras din blugi tricoul sport roşu pe care-l purtam şi am pus tocul la şold. Micul Firestar de 9 mm ieşea puţin în evidenţă. Dacă aş fi ştiut că o să am nevoie de el, mi-aş fi pus nişte blugi mai largi.

[13] Sală de antrenament pentru artele marţiale (n. tr.).

Soneria se auzi din nou. Nu strigasem să-l anunţ că eram înăuntru. Tipu' nu părea descurajat. Sună şi a treia oară, rezemându-se de sonerie.

Am respirat adânc şi am deschis uşa. Am privit în sus în ochii lui Tommy de un albastru-deschis. Tot goi, morţi. O goliciune perfectă. Te-ai născut cu o astfel de privire fixă sau a trebuit s-o exersezi?

— Ce vrei? am întrebat eu.

Buzele i se crispară.

— N-ai de gând să mă inviţi înăuntru?

— Nu prea cred.

Ridică din umerii masivi. Hamurile tocului de la umăr se reliefau clar sub haină. Avea nevoie de un croitor mai bun.

În stânga mea se deschise o uşă. Ieşi o femeie cu un copil mic în braţe. Încuie uşa înainte de a se răsuci pe călcâie şi a ne vedea.

— Oh, bună.

Zâmbi larg.

— Salut, am răspuns eu.

Tommy dădu din cap.

Femeia se întoarse şi se îndreptă spre scări. Murmura ceva fără sens, cu voce stridentă, adresându-se copilului.

Tommy mă privi din nou.

— Chiar vrei să facem asta în uşă?

— Şi ce facem?

— Discutăm afaceri. Bani.

L-am privit direct în faţă, dar expresia nu mi-a spus nimic. Singura uşurare pe care o simţeam era că, dacă Tommy ar fi intenţionat să-mi facă vreun rău, n-ar fi venit până la mine acasă. Probabil.

Am făcut un pas înapoi, ţinând uşa larg deschisă. În timp ce Tommy păşea în apartament, am rămas la o distanţă la care nu mă putea ajunge. Aruncă o privire în jur.

— Frumos, curat.

— Serviciul de curăţenie, am spus eu, vorbeşte-mi de afaceri, Tommy. Am o întâlnire.

Aruncă o privire spre geanta de lângă uşă.

— Muncă sau plăcere?

— Nu-i treaba ta.

Buzele i se crispară din nou. Mi-am dat seama că acesta era felul său de a zâmbi.

— În maşină am o valiză plină cu bani. Un milion cinci sute, jumătate acum, jumătate după ce readuci la viaţă zombiul.

Am clătinat din cap.

— I-am dat deja răspunsul lui Gaynor.

— Pentru că era de faţă şeful tău. Acum suntem doar tu şi cu mine. Nu va şti nimeni că i-ai luat. Nimeni.

— N-am refuzat pentru că erau martori. Am refuzat pentru că nu fac sacrificii umane.

M-am văzut aproape zâmbind. Era ridicol. Apoi m-am gândit la Manny. Bine, bine, poate că nu era ridicol. Dar tot n-aveam de gând s-o fac.

— Anita, fiecare are preţul său. Spune o cifră. Se rezolvă.

Nu menţionase nici măcar o dată numele lui Gaynor.

Numai eu o făcusem. Era atât de atent, al naibii de atent.

— Tommy-băiatule, nu mă poţi cumpăra. Întoarce-te la domnul Harold Gaynor şi transmite-i mesajul.

Faţa i se înnegură. O cută îi apăru între ochi.

— Nu cunosc acest nume.

— Oh, scuteşte-mă. Nu port microfon.

— Spune o cifră. Se rezolvă, repetă el.

— Nu există nicio cifră.

— Două milioane, neimpozabil.

— Ce zombi ar putea valora două milioane de dolari, Tommy?

Am privit fix faţa pe care se citea o uşoară încruntare.

— Ce ar putea spera să obţină Gaynor pentru a câştiga un profit de pe urma unei astfel de cheltuieli?

Tommy se mulţumi să mă fixeze cu privirea.

— Nu-i nevoie să ştii amănunte.

— M-am gândit că ai să spui asta. Pleacă, Tommy. Nu sunt de vânzare.

Am făcut un pas spre uşă, intenţionând să-l conduc. Se

mişcă brusc, mai repede decât ar fi dat impresia, cu braţele musculoase gata să mă înhaţe.

Am scos din toc Firestarul şi l-am îndreptat spre pieptul său. Înlemni. Ochii ca de mort clipeau des spre mine. Îşi strânse pumnii mari. O culoare aproape purpurie i se urca de pe gât pe faţă. Furie.

— Nu, Tommy, am zis eu cu o voce moale.

— Căţea, şuieră el.

— Hei, hei, Tommy, nu fi nesuferit. Potoleşte-te, şi vom apuca amândoi încă o zi superbă.

Ochii săi palizi trecură fulgerător de la pistol la faţa mea, apoi iar la pistol.

— Nu ai fi atât de dură fără arma aia.

Dacă se oferea să ne întrecem la lupte, avea să fie dezamăgit.

— Dă-te înapoi, Tommy, sau te ciuruiesc chiar acum. Toţi muşchii din lume nu te vor ajuta.

Am văzut ceva mişcându-se în spatele ochilor ca de mort, apoi întregul corp i se relaxă. Respiră adânc pe nas.

— În regulă, m-ai prins la strâmtoare astăzi. Dar dacă continui să-mi dezamăgeşti şefu', tot te prind o dată fără pistolul ăla. Buzele i se crispară. Şi atunci vom vedea cât de dură eşti în realitate.

O voce îmi şopti în cap: „Împuşcă-l acum". Ştiam, la fel de bine cum ştiam alte chestii, că dragul de Tommy avea să-mi cadă în spate, mai devreme sau mai târziu. Nu voiam s-o facă, dar… nu-l puteam ucide pur şi simplu pentru că într-o bună zi intenţiona să mă omoare. Şi cum aş fi explicat vreodată asta poliţiştilor?

— Ieşi afară, Tommy.

Am deschis uşa fără să-mi mut nici privirea, nici pistolul de la individ.

— Ieşi afară şi spune-i lui Gaynor că, dacă mă mai sâcâie, voi începe să-i trimit gărzile de corp acasă între patru scânduri.

Nările lui Tommy se dilatară uşor, iar venele gâtului se încordară. Păşi ţeapăn pe lângă mine şi ieşi pe hol. Cu pistolul încă în mână, l-am urmărit cu privirea, ascultându-

i paşii care coborau scările. Când am fost foarte sigură că plecase, mi-am strecurat pistolul la loc, în toc, am înşfăcat geanta şi am pornit spre antrenamentul de judo. Nu trebuia să las aceste mici întreruperi să-mi strice antrenamentele fizice. Cu siguranţă mâine nu voi avea timp de vreunul. Trebuia să merg la o înmormântare. În plus, dacă Tommy chiar mă provoca la o partidă de lupte, aveam nevoie de tot ajutorul pe care-l puteam obţine.

9

Urăsc înmormântările. Cel puţin asta nu era a cuiva pe care-l plăcusem în mod special. Dur spus, dar adevărat. În timpul vieţii, Peter Burke fusese un ticălos lipsit de scrupule. Nu vedeam de ce moartea ar fi trebuit să-i ofere în mod automat statutul de sfânt. Moartea, în special una violentă, îl transformă întotdeauna pe cel mai mare ticălos într-un tip de treabă. Oare de ce?

Stăteam în soarele puternic de august, în rochie neagră şi ochelari negri de soare, privindu-i pe cei care luau parte la înmormântare. Un fel de baldachin fusese ridicat peste sicriu, coroane de flori şi scaunele destinate familiei. Poate mă întrebaţi ce căutam eu acolo de vreme ce nu-mi fusese prieten? Pentru că Peter Burke fusese un reanimator. Nu unul foarte bun, dar noi eram un club mic şi exclusivist. Dacă moare unul dintre noi, participăm cu toţii la înmormântare. O regulă generală. Nu se admit excepţii. Poate doar la propria moarte – sau poate că nu, având în vedere că noi suntem cei care readucem morţii la viaţă.

Sunt lucruri pe care le poţi face unui cadavru astfel încât să nu se întoarcă sub forma unui vampir, dar un zombi este o bestie diferită. Un reanimator poate readuce la viaţă pe oricine, excepţie făcând cazurile de incinerare. Focul este aproape singurul lucru pe care un zombi îl respectă sau de care se teme.

L-am fi putut readuce la viaţă pe Peter pentru a-l întreba cine îi trăsese un glonţ în cap. Numai că cineva îi lipise chiar în spatele urechii un Magnum 357 cu gloanţe dum-dum. Tot ce îi mai rămăsese din cap nu umplea bine nici măcar o punguţă de hârtie. L-am fi putut readuce la viaţă sub formă de zombi, dar n-ar fi putut vorbi. Chiar şi morţii au nevoie de guri.

Manny, incomodat vizibil de costumul negru, era chiar lângă mine. Rosita, soţia sa, stătea cu spatele absolut rigid, mâinile groase, cafenii, strângând cu putere geanta neagră de lac. Rosita este ceea ce mama mea vitregă obişnuia să numească o femeie cu oase mari. Părul negru era tăiat chiar sub urechi şi făcut uşor permanent. Părul trebuia să fie mai lung, pentru că aşa scotea în evidenţă rotunjimea aproape perfectă a feţii.

Charles Montgomery stătea chiar lângă mine ca un munte înalt şi întunecat. Charles arăta ca un jucător profesionist de fotbal. Nu trebuia decât să se încrunte pentru ca oamenii să se adăpostească cât mai repede. Arăta pur şi simplu ca un dur. Adevărul este că Charles leşină din orice în afară de sânge de animal. Ce noroc pe capul lui să arate ca un tip mare şi negru! Şi când te gândeşti că nu rezistă nici la cea mai mică durere. Plânge la filmele lui Walt Disney, de pildă, la scena când moare mama lui Bambi. Al dracului de înduioşător!

Caroline, soţia sa, era la serviciu. Nu reuşise să schimbe tura cu nimeni. Mă întrebam cât de mult se străduise. Caroline e o tipă de treabă, dar nu are o părere prea bună despre lucrurile pe care le facem pentru a ne câştiga existenţa. Le numeşte prostii. Caroline e asistentă medicală. Bănuiesc că, după ce se învârte pe lângă doctori în fiecare zi, e normal să privească cu dispreţ pe oricine altcineva.

Undeva, în primele rânduri ale celor prezenţi, se afla Jamison Clarke. Înalt, uscăţiv, singurul negru cu ochii verzi şi părul roşu pe care-l întâlnisem vreodată. Mă salută, peste mormânt, cu o mişcare a capului. I-am răspuns în acelaşi fel.

Erau prezenţi toţi reanimatorii de la firma Animators Inc.: Bert şi Mary, secretara din tura de zi, erau pe baricade. Speram că Bert să nu ne bage în vreo chestie pe care n-o puteam rezolva. Sau pe care refuzam s-o rezolvăm. Era în stare de aşa ceva dacă nu îl urmăreai îndeaproape.

Soarele mă ardea pe spate ca o mână metalică ajunsă la

incandescenţă. Bărbaţii tot trăgeau de cravate şi de gulerele prea scrobite. Mirosul crizantemelor era sufocant şi mi se lipea ca ceara de fundul gâtului. Crizantemele se oferă numai la înmormântare. Garoafele, trandafirii şi gura-leului se folosesc la evenimente mai fericite, dar crizantemele şi gladiolele sunt flori de înmormântare. Cel puţin tulpinile înalte ale gladiolelor nu au niciun fel de miros.

O femeie şedea în primul rând de scaune, sub baldachin, cu capul sprijinit pe genunchi, ca o păpuşă sfărâmată. Suspinele ei erau destul de puternice pentru a acoperi cuvintele preotului. Doar tonul normal, liniştitor al acestuia ajungea până la mine, în rândurile din spate.

Doi copii mici se agăţau de mâinile unui bărbat mai în vârstă. Bunic? Copiii erau palizi, cu ochii adânciţi în fundul capului. Frica se lua la întrecere cu lacrimile pe feţele lor. Îşi urmăreau mama, complet dărâmată, absolut nefolositoare pentru ei. Durerea ei era mai importantă decât a lor. Prostii.

Mama mea a murit când aveam opt ani. Golul nu se umple cu adevărat niciodată. E ca şi cum ar lipsi o bucată din tine. O durere care nu dispare cu adevărat niciodată. O suporţi. Mergi înainte, dar ea rămâne tot acolo.

Un bărbat stătea lângă ea, frecând-o pe spate, în cercuri fără de sfârşit. Părul, aproape negru, era tuns scurt şi bine îngrijit. Umeri masivi. Privit din spate arăta straniu de asemănător cu Peter Burke. Fantome în lumina soarelui.

Cimitirul era plin de copaci. Umbrele se adunau şi tremurau ca nişte pete cenuşii în bătaia razelor soarelui. Doi bărbaţi stăteau de cealaltă parte a căii de acces, pavată cu pietriş, care şerpuia prin cimitir. Groparii. Stăteau liniştiţi, aşteptând să-şi termine treaba.

M-am uitat la sicriul acoperit de un adevărat covor de garoafe roz-aprins. Chiar în spatele lui se ridica un morman acoperit cu iarbă sintetică de un verde strălucitor. Dedesubt era pământul proaspăt săpat, aşteptând să se întoarcă la loc în groapă.

Nu trebuie să-i lăsăm pe cei iubiţi să se gândească la

argila roşiatică care urmează să se scurgă pe sicriul sclipitor. Bucăţi de pământ lovind lemnul, acoperindu-ţi soţul, tatăl. Prinzându-i pentru totdeauna în capcană, în interiorul unei cutii căptuşite cu plumb. Un sicriu bun va ţine apa şi viermii afară, dar nu va împiedica descompunerea.

Ştiam ce avea să se întâmple cu corpul lui Peter Burke. Chiar acoperit cu satin, cu cravată la gât, cu obrajii pictaţi cu roşu şi cu ochii închişi, era tot un cadavru.

Nu mi-am dat seama când s-a terminat înmormântarea. Toată lumea se ridică recunoscătoare în picioare, într-o mişcare la unison. Bărbatul cu părul negru o ajută pe văduva îndurerată să se ridice. Aceasta aproape se prăbuşi. Un alt bărbat se repezi pentru a o sprijini din cealaltă parte. Femeia atârna între cei doi, picioarele târându-i-se pe pământ.

Aruncă o privire peste umăr, cu capul aproape atârnând într-o parte. Scoase un urlet puternic, apoi se aruncă peste sicriu. Se prăbuşi peste flori, râcâind lemnul. Degetele se străduiau să desfacă încuietorile sicriului. Cele care prindeau capacul.

Toată lumea îngheţă pentru o clipă, holbându-se la ea. I-am văzut pe cei doi copii încă aşezaţi, cu ochii larg deschişi. Fir-ar să fie.

— Opriţi-o!

Prea tare. Oamenii s-au întors, holbându-se la mine. Nu mi-a păsat.

Mi-am făcut loc prin mulţimea pe cale de a se împrăştia şi printre şirurile de scaune. Bărbatul cu păr negru ţinea mâinile văduvei în timp ce aceasta urla şi se zbătea. Se prăbuşise la pământ, iar rochia neagră i se ridicase în sus pe coapse. Purta un slip alb. Machiajul i se scursese pe faţă ca un şuvoi de sânge negru.

M-am oprit în faţa bărbatului şi a celor doi copii. Bărbatul se holba la femeie ca şi cum nu voia să se mai mişte vreodată.

— Domnule, am zis eu.

Nicio reacţie.

— Domnule?

Bărbatul clipi repede, fixându-mă cu privirea, de parcă tocmai aş fi apărut în faţa sa.

— Domnule, chiar este necesar ca cei doi copii să asiste la toate acestea?

— E fiica mea, replică el.

Vocea îi era gravă şi adâncă. Rezultatul unui drog sau doar al durerii?

— Condoleanţele mele, domnule, dar copiii ar trebui să meargă la maşină acum.

Văduva începuse să bocească, cu un urlet puternic, neîntrerupt, care exprima o durere sfâşietoare. Fetiţa începea să tremure.

— Eşti tatăl ei, dar şi bunicul lor. Comportă-te ca atare. Ia-i de aici.

Mânia îi sclipi în ochi.

— Cum îndrăzneşti?

Nu intenţiona să mă asculte. Eram doar un intrus în nenorocirea lor. Copilul cel mai mare, un băieţel de vreo cinci ani, se holba la mine. Avea ochi căprui enormi şi o faţă slabă, atât de palidă, încât părea fantomatică.

— Cred că dumneata ar trebui să pleci, rosti bunicul.

— Ai dreptate. Chiar ai dreptate, am declarat eu.

Am păşit pe lângă ei, pe iarbă şi în căldura de vară. Nu-i puteam ajuta pe copii. Nu-i puteam ajuta, aşa cum nimeni nu fusese prezent pentru a mă ajuta cândva, în aceleaşi condiţii. Supravieţuisem. Poate că o vor face şi ei.

Manny şi Rosita mă aşteptau. Rosita mă strânse în braţe.

— Trebuie să vii la prânz duminică, după slujbă.

Am zâmbit.

— Nu cred că voi putea, dar mulţumesc pentru invitaţie.

— Va veni şi vărul meu Albert, zise Rosita, e inginer. Poate avea grijă de o familie.

— N-am nevoie de cineva care să mă întreţină, Rosita.

— Câştigi prea mulţi bani pentru o femeie. Asta te face să nu ai nevoie de un bărbat, oftă Rosita.

Am ridicat din umeri. Dacă m-aş căsători vreodată, deşi

mă cam îndoiam, nu aş face-o pentru bani. Dragoste. La dracu', aşteptam dragostea? Nuuu, nu eu.

— Haide, trebuie să-l luăm pe Tomas de la grădiniţă, zise Manny.

Îmi zâmbea împăciuitor de lângă umărul Rositei. Era cu vreo treizeci de centimetri mai înaltă decât el. Mă domina şi pe mine în înălţime.

— Sigur, salută-l pe micuţ din partea mea.

— Ar trebui să vii la prânz, insistă Rosita, Albert e un tip foarte arătos.

— Mulţumesc că te-ai gândit la mine, Rosita, dar o să sar peste prânz.

— Haide, nevastă, interveni Manny, ne aşteaptă copilul.

Rosita se lăsă trasă de Manny spre maşină, dar faţa ei cafenie exprima o dezaprobare evidentă. Rosita se simţea evident jignită că eu aveam douăzeci şi patru de ani şi nicio intenţie de căsătorie. Se putea lua de mână cu mama mea vitregă.

Charles nu se vedea nicăieri. Probabil că plecase în grabă înapoi la birou pentru a se întâlni cu vreun client. Credeam că la fel făcuse şi Jamison, dar acesta stătea pe iarbă, aşteptându-mă.

Era îmbrăcat impecabil, revere late, cravată îngustă, roşie cu mici buline negre. Acul de cravată era din argint cu onix. Îmi zâmbi, întotdeauna semn rău.

Ochii săi verzi păreau înfundaţi în orbite de parcă cineva îi îndepărtase o parte din piele. Dacă plângi destul, pungile roşii de sub ochi dispar complet, iar pielea devine albă şi străvezie.

— Îmi pare bine că au putut veni atât de mulţi dintre noi, declară el.

— Ştiu că aţi fost prieteni. Îmi pare rău, Jamison.

Acesta dădu din cap şi îşi coborî privirea spre mâinile în care ţinea neglijent o pereche de ochelari de soare. Apoi îşi ridică brusc ochii pentru a mă privi direct în faţă. Cu o privire serioasă.

— Poliţiştii nu vor să dea niciun fel de amănunte familiei. Peter se alege cu creierii împrăştiaţi peste tot, iar ei nu au

niciun indiciu despre vinovat.

Voiam să-i spun că poliţiştii făceau tot ce puteau, şi chiar ăsta era adevărul. Dar au loc al dracului de multe crime în St. Louis de-a lungul anului. Concuram cu Washingtonul pentru titlul de capitală a crimei în Statele Unite.

— Jamison, poliţiştii fac tot ce pot.

— Atunci de ce nu ne spun nimic?

Mâinile i se crispară convulsiv. Se auzi un pocnet ascuţit, de plastic sfărâmat. Jamison nu păru să-l remarce.

— Nu ştiu, am recunoscut eu.

— Anita, eşti în relaţii bune cu poliţiştii. I-ai putea întreba?

Ochii săi erau goi, plini de o durere adevărată. De cele mai multe ori îl ignor sau nu pot să-l înghit pe Jamison. E o persoană antipatică, un tip lipsit de prejudecăţi, cu inimă mare, care consideră că vampirii sunt doar oameni dotaţi cu canini. Dar astăzi… astăzi se comporta chiar ca o fiinţă reală.

— Şi ce ai vrea să-i întreb?

— Au făcut vreun progres? Au vreun suspect? Chestii din astea.

Întrebări vagi, dar importante.

— Să văd ce pot afla.

Îmi zâmbi absent.

— Mulţumesc, Anita, mulţumesc mult.

Îmi întinse mâna. I-am luat-o. Ne-am strâns mâinile. Observă ochelarii sfărâmaţi.

— La dracu’, nouăzeci şi cinci de dolari duşi pe apa sâmbetei.

Nouăzeci şi cinci de dolari pentru o pereche de ochelari? Probabil că glumea. Un grup de participanţi la înmormântare conducea, în cele din urmă, familia cât mai departe de mormânt. Văduva lui Peter era aproape ascunsă în mijlocul unor bărbaţi, rude bine intenţionate, care o duceau realmente pe sus. Copiii şi bunicul încheiau procesiunea. Nimeni nu ascultă sfaturile bune.

Un bărbat se desprinse din mulţime şi se îndreptă spre

noi. Era cel care, din spate, îmi reamintea de Peter Burke. Avea aproximativ un metru optzeci şi trei, tenul oacheş, mustaţă neagră, o bărbuţă rară, asemănătoare cu a unui ţap, care îi încadra faţa distinsă. O faţă chipeşă, ca a unui sinistru star de cinema, dar era ceva neobişnuit în felul în care se mişca. Poate de vină era şuviţa de păr alb, chiar deasupra frunţii, care contrasta puternic cu restul părului negru. În orice caz, ştiai că va juca întotdeauna rolul sceleratului.

— Are de gând să ne ajute? întrebă el, fără să se prezinte, fără să zică măcar „salut“.

— Da, răspunse Jamison. Anita Blake, acesta este John Burke, fratele lui Peter.

John Burke, celebrul John Burke? Cel mai mare reanimator şi ucigaş de vampiri din New Orleans? Un spirit înrudit. Ne-am strâns mâinile. Mâna îi era puternică, aproape dureros de puternică, şi dacă intenţionase să vadă dacă aveam să mă strâmb de durere, n-am făcut-o. Îmi dădu drumul mâinii. Poate că, pur şi simplu, nu-şi cunoştea propria putere? Mă îndoiam.

— Îmi pare cu adevărat rău pentru fratele tău, am declarat eu.

Eram sinceră. Şi mândră de sinceritatea mea.

Bărbatul dădu din cap.

— Mulţumesc că vei vorbi cu poliţiştii despre moartea fratelui meu.

— Sunt surprinsă că n-ai reuşit să-i faci pe poliţiştii din New Orleans să facă presiuni asupra celor de aici, am zis eu.

A avut bunul simţ să pară jenat.

— Am unele probleme cu poliţiştii din New Orleans.

— Adevărat? am zis eu, făcând ochii mari.

Auzisem nişte zvonuri, dar doream să aflu adevărul.

Adevărul este întotdeauna mai ciudat decât ficţiunea.

— John a fost acuzat că a participat la câteva crime rituale, interveni Jamison, doar pentru faptul că este preot vaudun practicant.

— Oh, am făcut eu.

Acestea erau şi zvonurile.

— John, de când eşti în oraş?

— De aproape o săptămână.

— Chiar aşa?

— Peter dispăruse cu două zile înainte de a i se găsi… corpul.

Bărbatul îşi linse buzele. Ochii săi căprui închis aruncară o privire fulgerătoare spre scena care se desfăşura în spatele meu. Se puseseră pe treabă groparii? Am aruncat o privire în spate, dar pentru mine mormântul arăta exact la fel.

— Vom fi recunoscători pentru orice lucru pe care-l vei afla, declară bărbatul.

— Voi face tot ce pot.

— Trebuie să mă întorc acasă.

Bărbatul se mişcă ca şi cum şi-ar fi dezmorţit muşchii umerilor.

— Cumnata mea nu suportă prea bine situaţia.

Am trecut cu vederea remarca. Meritam o grămadă de bile albe pentru asta. Dar n-am putut să trec cu vederea un singur lucru.

— Poţi să ai grijă de nepoţii tăi?

Îmi aruncă o privire şi o cută i se adânci între sprâncene.

— Adică să-i ţii cât mai departe de toate chestiile cu adevărat dramatice care se întâmplă.

Aprobă din cap.

— Mi-a fost cumplit de greu s-o văd aruncându-se peste sicriu. Dumnezeule, ce vor fi crezut copiii?

Lacrimi, picături de argint, îi străluceau în ochi. Îi ţinu larg deschişi pentru a împiedica lacrimile să se prelingă în jos.

Nu ştiam ce să spun. Nu voiam să-l văd plângând.

— Voi vorbi cu poliţiştii să văd ce pot afla. Îl anunţ pe Jamison de îndată ce am noutăţi

John Burke dădu cu atenţie din cap. Ochii îi erau ca o sticlă în care doar presiunea de suprafaţă împiedica apa să se reverse.

L-am salutat din cap pe Jamison şi m-am îndepărtat. În maşină, am dat drumul aerului condiţionat la maximum. Când am pornit motorul şi am plecat de acolo, cei doi bărbaţi stăteau încă în soarele arzător, în mijlocul peluzei cu iarba decolorată de razele soarelui de vară.

Aveam să vorbesc cu poliţiştii pentru a afla ce se putea. Aveam şi un alt nume pentru Dolph. John Burke, cel mai puternic reanimator din New Orleans, preot voodoo. Mi se părea un suspect adevărat.

10

Telefonul sună exact când băgăm cheia în uşa apartamentului. Am urlat:

— Vin, vin.

De ce fac oamenii aşa ceva? De ce urlă spre telefon de parcă cealaltă persoană ar putea auzi şi ar aştepta?

Am deschis larg uşa şi am ridicat receptorul la al patrulea țârâit.

— Da?

— Anita?

— Dolph?

Stomacul mi s-a făcut ghem.

— Ce s-a întâmplat, Dolph?

— Credem că am găsit băieţelul.

Vocea îi era calmă, neutră.

— Credem… Adică cum, credem?

— Ştii ce vreau să spun, răspunse Dolph.

Părea obosit.

— În aceeaşi stare ca părinţii săi?

Nu era o întrebare.

— Da.

— Dumnezeule, Dolph, a mai rămas ceva din el?

— Vino să vezi. În cimitirul Burrell. Ştii unde este?

— Sigur, am avut treburi pe acolo.

— Vino cât de repede poţi. Vreau să mă duc acasă să-mi ţin nevasta în braţe.

— Desigur, Dolph, înţeleg.

Vorbeam cu mine însămi. Legătura fusese întreruptă. M-am holbat o clipă la receptor. Îmi simţeam pielea rece. Nu voiam să mă duc să văd ceea ce mai rămăsese din Benjamin Reynolds. Nu voiam să ştiu. Am tras puternic aerul pe nas şi am expirat încet.

M-am holbat la ciorapii negri, pantofii cu tocuri înalte, rochia neagră. Nu era îmbrăcămintea potrivită pentru scena unei crime, dar ar fi durat prea mult să mă schimb. De obicei eram ultimul expert chemat la locul unei crime. De îndată ce terminam şi eu, corpul putea fi transportat la morgă. Şi toată lumea pleca acasă. Am înşfăcat o pereche de Nike negri pentru a păşi prin iarbă şi prin petele de sânge. Petele de sânge de pe pantofii de ocazie nu mai ies niciodată.

Aveam Browningul de 9 mm, cu tot cu toc, oarecum acoperit de mica poşetă neagră cu închizătoare. Pistolul rămăsese în maşină în timpul înmormântării. Nu găsisem vreo soluţie de a purta orice tip de pistol ca accesoriu la o rochie. Ştiu că la televizor poliţiştii poartă tocuri de şold, dar vă spune ceva cuvântul „rosătură“?

M-am gândit să pun în poşetă pistolul de rezervă, dar n-am făcut-o. Poşeta mea, ca oricare alta, pare să aibă o gaură neagră în ea. Nu aveam să ajung niciodată la timp la pistol dacă într-adevăr mi-ar fi trebuit.

Aveam un cuţit de argint într-o teacă prinsă pe coapsă, sub rochia scurtă, neagră. Mă simţeam precum Kit Carson[14] în travesti, dar, după scurta vizită a lui Tommy, nu voiam să fiu neînarmată. Nu-mi făceam iluzii despre ce s-ar fi întâmplat dacă Tommy m-ar fi surprins fără armă. Cuţitele nu sunt la fel de bune, dar depăşesc cu mult felul în care m-aş fi putut apăra doar dând din micile mele picioare sau urlând.

Nu încercasem niciodată până atunci să trag repede un cuţit din teaca de la şold. Probabil avea să arate ca un lucru vag obscen, dar dacă mă ţinea în viaţă… hei, pot suporta o oarecare jenă.

*

Cimitirul Burrell se află pe creasta unui deal. Unele pietre de mormânt zac acolo de câteva secole. Inscripţiile şterse de trecerea anilor sunt aproape ilizibile, precum

[14] Christopher Houston Carson (1809-1868), vânător de blănuri, ghid, inspector pentru teritoriile indiene, general de brigadă după războiul civil, legendă a vestului american (n. tr.).

acadelele deja supte. Iarba, înaltă până la talie, este luxuriantă, lăsând să se vadă doar partea de sus a pietrelor de mormânt, ca nişte santinele obosite.

La marginea cimitirului se află o casă în care locuieşte îngrijitorul, dar acesta nu are prea multe de făcut. Cimitirul este închis de ani buni. Ultima persoană îngropată aici îşi amintea Expoziţia mondială din 1904[15].

Nu mai există vreun drum care să ducă în cimitir. Există doar o rămăşiţă a unuia, asemănătoare cu o urmă de căruţă în locurile în care iarba nu creşte chiar atât de înaltă. Casa îngrijitorului era înconjurată de maşini de poliţie şi de furgoneta medicului legist. Chevroletul meu Nova abia se vedea. Poate ar fi trebuit să ataşez vreo antenă lungă radio sau să lipesc vreun abţibild cu „Zombii printre noi“ pe una dintre portierele maşinii. Bert ar fi înnebunit probabil.

Am luat din portbagaj o salopetă şi am tras-o peste rochie. Mă acoperea de la gât la glezne. Ca la cele mai multe salopete, pantalonii începeau de la genunchi. N-am înţeles niciodată motivul, dar asta însemna că rochia nu se făcea ghem. Cumpărasem salopeta pentru expediţiile de tragere „în ţeapă“ a vampirilor, dar sângele e tot sânge. În plus, ierburile mi-ar fi făcut ciorapii ferfeniţă. Am luat o pereche de mănuşi chirurgicale dintr-o cutie mică, asemănătoare cu cea pentru şerveţele de hârtie, aflată în portbagaj. Pantofii Nike îi înlocuiau pe cei negri de ocazie. Acum eram pregătită să văd rămăşiţele.

Rămăşiţele. Frumos cuvânt.

Dolph stătea ca o santinelă străveche, dominându-i cu mult în înălţime pe ceilalţi aflaţi pe câmp. Mi-am croit drum spre el, încercând să nu mă împiedic de bucăţi sfărâmate de pietre de mormânt. Un vânt destul de fierbinte pentru a te opări făcea să foşnească iarba. Transpiram sub salopetă.

Detectivul Clive Perry, un bărbat de culoare, îmi ieşi în

[15] Expoziţia mondială (Louisiana Purchase Exhibition) a avut loc în St. Louis în 1904 o dată cu Jocurile Olimpice de Vară, 1 iulie - 23 noiembrie (n. tr.).

întâmpinare de parcă aş fi avut nevoie de escortă. Detectivul Perry era unul dintre cei mai politicoşi oameni pe care-i întâlnisem vreodată. Avea o politeţe de modă veche. Un gentleman în adevăratul sens al cuvântului. Am vrut întotdeauna să-l întreb ce prostie făcuse pentru a ajunge în echipa-fantomelor.

Faţa sa slabă era acoperită cu broboane de sudoare. Purta costum, deşi afară erau probabil mai mult de treizeci şi opt de grade.

— Domnişoară Blake.

— Detectiv Perry, am zis eu.

Am aruncat o privire spre creasta dealului. Dolph stătea împreună cu câţiva oameni, de parcă n-ar fi ştiut ce să facă. Nimeni nu se uita spre pământ.

— Cât de rău este, detectiv Perry? am întrebat eu.

Clătină din cap.

— Depinde cu ce comparaţi.

— Ai văzut casetele video şi fotografiile de la reşedinţa Reynolds?

— Da.

— E mai rău decât acolo?

Acesta era ultimul meu reper, gen „cel mai groaznic lucru pe care l-am văzut vreodată“. Cel de dinainte fusese legat de o bandă de vampiri care încercaseră să se mute din Los Angeles în St. Louis. Respectabila comunitate de vampiri de aici îi ciopârţiseră mărunt-mărunt, cu topoarele. Părţi dezmembrate se târau încă singure prin încăpere când i-am găsit. Poate că, de data aceasta, nu era chiar atât de rău. Poate că timpul doar estompase amintirile.

— Nu este mai sângeros, zise Perry, apoi ezită. Doar că e un copil. Un băieţel.

Am dat din cap. Nu trebuia să-mi explice. Întotdeauna este mai rău când e vorba de un copil. N-aveam să ştiu niciodată de ce. Poate din cauza acelui instinct primar de a proteja tinerii. O chestie hormonală, profundă. Oricum ar fi, cel mai rău era când erau implicaţi copii. Am fixat cu privirea o piatră albă de mormânt. Semăna cu o bucată de

gheaţă, topită şi mată. Nu voiam să urc pe deal. Nu voiam să văd.

Am urcat dealul. Detectivul Perry m-a urmat. Ce detectiv curajos! Ca mine.

Un cearşaf se întindea ca un cort, pe pământ. Dolph stătea cel mai aproape de el.

— Dolph, am zis eu.

— Anita.

Nimeni nu se oferi să dea cearşaful deoparte.

— Ăsta e?

— Da.

Dolph părea să tremure, sau poate că îl trecuse doar un fior. Se lăsă în jos şi apucă de marginea cearşafului.

— Eşti pregătită?

Nu, nu eram. Nu mă obliga să mă uit. Te rog, nu mă obliga să mă uit. Gura îmi era uscată. Îmi simţeam pulsul bătând cu furie în urechi. Am dat din cap.

Cearşaful zbură într-o parte, ca un zmeu alb prins de o pală de vânt. Iarba era călcată în picioare. O luptă? Fusese încă în viaţă Benjamin Reynolds pe când era târât prin iarba înaltă? Nu, cu siguranţă nu. Dumnezeule, speram că nu.

Pijamaua avea mici figuri din desene animate pe ea. Fusese trasă peste cap precum coaja unei banane. O mână micuţă era întinsă deasupra capului ca şi cum băieţelul ar fi dormit. Pleoapele cu gene lungi întăreau această iluzie. Pielea era palidă şi fără cusur, un mic Cupidon cu gura pe jumătate deschisă. Ar fi trebuit să arate mai rău, mult mai rău.

O pată cafenie, murdară, se întindea pe pijama, ţesătura acoperind partea inferioară a corpului. Nu voiam să văd ce îl omorâse. Dar de asta mă aflam aici. Am ezitat, degetele dând târcoale materialului sfâşiat. Am respirat adânc, ceea ce s-a dovedit o greşeală. Aşa cum stăteam aplecată deasupra cadavrului în căldura de august, mirosul era proaspăt. Cadavrele proaspete miros ca un closet din curte, în special atunci când stomacul sau intestinele au fost sfâşiate. Am ştiut ce voi găsi atunci când am ridicat

bucata de material. Mi-a spus mirosul.

Am îngenuncheat acoperindu-mi gura şi nasul cu o mânecă pentru câteva minute, respirând încet, pe gură, deşi acest lucru nu prea m-a ajutat. O dată ce ai prins putoarea, nasul şi-o reaminteşte. Duhoarea ţi se strecoară în jos pe gât şi acolo rămâne.

Brusc sau încet? Să smulg brusc pânza sau s-o trag încet? Am smuls-o brusc, dar era bine prinsă pe sângele închegat. Pânza s-a jupuit cu un plescăit de ţesătură udă.

Cadavrul arăta de parcă fusese scobit pe dinăuntru cu o lingură uriaşă pentru îngheţată. Stomacul, măruntaiele şi intestinele dispăruseră cu totul. Lumina soarelui se învârtea cu mine şi a trebuit să pun o mână pe pământ pentru a nu mă prăbuşi.

Am aruncat o privire în sus, spre faţa copilului. Părul era castaniu-deschis ca al mamei sale. Şuviţe umede încadrau obrajii. M-am uitat din nou la gaura care se deschidea în locul unde cândva fusese stomacul. Un lichid gros, întunecat la culoare, se scurgea din intestinul subţire.

M-am depărtat împleticindu-mă de locul crimei, folosind câteva pietre de mormânt pentru a mă ridica. Aş fi fugit dacă n-aş fi ştiut că aş fi leşinat. Cerul se învârtea pentru a se întâlni cu pământul. M-am prăbuşit în iarba strivită şi am vomat.

Am vărsat până ce stomacul mi s-a golit şi lumea a încetat a se mai învârti. Mi-am şters gura cu mâneca şi m-am ridicat sprijinindu-mă de o piatră colţuroasă de mormânt.

Nimeni n-a scos niciun cuvânt în timp ce reveneam la locul crimei. Cearşaful acoperea corpul. Corpul. Trebuia să-l numesc aşa. Încă nu puteam concepe faptul că fusese un copilaş. Pur şi simplu nu puteam. Îmi venea să înnebunesc.

— Ei bine? întrebă Doiph.

— Nu e mort de mult. La naiba, Dolph, s-a întâmplat astăzi dimineaţă, probabil chiar înainte de ivirea zorilor. Era în viaţă, încă în viaţă, când creatura aia l-a mâncat!

M-am holbat în sus la el şi am simţit primele lacrimi

fierbinţi. Nu voiam să plâng. Mă dădusem deja în spectacol îndeajuns pentru o zi. Am respirat adânc, cu grijă. Nu voi plânge.

— Ţi-am dat douăzeci şi patru de ore pentru a vorbi cu această Dominga Salvador. Ai aflat ceva?

— Spune că nu ştie nimic despre asta. O cred.

— De ce?

— Pentru că, dacă ar fi vrut să omoare oameni, n-ar fi făcut-o într-un mod atât de dramatic.

— Ce vrei să spui?

— Ar fi putut doar să le dorească moartea, am răspuns eu.

Ochii i se măriră brusc.

— Chiar crezi aşa ceva?

Am ridicat din umeri.

— Poate. Da. La dracu', nu ştiu. Femeia asta mă înspăimântă.

Ridică dintr-o sprinceană groasă.

— O să-mi amintesc ce-ai spus.

— Mai am de adăugat un nume pe lista ta.

— Cine?

— John Burke. A venit din New Orleans pentru înmormântarea fratelui său.

Dolph scrise numele în carneţel.

— Ar fi avut timp, dacă e aici doar pentru o scurtă vizită?

— Nu îmi pot da seama ce motiv ar fi avut, dar ar fi făcut-o dacă ar fi vrut. Verifică-l prin poliţiştii din New Orleans. Cred că acolo e suspectat de crimă.

— Şi atunci cum de călătoreşte în afara statului?

— Nu cred că poliţiştii au vreo dovadă. Dominga Salvador a spus că mă va ajuta. A promis că va pune întrebări şi mă va anunţa dacă va obţine vreun rezultat.

— Am făcut nişte cercetări după ce mi-ai spus numele ei. Nu ajută pe nimeni în afara propriilor ei oameni. Cum ai reuşit s-o faci să coopereze?

Am ridicat din umeri.

— Probabil prin personalitatea mea câştigătoare.

Dolph clătină din cap.

— N-a fost nimic ilegal. Nu vreau să spun mai mult decât atât.

Nu insistă. Deştept bărbat.

— Anita, anunţă-mă de îndată ce afli ceva. Trebuie să oprim creatura asta înainte de a ucide din nou.

— De acord.

M-am răsucit pe călcâie şi am privit întinderea de iarbă în continuă mişcare.

— Ăsta-i cimitirul în apropierea căruia ai găsit primele trei victime?

— Da.

— Atunci, poate o parte din răspuns se află aici, am spus.

— Cum adică?

— Cei mai mulţi vampiri trebuie să revină în sicriele lor înainte de revărsatul zorilor. Ghoulii se ascund în tunele subterane, ca nişte cârtiţe uriaşe. Dacă a fost ori unul ori altul, aş spune că această creatură se află pe aici prin împrejurimi aşteptând căderea nopţii.

— Dar…

— Dar dacă e un zombi, nu este incomodat de lumina soarelui şi nu trebuie să se odihnească într-un sicriu. Ar putea fi oriunde, dar cred că provine din acest cimitir. Dacă s-au folosit practici voodoo aici, ar trebui să fi rămas nişte semne după terminarea ritualului.

— De exemplu…

— Verve, simboluri trasate cu creta în jurul mormântului, sânge uscat, poate urmele unui foc.

Am privit fix spre iarba foşnitoare.

— Deşi n-aş vrea să fac un foc deschis în locul ăsta.

— Şi dacă nu a fost voodoo?

— Atunci a fost un reanimator. Dar, la fel, se pot căuta urme de sânge închegat, poate un animal mort. Însă nu vor fi atât de multe semne şi urmele vor fi mai uşor de şters.

— Eşti sigură că este un fel de zombi?

— Nu ştiu ce altceva ar putea fi. Cred că ar trebui să acţionăm ca şi cum ar fi cu adevărat un zombi. Am avea

astfel câteva locuri în care să putem face cercetări şi o creatură pe care s-o căutăm.

— Dar dacă nu-i un zombi, nu avem niciun indiciu, spuse Dolph.

— Exact.

Dolph zâmbi, dar nu era un zâmbet plăcut.

— Sper să ai dreptate, Anita.

— Şi eu.

— Dacă provine din acest cimitir, poţi descoperi mormântul din care a ieşit?

— Poate.

— Poate? făcu Dolph.

— Poate. Readucerea la viaţă a morţilor nu este o ştiinţă, Dolph. Uneori simt morţii sub pământ. Le simt neliniştea. Pot spune cât de vechi sunt fără să mă uit pe piatra de mormânt. Alteori nu pot.

Am ridicat din umeri.

— Îţi dăm tot ajutorul de care ai nevoie.

— Trebuie să aştept până va fi complet întuneric. Puterile mele sunt mai intense după lăsarea întunericului.

— Asta înseamnă peste câteva ore bune. Poţi face ceva acum?

Am reflectat o clipă.

— Nu, îmi pare rău, dar nu pot.

— În regulă, atunci te întorci aici diseară?

— Da.

— La ce oră? O să trimit nişte oameni.

— Nu ştiu la ce oră. Şi nu ştiu cât va dura. S-ar putea să mă învârt pe aici ore întregi şi să nu descopăr nimic.

— Sau?

— Sau aş putea da nas în nas cu însăşi creatura.

— În acest caz, vei avea nevoie de întăriri.

Am dat din cap.

— De acord, dar gloanţele, chiar şi cele de argint, nu-l vor răni.

— Atunci ce?

— Aruncătoare de flăcări, napalm, chestii pe care le folosesc exterminatorii în tunelele ghoulilor.

— Nu avem în dotare aşa ceva.
— Atunci cheamă o echipă de exterminare, am zis eu.
— Bună idee.
Dolph notă ceva în carneţel.
— Fă-mi o favoare, am început eu.
Dolph îşi ridică privirea.
— Care?
— Peter Burke a fost ucis, împuşcat mortal. Fratele lui m-a rugat să aflu cum merge ancheta.
— Ştii că nu putem divulga astfel de informaţii.
— Ştiu, dar dacă îmi dai nişte date, îl pot duce cu vorba pe John Burke exact cât să ţin legătura cu el.
— Se pare că te înţelegi bine cu toţi suspecţii, declară Dolph.
— Cam aşa ceva.
— O să aflu ce pot de la criminalistică. Ştii în jurisdicţia cărei secţii de poliţie a fost găsit?
Am clătinat din cap.
— Aş putea afla. Ar fi un pretext pentru a vorbi din nou cu Burke.
— Ai zis că este suspect de crimă în New Orleans.
— Da.
— Şi că ar fi putut face asta.
Dolph arătă cu degetul spre cearşaf.
— Da.
— Ai grijă, Anita.
— Întotdeauna am.
— Sună-mă cât de devreme poţi diseară. Nu vreau ca oamenii mei să facă ore suplimentare tăind frunză la câini pe aici.
— De îndată ce pot. Trebuie să anulez trei întâlniri pentru asta.
Bert nu va fi deloc mulţumit. Ziua se anunţa interesantă.
— De ce n-a mâncat mai mult din băieţel? întrebă Dolph.
— Nu ştiu, am răspuns eu.
Dolph dădu din cap.
— Bine, atunci ne vedem diseară.
— Salut-o pe Lucille din partea mea. Cum se descurcă cu

masteratul?

— E aproape gata. Îl termină înainte ca cel mai mic dintre copii noştri să-şi ia diploma de inginer.

— Minunat.

Cearşaful fâlfâia sub adierile de vânt cald. O picătură de sudoare mi se prelinse în jos pe frunte. Se terminase cu trăncăneala.

— Ne vedem mai târziu, am zis eu, pornind în jos pe panta dealului.

M-am oprit brusc şi m-am întors.

— Dolph?

— Da?

— N-am auzit niciodată ca un zombi să se comporte astfel. Poate iese din mormânt asemenea unui vampir. Dacă echipa de exterminare şi cea de sprijin se învârt pe aici după lăsarea întunericului, s-ar putea să-l surprindă în momentul când iese din mormânt şi să-l captureze.

— S-ar putea aşa ceva?

— Nu, dar e posibil, am zis eu.

— Nu ştiu cum voi justifica orele suplimentare, dar o voi face.

— Ajung aici de îndată ce voi putea.

— Ce altceva ar putea fi mai important decât treaba asta? întrebă Dolph.

Am zâmbit.

— Nimic din ce ai vrea să auzi.

— Pune-mă la încercare.

Am scuturat din cap.

Dolph înclină uşor din cap.

— Diseară, cât de devreme poţi.

— Cât de devreme pot.

Detectivul Perry m-a condus înapoi. Poate din politeţe, poate că doar voia să se îndepărteze de *corpus delicti.* Nu-l învinovăţeam pentru asta.

— Ce-ţi mai face soţia, domnule detectiv?

— Aşteptăm primul copil peste o lună.

I-am zâmbit.

— Nu ştiam. Felicitări.

— Mulţumesc.

Faţa i se înnegură, iar o cută îi apăru între ochii negri.

— Crezi că vom găsi această creatură înainte să ucidă din nou?

— Sper, am răspuns eu.

— Şi ce şanse avem?

Voia asigurări sau adevărul? Adevărul.

— N-am nici cea mai mică idee.

— Speram să nu spui aşa ceva, răspunse el.

— Şi eu, domnule detectiv. Şi eu.

11

Ce era mai important decât capturarea creaturii care eviscerase o întreagă familie? Nimic, absolut nimic. Dar mai era până se făcea întuneric complet, iar eu aveam alte probleme. Se va întoarce Tommy la Gaynor şi îi va transmite ce i-am spus? Da. Va renunţa Gaynor? Probabil că nu. Aveam nevoie de informaţii. Trebuia să ştiu cât de departe va merge. Un reporter, aveam nevoie de un reporter. Vino în ajutor, Irving Griswold!

Irving lucra într-una din acele cămăruţe în culori pastelate care pot trece oricând drept un adevărat birou. Fără acoperiş, fără uşă, dar cu pereţi. Irving are un metru şi cincizeci şi nouă. Îmi place tipul măcar pentru asta, dacă nu pentru altceva. Nu prea întâlneşti bărbaţi exact de înălţimea mea. Părul castaniu, creţ, îi încadra începutul de chelie exact ca petalele o floare. Purta o cămaşă albă, cu mânecile suflecate până la cot, cravată pe jumătate desfăcută. Faţa era rotundă, obrajii îmbujoraţi. Arăta ca un heruvim chel. Nu semăna cu un vârcolac, deşi era. Nici măcar licantropia nu te vindecă de chelie.

Nimeni de la *St. Louis Post-Dispatch* nu ştia că Irving era licantrop. Este o boală şi orice discriminare faţă de licantropi este ilegală, la fel ca în cazul bolnavilor de SIDA, dar oamenii o fac oricum. Conducerea ziarului ar fi trebuit să fie deschisă la minte, liberală, dar eu eram de partea lui Irving. Mai bine să fii precaut.

Irving stătea în scaunul de la birou. M-am rezemat de un perete.

— Cum merge cu clienţii? întrebă Irving.

— Chiar crezi că eşti spiritual sau e pur şi simplu un obicei sâcâitor?

Rânji.

— Sunt hilar. Întreab-o pe prietena mea.

— Chiar te cred, am răspuns eu.

— Ce se-ntâmplă, Blake? Şi, te rog, spune-mi că e ceva despre care pot scrie.

— Ce-ai zice de un articol despre noua legislaţie referitoare la zombi care se pregăteşte?

— Poate, răspunse Irving.

Ochii i se îngustară, suspiciunea citindu-i-se în ei.

— Ce vrei în schimb?

— Partea asta nu e publicabilă, deocamdată.

— Mi-am închipuit, se încruntă el la mine – dă-i drumu'.

— Am nevoie de toate informaţiile pe care le ai despre Harold Gaynor.

— Numele nu-mi spune nimic. Ar trebui?

Veselia din ochi se transformă în seriozitate. Concentrarea sa era aproape perfectă când mirosea un articol pe cinste.

— Nu neapărat, am răspuns eu precaută, poţi să obţii informaţiile?

— La schimb cu articolul despre zombi?

— Vei avea acces la toate afacerile în care sunt folosiţi zombi. Poţi fi însoţit de un fotograf pentru instantanee ale cadavrelor.

Ochii i se luminară.

— O serie de articole cu o mulţime de imagini macabre, în centru, tu pusă la patru ace. Frumoasa şi Bestia. Redactorul-şef va fi, probabil, mulţumit.

— Aşa credeam şi eu, dar nu ştiu ce să zic despre chestia cu mine în centrul atenţiei.

— Hei, şefu' tău va fi încântat. Publicitatea înseamnă mai mulţi clienţi.

— Şi mai multe ziare vândute, am răspuns eu.

— Desigur, aprobă Irving.

Mă privi poate timp de un minut. În redacţie era o linişte aproape completă. Cei mai mulţi plecaseră acasă. Mai erau doar câteva cămăruţe luminate în afară de cea a lui Irving. Acesta mă aşteptase. Şi se mai spune că ziariştii nu dorm niciodată. Zumzetul uşor al instalaţiilor de aer condiţionat

era tot ce se mai auzea în liniştea începutului de seară.

— Să văd dacă îl găsesc pe Harold Gaynor în baza de date, se hotărî în cele din urmă Irving.

I-am zâmbit.

— Ţi-ai reamintit numele după ce l-am menţionat doar o singură dată – bună memorie.

— La urma urmei sunt reporter de meserie, răspunse el.

Răsuci scaunul cu mişcări exagerate pentru a se aşeza în faţa calculatorului. Îşi trase nişte mănuşi imaginare şi îşi aranjă cu grijă pulpana fracului.

— Oh, termină odată.

Am zâmbit mai larg.

— Nu grăbiţi maestrul.

Bătu câteva cuvinte pe tastatură şi ecranul prinse viaţă.

— Este în baza de date. Un dosar întreg. Va dura o veşnicie să-l printez.

Îşi răsuci scaunul pentru a mă privi. Semn rău.

— Ştii ceva, adun toate datele, cu fotografii, dacă avem vreuna. Apoi le livrez direct în mâinile tale dulci.

— Care-i şpilul?

Îşi duse degetele la piept.

— Niciunul. Bunătatea inimii mele.

— Foarte bine, adu-mi dosarul acasă.

— De ce să nu ne întâlnim la *Mortul Dave?*

— *La Mortul Dave* e tocmai în cartierul vampirilor. De ce pierzi vremea pe acolo?

Faţa sa dulce de heruvim mă urmărea cu atenţie.

— Umblă vorba că şi-a făcut apariţia un nou Stăpân al Oraşului. Vreau întreaga poveste.

Am clătinat pur şi simplu din cap.

— Deci îţi pierzi vremea în jurul barului lui Dave pentru a culege informaţii?

— Exact.

— Vampirii nu vor vorbi cu tine. Arăţi a fiinţă umană.

— Mulţumesc pentru compliment. Dar vampirii vorbesc cu tine, Anita. Ştii cine este noul stăpân? Pot să-l/s-o întâlnesc? Pot să-i iau un interviu?

— Iisuse, Irving, n-ai destule necazuri şi fără să te

amesteci în treburile vampirului-rege?

— Atunci este un el, remarcă Irving.

— Doar un fel de-a spune, am precizat eu.

— Anita, tu ştii ceva. Simt asta.

— Ce ştiu este că n-ai vrea să intri în atenţia unui vampir-suprem. Sunt ticăloşi.

— Vampirii încearcă să se facă remarcaţi. Vor să aibă o imagine pozitivă. Un interviu despre ceea ce vrea să facă pentru comunitatea vampirilor. Concepţia sa despre viitor. Chestii de-a dreptul interesante. Fără glume despre cadavre. Fără elemente senzaţionale. Doar întrebări la obiect puse de un reporter.

— Da, ce să spun! Manşetă pe pagina întâi: „Vampirul-Stăpân al Oraşului St. Louis se destăinuie!“

— Da, ar arăta bine.

— Te gândeşti iar la mirosul ziarelor proaspăt ieşite din tipografie, Irving.

— Îţi dau toate materialele pe care le avem despre Gaynor. Fotografii.

— De unde ştii că aveţi fotografii?

Se holbă la mine, faţa sa plăcută şi zâmbitoare devenind brusc o mască.

— Ai recunoscut numele, ticălos mic…

— Ţţţţ, ţţţ, Anita. Ajută-mă să obţin un interviu cu Stăpânul Oraşului. Îţi dau orice vrei.

— Îţi dau materiale pentru o serie de articole despre zombi. Fotografii color ale cadavrelor în putrefacţie. Ziarele se vor vinde ca pâinea caldă.

— Dar nu un interviu cu Stăpânul…

— Nu, dacă ai noroc.

— Spune-mi ce vrei.

— Pot avea informaţiile despre Gaynor?

Irving aprobă din cap.

— Strâng tot ce avem.

Îşi ridică privirea spre mine.

— Dar tot vreau să ne întâlnim la *Mortul Dave.* Poate dacă eşti acolo, vreun vampir va vorbi cu mine.

— Irving, dacă eşti văzut în compania unui ucigaş legal

de vampiri, asta nu te va face mai iubit de vampiri.

— Tot îţi mai spun „Călăul“?

— Printre alte lucruri.

— În regulă, dosarul lui Gaynor la schimb cu prezenţa mea la următoarea ta execuţie a unui vampir.

— Nu.

— Ah, Anita…

— Nu.

Îşi desfăcu larg mâinile.

— Bine, bine, era doar o idee. Ar fi un articol grozav.

— Irving, n-am nevoie de publicitate, oricum, nu de genul ăsta.

Aprobă din cap.

— Da, da. Atunci ne întâlnim la *Mortul Dave* peste vreo două ore.

— O oră. Trebuie să ies din „Cartier“ înainte de a se face complet întuneric.

— Te aşteaptă acolo vreun ucigaş plătit? Adică, nu vreau să-ţi pun viaţa în pericol, Blake, rânji el. Mi-ai oferit o mulţime de reportaje în exclusivitate. N-aş vrea să te pierd.

— Mulţumesc că ai grijă de sănătatea mea. Nu, din câte ştiu, nu mă aşteaptă nimeni „la cotitură“.

— Nu pari prea sigură de asta.

M-am holbat la el. M-am gândit să-i spun despre faptul că noul Stăpân al Oraşului îmi trimisese o duzină de trandafiri albi împreună cu invitaţia de a merge cu el la dans. O refuzasem. Mai fusese un mesaj pe robotul telefonic şi o invitaţie la o serată de gală. Am ignorat-o şi pe asta. Până acum Stăpânul se comporta precum gentlemanul curtenitor care fusese cu câteva secole în urmă. Dar nu putea să mai dureze mult. Jean-Claude nu suporta uşor înfrângerea.

Nu i-am spus nimic lui Irving. Nu avea nevoie să ştie aşa ceva.

— Ne vedem la *Mortul Dave* într-o oră. Trebuie să dau o fugă acasă să mă schimb.

— Pentru că tot ai menţionat asta, nu te-am văzut

niciodată până acum îmbrăcată în rochie.

— Am fost la o înmormântare.

— Afaceri sau ceva personal?

— Personal.

— Condoleanţele mele.

Am ridicat din umeri.

— Trebuie să plec dacă vreau să mă schimb şi să ajung la timp la întâlnire. Mulţumesc, Irving.

— Nu e o favoare, Blake. Te fac să plăteşti pentru articolele alea cu zombi.

Am oftat. Îmi trecuseră prin minte imagini în care Irving mă punea să îmbrăţişez un cadavru nenorocit. Dar noua legislaţie merita toată atenţia. Cu cât mai mulţi oameni vor înţelege oroarea acestei probleme, cu atât vor exista mai multe şanse pentru a fi votată. Ca să fiu sinceră, Irving tot îmi făcea o favoare. Dar el nu trebuia să ştie.

Am ieşit din redacţia aproape cufundată în întuneric. I-am făcut un semn din mână peste umăr fără a mă uita înapoi. Voiam să scap de rochia asta şi să mă îmbrac cu ceva în care aş putea ascunde o armă. Aş fi putut avea nevoie de ea dacă mergeam în Piaţa însângerată.

12

Barul *La Mortul Dave* se află în acea parte din St. Louis care cunoaşte două denumiri. Denumirea politicoasă era Promenada, cea grosolană – Piaţa însângerată. Era zona cu cel mai mare vad comercial – cartierul vampirilor. Mare atracţie turistică. Vampirii au trecut cu adevărat St. Louis pe hărţile de vacanţă. Poate credeţi că Munţii Ozark, câteva dintre cele mai bune locuri de pescuit din ţară, musicalurile de pe Broadway, sau Grădinile Botanice, ar fi de ajuns, dar nu. Bănuiesc că e greu să concurezi cu morţii-vii. Ştiu că pentru mine e greu.

La Mortul Dave este din sticlă neagră, cu tot felul de reclame la bere pe ferestre. Lumina soarelui scădea treptat; asfinţitul era aproape. Vampirii nu-şi vor face apariţia până ce nu va fi întuneric deplin. Aveam la dispoziţie mai puţin de două ore. Intri în bar, frunzăreşti dosarul, ieşi din bar. Uşor. Bine.

Mă schimbasem într-un şort negru, tricou sport, pe gât, albastru închis, pantofi Nike negri cu ciorapi de jogging, asortaţi la culoare, albastru, negru şi alb, curea neagră de piele. Cureaua era doar pentru a putea agăţa de ea tocul de umăr. Browningul de 9 mm era la locul lui, sub braţul stâng. Pentru a-l masca, purtam deasupra o bluză cu mâneci scurte, neagră cu o inscripţie albastru închis. Îmbrăcămintea părea în regulă. Sudoarea îmi şiroia pe şira spinării. Prea cald pentru bluză, dar Browningul îmi oferea protecţia a treisprezece gloanţe. Paisprezece dacă eşti destul de deştept să ai încărcătorul plin, plus un cartuş pe ţeavă.

Nu credeam că lucrurile erau atât de rele, nu încă. Dar mai aveam un încărcător de rezervă vârât în buzunarul şortului. Ştiam că putea prinde pe el scame, dar unde

altundeva să-l pun? Am promis ca într-una din următoarele zile să-mi cumpăr un toc de lux cu locaşe pentru încărcătoare de rezervă. Numai că toate modelele pe care le văzusem trebuiau ajustate la dimensiunile mele şi m-ar fi făcut să arăt ca Frito Bandito[16].

Aproape niciodată nu am la mine un încărcător de rezervă când port Browningul. Să fim serioşi, dacă ai nevoie de mai mult de treisprezece gloanţe, totul s-a terminat. Partea tristă a poveştii este că încărcătorul de rezervă nu era destinat lui Tommy sau Gaynor. Era pentru Jean-Claude. Vampirul-Suprem al oraşului. Gloanţele placate cu argint nu l-ar ucide, dar l-ar răni, făcându-l să se vindece aproape la fel de încet ca oamenii.

Voiam să ies din „Cartier“ înainte de lăsarea întunericului. Nu voiam să dau peste Jean-Claude. Nu m-ar ataca. De fapt, intenţiile sale erau bune, chiar dacă nu onorabile. Îmi oferise nemurirea fără propunerea dezgustătoare de a deveni vampir. Problema era că mă alegeam şi cu el. Jean-Claude era înalt, palid şi chipeş. Mai sexy decât cele mai provocatoare desuuri.

Jean-Claude voia să mă facă slujitorul său uman. Eu nu eram slujitorul nimănui. Nici măcar pentru viaţă eternă, tinereţe eternă, şi un mic compromis al sufletului. Preţul era mult prea mare. Jean-Claude nu credea aşa ceva. Browningul era pentru cazul în care trebuia să-l fac să creadă.

Am intrat în bar şi am fost orbită pentru o clipă, aşteptând ca ochii să mi se acomodeze cu întunericul dinăuntru. Exact ca în vechile westernuri în care tipul de treabă ezită în faţa barului, cântărind din priviri mulţimea. Bănuiam că nu-l căuta câtuşi de puţin pe tipul ticălos. Tocmai venise de la lumina unei zile însorite şi nu putea vedea nici pe dracu’. Nimeni nu te împuşcă în timp ce aştepţi ca ochii să ţi se acomodeze cu noua ambianţă. Oare de ce?

Era într-o joi, după ora cinci. Majoritatea scaunelor de la

[16] Mascotă, animată de Ted Avery, voce Mel Blanc, în reclama pentru chipsurile cu cartofi Fritos, în perioada 1967-1971 (n. tr.).

bar şi toate mesele erau ocupate. Locul era plin ochi de clienţi la costum, bărbaţi şi femei. Pe ici-pe colo se puteau vedea bărbaţi în cizme de lucru, bronzaţi doar până la cot, dar cea mai mare parte a clientelei era formată din persoane care ţinteau cât mai sus în viaţă. *La Mortul Dave* devenise un bar la modă, în ciuda tuturor eforturilor depuse.

Părea că veselia era în toi. Fir-ar să fie! Toţi tinerii în ascensiune se aflau acolo în speranţa de a vedea chiar şi pentru o clipă, în deplină siguranţă, un vampir. Vor fi uşor piliţi când se va întâmpla asta. Bănuiesc că astfel emoţia va fi mai puternică.

Irving stătea la bar. Mă văzu şi îşi flutură mâna. I-am răspuns şi am început să-mi croiesc drum spre el.

M-am strecurat cu greu printre doi gentlemeni la costum. O adevărată manevră şi un salt nasol pentru a mă cocoţa pe scaunul de la bar.

Irving rânji larg. Zumzetul conversaţiilor era aproape palpabil. Cuvintele erau transformate într-un zgomot pur, asemănător cu cel al unui ocean. Irving a trebuit să se sprijine de mine pentru a se face auzit în acel murmur general.

— Sper că apreciezi câţi dragoni a trebuit să ucid pentru a-ţi păstra scaunul, spuse el.

Un uşor miros de whisky îmi atinse obrazul în timp ce vorbea.

— E uşor cu dragonii, încearcă într-o zi şi cu vampirii, am răspuns eu.

Ochii i se măriră. Înainte ca buzele să fi putut rosti întrebarea, am zis:

— Glumesc, Irving.

Vax, unora le lipseşte pur şi simplu simţul umorului.

— În plus, dragonii n-au fost niciodată originari din America de Nord.

— Ştiam asta.

— Desigur.

Sorbi din whisky-ul turnat într-un pahar cu mai multe faţete. Lichidul chihlimbariu licărea în lumina slabă din

bar.

Luther, administrator de zi şi barman, se afla tocmai la celălalt capăt al barului ocupându-se de un grup de bărbaţi foarte veseli. Dacă ar fi fost puţin mai veseli, ar fi adormit pe podea.

Luther e un tip mare, nu înalt, dar gras. De fapt, e o grăsime tare, aproape un fel de muşchi. Pielea îi e atât de neagră, încât are sclipiri violacee. În timp ce inspiră, ţigara dintre dinţi străluci, devenind pentru o clipă portocalie. Putea vorbi cu ţigara în gură mai bine decât oricine altcineva pe care-l cunoşteam.

Irving culese o servietă jerpelită de piele de pe podea, de lângă picioarele sale. Pescui din ea un dosar gros de vreo şapte centimetri, prins cu o bandă lată de cauciuc.

— Iisuse, Irving. Pot să-l iau cu mine acasă?

Reporterul clătină din cap.

— O colegă scrie un articol despre oamenii de afaceri importanţi din oraş care nu sunt ceea ce par. A trebuit să-i promit nişte drepturi asupra primului meu copil pentru a putea împrumuta dosarul doar pentru seara asta.

M-am uitat la teancul de foi. Am oftat. Bărbatul din dreapta mea îmi înfipse cotul în faţă. Se răsuci spre mine.

— Îmi pare rău, micuţă doamnă, îmi pare rău, fără intenţie, rosti el împleticit.

— Nu-i nimic, am răspuns eu.

Îmi zâmbi şi îşi reluă conversaţia cu prietenul său. Alt tip de om de afaceri care râde zgomotos din orice. Dacă te îmbeţi, totul îţi pare caraghios.

— Îmi este imposibil să citesc tot dosarul aici, am spus eu.

Irving rânji.

— Te urmez oriunde.

Luther se opri în faţa mea. Trase o nouă ţigară din pachetul pe care-l are întotdeauna la el. Lipi chiştocul încă aprins de vârful ţigării noi. Vârful căpătă culoarea roşie a cărbunelui încins. Fumul se scurgea pe nas şi pe gură. Ca la un dragon.

Strivi vechea ţigară în scrumiera de cristal pe care o

plimba cu el de ici-colo ca pe un ursuleţ-mascotă. Fumează ţigară de la ţigară, e supraponderal, iar părul aproape cărunt arată o vârstă de peste cincizeci de ani. Nu e niciodată bolnav. Ar trebui să apară pe posterul naţional al Institutului Tutunului.

— Îl umplu din nou? se adresă el lui Irving.

— Da, mulţumesc.

Luther luă paharul, îl reumplu dintr-o sticlă de sub bar şi îl puse înapoi, pe un şerveţel nou.

— Cu ce te servesc, Anita? întrebă el.

— Ca te obicei, Luther.

Îmi turnă un pahar cu suc de portocale. Pretindeam că era votcă cu suc de portocale. Sunt abstinentă, dar de ce aş intra într-un bar dacă nu beau?

Şterse tejgheaua barului cu un prosop alb imaculat.

— Am un mesaj pentru tine de la Stăpân.

— Vampirul-Suprem al Oraşului? întrebă Irving.

Excitarea i se ghicea în voce. Simţea noutăţi senzaţionale.

— Ce?

Vocea mea era complet calmă, fără niciun pic de emoţie.

Am aruncat o privire spre Irving, apoi din nou către Luther. Am încercat să-i transmit telepatic mesajul: „Nu continua de faţă cu un reporter“. N-a mers.

— Stăpânul a ordonat ca oricine te vede să-ţi transmită mesajul.

Privirea lui Irving se plimba de la unul la celălalt ca aceea a unui căţel nerăbdător.

— Ce vrea Stăpânul Oraşului de la tine, Anita?

— Consideră că mesajul a fost transmis, am zis eu.

Luther clătină din cap.

— N-ai de gând să vorbeşti cu el, nu-i aşa?

— Nu.

— De ce nu? se interesă Irving.

— Nu-i treaba ta.

— Neoficial, zise el.

— Nu.

Luther se holbă la mine.

— Ascultă-mă, fetiţo, trebuie să vorbeşti cu Stăpânul. Deocamdată toţi vampirii şi ciudaţii trebuie să-ţi transmită că Stăpânul vrea să se întâlnească cu tine. Următorul ordin va fi să te reţină şi să te ducă la el.

Reţină – drăguţ cuvânt pentru a răpi.

— N-am nimic de spus Stăpânului.

— Anita, nu înrăutăţi situaţia, spuse Luther. Du-te doar şi vorbeşte cu el, nu se va întâmpla nimic.

Asta s-o crezi tu!

— Poate, mă duc.

Luther avea dreptate. Trebuia să vorbesc cu el acum sau mai târziu. Probabil mai târziu va fi o discuţie mult mai puţin prietenească.

— De ce vrea Stăpânul să vorbească cu tine? întrebă Irving.

Se comporta ca o pasăre curioasă, cu ochii strălucitori, care tocmai descoperise un viermişor.

Am ignorat întrebarea şi am pus una nouă:

— Ţi-a făcut colega vreun rezumat al dosarului? Chiar n-am timp să citesc *Război şi pace* înainte de mâine dimineaţă.

— Spune-mi ce ştii despre Stăpân şi îţi dau rezumatul.

— Mulţumesc, Luther.

— N-am vrut să se ia de tine, îşi ceru scuze Luther.

Ţigara sălta în sus şi în jos în timp ce vorbea. N-am înţeles niciodată cum făcea. Dexteritate a buzelor. Ani de practică.

— De ce mă tratează toţi de parcă aş avea o blestemată de ciumă bubonică? Încerc să-mi fac doar meseria.

Am sorbit din sucul de portocale şi l-am privit.

— Irving, te bagi în nişte lucruri pe care nu le înţelegi. Nu-ţi pot da nicio informaţie despre Stăpân. Nu pot.

— Adică nu vrei.

Am ridicat din umeri..

— Ei bine, nu vreau, dar motivul pentru care nu vreau este că nu pot.

— E o chestiune discutabilă, răspunse el.

— Dă-mă în judecată.

Am terminat sucul. Oricum, nu-l voiam.

— Ascultă, Irving, aveam o înţelegere. Informaţiile din dosar în schimbul articolelor despre zombi. Dacă ai de gând să-ţi calci cuvântul, înţelegerea pică. Însă spune-mi clar dacă a picat. N-am timp să stau aici şi să mă joc de-a întrebările prosteşti.

— Înţelegerea rămâne. Nu-mi retrag niciodată cuvântul dat, declară Irving cu cea mai teatrală voce pe care o avea pentru a acoperi zgomotul murmurător din bar.

— Atunci dă-mi rezumatul şi lasă-mă să plec naibii din „Cartier“ înainte ca Stăpânul să mă vâneze.

Faţa lui Irving deveni brusc gravă.

— Ai necazuri, nu-i aşa?

— Poate. Ajută-mă, Irving, te rog.

— Ajut-o, interveni Luther.

Poate că de vină era acel „te rog“. Poate că era prezenţa ameninţătoare a lui Luther. Oricare ar fi fost motivul, Irving aprobă din cap.

— După cum afirmă colega, e imobilizat într-un scaun cu rotile.

Am dat din cap. Ascultătoare, aşa sunt eu.

— Îi plac femeile schiloade.

— Adică cum?

Mi-am adus aminte de Cicely-cea-cu-ochii-goi.

— Oarbe, în scaun cu rotile, cu membre amputate, oricum altcumva. Bătrânul Harry e mort după ele.

— Sau surde, am adăugat eu.

— Exact aşa.

— De ce?

Inteligentă întrebare!

Irving ridică din umeri.

— Poate îl fac să se simtă mai bine având în vedere că e imobilizat el însuşi într-un scaun cu rotile. Colega mea nu ştie de ce are un comportament atât de deviant, doar că-l are.

— Ce altceva ţi-a mai spus?

— N-a fost niciodată acuzat de crimă, deşi zvonurile sunt cu adevărat urâte. A fost suspectat de legături cu mafia,

dar n-au existat dovezi. Doar zvonuri.

— Ce zvonuri?

— O fostă prietenă a încercat să-l dea în judecată pentru pensie alimentară. A dispărut.

— A dispărut, adică, probabil, a murit.

— Bingo.

L-am crezut. Aşadar, îi folosise pe Tommy şi Bruno pentru a ucide şi altădată. Ceea ce însemna că îi va fi mai uşor să dea acelaşi ordin a doua oară. Sau poate că Gaynor dăduse ordinul de nenumărate ori şi, pur şi simplu, nu fusese prins.

— Ce treburi face pentru mafie de are nevoie de două gărzi de corp?

— Oh, deci ai făcut cunoştinţă cu specialistul său în probleme de securitate?

Am aprobat din cap.

— Colega mea va fi încântată să vorbească cu tine.

— Nu i-ai pomenit nimic despre mine, nu-i aşa?

— Arăt eu a ciripitor?

Irving rânji. M-am făcut că nu văd.

— Ce face pentru mafie?

— Îi ajută să spele bani sau asta e ceea ce se bănuieşte.

— Dovezi?

— Niciuna.

Irving nu părea prea fericit.

Luther clătină din cap, scuturând ţigara în scrumieră. O parte din scrum căzu pe tejgheaua barului. Îl şterse cu un prosop imaculat.

— Sună urât, Anita. Un sfat gratis – lasă-l naibii în pace.

Bun sfat. Din păcate.

— Dar nu cred că mă va lăsa el.

— Nu te întreb, nu vreau să ştiu.

Câţiva clienţi făceau semne disperate să li se umple paharele. Luther se îndreptă spre ei. Puteam vedea întreaga sală în oglinda care acoperea tot peretele din spatele barului. Puteam vedea chiar şi uşa de la intrare fără să mă întorc. Convenabil şi confortabil.

— Atunci te întreb eu, zise Irving. Chiar vreau să ştiu.

Am clătinat pur şi simplu din cap.

— Ştiu ceva ce tu nu ştii, zise el.

— Şi ar trebui?

Dădu din cap destul de viguros pentru ca părul creţ să sară în sus.

Am oftat.

— Spune-mi.

— Tu prima.

Mă săturasem.

— Irving, ţi-am împărtăşit tot ce aveam de gând în seara asta. Am dosarul. O să-l citesc. Ai putea să-mi economiseşti timpul. Chiar acum, un pic de timp liber ar fi foarte important pentru mine.

— Oh, drăcia dracului, distrugi orice plăcere a unui reporter de nădejde.

Irving părea aproape îmbufnat.

— Dă-i drumu' înainte să-mi ies din fire.

Irving râse pe jumătate. Bănuiesc că nu mă credea. Ar fi trebui s-o facă.

— Bine, bine.

Scoase o fotografie de undeva din spatele său, cu un gest larg ca al unui iluzionist.

O fotografie alb-negru a unei femei. Avea vreo douăzeci de ani, păr lung castaniu, pieptănat modern, dat cu gel pentru a arăta ţepos. O fată drăguţă. N-am recunoscut-o. Evident, fotografia nu era artistică. Părea un instantaneu, iar expresia feţei era cea a unei persoane care nu se ştia fotografiată.

— Cine-i fata?

— A fost prietena lui până acum aproape cinci luni, răspunse Irving.

— Deci, e şi ea… handicapată?

Am fixat cu privirea faţa drăguţă, candidă. Nu-ţi puteai da seama din fotografie.

— Wanda-cea-în-scaun-cu-rotile.

M-am holbat la el. Am simţit cum ochii mi s-au mărit brusc.

— Eşti serios?

Irving rânji.

— Wanda-cea-în-scaun-cu-rotile se plimbă pe străzi în scaunul ei. E foarte cunoscută în anumite cercuri.

O prostituată într-un scaun cu rotile. Nuu, prea ciudat. Am scuturat din cap.

— Bine, unde o găsesc?

— Eu şi colega mea vrem să luăm şi noi parte la chestia asta.

— De asta nu era fotografia în dosar.

N-a avut nici măcar bunul simţ de a arăta jenat.

— Wanda nu va vorbi singură cu tine, Anita.

— A vorbit deja cu colega ta?

Irving se încruntă, sclipirea victorioasă dispărându-i aproape din ochi. Ştiam ce însemna.

— Nu vrea să vorbească cu reporteri, aşa-i?

— Îi e frică de Gaynor.

— Ar trebui să-i fie, am afirmat eu.

— De ce ar vorbi cu tine şi cu noi nu?

— Personalitatea mea cuceritoare, am spus eu.

— Fii serioasă, Blake.

— Pe unde îşi face veacul?

— Oh, la dracu'!

Irving termină ceea ce mai rămăsese din băutură dintr-o singură înghiţitură furioasă.

— Pe lângă un club numit *Pisica Cenuşie.*

Pisica Cenuşie, ca în vechea glumă, toate pisicile sunt gri în întuneric. Drăguţ.

— Unde-i clubul?

Îmi răspunse Luther. Nu-l văzusem întorcându-se.

— Pe Strada Mare în Tenderloin, colţ cu 20 şi Grand. Dar nu m-aş duce singur acolo, Anita.

— Pot să-mi port singură de grijă.

— Ştiu, numai că nu arăţi că ai putea s-o faci. N-ai vrea să fii nevoită să împuşti vreun dobitoc doar pentru că vrea să te pipăie sau chiar mai rău. Ia cu tine pe cineva care arată ca un dur, doar ca să te scuteşti de neplăceri.

Irving ridică din umeri.

— Eu nu m-aş duce acolo singur.

Îmi era greu să recunosc, dar aveau dreptate. Oi fi eu mare ucigaşă de vampiri, dar asta nu înseamnă nimic pentru cei dinafară.

— În regulă, îl iau pe Charles. Arată destul de dur pentru a fi primit în Green Bay Packers[17], dar firea îi este atât de blajină.

Luther izbucni în râs, pufăind din ţigară.

— Să nu-l laşi pe bătrânu' Charlie să vadă prea multe, s-ar putea să leşine.

Leşini o singură dată în public şi oamenii nu te vor lăsa niciodată să uiţi.

— O să am grijă de Charles.

Am pus mai mulţi bani decât era necesar pe tejghea. De data aceasta Luther nu-mi dăduse prea multe informaţii, dar, de obicei, o face. Informaţii valoroase. Nu le-am plătit niciodată la adevărata valoare. Aveam reducere din cauza legăturilor mele cu poliţiştii. Proprietarul barului, Dead Dave, fusese poliţist înainte de a fi dat afară pentru simplul motiv că era un mort-viu. Necugetat din partea lor. Dave era încă furios din cauza asta, dar dorea să ne ajute. Aşa încât mă aproviziona cu informaţii, iar eu transmiteam poliţiştilor o serie de date selectate cu grijă.

Dead Dave intră pe uşa din spatele barului. Am aruncat o privire spre ferestrele fumurii. Arătau la fel, dar dacă Dave se trezise, însemna că afară se făcuse complet întuneric. Rahat! Trebuia să merg până la maşină înconjurată de vampiri. Cel puţin aveam pistolul la mine. Liniştitor, nu?

Dave era înalt, mătăhălos, cu păr castaniu tuns scurt, cu aceeaşi chelie în mijlocul capului ca atunci când murise. Nu mai pierduse niciun pic de păr, dar nici nu-i mai crescuse. Îmi zâmbi destul de larg pentru a-şi etala caninii. Se stârni agitaţie printre clienţi, de parcă toţi ar fi fost atinşi de acelaşi „curaj". Şoaptele se împrăştiau precum cercurile într-o piscină. Un vampir! Începea spectacolul.

[17] Echipă profesionistă de fotbal american, cu sediul în Green Bay, Wisconsin (n. tr.).

Dave şi cu mine ne-am strâns mâinile. Mâna îi era caldă, puternică şi uscată. Te-ai hrănit în seara asta, Dave? Arăta de parcă ar fi făcut-o, cu obrajii roşii şi vesel. Cu cine te-ai hrănit, Dave? A fost de bună voie? Probabil. Dave era un băiat de treabă pentru un mort.

— Luther îmi tot spune că treci pe aici întotdeauna în timpul zilei. Îmi pare bine că frecventezi locul şi după lăsarea nopţii.

— Ca să-ţi spun adevărul, plănuisem să ies din „Cartier“ înainte de a se face complet întuneric.

Dave se încruntă.

— Eşti înarmată?

L-am lăsat să vadă în treacăt pistolul.

Ochii lui Irving se măriră.

— Ai armă.

Vorbi atât de tare de parcă ar fi vrut să urle.

Zgomotul din bar se redusese între timp la un murmur plin de aşteptare. Destul de încet pentru ca oamenii să surprindă conversaţia. Dar, la urma urmei, de asta şi veniseră, pentru a asculta un vampir. Pentru a-şi povesti necazurile morţilor. Mi-am coborât vocea şi m-am adresat lui Irving:

— De ce nu strigi în gura mare?

Acesta ridică din umeri.

— Îmi pare rău.

— De unde-l ştii pe vânzătorul ăsta de ziare? întrebă Dave.

— Mă ajută uneori la cercetări.

— Cercetări, ei bine, mare scofală.

Zâmbi fără a-şi mai arăta caninii. O şmecherie pe care o înveţi după câţiva ani.

— Ți-a transmis Luther mesajul?

— Da.

— Ai de gând să fii deşteaptă sau proastă?

Dave vorbeşte cam pe şleau, dar îmi place oricum tipul.

— Probabil proastă, am răspuns eu.

— Doar pentru că ai o legătură specială cu noul Stăpân, nu trebuie să faci lucruri prosteşti. E totuşi vampirul-

suprem. Cumplit de periculos. Nu te pune cu el.

— Asta încerc să evit.

Dave zâmbi destul de larg pentru a-şi arăta caninii.

— Rahat, vrei să spui… Nuuu, nu te vrea numai pentru fundu' tău frumos.

Drăguţ de ştiut că se gândea că aveam un fund frumos. Bănuiesc.

— Da, am zis eu.

Irving aproape că sări de pe scaun.

— Anita, ce dracu' se întâmplă?

Foarte bună întrebare.

— E treaba mea, nu a ta.

— Anita…

— Irving, nu mă mai bate la cap. Vorbesc serios.

— Te bat la cap? N-am mai auzit chestia asta de când bunică-mea…

L-am privit drept în ochi şi am rostit cu grijă:

— Nu mă mai freca la cap. E mai bine aşa?

Ridică mâinile cu un gest de resemnare.

— Hei, încerc doar să-mi fac meseria.

— Ei bine, n-ai decât s-o faci în altă parte.

M-am strecurat jos de pe scaun.

— Anita, ordinul este să fii găsită, declară Dave, s-ar putea ca unii vampiri să devină prea zeloşi.

— Adică să încerce să mă prindă?

Dave aprobă din cap.

— Sunt înarmată, am şi crucea şi toate celelalte. Nu voi păţi nimic.

— Vrei să te conduc până la maşină? întrebă Dave.

Am privit fix în ochii săi căprui şi am zâmbit.

— Mulţumesc, Dave, o să-mi amintesc de propunerea ta, dar sunt fată mare, mă descurc singură.

Adevărul era că o mulţime de vampiri nu înghit faptul că Dave oferea informaţii duşmanului. Eu eram „Călăul". Dacă un vampir depăşea limita, autorităţile trimiteau după mine. Nu există ceva asemănător cu închisoarea pe viaţă pentru un vampir. Moartea sau nimic. Nicio închisoare nu poate ţine un vampir între zidurile ei.

S-a încercat aşa ceva în California, dar un vampir-suprem a scăpat. A ucis douăzeci şi cinci de oameni într-o baie de sânge care a durat o singură noapte. Nu s-a hrănit cu ei, i-a ucis, pur şi simplu. Bănuiesc că era cumplit de enervat de faptul că fusese închis. Autorităţile puseseră cruci la uşi şi dotaseră gardienii cu crucifixe. Crucile nu ajută la nimic dacă nu crezi în puterea lor. Şi, cu siguranţă, n-au niciun efect atunci când un vampir-suprem te convinge să le scoţi.

Eu eram echivalentul scaunului electric pentru un vampir. Nu mă plac prea mult. Surpriză, surpriză.

— Merg eu cu ea, se oferi Irving.

Puse banii pe tejghea şi se ridică în picioare. Dosarul voluminos era sub braţul meu. Bănuiesc că nu avea de gând să-l scape din ochi nicio clipă. Minunat.

— Atunci probabil că va trebui să te protejeze şi pe tine, declară Dave.

Irving deschise gura să spună ceva, dar, gândindu-se mai bine, se răzgândi. Putea spune: „Dar eu sunt licantrop“, numai că nu voia să ştie lumea. Se chinuia din răsputeri să pară o fiinţă umană.

— Sigur nu vei păţi nimic? întrebă Dave.

Încă o şansă de a fi escortată până la maşină de un vampir.

Se oferea să mă protejeze de Stăpân. Dave nu murise nici măcar de zece ani. Nu era destul de bun.

— Îmi pare bine să ştiu că ţii la mine, Dave.

— Haide, pleacă de aici, zise Dave.

— Ai grijă de tine, fetiţo, adăugă Luther.

Le-am zâmbit din toată inima, apoi m-am răsucit pe călcâie şi am ieşit din barul cufundat aproape într-o tăcere completă. Clienţii nu putuseră să fi surprins prea mult, poate chiar nimic, din conversaţie, dar le simţeam privirile aţintite asupra mea. Am rezistat tentaţiei de a mă întoarce spre ei şi de a face „bau“. Pariam că cineva ar fi urlat.

Să fi fost oare de vină cicatricea în formă de cruce de pe mâna mea? Numai vampirii au aşa ceva, nu? O cruce lipită cu putere în carnea impură. Crucea de care avusesem

parte fusese o bucată de fier făcută special. Comandată de un vampir-suprem, acum mort. Crezuse că avea să fie distractiv. Amuzant.

Să fi fost de vină doar Dave? Poate că oamenii din bar nu remarcaseră cicatricea. Poate eram eu prea susceptibilă? Te comporţi prieteneşte cu un vampir drăguţ care se supune legilor, iar oamenii devin suspicioşi. Ai câteva cicatrice nostime şi oamenii se întreabă dacă eşti o fiinţă umană. Dar asta e foarte bine. Suspiciunea este sănătoasă. Te ţine în viaţă.

13

Întunericul înăbuşitor m-a cuprins ca un pumn fierbinte şi lipicios. Felinarele de pe stradă aruncau un şuvoi strălucitor pe trotuar, de parcă s-ar fi topit lumina. Toate felinarele sunt reproduceri ale lămpilor cu gaz de la începutul secolului. Înalte şi plăcute la vedere, dar nu chiar autentice. Ca un costum de Halloween. Arată bine, dar sunt prea comode pentru a fi reale.

Cerul nopţii atârna ca o prezenţă întunecată deasupra clădirilor înalte de cărămidă, dar felinarele ţineau departe întunericul. Un cort negru sprijinit pe beţe luminoase. Poţi să intuieşti întunericul fără prezenţa realităţii.

Am pornit spre parcarea aflată dincolo de Strada 1. Era aproape imposibil de parcat pe Promenadă. Turiştii înrăutăţeau şi mai mult situaţia.

Tălpile solide ale pantofilor lui Irving făceau un zgomot puternic care se propaga ca un ecou de-a lungul străzii. Pavaj din pietre adevărate. Străzi înguste făcute pentru cai, nu pentru maşini. Străzi care făceau parcarea un calvar, dar era… încântător.

Pantofii mei Nike Airs nu făceau aproape niciun zgomot pe stradă. Irving se târa ca un căţeluş pe lângă mine. Cei mai mulţi licantropi pe care-i întâlnisem se deplasau tiptil. Putea Irving să fi fost un vârcolac, dar se comporta mai degrabă ca un câine. Un câine mare, iubitor de petreceri.

Cupluri şi grupuri mici de oameni treceau pe lângă noi, râzând, vorbind, cu vocile prea excitate. Veniseră să vadă vampirii. Vampiri cu adevărat în viaţă sau vampiri cu adevărat morţi? Cu toţii erau turişti. Amatori. Voyeuri. Pariam pe orice sumă de bani că văzusem mai mulţi morţi-vii decât oricare dintre ei. Fascinaţia vampirilor mi-a scăpat întotdeauna.

Era complet întuneric. Dolph şi echipa de exterminatori mă aşteptau deja în cimitirul Burrell. Trebuia să ajung acolo. Cum să procedez cu dosarul despre Gaynor? Şi ce aveam să fac cu Irving? Uneori, viaţa mea e prea plină.

O siluetă se desprinse dintre clădirile întunecate. Nu-mi puteam da seama dacă aşteptase acolo sau apăruse pur şi simplu. Magie. Am înţepenit locului, holbându-mă, ca un iepure prins în raza farurilor.

— Ce s-a-ntâmplat, Blake? întrebă Irving.

I-am întins dosarul şi el îl luă, cu o privire uluită. Aveam nevoie de ambele mâini libere în eventualitatea în care ar fi trebuit să scot pistolul. Probabil că nu se va ajunge până acolo. Probabil.

Jean-Claude, Vampirul-Suprem al Oraşului, păşea spre noi. Se deplasa ca o pisică, cu o mişcare lină, fluentă. O energie şi o graţie perfectă, aşteptând să explodeze în violenţă.

Nu era atât de înalt, probabil un metru şaptezeci şi şapte. Cămaşa era atât de albă, încât strălucea. Era largă, lungă, cu mâneci lungi strânse la încheieturi, cu manşete prevăzute cu trei butoni. Partea din faţă a cămăşii avea doar un şnur pentru a fi închisă la gât. O lăsase deschisă, iar ţesătura albă îi încadra netezimea palidă a pieptului. Cămaşa era vârâtă în blugi negri, strâmţi, care o împiedicau să fâlfâie în jurul lui precum o pelerină.

Părul îi era complet negru, uşor cârlionţat în jurul feţei. Ochii, dacă îndrăzneai să priveşti în ei, erau de un albastru atât de închis, încât păreau aproape negri. Două giuvaiere strălucitoare.

Se opri la aproximativ doi metri de noi. Destul de aproape pentru a vedea cicatricea întunecată, în formă de cruce, de pe pieptul său. Era singurul lucru care îi mutila corpul perfect. Sau ceea ce văzusem eu din corpul lui.

Cicatricea mea fusese o glumă proastă. A lui fusese ultima încercare a vreunui amărât de a se opune morţii. Mă întrebam dacă nenorocitul scăpase. Mi-ar spune Jean-Claude dacă l-aş întreba? Poate. Dar răspunsul era „nu“, nu voiam să ştiu.

— Salut, Jean-Claude, am zis eu.

— Salutări, *ma petite.*

Vocea îi era ca o blană – bogată, moale, vag obscenă, de parcă discuţia cu el ar fi fost ceva murdar. Poate era.

— Nu-mi mai spune „ma petite“.

Zâmbi uşor, fără a arăta nici măcar o frântură din canini.

— Cum vrei.

Se uită la Irving. Acesta privi în altă parte, atent să nu întâlnească privirea lui Jean-Claude. Nu te uiţi niciodată direct în ochii unui vampir. Niciodată. Atunci de ce eu o fac şi nu păţesc nimic? Într-adevăr, de ce?

— Cine-i prietenul tău?

Cuvântul „prieten“ fusese pronunţat moale, cu o nuanţă oarecum ameninţătoare.

— E Irving Griswold. Este reporter la *Post-Dispatch.* Mă ajută la unele cercetări.

— Ah, făcu Jean-Claude.

Se învârti în jurul lui Irving de parcă ar fi fost ceva de vânzare şi dorea să-l vadă mai îndeaproape.

Irving arunca în jur priviri scurte şi nervoase pentru a nu-l scăpa nicio clipă pe vampir din ochi. Îmi aruncă o privire lungă, cu ochii măriţi.

— Ce se întâmplă?

— Chiar aşa, ce se întâmplă, Irving? remarcă Vampirul-Suprem.

— Lasă-l în pace, Jean-Claude.

— De ce nu ai venit să mă vezi, micuţă reanimatoare?

„Micuţă reanimatoare“ nu era o îmbunătăţire mai mare decât „ma petite“, dar am trecut-o cu vederea.

— Am fost ocupată.

Privirea care îi traversă fulgerător faţa era aproape mânioasă. Chiar nu voiam să fie furios pe mine.

— Eram pe punctul de a veni să te văd.

— Când?

— Mâine noapte.

— În noaptea asta.

Nu era o sugestie.

— Nu pot.

— Ba da, *ma petite,* poţi.

Vocea îi era ca un vânt călduţ în capul meu.

— Eşti atât de posesiv…

Izbucni în râs. Plăcut şi cu rezonanţă, ca un parfum care pluteşte încă printr-o încăpere după plecarea purtătorului. Râsul său îţi zăbovea încă în urechi precum o muzică îndepărtată. Avea cea mai frumoasă voce dintre toţi vampirii-supremi pe care-i întâlnisem vreodată. Fiecare cu talentele sale.

— Eşti atât de exasperantă, declară el cu o voce în care se mai simţea încă râsul. Ce să mă fac cu tine?

— Să mă laşi în pace, am răspuns eu.

Eram din cale afară de serioasă. Aceasta era una dintre dorinţele mele cele mai fierbinţi.

Faţa îi deveni brusc complet sobră, de parcă cineva ar fi răsucit un întrerupător. Deschis, bucuros; închis, impenetrabil.

— Prea mulţi dintre adepţii mei ştiu că eşti slujitorul meu uman, *ma petite.* A te avea complet sub control face parte din planul de consolidare a puterii mele.

Părea aproape plin de remuşcări. Grozav mă mai ajuta asta!

— Ce vrei să spui cu a mă avea complet sub control?

Simţeam un ghem în stomac – un din ce mai în ce mai puternic sentiment de frică mă cuprindea. Dacă Jean-Claude nu avea să mă înspăimânte de moarte, atunci cu siguranţă avea să-mi producă un ulcer.

— Eşti slujitorul meu uman. Trebuie să începi să te comporţi ca atare.

— Nu sunt slujitorul tău.

— Ba da, *ma petite,* eşti.

— Fir-ar să fie, Jean-Claude, lasă-mă în pace.

Brusc stătea lângă mine. Nu-l văzusem mişcându-se. Îmi blocase mintea fără să fi simţit absolut nimic. Îmi simţeam pulsul bubuind cu furie în urechi. Am încercat să fac un pas înapoi, dar o mână subţire şi palidă mă înşfăcă de braţul drept, chiar deasupra cotului. N-ar fi trebuit să fac

un pas înapoi. Ar fi trebuit să scot pistolul. Speram să trăiesc în ciuda greşelii comise.

Vocea îmi era normală, calmă. Cel puţin, voi înfrunta cu curaj moartea.

— Am crezut că nu-mi poţi controla mintea după ce m-ai însemnat de două ori.

— Nu te pot vrăji cu privirea şi este mai greu să-ţi blochez mintea, dar se poate face.

Degetele sale mi-au încercuit braţul. Fără să-mi producă vreo durere. N-am încercat să mă smulg din strânsoare. N-avea niciun rost. Putea să-mi sfarme braţul fără nici cel mai mic efort sau putea să-l smulgă din articulaţie la fel de uşor cum putea ridica o Toyota. Dacă nu mă puteam lupta cu Tommy, eram al dracului de sigură că nu mă puteam măsura cu Jean-Claude.

— E noul Stăpân al Oraşului, nu-i aşa?

Vocea lui Irving. Cred că uitasem amândoi cu totul de Irving. Ar fi fost mai bine pentru el dacă am fi făcut-o.

Strânsoarea lui Jean-Claude se accentuă puţin pe braţul meu drept. Se răsuci pentru a se uita la Irving.

— Eşti reporterul care mi-a solicitat un interviu.

— Da, eu sunt.

Vocea lui Irving părea puţin nervoasă, nu mult, doar atât cât trebuia. Arăta curajos şi sigur pe sine. Bravo lui!

— Poate că, după ce voi vorbi cu această tânără şi drăguţă domnişoară, îţi voi acorda interviul.

— Adevărat?

Uluirea i se citea în voce. Rânji larg spre mine.

— Ar fi minunat. Îl fac oricum vrei. Va…

— Linişte.

Cuvântul sâsâi şi pluti prin aer. Irving tăcu brusc, ca vrăjit.

— Irving, te simţi bine?

Caraghios, tocmai eu să întreb asta. În timp ce înfruntam un vampir. Am întrebat, totuşi.

— Da, răspunse Irving.

Un cuvânt în care se simţea o cumplită frică.

— N-am simţit niciodată aşa ceva.

Am aruncat o privire spre Jean-Claude.

— E cu adevărat special.

Jean-Claude îşi îndreptă atenţia spre mine. Oh, minunat.

— Tot te ţii de glume, *ma petite.*

Am privit fix în ochii săi frumoşi, dar erau pur şi simplu ochi. Îmi dăduse puterea de a le rezista.

— E un mod de a face să treacă mai repede timpul. Ce vrei, Jean-Claude?

— Atât de curajoasă, chiar şi acum.

— Doar n-ai de gând să mă însemni în mijlocul străzii, de faţă cu martori. Oi fi tu noul Stăpân, dar eşti şi om de afaceri. Eşti un vampir de clasă. Există limite în ceea ce faci.

— Doar în public, declară el, atât de încet, încât doar eu l-am auzit.

— Bine, dar suntem amândoi de acord că nu poţi recurge la violenţă aici şi acum.

M-am holbat în sus la el.

— Aşa încât lasă scenele teatrale şi spune-mi ce naiba vrei.

Zâmbi cu o uşoară mişcare a buzelor, dar dădu drumul braţului şi făcu un pas înapoi.

— Atât timp cât nu mă împuşti pe stradă fără a te fi provocat.

M-am gândit că fusesem deja provocată, dar nu în felul pe care l-aş putea explica poliţiştilor.

— N-am chef să fiu acuzată de crimă, asta-i adevărat.

Zâmbetul i se lărgi, tot fără a-şi arăta caninii. O făcea mai bine decât orice vampir în viaţă pe care-l cunoşteam. Un vampir în viaţă este un oximoron? Nu mai eram sigură.

— Deci, nu ne vom face rău unul altuia în public, declară Jean-Claude.

— Probabil că nu. Ce vrei? Întârzii la o întâlnire.

— Readuci la viaţă zombi sau ucizi vampiri în noaptea asta?

— Niciuna, nici alta.

Mă privi, aşteptând să continuu. N-am făcut-o. Ridică din umeri cu o mişcare graţioasă.

— Eşti slujitorul meu uman, Anita.

Îmi folosise numele adevărat; acum ştiam că aveam probleme.

— Nu sunt, am răspuns eu.

Oftă adânc.

— Te-am însemnat de două ori.

— N-a fost alegerea mea.

— Ai fi murit dacă nu ţi-aş fi dat o parte din puterea mea.

— Nu mă lua pe mine cu felul în care mi-ai salvat viaţa. M-ai însemnat de două ori cu forţa. Nu m-ai întrebat şi nici nu mi-ai explicat despre ce era vorba. Cu primul semn poate mi-ai salvat viaţa – minunat. Al doilea ţi-a salvat ţie viaţa. N-am avut de ales în niciunul dintre cazuri.

— Încă două semne şi vei câştiga nemurirea. Nu vei îmbătrâni pentru că eu nu îmbătrânesc. Vei rămâne o fiinţă umană, în viaţă, capabilă să porţi o cruce. Capabilă să intri într-o biserică. Sufletul nu-ţi va fi compromis. De ce te împotriveşti?

— De unde ştii ce-mi compromite mie sufletul? Tu nu mai ai aşa ceva. Ţi-ai negociat sufletul nemuritor pentru eternitatea pământeană. Dar eu ştiu că vampirii pot muri, Jean-Claude. Ce se va întâmpla când vei muri? Unde te vei duce? Faci bum şi dispari cu totul? Nu, te vei duce în Iad acolo unde ţi-e locul.

— Şi crezi că, dacă eşti slujitorul meu uman, vei veni cu mine?

— Nu ştiu şi nici nu vreau să aflu.

— Dacă mi te împotriveşti, mă faci să par slab. Nu-mi pot permite asta, *ma petite.* Trebuie să rezolvăm problema, într-un fel sau altul.

— Nu mă constrânge, Jean-Claude.

— Sau ce, mă ucizi? Ai putea să mă ucizi?

Am privit fix faţa sa frumoasă şi am rostit:

— Da.

— Simt că mă doreşti, *ma petite,* aşa cum te doresc şi eu.

Am ridicat din umeri. Ce puteam spune?

— E doar puţină dorinţă, Jean-Claude, nimic special.

Era o minciună. Am ştiut chiar în timp ce o rosteam.

— Nu, *ma petite,* însemn mai mult pentru tine decât aşa ceva.

Atrăsesem atenţia unui mic grup care se oprise la o distanţă sigură.

— Chiar vrei să discutăm chestia asta în stradă?

Jean-Claude trase adânc aerul în piept şi îl lăsă să iasă cu un oftat.

— Foarte adevărat. Mă faci să uit de mine, *ma petite.*

Minunat.

— Am întârziat cu adevărat, Jean-Claude. Mă aşteaptă poliţiştii.

— Trebuie să terminăm discuţia asta, *ma petite,* zise Jean-Claude.

Am aprobat din cap. Avea dreptate. Încercasem să ignor atât această problemă, cât şi existenţa lui. Vampirii-supremi nu sunt uşor de ignorat.

— Mâine noapte.

— Unde?

Politicos din partea sa de a nu-mi ordona să vin în bârlogul lui. Am reflectat asupra celui mai bun loc de întâlnire. Voiam ca Charles să mă însoţească în Tenderloin. Charles avea să verifice condiţiile de muncă ale zombilor într-un nou club. Un loc la fel de bun ca oricare altul.

— Ştii clubul *Cadavrul care râde*?

Jean-Claude zâmbi, vârful unui canin atingându-i buzele. O femeie din grupul de privitori trase aer în piept cu zgomot.

— Da.

— Ne întâlnim acolo, să zicem, la unsprezece.

— Cu plăcere.

Cuvintele îmi mângâiară pielea ca o promisiune. Fir-ar să fie!

— Te aştept în biroul meu, mâine noapte.

— Hei, stai o clipă. Adică cum în biroul tău?

Aveam o presimţire rea.

Zâmbetul larg se transformă în rânjet, caninii strălucind

în lumina felinarelor.

— Ei bine, clubul este proprietatea mea. Credeam că ştii.

— Pe dracu' a ta.

— Te aştept.

Eu alesesem locul. Aşa-mi trebuia. Dracu' să mă ia!

— Haide, Irving.

— Nu, lasă-l să rămână. Încă nu i-am acordat interviul.

— Lasă-l în pace, Jean-Claude, te rog.

— Îi voi da atât cât doreşte, nimic mai mult.

Nu mi-a plăcut modul în care a rostit „cât doreşte".

— Ce vrei să faci?

— Eu, *ma petite?* zâmbi.

— Anita, vreau să rămân, interveni Irving.

M-am întors spre el.

— Nu ştii ce vorbeşti.

— Sunt reporter. Îmi fac meseria.

— Jură-mi, jură-mi că nu-i faci niciun rău.

— Ai cuvântul meu, zise Jean-Claude.

— Că nu-i vei face rău în niciun fel.

— Că nu-i voi face rău în niciun fel.

Faţa lui Jean-Claude era lipsită de orice expresie, ca şi cum zâmbetele sale fuseseră doar iluzii. Faţa lui avea imobilitatea caracteristică celor morţi de mult. Drăguţă de privit, dar lipsită de viaţă ca un tablou.

Am privit în ochii săi goi şi m-am cutremurat. Rahat.

— Sigur vrei să rămâi?

Irving aprobă din cap.

— Vreau acest interviu.

Am scuturat din cap.

— Eşti un prost.

— Sunt un bun reporter.

— Dar tot prost rămâi.

— Anita, pot să-mi port singur de grijă.

Ne-am privit o secundă.

— Bine, distrează-te atunci. Pot să iau dosarul?

Îşi privi mâinile de parcă ar fi uitat că dosarul era la el.

— Adu-l la redacţie mâine dimineaţă sau Madeline va

face o criză de nervi.

— Sigur. Nicio problemă.

Am îndesat dosarul voluminos sub braţul stâng, cât mai lejer cu putinţă. Mă împiedica să scot pistolul, dar viaţa nu-i niciodată perfectă.

Aveam informaţiile despre Gaynor. Aveam numele fostei lui prietene. O femeie batjocorită. Poate va vorbi cu mine. Poate mă va ajuta să găsesc nişte indicii. Poate îmi va spune să mă duc la dracu'. N-ar fi pentru prima dată.

Jean-Claude mă urmărea cu ochi lipsiţi de orice expresie. Am tras aerul adânc pe nas şi i-am dat drumul pe gură. Destul pentru o noapte.

— Mă văd cu voi doi mâine.

M-am răsucit pe călcâie şi m-am îndepărtat. Un grup de turişti aveau aparate foto; unul era îndreptat cu titlu de încercare în direcţia mea.

— Dacă mă fotografiezi, îţi iau aparatul şi îl fac bucăţi, am declarat eu zâmbind.

Nesigur, bărbatul coborî aparatul.

— Doamne, doar o singură fotografie…

— Aţi văzut destul, am spus eu, acum plecaţi, spectacolul s-a terminat.

Turiştii s-au risipit ca un fum în bătaia vântului. Am pornit spre parcare. Am aruncat o privire în spate şi am văzut că turiştii se întorceau pentru a-i înconjura pe Jean-Claude şi Irving. Turiştii aveau dreptate. Spectacolul nu se terminase încă.

Irving era băiat mare. Voia acel interviu. Cine eram eu să fac pe dădaca unui vârcolac matur? Va afla Jean-Claude secretul lui Irving? Ar fi fost vreo diferenţă dacă l-ar fi aflat? Nu era problema mea. Problemele mele erau Harold Gaynor, Dominga Salvador şi monstrul care mânca oamenii paşnici din St. Louis, Missouri. Irving n-avea decât să-şi rezolve singur problemele. Mie îmi ajungeau ale mele.

14

Cerul nopţii era ca un pocal curbat de întuneric lichid. Stelele, ca nişte diamante înfipte în el, ofereau o lumină rece, stăruitoare. Luna era o pată strălucitoare formată din nuanţe cenuşii şi auriu-argintii. Oraşul te făcea să uiţi cât de întunecoasă este noaptea, cât de luminoasă este luna, cât de multe stele sunt pe cer.

Cimitirul Burrell nu era luminat de felinare stradale. Nu se vedea nimic altceva decât lumina slabă, galbenă, de la ferestrele unui case. M-am oprit, asudată toată, în vârful dealului, îmbrăcată în salopetă şi încălţată cu pantofii Nike.

Corpul băieţelului fusese luat. Se afla la morgă aşteptând „atenţiile“ medicului legist. Eu terminasem cu el. Nu trebuia să-l mai privesc vreodată. Cu excepţia viselor.

Dolph stătea lângă mine. Nu scotea niciun cuvânt, privea doar întinderea de iarbă şi pietrele de mormânt sfărâmate, aşteptând. Aşteptându-mă să fac vreo chestie magică. Să scot iepuraşul din pălărie. Primul şi cel mai bun lucru care se putea întâmpla era ca „iepuraşul“ să fie undeva înăuntru pentru a-l distruge. Al doilea lucru bun era să găsim „gaura“ din care ieşise. Asta ne-ar putea indica ceva. Şi, oricum, orice era mai bun decât ceea ce aveam în acel moment.

Echipa de exterminare se afla la câţiva paşi în spate. Bărbatul era scund, gras, cu părul cărunt tuns neîngrijit. Arăta ca un antrenor de fotbal ieşit la pensie, dar îşi trata aruncătorul de flăcări prins la spate de parcă ar fi fost o fiinţă vie, mângâindu-l cu mâini butucănoase.

Femeia era tânără, nu mai mult de douăzeci de ani. Părul blond, rar, era prins la spate în coadă de cal. Era

puţin mai înaltă decât mine. Şuviţe de păr îi fluturau în jurul feţei. Ochii mari scrutau iarba înaltă, dintr-o parte în alta. Ca un mitralior în căutarea ţintei.

Speram să nu fie dispusă să apese oricând pe trăgaci. Nu voiam să fiu mâncată de un zombi ucigaş, dar nu voiam nici să fiu împroşcată cu napalm. Arsă de vie sau mâncată de vie? Mai există altceva în meniu?

Iarba foşnea şi şoptea ca frunzele uscate toamna. Dacă foloseam aici aruncătoarele de flăcări, iarba urma să devină o mare de foc. Eram norocoşi dacă reuşeam să fugim la timp. Dar focul era singurul lucru care putea opri un zombi. Dacă era un zombi şi nu cumva cu totul altceva.

Am clătinat din cap şi am pornit mai departe. Îndoielile nu ne vor duce nicăieri. Acţionează ca şi cum ai şti ce faci; asta era regula după care trăiam.

Sunt sigură că Señora Salvador ar fi folosit un ritual specific sau un sacrificiu, pentru a găsi mormântul zombiului. În acest caz, modalităţile ei de acţiune erau mai diversificate decât ale mele. Bineînţeles, cunoştinţele îi permiteau să captureze sufletele cadavrelor aflate în putrefacţie. Nu urâsem niciodată pe nimeni atât de mult, încât să-i fac aşa ceva. Să-l ucid, da, dar să-i capturez sufletul şi să-l oblig să stea, să aştepte şi să-şi simtă propriul corp putrezind? Nu, aşa ceva era mai mult decât imoral. Era malefic. Dominga Salvador trebuia oprită şi doar moartea putea s-o facă. Am oftat. Altă problemă pentru altă noapte.

Mă deranja să aud paşii lui Dolph ca un ecou al paşilor mei. Am aruncat o privire în spate, spre cei doi exterminatori. Omorau orice, de la termite la ghouli, dar ghoulii sunt laşi, de cele mai multe ori creaturi care se hrănesc cu stârvuri. Iar creatura pe care o vânam nu era câtuşi de puţin aşa ceva.

Îi simţeam pe cei trei în spatele meu. Paşii lor răsunau mai tare decât ai mei. Am încercat să-mi limpezesc mintea şi să iau urma zombiului, dar tot ce puteam auzi era doar paşii lor. Tot ce puteam simţi era frica femeii. Ambele mă împiedecau să mă concentrez.

M-am oprit.

— Dolph, am nevoie de mai mult spaţiu.

— Ce vrei să spui?

— Rămâneţi mai în spate. Nu mă pot concentra.

— S-ar putea să fim prea departe pentru a te ajuta.

— Dacă zombiul iese din mormânt şi se agaţă de mine ca o lipitoare…

Am ridicat din umeri.

— Ce ai de gând să faci atunci, îl împroşti cu napalm şi mă transformi şi pe mine într-o creatură crocantă?

— Ai spus că focul este singura armă, remarcă Dolph.

— Aşa este, dar dacă zombiul sare în spatele cuiva, spune-le exterminatorilor să nu-şi prăjească victima.

— Dacă zombiul înhaţă pe unul dintre noi, nu putem folosi napalmul?

— Bingo.

— Ai fi putut să-mi spui mai devreme.

— Tocmai m-am gândit la asta.

— Minunat, făcu el.

Am ridicat din umeri.

— Îmi asum responsabilitatea. Mi-a scăpat din vedere. Rămâneţi pur şi simplu mai în spate şi lăsaţi-mă să-mi fac treaba.

Am făcut un pas spre el pentru a-i şopti:

— Şi supraveghează femeia. Pare destul de înspăimântată pentru a începe să tragă după năluci.

— Anita, sunt exterminatori, nu poliţişti sau ucigaşi de vampiri.

— În seara asta, vieţile noastre depind de ei, aşa încât supravegheaz-o atent, da?

Dolph aprobă din cap şi aruncă o privire în spate, spre cei doi exterminatori. Bărbatul zâmbi şi dădu din cap. Fata se mulţumi doar să îl privească fix. Aproape că îi miroseam frica.

Avea şi dreptul să-i fie frică. De ce mă deranja atât de mult? Pentru că ea şi cu mine eram singurele femei aici şi trebuia să fim mai bune decât bărbaţii. Mai curajoase, mai rapide, mai orice. Era o regulă când jucai în aceeaşi echipă

cu băieţii mari.

Am pătruns singură în marea de iarbă. Am aşteptat până ce singurul lucru pe care-l auzeam era iarba – moale, uscată, murmurătoare. Ca şi cum ar fi încercat să-mi spună ceva cu o voce scârţâitoare, frenetică. Înnebunită, îngrozită. Iarba părea înspăimântată. Era o prostie. Iarba nu simte nimic. Eu da, şi fiecare părticică din corp îmi era acoperită cu sudoare. Era creatura aici? Era bestia care transformase un bărbat într-o grămadă de carne crudă aici, în iarbă, ascunzându-se şi aşteptând?

Nu. Zombii nu sunt destul de inteligenţi pentru a face aşa ceva, dar bineînţeles, acesta fusese destul de deştept pentru a se ascunde de poliţişti. Era ceva inteligent pentru un cadavru. Prea inteligent. Poate că, la urma urmei, nu era un zombi. Găsisem în cele din urmă o creatură care mă înspăimânta mai mult decât vampirii. Moartea nu mă deranja prea mult. Credinţă creştină puternică şi toate chestiile celelalte. Mă deranja modul de a muri. Mâncată de vie. Unul dintre cele trei moduri de a muri pe care nu le suportam.

Cine s-ar fi gândit vreodată că voi fi înspăimântată de un zombi, de orice fel de zombi? Ironia naibii. Voi râde mai târziu, atunci când gura nu-mi va fi atât de uscată.

Era acea aşteptare tăcută prezentă în toate cimitirele. Ca şi cum morţii şi-ar ţine respiraţia colectivă, aşteptând ceva, dar ce? Readucerea la viaţă? Poate. Dar am avut de lucru cu morţii prea mult timp pentru a crede doar într-un singur răspuns. Morţii sunt asemenea celor vii. Fac lucruri diferite.

Cei mai mulţi oameni mor şi ajung în Rai sau în Iad, şi asta-i tot. Dar pentru câţiva, lucrurile nu se întâmplă chiar aşa, dintr-un motiv sau altul. Fantome, spirite neliniştite, violenţă, răutate, sau o simplă confuzie; toate acestea pot ţine prizonier un suflet pe pământ. Nu spun că sufletul este făcut prizonier. Nu cred aşa ceva, dar undeva trebuie să dăinuie încă vreo amintire a sufletului, esenţa lui.

Mă aşteptam ca vreun spectru să se ridice din mormânt şi să se repeadă urlând spre mine? Nu. Nu văzusem

niciodată până atunci o fantomă care să fi făcut cuiva un rău fizic. Dacă produce vătămări fizice, atunci nu este o fantomă; poate fi un demon, spiritul vreunui vrăjitor sau chiar magie neagră; fantomele nu rănesc pe nimeni.

Un gând aproape liniştitor.

Pământul îmi alunecă de sub picioare.

M-am împiedicat şi m-am agăţat de una din pietrele de mormânt din jur. Pământ surpat, un mormânt nemarcat. Un şoc usturător îmi fulgeră prin picior, o şoaptă electrică fantomatică. Am făcut un salt înapoi şi m-am aşezat brusc pe pământ.

— Anita, te simţi bine? urlă Dolph.

Am aruncat o privire în spate şi am descoperit că iarba mă ascundea complet.

— Sunt bine, am urlat ca răspuns.

M-am ridicat în picioare, având grijă să nu calc pe mormântul vechi. Oricine zăcea acolo în pământ, bărbat sau femeie, nu era un locatar fericit. Nu o fantomă sau o stafie, dar ceva. Probabil fusese odinioară o fantomă perfectă, dar timpul o sleise de puteri. Fantomele se uzează precum hainele vechi şi ajung, în final, în locul unde se adună toate fantomele străvechi.

Mormântul va dispărea treptat, pământul tasându-se tot mai mult, probabil în timpul vieţii mele. Dacă aş putea evita zombii ucigaşi câţiva ani. Şi vampirii. Şi fiinţele umane înarmate. Oh, la dracu', acest mormânt încă „fierbinte“ va exista probabil mai mult decât voi fi eu pe lumea asta.

M-am uitat în spate şi i-am văzut pe Dolph şi pe cei doi exterminatori la vreo douăzeci de metri. Douăzeci de metri, cumplit de departe, nu? Le spusesem să rămână mai în urmă, dar nu să mă lase să bâjbâi singură prin cimitir. Nu eram niciodată satisfăcută de nimic.

Dacă i-aş chema mai aproape, oare se vor supăra? Probabil. Am pornit din nou, încercând să nu păşesc pe alte morminte. Dar era greu, cele mai multe pietre de mormânt fiind ascunse de iarba înaltă. Atât de multe morminte nemarcate, atât de multe neglijate.

Puteam hoinări fără rost toată blestemata de noapte. Chiar mă gândisem că aş putea da în mod accidental peste mormântul cu pricina? Da. Speranţa moare ultima, în special când alternativa nu este foarte umană.

Vampirii erau odinioară fiinţe umane obişnuite; zombii la fel. Cei mai mulţi licantropi au la început aspect uman, deşi există şi câteva cazuri rare în care sunt victime ale unor blesteme moştenite. Toţi monştrii au la început o viaţă normală – cu excepţia mea. Readucerea la viaţă a morţilor nu este o carieră pe care ţi-o alegi singură. Nu am intrat într-o zi în biroul unei firme de consiliere şi am declarat „Aş vrea să readuc morţii la viaţă pentru a-mi câştiga existenţa“.

Am avut întotdeauna o afinitate pentru morţi, întotdeauna. Nu pentru cei morţi recent. Nu, nu vreau să supăr sufletele morţilor, dar de îndată ce sufletul se îndepărtează de corp, ştiu acest lucru. Îl simt. N-aveţi decât să râdeţi. Ăsta-i adevărul.

Când eram mică am avut un câine. Ca mulţi alţi copii. Şi tot ca cei mai mulţi câini ai copiilor, a murit. Aveam treisprezece ani. Am înmormântat-o pe Jenny în curtea din spate. La o săptămâna după ce a murit Jenny, m-am trezit cu ea făcută covrig lângă mine. Blana neagră, deasă, acoperită cu pământ din groapă. Ochii căprui, morţi, îmi urmăreau orice mişcare, exact ca atunci când era în viaţă.

Pentru o clipă, am crezut că era în viaţă. Fusese o greşeală, dar recunosc un mort când văd unul. Îl simt. Îl chem din mormânt. Mă întreb ce ar crede Dominga Salvador despre această întâmplare. Să chemi din mormânt un zombi-animal. Ce şocant. Să readuci morţii la viaţă printr-un accident. Ce înfricoşător. Ce dezgustător.

Mama mea vitregă, Judith, nu şi-a revenit complet după acel şoc. Povesteşte rar oamenilor despre meseria pe care o practic. Tata? Ei bine, şi tata o ignoră. Am încercat s-o ignor şi eu, dar n-am putut. Nu voi intra în amănunte, dar vă spune ceva sintagma „animale ucise pe şosea“? Lui Judith îi spunea. Arătam ca o versiune de coşmar a

Fluierului fermecat[18].

În cele din urmă, tatăl meu m-a dus într-o zi s-o întâlnesc pe bunica din partea mamei. Nu este atât de înfricoşătoare ca Dominga Salvador, dar e… interesantă. Bunica Flores a fost de acord cu tata. Nu trebuia să fiu instruită în practicile voodoo, trebuia doar să câştig destul control pentru a pune punct… problemelor. „Învaţ-o doar să le controleze“, spusese tata.

Bunica m-a învăţat. Eu am învăţat. Tata m-a luat acasă. Problema n-a mai fost adusă niciodată în discuţie. Cel puţin nu de faţă cu mine. M-am întrebat întotdeauna ce a spus draga mea mamă vitregă în spatele uşilor închise. În această privinţă, nici tata nu era mulţumit. La dracu’, nici eu nu eram.

Bert m-a recrutat direct din facultate. N-am ştiut niciodată cum a auzit despre mine. L-am refuzat la început, dar mi-a fluturat o mulţime de bani pe sub nas. Poate că era o reacţie rebelă împotriva a ceea ce aşteptau părinţii de la mine? Sau, poate, îmi dădusem în cele din urmă seama că existau al naibii de puţine posibilităţi de angajare cu o diplomă în biologie şi cu o specializare în evenimente supranaturale. Specializarea secundară din facultate era creaturi legendare. Asta a fost cu adevărat folositoare în CV-ul meu.

Era ca şi cum aveai o diplomă în civilizaţia greacă veche sau în poeţii romantici – domeniu interesant, plăcut – dar ce dracu’ să faci cu ea? Plănuisem să fac cursuri postuniversitare şi, apoi, să predau într-o instituţie de învăţământ superior. Dar a apărut Bert şi mi-a arătat modalitatea de a-mi transforma talentul natural într-o meserie. Aşa cel puţin pot spune că îmi folosesc diploma în fiecare zi.

Nu mi-am pus niciodată întrebarea cum am ajuns să fac ceea ce fac. Nu era niciun mister de dezlegat. Era în

[18] Poveste a fraţilor Grimm referitoare la o întâmplare petrecută în oraşul Hamelin din Germania, la 26 iunie 1284, când 131 de copii au fost atraşi afară din oraş de o melodie cântată la un fluier fermecat (n. tr.).

sânge.

Am rămas nemişcată în cimitir şi am respirat adânc. Broboane de sudoare îmi curgeau pe faţă. Le-am şters cu dosul palmei. Transpiram ca un porc şi, totuşi, îmi era frig. Frică, dar nu de omul-negru, ci de ceea ce eram pe punctul să fac.

Dacă ar fi un muşchi, l-aş mişca. Dacă ar fi un gând, l-aş exprima. Dacă ar fi un cuvânt magic, l-aş rosti. Nimic asemănător. Era ca şi cum pielea mi se răceşte chiar sub haine. Îmi simt toţi nervii dezgoliţi în calea vântului. Chiar şi în această noapte fierbinte, înăbuşitoare de august, pielea mea tot rece era. Ca şi cum un vânt rece, uşor, emana din piele. Dar nu este niciun vânt pentru că nimeni altcineva nu-l simte. Nu suflă printr-o încăpere ca într-un film horror produs la Hollywood. Nu bate violent. E liniştit. Personal. Al meu.

Degetele reci ale „vântului“ tatonează exteriorul. Voi fi în stare să cercetez mormintele pe o rază de trei până la patru metri şi jumătate. Pe măsură ce mă mişcăm, cercul avea să se deplaseze o dată cu mine, căutând.

Cum te simţi când cauţi corpurile morţilor în pământul tare? Ca şi cum n-ai fi o fiinţă umană. Cea mai aproape comparaţie pe care mi-o pot imagina este cea a unor degete fantomatice scormonind ţărâna în căutarea morţilor. Dar, desigur, nu te simţi chiar aşa. Pe-aproape, dar nu exact cum trebuie.

Sicriul cel mai apropiat fusese distrus de apă cu ani în urmă. Bucăţi curbate de lemn, fragmente de oase, nimic întreg. Oase şi lemn vechi, mizerie, purificare şi moarte. Locul „fierbinte“ ustura aproape ca o senzaţie de arsură. Nu puteam „citi“ sicriul dinăuntru. Locul fierbinte îşi păstra secretele. Nu merita să forţez nota. Acolo era o anume forţă vitală prinsă în capcană într-un mormânt, forţă care avea să dispară complet într-o bună zi. Chestia asta chiar te obligă să devii ţâfnos.

Am păşit încet înainte. Cercul s-a deplasat o dată cu mine. Am atins oasele, sicriele intacte, bucăţi de ţesătură din mormintele mai noi. Era un cimitir vechi. Nu existau

cadavre în descompunere. Moartea progresase la stadiul plăcut de curăţenie.

Ceva mă înşfăcă de gleznă. Am sărit în sus şi am păşit înainte fără a privi înapoi. Să nu priveşti niciodată înapoi. Este o regulă. Am avut o imagine fugară a unei chestii palide, ceţoase, cu ochi mari şi urlători.

O fantomă, o fantomă pe bune, reală. Păşisem peste mormântul ei şi mi-a dat de ştire că nu-i plăcuse deloc. O fantomă mă înşfăcase de gleznă. Mare scofală. Dacă le ignori, mâinile spectrale se estompează. Dacă le dai atenţie, le oferi substanţă şi te poţi trezi în rahat până la gât.

Un sfat important legat de siguranţa proprie când ai de-a face cu cea mai mare parte a lumii spirituale: dacă o ignori, are mai puţină putere. Acest lucru nu este valabil în cazul demonilor sau al altor creaturi pe jumătate fiinţe umane. Excepţii de la regulă mai fac vampirii, zombii, ghoulii, licantropii, vrăjitoarele… Oh, la naiba, ignorarea este valabilă doar pentru fantome. Dar funcţionează cu adevărat.

Mâini fantomatice m-au înşfăcat de pantaloni. Simţeam degetele scheletice ridicându-se tot mai sus, ca şi cum se foloseau de mine pentru a ieşi din mormânt. Rahat! Îmi simţeam stomacul în gură. Continuă să mergi. Ignoră-le. Vor dispărea. Pe toţi dracii din iad!

Degetele au alunecat în jos, cu părere de rău. Unele tipuri de fantome par să poarte pică celor vii. Un fel de gelozie. Nu-ţi pot face rău, dar te înspăimântă de moarte, râzând în tot acest timp.

Am găsit un mormânt gol. Bucăţi de lemn putrezind în pământ, dar nici urmă de oase. Niciun cadavru. Gol. Pământul de deasupra era năpădit de iarbă şi buruieni. Pământul era tare şi uscat din cauza secetei. Iarba şi buruienile fuseseră călcate în picioare. Se vedeau câteva tulpini goale, de parcă cineva încercase să scoată iarba din pământ. Sau ca şi cum cineva s-ar fi ridicat de sub iarbă şi ar fi lăsat o urmă.

M-am lăsat în patru labe în iarba muribundă. Mâinile mi-

au rămas deasupra pământului tare, roşiatic, dar puteam simţi interiorul mormântului ca şi cum mi-aş fi rotit limba în jurul dinţilor. Nu vezi, dar simţi.

Cadavrul dispăruse. Sicriul nu fusese mişcat din loc. Un zombi ieşise de aici. Să fi fost zombiul pe care-l căutam? Nu existau garanţii. Dar era singurul loc în care simţeam că un zombi fusese readus la viaţă.

Mi-am ridicat privirea de pe mormânt. Era greu să-mi folosesc doar ochii pentru a cerceta iarba. Aproape puteam vedea ce zăcea sub pământ. Dar mormântul prindea contur în spatele ochilor, undeva în minte, acolo unde nu existau nervi optici. Cimitirul pe care-l vedeam cu ochii se sfârșea la un gard, la aproximativ cinci metri depărtare. Oare îl parcursesem în întregime? Era acesta singurul mormânt gol?

M-am ridicat şi am privit pe deasupra mormintelor. Dolph şi cei doi exterminatori erau la vreo treizeci de metri. Treizeci de metri? Halal echipă de sprijin!

Parcursesem întreg cimitirul. Trecusem de fantoma care mă înşfăcase de gleznă. Trecusem şi de locul „fierbinte“. De mormântul cel mai nou. Acum era al meu. Cunoşteam cimitirul. Şi pe toţi „locuitorii“ lui neliniştiţi. Toţi cei care nu erau chiar morţi de-a binelea pluteau deasupra mormintelor. Fantome albe, ceţoase. Lumini sclipitoare, furioase. Agitate. Existau mai multe modalităţi de a deştepta morţii.

Dar se vor linişti şi vor dormi, dacă acesta era cuvântul potrivit. Nu avusese loc nicio distrugere permanentă. Am aruncat din nou o privire în jos spre mormântul gol. Nicio distrugere permanentă.

Le-am făcut semn celorlalţi să se apropie. Am scos o pungă din buzunarul salopetei şi am pus câteva mostre de pământ în ea.

Lumina lunii deveni brusc mai mică. Dolph stătea lângă mine. Silueta sa părea ameninţătoare.

— Ei bine, zise el.

— Un zombi a ieşit din acest mormânt, am declarat eu.

— Zombiul ucigaş?

— Nu ştiu sigur.
— Nu ştii?
— Încă nu.
— Când o să ştii?
— Duc mostrele lui Evans şi îl las să-şi exercite talentele pe ele.
— Evans, clarvăzătorul, zise Dolph.
— Da.
— E un aiurit.
— Adevărat, dar e bun.
— Noi nu-l mai folosim deloc.
— O bilă neagră pentru voi. Evans figurează încă pe statul de plată de la Animators Inc.
Dolph clătină din cap.
— Nu am încredere în Evans.
— Eu nu am încredere în nimeni, am declarat. Deci, care-i problema?
— Ai dreptate, zâmbi Dolph.
Într-o a doua pungă am pus câteva fire de iarbă şi buruieni, având grijă ca rădăcinile să rămână intacte. M-am târât spre partea de sus a mormântului şi am îndepărtat buruienile. Nicio inscripţie. Fir-ar să fie! Calcarul palid fusese cioplit la bază. Sfărâmat. Îndepărtat. Rahat!
— De ce ar distruge cineva piatra de mormânt? întrebă Dolph.
— Numele şi data înmormântării ne-ar fi putut oferi câteva indicii despre motivul pentru care a fost readus la viaţă zombiul şi ce n-a mers ca lumea…
— Ce vrei să spui?
— Ai putea readuce la viaţă un zombi pentru a ucide unul sau doi oameni, dar nu pentru a face un adevărat masacru. Nimeni n-ar face aşa ceva.
— Numai dacă nu este vreun nebun, remarcă Dolph.
M-am holbat în sus la el.
— Nu-i momentul să fii spiritual.
— Nu, nu este.
Un nebun care ar putea readuce morţii la viaţă. Un

zombi ucigaş controlat de un psihopat. Minunat! Iar dacă el, sau ea, ar putea face chestia asta o dată…

— Dolph, dacă avem un nebun în libertate, ar putea fi mai mulţi zombi.

— Şi dacă e nebun, nu există niciun model coerent de acţiune, completă el.

— Rahat!

— Exact.

Niciun model însemna niciun motiv. Niciun motiv însemna că nu vom putea înţelege modul de acţiune al criminalului.

— Nu, nu cred aşa ceva.

— De ce nu?

— Pentru că dacă vom crede aşa ceva, nu vom avea nicio pistă de urmărit.

Am scos din buzunar un briceag, ţinut special pentru astfel de ocazii, şi am început să răzuiesc piatra de mormânt.

— Deteriorarea unei pietre de mormânt este împotriva legii, declară Dolph.

— Chiar aşa? Am răzuit câteva bucăţi mici, le-am introdus într-o a treia pungă, şi în cele din urmă am găsit o bucată rezonabilă de marmură, de dimensiunea degetului meu mare.

Am îndesat toate pungile în buzunarele salopetei, împreună cu briceagul.

— Chiar crezi că Evans va fi capabil să afle ceva din mostrele alea?

— Nu ştiu. M-am ridicat şi am privit în jos spre mormânt. Cei doi exterminatori stăteau nemişcaţi la o mică distanţă. Ne lăsau să discutăm între patru ochi. Politicos, nu?

— Dolph, chiar dacă au distrus piatra de mormânt, mormântul este încă aici.

— Dar cadavrul a dispărut.

— Adevărat, dar sicriul ar putea să ne ofere unele indicii. Orice amănunt ne-ar putea ajuta.

Dolph aprobă din cap.

— În regulă, o să obţin un ordin de deshumare.

— Nu putem pur şi simplu să săpăm acum, în noaptea asta?

— Nu, trebuie să procedez ca la carte.

Mă privi cu duritate.

— Şi nu vreau să mă întorc aici şi să găsesc mormântul deja deschis. Probele nu vor valora nici cât o ceapă degerată dacă te atingi de ele.

— Probe? Chiar crezi că se va ajunge la tribunal cu cazul ăsta?

— Da.

— Dolph, trebuie doar să distrugem zombiul.

— Anita, îi vreau pe ticăloşii care l-au readus la viaţă. Vreau să-i acuz de crimă.

Am aprobat din cap. Eram de acord, dar mi se părea improbabil. Dolph era poliţist, trebuia să se străduiască să respecte legea. Eu să mă străduiesc pentru lucruri mai simple, cum ar fi supravieţuirea.

— Te anunţ dacă Evans are ceva interesant de spus.

— Chiar te rog.

— Oriunde este bestia, nu se află aici.

— E pe undeva, în libertate, nu?

— Da.

— Ucigând pe altcineva în timp ce noi stăm aici şi tăiem frunză la câini.

Am vrut să-l ating. Să-l fac să ştie că totul era în regulă, deşi, de fapt, nu era în regulă. Ştiam cum se simţea. Umblam după cai verzi pe pereţi. Chiar dacă acesta era mormântul zombiului ucigaş, doar acest simplu fapt nu ne ducea mai aproape de găsirea acestuia. Şi trebuia să-l găsim. Să-l găsim, să-l prindem în capcană şi să-l distrugem. Întrebarea de o sută de puncte era: puteam face toate acestea înainte ca zombiul să fie nevoit să se hrănească din nou? Nu aveam răspuns la această întrebare. Minciună! Aveam răspunsul. Numai că nu-mi plăcea. Undeva, în oraş, zombiul se hrănea din nou.

15

Parcarea pentru rulote în care locuieşte Evans se află în St. Charles, imediat după autostrada 94. Acri de case mobile se întind în toate direcţiile. Bineînţeles, nimic nu-i mobil pe aici. Pe vremea când eram copil, rulotele se ataşau în spatele maşinilor şi se deplasau pe ici-colo. Simplu. Era unul dintre avantajele lor. Unele dintre aceste case mobile aveau trei sau patru dormitoare, mai multe băi. Singurul lucru care deplasa aceste remorci era o camionetă sau o tornadă.

Rulota lui Evans era un model mai vechi. Cred că, dacă trebuia, o putea ataşa la spatele unei camionete pentru a o deplasa. Mai uşor decât să închirieze o furgonetă pentru mutare. Dar mă îndoiesc că Evans se va muta vreodată. Ce naiba, nu mai ieşise din rulotă de aproape un an.

Ferestrele erau luminate. Un paleativ de verandă, cu tindă, proteja uşa. Ştiam că avea să fie treaz. Evans era întotdeauna treaz. Insomnia suna atât de inofensiv, dar pentru Evans era o adevărată boală.

Purtam din nou şortul negru. Cele trei pungi cu „bunătăţi“ erau îndesate într-un buzunar pe fundul genţii. Dacă aş fi intrat cu ele fluturând în mână, Evans ar fi devenit isteric. Trebuia să-l iau cu încetişorul, să fiu subtilă. Să-i spun că tocmai îmi trecuse prin minte să-i fac o vizită vechiului meu amic. Fără motiv. Bineee.

Am deschis uşa de protecţie din plasă metalică şi am bătut. Linişte. Nicio mişcare. Nimic. Am ridicat mâna să bat din nou, apoi am ezitat. Evans adormise în cele din urmă? Primul său somn normal de când îl cunoşteam. La dracu’! Eram încă cu mâna pe jumătate ridicată, când l-am simţit holbându-se la mine.

Am privit în sus spre mica fereastră din uşă. O bucată de

faţă palidă privea fix în afară, printre draperii. Ochii albaştri ai lui Evans clipeau repede spre mine.

I-am făcut cu mâna.

Faţa dispăru. Uşa se descuie, apoi se deschise. Nici urmă de Evans, doar uşa deschisă. Am păşit înăuntru. Evans stătea lângă uşă, ascuns.

Închise uşa, rezemându-se de ea. Respiraţia îi era rapidă şi slabă, ca şi cum ar fi alergat. Părul galben, lipicios, atârna peste un halat albastru-închis. Faţa îi era acoperită cu o barbă roşiatică, aspră.

— Ce mai faci, Evans?

Se rezemă de uşă, cu ochii mult prea mari. Respiraţia îi era încă prea rapidă. Se drogase?

— Evans, te simţi bine?

Când ai îndoieli, schimbă ordinea cuvintelor.

Dădu din cap.

— Ce vrei?

Vocea îi era întretăiată.

Pariam că nu avea să creadă că trecusem doar să-l văd. Spuneţi-i instinct.

— Am nevoie de ajutorul tău.

Scutură din cap.

— Nu.

— Nici măcar nu vrei să ştii ce doresc.

Scutură din nou din cap.

— N-are nicio importanţă.

— Pot să stau jos?

Dacă abordarea directă nu mergea, atunci poate că metoda politicoasă avea succes.

Aprobă din cap.

— Desigur.

Am aruncat o privire prin micul living. Eram sigură că undeva, sub ziare, farfurii de hârtie, căni pe jumătate pline şi haine vechi se afla o canapea. O cutie cu pizza uscată se afla pe măsuţa de cafea. Un miros de stătut plutea prin încăpere.

Ar deveni isteric dacă aş muta câteva din chestiile alea? Să mă aşez oare pe mormanul sub care bănuiam că se afla

canapeaua sau s-ar fi prăbuşit toate? Am hotărât să încerc. M-aş aşeza şi pe nenorocita aia de cutie mucegăită de pizza, dacă Evans ar fi de acord să mă ajute.

M-am cocoţat pe un vraf de ziare. Sub ele se afla, cu siguranţă, ceva mare şi solid. Poate canapeaua.

— Poţi să-mi dai o ceaşcă de cafea?

Evans scutură din cap.

— N-am nicio ceaşcă curată.

Asta chiar puteam crede. Stătea încă lipit de uşă de parcă i-ar fi fost frică să se apropie mai mult. Mâinile îi erau înfundate în buzunarele halatului.

— Putem vorbi, pur şi simplu? am întrebat eu.

Scutură iar din cap. Am scuturat şi eu din cap. Se încruntă la mine. Poate, totuşi, mintea îi mai funcţiona încă.

— Ce vrei?

— Ţi-am spus, am nevoie de ajutorul tău.

— Nu mă mai ocup cu aşa ceva.

— Ce? am întrebat eu.

— Ştii doar, răspunse Evans.

— Nu, nu ştiu. Spune-mi tu.

— Nu mai ating niciun fel de lucruri.

M-am uitat chiorâş la el. Ciudat fel de exprimare. M-am holbat în jur la vrafurile de farfurii murdare, la haine. Păreau neatinse.

— Evans, lasă-mă să-ţi văd mâinile.

Scutură iar din cap. De data aceasta nu l-am mai imitat.

— Evans, arată-mi mâinile.

— Nu.

Vocea îi era puternică, clară.

M-am ridicat şi am păşit spre el. N-a durat mult. S-a dat înapoi până a ajuns în colţul făcut de uşa de la intrare cu uşa de la dormitor.

— Arată-mi mâinile!

Ochii i se umplură de lacrimi. Clipi repede şi lacrimile au început să-i curgă şuvoi pe obraji.

— Lasă-mă în pace, zise el.

Am simţit o greutate pe piept. Ce făcuse? Oh,

Dumnezeule, ce făcuse?

— Evans, ori îmi arăţi mâinile de bună voie, ori te fac eu să mi le arăţi. Am rezistat ispitei de a-i atinge braţul, pentru că asta nu-mi era permis.

Acum plângea mai tare, cu suspine şi sughiţuri. Îşi scoase mâna stângă din buzunarul halatului. Era palidă, osoasă, dar întreagă. Am respirat adânc. Mulţumesc, Dumnezeule mare!

— Ce ai crezut că am făcut? întrebă el.

Am scuturat din cap.

— Nu întreba.

Acum mă privea cu adevărat. Îi captasem atenţia.

— Nu sunt chiar atât de nebun, declară el.

Am încercat să răspund „n-am crezut niciodată aşa ceva“, deşi evident o făcusem. Crezusem că-şi tăiase mâinile aşa încât să nu fie nevoit să mai atingă vreodată ceva. Dumnezeule, ce idee prostească. Teribil de prostească. Şi venisem pentru a-i cere să mă ajute la rezolvarea unei crime. Care dintre noi era mai nebun? Nu răspundeţi la întrebarea asta.

Evans scutură din cap.

— Ce faci aici, Anita?

Lacrimile nu i se uscaseră încă pe faţă, dar vocea îi era calmă, normală.

— Am nevoie de ajutorul tău pentru rezolvarea unei crime.

— Nu mai fac aşa ceva. Ţi-am spus doar.

— Mi-ai spus odată că nu puteai să nu ai viziuni. Clarviziunea nu e un lucru la care poţi renunţa, pur şi simplu.

— De aceea stau aici. Dacă nu ies afară, nu văd pe nimeni. Nu mai am niciun fel de viziuni.

— Nu te cred, am afirmat eu.

Scoase din buzunar o batistă albă, curată, şi o înfăşură în jurul clanţei.

— Pleacă.

— Azi dimineaţa am văzut un băieţel de trei ani. Fusese mâncat de viu.

Îşi lipi fruntea de uşă.

— Nu-mi face asta, te rog.

— Ştiu şi alţi oameni cu capacităţi paranormale, Evans, dar niciunul cu atâtea succese. Am nevoie de cel mai bun. Am nevoie de tine.

Îşi frecă fruntea de uşă.

— Te rog, nu.

Ar fi trebuit să plec atunci, ar fi trebuit să fac ce mi-a cerut, dar n-am făcut-o. Am rămas în picioare în spatele lui şi am aşteptat. Haide, bătrâne prieten, riscă-ţi sănătatea mintală pentru mine. Eu eram reanimatoarea fără scrupule. Nu mă simţeam vinovată. Contau doar rezultatele. Siiigur.

Dar, într-un anume fel, doar rezultatele *contau.*

— Vor muri şi alţi oameni dacă nu vom opri această creatură, am declarat eu.

— Nu-mi pasă, răspunse Evans.

— Nu te cred.

Îndesă batista în buzunar şi se întoarse spre mine.

— Un băieţel… nu mă minţi, nu-i aşa?

— Nu te-aş minţi.

Dădu din cap.

— Da, da, îşi linse buzele, dă-mi ce ai adus.

Am scos pungile din geantă şi am deschis-o pe cea care conţinea bucăţile din piatra de mormânt. Trebuia să încep de undeva.

Nu m-a întrebat ce era pentru că ar fi trişat. Nici măcar n-ar fi trebuit să menţionez băieţelul dacă n-aş fi trebuit să-l folosesc ca mijloc de constrângere. Sentimentul de vinovăţie este un instrument minunat.

Mâna îi tremura când am lăsat să-i cadă fragmentul cel mai mare de piatră în palmă. Am fost foarte atentă ca degetele mele să nu-i atingă mâna. Nu voiam ca Evans să-mi afle secretele. Ar fi putut să-l înspăimânte.

Mâna i se încleştă pe piatră. Un şoc îi trecu prin şira spinării. Tresări brusc, cu ochii închişi. Apoi intră în transă.

— Cimitir, mormânt.

Capul i se mişcă brusc într-o parte ca şi cum ar fi ascultat ceva.

— Iarbă înaltă. Fierbinte. Sânge, şterge sângele de piatra de mormânt.

Evans privi în jurul încăperii cu ochii închişi. Ar fi văzut încăperea dacă ar fi avut ochii deschişi?

— De unde provine sângele? întrebă el.

Se presupunea că trebuia să-i răspund?

— Nu, nu!

Se dădu înapoi, împleticindu-se şi se lovi cu spatele de uşă.

— Femeie urlând, urlând, nu, nu!

Ochii i se deschiseră mari. Evans aruncă fragmentul de piatră de-a curmezişul încăperii.

— Au ucis-o, au ucis-o!

Îşi acoperi ochii cu pumnii.

— Oh, Dumnezeule, i-au tăiat gâtul.

— Cine?

Evans scutură din cap, ţinând încă pumnii lipiţi de faţă.

— Nu ştiu.

— Evans, ce ai văzut?

— Sânge.

Se holbă la mine printre braţe, acoperindu-şi faţa.

— Sânge peste tot. I-au tăiat gâtul. Au uns piatra de mormânt cu sânge.

Mai aveam încă două mostre pentru el. Să îndrăznesc să-l întreb? O întrebare nu face rău nimănui. Să-l întreb?

— Mai am încă două chestii pe care vreau să le atingi.

— În niciun caz, răspunse el.

Se dădu înapoi din faţa mea, spre micul culoar care ducea în dormitor.

— Ieşi, ieşi afară, ieşi dracului afară din casa mea. Acum!

— Evans, ce altceva ai mai văzut?

— Ieşi afară!

— Descrie-mi un lucru pe care-l purta femeia. Ajută-mă, Evans.

Se rezemă de uşă şi se lăsă să lunece în jos pentru a se

aşeza pe podea.

— O brăţară. Purta o brăţară pe încheietura stângă. O mică amuletă, care se mişca uşor – inimi, arc şi săgeată, muzică.

Scutură din cap şi îşi îngropă capul în mâini.

— Acum pleacă.

Am vrut să spun „mulţumesc“, dar n-am reuşit. Am bâjbâit pe podea după bucata de piatră. Am găsit-o într-o ceaşcă de cafea pe fundul căreia se afla ceva verde, într-o continuă creştere. Am cules fragmentul de piatră şi l-am şters de o pereche de blugi aruncaţi pe podea. Am pus fragmentul la loc în pungă şi l-am băgat în geantă.

Am privit la toată mizeria din jur şi n-am vrut să-l las pe Evans singur acolo. Poate că mă simţeam, pur şi simplu, vinovată pentru că abuzasem de el. Poate.

— Mulţumesc.

Nu-şi ridică privirea.

— Dacă trece pe aici cineva să facă ordine, o laşi să intre?

— Nu vreau pe nimeni aici.

— Nota o plăteşte Animators Inc. Îţi suntem datori pentru ce ai făcut astăzi.

Acum îşi ridică privirea. Mânie, mânie pură, asta era tot ce i se citea pe faţă.

— Evans, ai nevoie de ajutor. Te autodistrugi.

— Ieşi-dracului-afară-din-casa-mea.

Fiecare cuvânt era destul de fierbinte pentru a opări. Nu-l văzusem niciodată furios pe Evans. Înspăimântat, da, iar în starea asta, nu. Ce puteam spune? Era casa lui.

Am ieşit afară. Am rămas pe veranda instabilă până ce am auzit uşa încuiată în spatele meu. Am obţinut ceea ce dorisem – informaţii. Atunci de ce mă simţeam atât de rău? Pentru că hărţuisem un bărbat deja serios tulburat mintal.. În regulă, asta era. Vinovăţie, vinovăţie, vinovăţie.

O imagine îmi fulgeră prin minte, cearşaful îmbibat de sânge de pe canapeaua cu model cafeniu. Şira spinării doamnei Reynolds… mişcându-se udă şi strălucitoare în lumina soarelui.

M-am îndreptat spre maşină şi am urcat. Dacă faptul că l-am hărţuit pe Evans ar salva o altă familie, atunci a meritat. Dacă acest fapt m-ar împiedica să mai văd alt băieţel de trei ani cu intestinele sfârtecate, atunci l-aş bate pe Evans cu un baston de cauciuc. Sau l-aş lăsa să mă bată.

Dacă mă gândesc bine, nu chiar asta făcuserăm amândoi?

16

În vis, eram mică. Un copil. Maşina era distrusă în partea din faţă, acolo unde fusese lovită de altă maşină. Arăta de parcă era făcută dintr-o hârtie sclipitoare, strivită cu mâna. Portiera era deschisă. M-am târât înăuntru pe tapiţeria familiară, atât de deschisă la culoare, încât părea aproape albă. Pe scaun se întindea o pată întunecată de lichid. Nu era prea mare. Am atins-o, cu titlu de încercare.

Degetele mi s-au mânjit de ceva roşu închis. Primul sânge pe care-l văzusem vreodată. M-am holbat în sus la parbriz. Era crăpat, ca o pânză de păianjen, arcuit spre în afară în locul în care faţa mamei mele se izbise în el. Fusese aruncată prin portieră şi a murit pe un câmp, lângă şosea. De aceea, nu era prea mult sânge pe scaun.

M-am holbat la sângele proaspăt de pe degete. În viaţa reală, sângele fusese uscat, doar o pată. Când îl visam, era întotdeauna proaspăt.

De data aceasta, mai era şi un miros. Un miros de carne putrezită. Ceva nu era în regulă. M-am holbat în vis şi mi-am dat seama că era un vis. Numai că mirosul nu făcea parte din el. Era unul real.

M-am trezit instantaneu, fixând cu privirea întunericul, cu inima bătându-mi nebuneşte în piept. Am întins mâna după Browningul aflat într-un al doilea locaş, un toc prins de tăblia de la capul patului. Era o armă masivă, liniştitoare. Am rămas în pat, cu spatele lipit de tăblia patului, strângând foarte tare pistolul cu ambele mâini.

Lumina lunii pătrundea în cameră printr-o crăpătură mică dintre draperii. Lumina slabă contura silueta unui bărbat. Silueta nu reacţionă nici la pistol, nici la mişcările mele. Păşea tot mai aproape, târşâind picioarele pe covor. Se împiedicase de colecţia mea de pinguini de pluş care se

împrăştiaseră ca o maree sub fereastra dormitorului. Răsturnase câţiva şi nu părea în stare să-şi ridice picioarele şi să păşească peste ei. Silueta îşi croia drum printre pinguinii pufoşi, târându-şi picioarele de parcă mergea prin apă.

Am ţinut pistolul cu o mână, îndreptat spre creatură, şi, fără să mă uit, am întins cealaltă mână pentru a aprinde lampa de pe noptieră. Lumina părea nemilos de puternică după întunericul din cameră. Am clipit rapid pentru a-mi contracta pupilele, acomodându-le. În cele din urmă am putut vedea – un zombi.

În timpul vieţii fusese un bărbat uriaş. Umerii laţi ca uşa unui hambar erau doar muşchi. Mâinile mari păreau foarte puternice. Un ochi se deshidratase şi se zbârcise ca o prună. Ochiul rămas mă privea fix. Nu se citea nimic în acea privire, nici anticipare, nici excitare, nici cruzime, absolut nimic în afară de goliciune. O goliciune pe care Dominga Salvador o umpluse cu un scop anume. „Ucide!“, ordonase ea. Aş fi pariat pe orice.

Era zombiul ei. Nu-l puteam opri. Nu-l puteam determina să facă altceva până ce nu ar fi îndeplinit ordinele Domingăi. De îndată ce m-ar fi ucis, ar fi devenit docil ca un căţeluş mort. De îndată ce m-ar fi ucis.

N-aveam de gând să aştept s-o facă.

Browningul era încărcat cu gloanţe speciale, de mare calibru, placate cu argint. Un astfel de glonte ucide un om dacă îl nimereşte oriunde în apropierea centrului corpului. Gaura este prea mare pentru a mai fi salvat. O gaură în piept nu-l va deranja deloc pe zombi. Va continua să înainteze, cu inimă sau fără inimă în piept. Dacă împuşti un om în braţ sau în picior cu un astfel de glonţ, braţul sau piciorul va dispărea. Amputat instantaneu. Dacă îl nimereşti exact unde trebuie.

Zombiul nu părea să se grăbească. Continua să-şi târâie picioarele printre pinguinii împrăştiaţi pe jos, cu acea concentrare pe un singur scop a morţilor. Zombii nu sunt neuman de puternici. Dar îşi folosesc şi ultima picătură de energie; nu precupeţesc niciun efort. Aproape orice fiinţă

umană poate face o dată un efort supraomenesc. Îţi rupi nişte muşchi, îţi smulgi cartilajele din încheieturi, îţi fracturezi şira spinării, dar ridici maşina. Numai inhibitorii din creier ne împiedică să ne distrugem pe noi înşine. Zombii nu au inhibitori. Un zombi mă poate sfâşia realmente în bucăţi în timp ce se sfâşie pe el însuşi. Dar, dacă Dominga ar fi vrut cu adevărat să mă ucidă, ar fi trimis un zombi mai puţin putrezit. Acesta era într-un stadiu atât de avansat de decădere, încât aş fi putut să-l ocolesc şi să ajung la uşă. Dar…

Am strâns patul pistolului în mâna stânga, cea dreaptă fiind acolo unde trebuia să fie, iar degetul era pe trăgaci. Am tras şi detunătura bubui incredibil de tare în camera mică. Zombiul tresări brusc, se împletici. Braţul său drept zbură într-o grămadă de carne şi oase. Niciun pic de sânge; trecuse prea mult timp de când murise.

Zombiul continuă să se apropie.

Am ochit celălalt braţ. Ţine-ţi respiraţia, apasă uşooor pe trăgaci. Ţintisem cotul. L-am nimerit. Ambele braţe zăceau pe covor şi începeau să se târască, ca nişte viermi, spre pat. Puteam să ciopârţesc creatura în bucăţi mici şi toate bucăţile ar fi continuat să încerce să mă ucidă.

Piciorul drept, în genunchi. Piciorul nu se desprinse complet, dar zombiul se aplecă într-o parte, ameninţând să cadă. Se prăbuşi pe o parte, apoi se rostogoli pe stomac şi continuă să înainteze, împingându-se cu piciorul rămas. Un lichid întunecat se scurgea din piciorul sfărâmat. Mirosul era şi mai cumplit.

Am înghiţit cu greu. Dumnezeule! Am sărit jos din pat pe partea cea mai îndepărtată de zombi. Am înconjurat patul pentru a ajunge în spatele creaturii. Aceasta a ştiut instantaneu că mă mişcasem. A încercat să se întoarcă şi să vină spre mine, sprijinindu-se pe piciorul rămas. Braţele târâtoare s-au răsucit mai repede, degetele înaintând anevoie pe covor. M-am oprit deasupra zombiului şi i-am spulberat celălalt picior de la mai puţin de jumătate de metru distanţă. Bucăţi din el s-au împrăştiat pe pinguini. Fir-ar să fie!

Braţele erau aproape de picioarele mele goale. Am tras rapid două focuri şi mâinile se făcură bucăţi, explodând pe covorul alb. Braţele fără mâini s-au prăbuşit şi au început să se lupte, încercând încă să ajungă la mine.

Am auzit un foşnet de haine şi am simţit o mişcare uşoară chiar în spatele meu, în livingul cufundat în întuneric. Stăteam cu spatele la uşa deschisă. M-am răsucit şi am ştiut instantaneu că era prea târziu.

Două braţe m-au înşfăcat, imobilizându-mă la un piept foarte solid. Degete mi s-au înfipt în braţul drept, ţintuindu-mi pistolul de propriul corp. Mi-am răsucit capul într-o parte, folosindu-mă de păr pentru a-mi proteja faţa şi gâtul. Dinţi mi s-au înfipt în umăr. Am urlat.

Faţa îmi era presată de umărul creaturii. Degetele apăsau tot mai puternic. Avea să-mi strivească braţul. Ţeava pistolului era lipită de umărul zombiului. Dinţi îmi sfâşiau carnea umărului, dar nu erau canini. Creatura avea doar dinţi umani cu care să muşte. Durea ca dracu', dar totul va fi bine dacă reuşeam să scap.

Mi-am răsucit faţa spre înainte, îndepărtându-mă de umărul lui şi am apăsat pe trăgaci. Întregul corp al creaturii fu aruncat spre înapoi. Braţul drept se făcu bucăţi. M-am răsucit, eliberându-mă din strânsoarea sa. Braţul drept al zombiului atârna de antebraţul meu, degetele continuând încă să mă strângă cu putere.

Stăteam în uşa dormitorului holbându-mă la creatura care aproape îmi venise de hac. Fusese un alb, de aproximativ un metru optzeci şi cinci, cu constituţia unui jucător de fotbal. Proaspăt ieşit din „fabrică". Sângele curgea din locul în care fusese smulsă bucata de umăr. Degetele de pe antebraţul meu se încleştară mai tare. Nu-l puteau rupe, dar nici eu nu puteam să le fac să-mi dea drumul. Nu aveam timpul necesar.

Zombiul atacă, încercând să mă înşface cu braţul rămas. Mi s-a părut că am tot timpul din lume să ridic pistolul, ţinut cu ambele mâini. Degetele care-mi strângeau braţul se luptau cu mine de parcă ar mai fi fost conectate la creierul zombiului. Două focuri rapide. Zombiul s-a

împiedicat, piciorul stâng cedând sub el, dar era prea târziu. Era prea aproape. În timp ce se prăbuşea, m-a tras şi pe mine în jos.

Am aterizat pe podea, eu dedesubt. Am reuşit să ţin Browningul îndreptat în sus, aşa încât mâinile îmi erau libere; la fel şi pistolul. Greutatea creaturii mă ţintuia la podea; nu puteam face nimic. Sângele sclipea pe buzele zombiului. Am tras cu arma lipită de corpul lui, închizând ochii în clipa în care am apăsat pe trăgaci. Nu pentru că nu voiam să văd, ci pentru a-mi proteja ochii de fragmentele de oase.

Când am privit, capul dispăruse cu excepţia unei dungi subţiri din osul dezgolit al maxilarului şi a unei bucăţi de craniu. Mâna rămasă se târa încet spre gâtul meu. Mâna încă agăţată de antebraţ îi ajuta corpul. Nu puteam răsuci pistolul pentru a trage în ea. Unghiul era prost.

Am distins sunetul făcut de un ceva greu care aluneca spre mine. Am riscat să arunc o privire răsucindu-mi gâtul spre spate, doar pentru a vedea primul zombi îndreptându-se spre mine. Gura, tot ce-i mai rămăsese ca să mă rănească, îi era larg deschisă.

Am urlat şi m-am întors din nou spre zombiul de deasupra mea. Mâna ataşată fremăta la gâtul meu. Am îndepărtat-o şi am împins-o spre cealaltă mână a creaturii. A înşfăcat-o. O dată dispărut creierul, zombiul nu mai era atât de inteligent. Am simţit cum degetele de pe mâna mea şi-au slăbit strânsoarea. Un fior străbătu mâna care atârna liber. Sângele ţâşni din ea ca dintr-un pepene copt. Degetele s-au crispat, dând drumul braţului meu. Zombiul îşi zdrobi propria mână până ce aceasta se făcu terci, iar oasele se frânseră.

Sunetele dezordonate se apropiau din spatele meu.

— Dumnezeule!

— Poliţia! Ieşiţi afară cu mâinile ridicate!

Vocea puternică aparţinea unui bărbat şi venea dinspre hol.

La dracu’ cu stăpânirea de sine şi dorinţa de a mă bizui pe propriile mele forţe.

— Ajutor!

— Domnişoară, ce se întâmplă acolo?

Sunetele dezordonate se auzeau acum chiar lângă mine. Lungindu-mi gâtul, m-am trezit aproape nas în nas cu primul zombi. I-am înfipt Browningul în gura deschisă. Dinţii i-au alunecat, scrâşnind pe ţeavă, iar eu am apăsat pe trăgaci.

Un poliţist apăru brusc în cadrul uşii, silueta sa era bine conturată în întuneric. Văzut din unghiul în care mă aflam, părea uriaş. Păr creţ, castaniu spre cărunt, mustaţă, pistol în mână.

— Iisuse, exclamă el.

Al doilea zombi dădu drumul mâinii complet sfărâmate şi se întinse din nou spre mine. Poliţistul apucă cu putere de cureaua pantalonilor zombiului şi îl trase în sus cu o mână.

— Scoate-o de aici, urlă el.

Partenerul său se apropie, dar nu i-am dat răgazul necesar. M-am strecurat de sub corpul pe jumătate ridicat, luând-o la goană în patru labe spre living. Nu trebuia să mă roage de două ori. Partenerul său mă ridică în picioare cu o singură mână. Era mâna dreaptă şi Browningul se ridică o dată cu ea.

În mod normal, un poliţist îţi cere să arunci arma înainte de orice altceva. De obicei, nu există nicio modalitate de a-şi da seama cine este tipul rău. Dacă ai o armă în mână, devii automat tipul rău, până la proba contrarie. Nevinovat până a fi dovedit vinovat nu intră în discuţie în această situaţie.

Îmi smulse pistolul din mână. L-am lăsat. Cunoşteam procedura.

O împuşcătură bubui în spatele nostru. Am sărit în sus; la fel şi poliţistul. Avea aproximativ aceeaşi vârstă ca mine, dar în acel moment mă simţeam de un milion de ori mai în vârstă. Ne-am întors brusc şi l-am văzut pe primul poliţist trăgând în zombi. Creatura se eliberase din mâna sa. Era în picioare, clătinându-se în urma impactului gloanţelor, dar continuând să înainteze.

— Vino aici, Brady, strigă primul poliţist.

Partenerul său mai tânăr scoase pistolul şi făcu un pas înainte. Ezită, apoi îmi aruncă o privire.

— Ajută-l, am zis eu.

Aprobă din cap şi începu să tragă în zombi. Împuşcăturile bubuiau ca tunetele. Au umplut încăperea până ce urechile au început să-mi ţiuie şi mirosul urât al prafului de puşcă deveni aproape de nesuportat. Găuri de gloanţe au înflorit pe pereţi. Zombiul continua să înainteze, clătinându-se. Gloanţele doar îl iritau.

Problema era că pistoalele poliţiştilor nu erau încărcate cu gloanţe speciale, de mare calibru. Cei mai mulţi poliţişti nu întâlnesc creaturi supranaturale, aşa cum fac eu. Cea mai mare parte a timpului, ei urmăresc criminali umani. Nu folosesc gloanţe capabile să reteze piciorul unui bărbat de pe stradă doar pentru simplul motiv că acesta a tras în tine. Nu se presupune cu adevărat că trebuie să ucizi oameni doar pentru că ei încearcă să te ucidă. Aşa-i?

Aşa că poliţiştii au gloanţe obişnuite în pistoale, poate, uneori, placate cu argint pentru ca efectul să fie mai interesant, dar nimic care să poată opri un zombi. Cei doi poliţişti se sprijineau reciproc. Unul încărca în timp ce celălalt trăgea. Creatura continua să înainteze, împleticindu-se, braţul rămas descriind curbe în faţa corpului, căutând ţinta. Căutându-mă pe mine. Rahat.

— Pistolul meu e încărcat cu gloanţe speciale, de mare calibru, am răcnit eu.

— Foloseşte-l.

— Brady, ţi-am spus s-o scoţi de aici, zise primul poliţist.

— Aveai nevoie de ajutor, răspunse Brady.

— Scoate civila asta dracului de aici!

Eu, civilă?

Brady se supuse fără a mai obiecta. Se dădu pur şi simplu înapoi, spre mine, cu pistolul pregătit, dar fără să tragă.

— Haide, domnişoară, trebuie să ieşim de aici.

— Dă-mi înapoi pistolul.

Îmi aruncă o privire şi scutură din cap.

— Fac parte din Echipa de Cercetare a Evenimentelor

Supranaturale.

Ceea ce era adevărat. Speram să presupună că eram poliţistă, ceea ce nu era adevărat.

Poliţistul era tânăr. Presupuse că eram poliţistă. Îmi dădu înapoi Browningul.

— Mulţumesc.

M-am apropiat de poliţistul mai în vârstă.

— Fac parte din „echipa-fantomelor“.

Îmi aruncă o privire, cu pistolul încă îndreptat spre cadavrul care continua să înainteze.

— Atunci fă ceva.

Cineva aprinsese lumina în living. Acum, pentru că nimeni nu mai trăgea în el, zombiul se îndrepta spre ieşire. Mergea cu paşi mari, ca un bărbat pe stradă, deosebirea fiind lipsa capului şi existenţa doar a unei singure mâini. O anumită hotărâre i se ghicea în pas. Poate că simţise că eram în apropiere.

Corpul îi era într-o condiţie mai bună în comparaţie cu cel al primului zombi. Îl puteam schilodi, dar nu-l puteam scoate din luptă. M-am hotărât să-l schilodesc. Am tras un al treilea glonţ în piciorul stâng, cel pe care-l rănisem mai devreme. De data asta am avut mai mult timp la dispoziţie pentru a ţinti ca lumea şi am nimerit la fix.

Piciorul cedă sub el. Creatura continuă însă să înainteze, trăgându-se înainte cu singurul braţ rămas, piciorul împingând în covor. Ultimul picior. Am început să zâmbesc, apoi să râd, dar râsul mi-a rămas în gât. Am înconjurat capătul cel mai îndepărtat al canapelei. Nu voiam să se întâmple vreun accident după ce văzusem ce-şi făcuse propriului corp. Nu voiam să mă aleg şi eu cu membre sfărâmate.

M-am apropiat din spate, dar creatura se mişcă mai repede decât crezusem şi mă înfruntă. Am avut nevoie de două focuri pentru celălalt picior. Nu-mi aminteam câte gloanţe folosisem. Mai aveam unul, două, sau niciunul?

Mă simţeam ca Dirty Harry[19], diferenţa fiind că acestui

[19] Inspectorul Harry, personaj principal, interpretat de Clint Eastwood, într-o serie de filme poliţiste de succes: *Dirty Harry* / *Inspectorul*

zombi-ucigaş nu-i păsa absolut deloc de câte gloanţe mai aveam. Morţii nu se înfricoşează prea uşor.

Creatura continua să înainteze, târând după el şi piciorul rănit. Al dracului braţ! Am tras cu ţeava aproape lipită de ţintă şi braţul explodă ca o floare roşu închis pe covorul alb. Dar creatura înainta mereu, folosindu-se de ciotul încheieturii pentru a se trage înainte.

Am apăsat pe trăgaci, dar percutorul ţăcăni în gol. Rahat.

— Nu mai am gloanţe, am zis eu. Am făcut un pas înapoi din faţa creaturii. Aceasta mă urmă.

Poliţistul mai în vârstă se repezi înainte şi o înşfăcă de ambele glezne. Le smuci înapoi. Un picior alunecă încet din pantaloni şi îi rămase în mână.

— La dracu'! Poliţistul dădu drumul piciorului. Acesta se răsucea ca un şarpe cu spinarea frântă.

M-am holbat în jos la cadavrul încă hotărât să îndeplinească ordinul primit. Se lupta să înainteze spre mine. Fără prea mult succes. Poliţistul îl ţinea de un picior, oarecum în aer. Dar zombiul continua să încerce. Va continua să încerce până când va fi incinerat sau până când Dominga Salvador îşi va schimba ordinele.

Mai mulţi poliţişti în uniformă năvăliră pe uşă, aruncându-se asupra zombiului ciopârţit ca vulturii asupra unui gnu. Creatura opunea rezistenţă, luptând din răsputeri. Lupta să scape din strânsoare, să-şi îndeplinească misiunea. Să mă ucidă. Erau destui poliţişti pentru a-l ţine locului până la sosirea băieţilor de la echipa tehnică. Aceştia vor face tot ce vor putea, pe loc. Apoi, zombiul va fi incinerat de o echipă de exterminatori. Se încercase transportarea zombilor la morgă pentru teste, dar bucăţi din ei scăpau mereu şi se ascundeau în cele mai ciudate locuri.

O comisie medicală hotărâse ca toţi zombii să fie cu

Harry, 1971, regia Don Siegel, *Magnum Force / Forţa pistolului,* 1973, regia Ted Post, *The Enforcer / Inspectorul Harry nu se dă bătut,* 1976, regia James Fargo, *Sudden Impact / Întoarcerea inspectorului Harry,* 1983, regia Clint Eastwood (n. tr.).

adevărat morţi înainte de a fi transportaţi. Echipajul ambulanţei şi tehnicienii de la laborator au fost de aceeaşi părere. Împărtăşeam punctul lor de vedere, dar ştiam că cele mai multe probe dispar în cazul unui foc. Opţiuni, opţiuni.

Am rămas în picioare într-o parte a livingului. Poliţiştii uitaseră de mine în toată acea învălmăşeală. Foarte bine, nu mă simţeam în stare de alte lupte corp la corp cu şi mai mulţi zombi, în acea noapte. Mi-am dat seama pentru prima dată că, în afară de un tricou larg şi chiloţi, nu purtam nimic altceva. Tricoul, îmbibat de sânge, mi se lipea de corp. M-am îndreptat spre dormitor. Cred că intenţionam să iau o pereche de pantaloni. Priveliştea de pe podea m-a oprit.

Primul zombi era ca o insectă fără picioare. Nu se putea mişca, dar încerca. Ciotul însângerat al corpului încă încerca să îndeplinească ordinele. Să mă ucidă.

Dominga Salvador intenţionase să mă ucidă. Doi zombi, unul readus la viaţă foarte recent. Intenţionase să mă ucidă. Gândul mi se învârtea în cap ca un fragment dintr-un cântec. Ne ameninţasem una pe cealaltă, dar de ce să se ajungă la acest nivel de violenţă? De ce să mă ucidă? N-o puteam opri pe cale legală, iar ea ştia acest lucru. Atunci de ce să recurgă la o acţiune atât de extremă, de a mă ucide?

Poate pentru că avea ceva de ascuns? Dominga îmi dăduse cuvântul că nu ea readusese la viaţă zombiul ucigaş, dar poate că acel cuvânt nu însemna nimic. Era singurul răspuns posibil. Dominga avea o anume legătură cu zombiul ucigaş. Îl readusese ea însăşi la viaţă? Sau ştia cine o făcuse? Nu. Dacă nu readusese ea bestia la viaţă, atunci de ce să mă ucidă în noaptea imediat următoare întâlnirii noastre? Coincidenţa era prea mare. Dominga Salvador readusese la viaţă un zombi, iar acesta îi scăpase de sub control. Ăsta era răspunsul. Dominga era malefică, dar nu psihopată. Nu ar readuce, pur şi simplu, la viaţă un zombi ucigaş pentru a-l lăsa să bântuie liber prin oraş. Marea regină a voodoo-ului o dăduse complet în bară.

Lucru care o scotea complet din sărite, mai mult decât orice altceva, mai mult decât moartea unor oameni, sau posibila punere sub acuzare pentru crimă. Nu putea permite ca reputaţia să-i fie astfel pătată.

Mi-am plimbat ochii peste rămăşiţele însângerate şi urât mirositoare din dormitor. Pinguinii mei de pluş erau acoperiţi de sânge, urme de creier şi resturi în descompunere. Putea oare să le îndepărteze specialistul de la curăţătoria chimică? Acesta făcuse treabă bună cu hainele mele.

Gloanţele mele speciale de mare calibru nu treceau prin pereţi. Un al motiv pentru care le foloseam. Vecinii nu riscau să fie împuşcaţi. Gloanţele poliţiştilor găuriseră pereţii dormitorului. Peste tot doar găuri rotunde şi curate.

Nimeni nu mă mai atacase vreodată în acest fel în propria-mi casă. Ar fi trebuit să fie împotriva regulilor. Ar trebui să fii în siguranţă în propriul tău pat. Ştiu, ştiu. Băieţii răi nu au reguli. E unul dintre motivele pentru care sunt băieţi răi.

Ştiam cine readusese zombiul la viaţă. Tot ce mai aveam de făcut era s-o dovedesc. Peste tot era doar sânge. Sânge şi rămăşiţe ce nu puteau fi descrise. De fapt, începusem să mă obişnuiesc cu mirosul. Dumnezeule! Ce putoare, întregul apartament puţea. Aproape toate lucrurile din apartament fuseseră albe: pereţii, covoarele, canapeaua, scaunele. Petele erau perfect vizibile, ca nişte răni proaspete. Găurile de gloanţe şi tencuiala crăpată scoteau foarte bine în relief sângele.

Apartamentul era făcut praf. Urma să dovedesc că Dominga o făcuse, apoi, dacă aveam noroc, îi plăteam cu aceeaşi monedă.

„Numai bunătăţi pentru cei buni“, am şoptit fără a mă adresa cuiva anume. Lacrimile au început să ardă pe gât. Nu voiam să plâng, dar un fel de urlet de-abia aştepta să-mi iasă din gâtlej. Să plâng sau să urlu? Mai bine să plâng.

Îşi făcu apariţia echipajul unei ambulanţe. O femeie de culoare, de statură mică şi de aproximativ aceeaşi vârstă cu mine, zise:

— Haide, scumpo, trebuie să vedem ce-ai păţit. Vocea îi era blândă, mâinile încercau să mă conducă cât mai departe de locul masacrului. Nici măcar nu mi-a păsat că mi-a spus „scumpo“.

Voiam foarte mult să mă strecor în braţele cuiva, să fiu consolată. Aveam nevoie de aşa ceva. Dar n-aveam s-o primesc.

— Scumpo, trebuie să ştim cât de rău sângerezi înainte de a te duce la ambulanţă.

Am scuturat din cap. Vocea îmi suna detaşată, ca şi cum ar fi venit de undeva din depărtare.

— Nu e sângele meu.

— Ce?

Am privit-o, încercând să mă concentrez şi să nu bat câmpii. Începeam să resimt şocul. De obicei, trec mai uşor peste asta, dar, ce naiba, toţi avem şi nopţi proaste…

— Nu e sângele meu. Am doar o muşcătură la umăr, asta-i tot.

Femeia mă privi ca şi cum aiuram. N-o învinovăţeam. Cei mai mulţi oameni care te văd scăldată în sânge, consideră, pur şi simplu, că trebuie să fie al tău. Nu iau în considerare faptul că au de-a face cu o ucigaşă de vampiri şi o reanimatoare de zombi dură din cap până-n picioare.

Simţeam din nou lacrimile, usturătoare, pe cale de a-mi ţâşni din ochi. Pinguinii mei erau împroşcaţi cu sânge! Nu-mi păsa câtuşi de puţin de pereţi sau covoare. Puteau fi înlocuite, dar colecţionasem afurisitele alea de jucării de pluş de-a lungul anilor. Am lăsat femeia să mă ia de acolo, cu lacrimile şiroind pe obraji. Nu plângeam, îmi lăcrimau doar ochii. Îmi lăcrimau ochii pentru că bucăţi din zombi erau împrăştiate peste jucăriile mele de pluş. Iisuse!

17

Văzusem destule locuri în care se întâmplaseră crime pentru a şti la ce trebuia să mă aştept. Era ca o piesă pe care ai văzut-o de prea multe ori. Îţi puteam spune momentul exact când un actor intra sau ieşea din scenă, ştiam pe de rost majoritatea replicilor. Dar acum totul era diferit. Pentru că acesta era locul în care trăiam.

Era o prostie să mă simt jignită pentru că Dominga Salvador mă atacase în propria mea casă. Era o tâmpenie, dar asta era. Dominga încălcase o regulă. Una pe care nici măcar nu ştiusem că o am. Nu trebuie să-i ataci pe cei buni, bărbaţi sau femei, în propria lor casă.

Aveam de gând să o pedepsesc aspru pentru ce făcuse. Da, eu… cu ajutorul cărei armate? Poate, eu cu ajutorul poliţiştilor…

Draperiile din living se umflau în bătaia vântului fierbinte. Geamul fusese făcut ţăndări de gloanţe. Eram bucuroasă că tocmai închiriasem apartamentul pentru doi ani. Cel puţin nu mă puteau da afară.

Dolph stătea în faţa mea în bucătăria micuţă. Masa cu cele două scaune cu spătar drept părea minusculă în comparaţie cu statura sa. Dolph părea să-mi ocupe toată bucătăria. Sau poate că mă simţeam pur şi simplu neînsemnată în acea noapte. Sau era deja dimineaţă?

Am aruncat o privire la ceas. O pată întunecată, lipicioasă, acoperea cadranul. Nu distingeam ora. Va trebui să răzuiesc porcăria aia. Mi-am vârât braţul la loc sub pătura pe care mi-o dăduse echipajul de pe ambulanţă. Pielea îmi era mai rece decât ar fi trebuit. Nici măcar gândurile de răzbunare nu mă puteau încălzi. Mai târziu, mai târziu mă voi încălzi. Mai târziu voi fi supărată foc. Acum eram doar bucuroasă că eram în viaţă.

— În regulă, Anita, ce s-a-ntâmplat?

Am aruncat o privire prin living. Era aproape gol. Zombii fuseseră luaţi. Incineraţi în stradă, nici mai mult, nici mai puţin. Distracţie pentru vecini. Distracţie pe gratis pentru toată familia.

— Pot să mă schimb înainte de a da o declaraţie, te rog?

Dolph mă privi poate o secundă, apoi aprobă din cap.

Minunat! M-am ridicat, strângând pătura în jurul meu, împăturind marginile cu grijă. Nu voiam să calc din greşeală pe ele. Mă făcusem de râs destul pentru o singură noapte.

— Păstrează tricoul ca probă, strigă Dolph.

— Desigur, am răspuns fără să mă întorc.

Poliţiştii aruncaseră cearşafuri peste petele cele mai mari pentru a nu lăsa urme de sânge în întreaga clădire. Drăguţ din partea lor. Dormitorul mirosea cumplit a cadavre în putrefacţie, sânge rânced, oameni morţi de mult. Dumnezeule! Nu voi reuşi să dorm acolo în noaptea următoare. Până şi eu aveam limitele mele.

Tot ce doream era un duş, dar nu credeam că Dolph avea să aştepte atât de mult. M-am decis pentru blugi, ciorapi şi un tricou curat. Le-am luat pe toate în baie. Cu uşa închisă, mirosul era foarte slab. Semăna cu baia mea. Niciun dezastru nu se întâmplase aici.

Am lăsat să cadă pe podea pătura şi tricoul. Umărul de care mă muşcase zombiul era acoperit cu un bandaj mare. Noroc că nu smulsese şi o bucată de carne! Femeia de pe ambulanţă mă avertizase să-mi fac o injecţie antitetanos. Zombii nu creează alţi zombi prin muşcături, dar morţii au guri dezgustătoare. Infecţia reprezintă cel mai mare pericol, iar vaccinul antitetanos este doar o precauţie.

Sângele mi se uscase în straturi pe picioare şi braţe. Nu m-am mai obosit să-mi spăl mâinile. Voi face un duş mai târziu. Pentru moment, trebuia doar să mă schimb în haine curate.

Tricoul atârna aproape până la genunchi. Pe partea din faţă se lăfăia o caricatură a lui Arthur Conan Doyle privind atent printr-o lupă uriaşă, cu un ochi comic de mare. Am

aruncat o privire în oglinda aflată deasupra chiuvetei, cântărind din priviri tricoul. Era moale şi cald. Îţi alina suferinţele. Şi, chiar acum, aveam nevoie de alinare.

Tricoul purtat până atunci era distrus. Nu mai putea fi recuperat. Dar poate puteam salva câţiva pinguini. Am lăsat să curgă apă rece în cadă. Dacă ar fi fost o cămaşă pătată, aş fi lăsat-o în apă rece. Poate că procedeul avea să dea rezultate şi cu animăluţele de pluş.

Am scos de sub pat o pereche de pantofi sport. N-aveam niciun chef să păşesc peste petele pe cale de uscare doar în ciorapi. Pantofii erau făcuţi pentru astfel de ocazii. Bine, bine, producătorii lui Nike Airs nu prevăzuseră niciodată că marfa lor avea să fie purtată prin sânge de zombi încă neuscat complet. E greu să fii pregătit pentru orice situaţie.

Doi pinguini deveneau tot mai cafenii pe măsură ce sângele se usca. I-am transportat cu cea mai mare grijă în baie şi i-am pus în apă. I-am apăsat uşor până ce s-au îmbibat destul pentru a rămâne parţial cufundaţi, apoi am închis robinetul. Mâinile erau mai curate. Apa nu. Sângele se scurgea din cele două jucării de pluş exact ca un şuvoi de apă dintr-un burete. Dacă cei doi pinguini aveau să se curețe, îi puteam salva şi pe ceilalţi.

Mi-am şters mâinile de pătură. N-avea niciun rost să mânjesc de sânge şi altceva.

Sigmund, pinguinul cu care dorm din când în când, fusese doar foarte puţin împroşcat. Doar câteva pete mici pe burta albă şi pufoasă. Ce noroc! Am fost aproape pe punctul de a-l ţine sub braţ în timp ce dădeam declaraţia. Dolph nu va dezvălui, probabil, nimănui acest mic amănunt. L-am aşezat pe Sigmund puţin mai departe de petele cele mai urâte de parcă asta mi-ar fi de folos. Imaginea acelei jucării prosteşti îndesată în siguranţă într-un colţ mă făcea să mă simt mai bine. Halal!

Zerbrowski privea cu atenţie în acvariu. Îmi aruncă o privire.

— Sunt cei mai mari peşti tropicali pe care i-am văzut vreodată. Ai putea să arunci câţiva în tigaie.

— Lasă peştii în pace, Zerbrowski.

Detectivul rânji.

— Sigur, era doar o idee.

În bucătărie, Dolph şedea cu mâinile încrucişate pe masă, cu o faţă impenetrabilă. Dacă era supărat pentru că aproape dădusem ortul popii în acea noapte, nu lăsa să se vadă. De altfel, Dolph nu lăsa niciodată să se vadă prea multe. Cea mai mare emoţie pe care o arătase vreodată era în cazul de faţă. Cel al zombiului ucigaş. Zombiul care sfârteca civili.

— Vrei cafea? l-am întrebat.

— Sigur.

— Şi eu, adăugă Zerbrowski.

— Numai dacă spui „te rog“.

Detectivul se rezemă de perete chiar în afara bucătăriei.

— Te rog.

Am scos o pungă de cafea din frigider.

— Ţii cafeaua în frigider? întrebă Zerbrowski.

— Nu ţi-a făcut niciodată cineva o cafea adevărată?

— Cea mai bună cafea pentru mine e cea gata măcinată, marca Taster’s Choice.

Am scuturat din cap.

— De-a dreptul barbar.

— Dacă aţi terminat cu replicile spirituale, interveni Dolph, am putea lua declaraţia aia?

Vocea îi era mai blândă decât cuvintele.

Le-am zâmbit amândurora. Să fiu a naibii dacă nu era plăcut să-i văd pe cei doi. Trebuie să fi fost mai şocată decât credeam de vreme ce eram fericită să-l văd pe Zerbrowski.

— Dormeam văzându-mi de treburile mele când m-am trezit cu un zombi aplecat peste mine.

Am măsurat o cantitate de boabe de cafea şi am turnat-o într-o râşniţă, mică şi neagră la culoare, pe care o cumpărasem pentru că se potrivea cu fierbătorul.

— Ce te-a trezit? întrebă Dolph.

Am apăsat pe butonul râşniţei şi mirosul parfumat de cafea proaspăt râşnită se răspândi în toată bucătăria. Ah,

ce miros divin!

— Un miros de cadavre.

— Explică-te.

— Visam şi am simţit miros de cadavre în putrefacţie. Nu se potrivea cu visul. Asta m-a trezit.

— Apoi ce?

Dolph avea deja carneţelul în mână. Şi pixul.

M-am concentrat asupra micilor etape de pregătire ale cafelei şi i-am povestit totul lui Dolph, inclusiv suspiciunile mele referitoare la Señora Salvador. Cafeaua începu să fiarbă şi umplu apartamentul cu acel miros minunat pe care-l capătă doar atunci când este gata.

— Aşadar crezi că Dominga Salvador este cea care a readus la viață zombiul nostru ucigaş? întrebă Dolph.

— Da.

Mă privi fix pe deasupra măsuţei. Seriozitatea i se citea în ochi.

— Poți dovedi?

— Nu.

Respiră adânc, închizând ochii pentru o clipă.

— Minunat, de-a dreptul minunat.

— Cafeaua pare gata, interveni Zerbrowski.

Stătea pe podea, cu spatele rezemat de uşă.

M-am ridicat şi am turnat cafeaua.

— Dacă vreţi zahăr sau frişcă, serviţi-vă singuri.

Am pus pe masă nişte frişcă, frişcă adevărată, împreună cu zaharniţa. Zerbrowski a turnat în cafea o mulţime de zahăr şi un pic de frişcă. Dolph o preferat-o fără nimic. Aşa o beau şi eu de cele mai multe ori. De data aceasta, am îndulcit-o. Frişcă adevărată într-o cafea adevărată. Mm, grozav!

— Dacă te-am ajuta să intri în reşedinţa Domingăi, ai putea găsi dovezi? întrebă Dolph.

— Dovezi pentru ceva, desigur, dar dovezi că a readus la viaţă zombiul ucigaş…

Am scuturat din cap.

— Dacă l-a readus la viaţă şi l-a scăpat de sub control, atunci nu va dori să fie implicată în niciun fel. Va fi distrus

deja toate dovezile, doar pentru a-şi salva reputaţia.

— Vreau s-o prind pentru tot ce a făcut, declară Dolph.

— Şi eu.

— Ar putea încerca să te ucidă din nou, rosti Zerbrowski din uşă şi suflă în cafea pentru a o răci.

— Nu mai spune!

— Crezi că va încerca din nou? întrebă Dolph.

— Probabil. Cum dracu' au pătruns cei doi zombi în apartamentul meu?

— Cineva a forţat broasca, răspunse Dolph. Ar putea un zombi…

— Nu, un zombi ar scoate uşa din balamale, dar nu-şi va pierde timpul să forţeze o broască. Chiar dacă ar avea dexteritatea s-o facă.

— Atunci a făcut-o cineva capabil de aşa ceva şi le-a dat drumul înăuntru, zise Dolph.

— Aşa s-ar părea, am fost eu de acord.

— Ai vreo idee?

— Aş paria că a fost una dintre gărzile ei de corp. Nepotul ei, Antonio sau poate Enzo, un tip masiv, de vreo patruzeci de ani, care pare să fie garda personală. Nu ştiu sigur dacă vreunul din ei se pricepe, dar ar face-o. Enzo, nu Antonio.

— De ce să-l scoţi din cauză?

— Dacă Tony ar fi lăsat zombii înăuntru, ar fi rămas să privească.

— Eşti sigură?

Am ridicat din umeri.

— E acel tip de bărbat. Enzo şi-ar fi făcut treaba şi ar fi plecat. Ar respecta ordinele. Nepotul ei n-ar face-o.

Dolph dădu aprobator din cap.

— Există o mulţime de presiuni de sus pentru a rezolva acest caz. Cred că pot obţine un mandat de percheziţie în patruzeci şi opt de ore.

— Două zile e o perioadă cam mare de timp, Dolph.

— Două zile fără nicio dovadă, Anita. Doar pe baza cuvântului tău. Îmi pun cariera în joc.

— Dominga e implicată într-un fel sau altul. Nu ştiu de

ce şi nu ştiu ce ar fi putut-o face să piardă controlul asupra zombiului, dar e implicată.

— O să obţin mandatul, afirmă Dolph.

— Unul din fraţii în albastru a declarat că ai spus că eşti poliţistă, zise Zerbrowski.

— I-am spus că fac parte din echipa voastră. N-am spus nicio clipă că sunt poliţistă.

Zerbrowski râânji.

— Aha.

— Vei fi în siguranţă aici diseară? întrebă Dolph.

— Aşa cred. Señora nu vrea să încalce legea. Vrăjitoarele renegate sunt tratate la fel ca vampirii renegaţi. Sentinţa este automată – condamnarea la moarte.

— Pentru că oamenii sunt prea înspăimântaţi de ele, zise Dolph.

— Pentru că unele vrăjitoare se pot strecura printre nenorocitele alea de bare din închisoare.

— Dar reginele voodoo-ului? întrebă Zerbrowski.

— Nu vreau să ştiu, am clătinat din cap.

— E timpul să plecăm şi să te lăsăm să dormi puţin, declară Dolph.

Lăsă ceaşca goală pe masă. Zerbrowski nu-şi terminase cafeaua încă, dar a pus ceaşca pe masă, urmându-şi şeful.

I-am condus până la uşă.

— Te anunţ când fac rost de mandat, zise Dolph.

— Poţi să aranjezi să văd efectele personale ale lui Peter Burke?

— De ce?

— Există doar două modalităţi de a pierde atât de rău controlul asupra unui zombi. Prima: eşti destul de puternic pentru a-l readuce la viaţă, dar nu şi de a-l controla. Dominga poate controla orice zombi pe care îl readuce la viaţă. A doua: intervine cineva cu o putere aproape egală, ca un fel de provocare.

L-am privit fix pe Dolph.

— John Burke ar putea fi exact cât trebuie de puternic ca s-o fi făcut. Poate că dacă îl determin pe John să cerceteze efectele fratelui său – ştii tu, ce pare a nu fi la

locul lui, chestii de genul ăsta – poate lasă să-i scape ceva.

— Anita, deja ai scos-o din sărite pe Dominga Salvador. Nu ţi-a ajuns pentru o singură săptămână?

— Pentru o întreagă viaţă. Dar asta e ceva ce putem face în timp ce aşteptăm mandatul de percheziţie.

Dolph aprobă din cap.

— Da. Aranjez eu. Sună-l pe domnul Burke mâine dimineaţă şi stabileşte o întâlnire. Apoi sună-mă pe mine.

— Se face.

Dolph ezită o clipă în pragul uşii.

— Ai grijă.

— Întotdeauna am.

Zerbrowski se aplecă spre mine şi zise:

— Frumoşi pinguini.

Îl urmă pe Dolph pe hol. Ştiam că următoarea dată când mă voi întâlni cu ceilalţi membri ai echipei-fantomelor, toţi vor fi la curent că fac colecţie de pinguini de pluş. Secretul meu ieşise la iveală. Zerbrowski îl va trâmbiţa încoace şi încolo. Cel puţin era consecvent.

Bine de ştiut că cineva era.

18

Animalele de pluş nu sunt făcute pentru a fi cufundate în apă. Cei doi pinguini din cadă erau distruşi. Poate dacă foloseam un curăţător de pete? Mirosul era greu şi părea permanent. Am lăsat un apel de urgenţă pe robotul de la curăţătoria chimică pe care o frecventam. N-am intrat în detalii. Nu voiam să-i bag în sperieţi.

Mi-am strâns nişte lucruri într-o geantă. Două schimburi de haine şi un pinguin cu burta proaspăt frecată, dosarul despre Harold Gaynor, şi gata. Am luat şi ambele pistoale; Firestarul în tocul de sub pantaloni, Browningul sub braţ. O geacă de vânt masca Browningul. Aveam muniţie suplimentară în buzunarele jachetei. În afară de cartuşele din cele două pistoale, mai aveam alte douăzeci şi două. Douăzeci şi două de cartuşe. De ce nu mă simţeam în siguranţă?

Spre deosebire de alţi morţi-vii, zombii suportă razele soarelui. Nu le plac, dar pot trăi la lumina lor. Dominga putea ordona unui zombi să mă ucidă în plină zi la fel de bine ca la lumina lunii. Nu era capabilă să readucă morţii la viaţă în plină zi, dar dacă îşi planifica cu grijă acţiunile, putea să fi readus la viaţă un zombi în noaptea precedentă pentru a-l trimite să mă omoare în ziua următoare. O preoteasă voodoo cu capacităţile de planificare ale unui director executiv. Ce noroc pe mine!

Nu credeam cu adevărat că Dominga avea zombi de rezervă aşteptând doar ocazia să sară la mine. Dar, într-un anume fel, mă simţeam paranoică în acea dimineaţă. Paranoia este doar un alt cuvânt pentru longevitate.

Am păşit în holul liniştit, privind cu atenţie în ambele direcţii de parcă m-aş fi aflat pe o stradă. Nimic. Niciun cadavru umblător nu stătea ascuns în umbră. Numai noi,

fricoşii. Singurul sunet era zumzetul instalaţiei de aer condiţionat. Culoarul îţi dădea un anumit sentiment. Am ajuns adesea acasă în zori pentru a preţui calitatea tăcerii. Am reflectat la asta aproape un minut. Ştiam că se apropiau zorii. Nu pentru că m-aş fi uitat la ceas sau pe fereastră, ci pentru un motiv mult mai puternic. Un instinct pe care strămoşii îl descoperiseră în timp ce se ascundeau în peşterile întunecate, rugându-se pentru apariţia luminii.

Cei mai mulţi oameni sunt înspăimântaţi de întuneric într-un fel confuz. Sunt înspăimântaţi de ce s-ar putea afla acolo. Eu readuc morţii la viaţă. Am ucis mai mult de o duzină de vampiri. Ştiu ce există în întuneric. Şi sunt înfricoşată de el. Se presupune că oamenii sunt înspăimântaţi de necunoscut, dar ignoranţa este o fericire atunci când cunoaşterea este al dracului de înfricoşătoare.

Ştiam ce mi s-ar fi întâmplat dacă aş fi dat greş noaptea trecută. Dacă reflexele mi-ar fi fost mai lente sau dacă aş fi fost o trăgătoare mai proastă. Cu doi ani în urmă avuseseră loc trei crime. Nimic nu le lega între ele, cu excepţia modului în care şi-au găsit moartea victimele. Acestea fuseseră sfâșiate de zombi. Nu fuseseră mâncate. Zombii obişnuiţi nu mănâncă nimic. Pot muşca o dată sau de două ori, dar ăsta-i lucrul cel mai rău care se poate întâmpla. Unui bărbat i se sfărâmase gâtul, dar fusese ceva accidental. Zombiul a muşcat pur şi simplu din partea cea mai apropiată a corpului. S-a întâmplat să fie o lovitură fatală. Noroc chior.

În mod normal, un zombi te-ar sfâșia în bucăţi. Ca un băieţel care rupe bucăţi dintr-un zmeu.

Readucerea la viaţă a unui zombi cu scopul precis de a fi folosit ca armă pentru o crimă aduce automat sentinţa de condamnare la moarte. Sistemul judiciar a devenit destul de rapid în ultimii ani. Astăzi o sentinţă de condamnare la moarte înseamnă exact aşa ceva. În special dacă delictul are, într-un fel sau altul, o nuanţă supranaturală. Vrăjitoarele nu mai sunt arse pe rug. Sunt electrocutate.

Dacă puteam găsi probe, statul o va ucide pe Dominga

Salvador în locul meu. Şi pe John Burke, dacă puteam dovedi că îl făcuse cu bună ştiinţă pe zombi să o ia razna. Problema cu crimele supranaturale constă în probarea lor într-un proces. Cei mai mulţi juraţi nu sunt familiarizaţi cu cele mai noi vrăji şi incantaţii. La dracu', nici eu nu sunt. Dar am mai încercat să explic în procese acţiunile şi comportarea zombilor şi vampirilor. Am învăţat că trebuie să vorbesc cât mai simplu cu putinţă şi să menţionez orice detalii sângeroase pe care mi le permitea apărarea. Juraţii apreciază micile aventuri ale altora. Cele mai multe mărturii sunt teribil de plictisitoare sau sfâşietoare. Eu încerc să fiu interesantă. E o schimbare de ritm.

Parcarea era cufundată în întuneric. Stelele mai sclipeau încă pe cer. Dar deveneau tot mai palide, precum luminările în bătaia unui vânt constant. Simţeam în aer venirea zorilor. Le simţeam pe limbă. Poate că de vină sunt vânătorile de vampiri la care luasem parte, dar eram mai obişnuită cu trecerea de la lumină la întuneric decât fusesem cu patru ani mai înainte. Atunci nu fusesem capabilă să simt venirea zorilor.

Coşmarurile mele fuseseră, bineînţeles, mult mai puţin interesante cu patru ani în urmă. Câştigi ceva, pierzi ceva. Aşa se întâmplă în viaţă.

Era trecut de ora cinci dimineaţa când m-am urcat în maşină şi m-am îndreptat spre hotelul cel mai apropiat. Nu voi suporta să mai dorm în apartamentul meu până ce echipa de curăţenie nu va scoate mirosul din lucruri. Dacă îl putea scoate. În caz contrar, proprietarul nu va fi prea fericit.

Va fi şi mai puţin fericit de găurile de gloanţe din pereţi şi de fereastra făcută ţăndări. Va trebui s-o înlocuiască. Poate să refacă pereţii? Chiar nu ştiu cum se repară găurile de gloanţe. Speram ca închirierea apartamentului să nu fie anulată la tribunal.

Primele semne ale zorilor se vedeau deja pe cer. O lumină albă, pură, care se întindea precum gheaţa peste întuneric. Cei mai mulţi oameni cred că lumina zorilor este la fel de colorată ca asfinţitul, dar prima culoare a zorilor

este albă, o non-culoare pură care este aproape o absenţă a nopţii.

Am găsit un motel, dar toate camerele erau la primul sau la al doilea etaj, unele cumplit de izolate. Voiam să fiu în mijlocul oamenilor. M-am hotărât în cele din urmă pentru *The Stouffer Concourse,* nu teribil de ieftin, dar care ar obliga zombii să urce cu liftul. Oamenii au tendinţa de a simţi diverse mirosuri neplăcute într-un lift. Hotelul mai avea şi room service la acea oră neomenească a dimineţii. Aveam nevoie de room service. Cafea, aveam nevoie de cafea.

Funcţionarul de la recepţie mi-a adresat acea privire cu ochi mari, gen sunt-prea-politicos-pentru-a-o-rosti-cu-voce-tare. Lifturile erau prevăzute cu oglinzi şi n-am avut nimic altceva de făcut între etaje decât să mă holbez la propria-mi înfăţişare. Sângele uscat din păr căpătase o culoare nefiresc de închisă. O pată începea pe partea dreaptă a feţei chiar de sub păr, pentru a se opri doar pe gât. N-o remarcasem în oglinda de acasă. Şocul te face să uiţi unele lucruri.

Nu petele de sânge îl făcuseră pe funcţionar să mă privească pieziş. Nu-ţi dădeai seama că era sânge dacă nu ştiai ce anume căutai. Nu, problema era pielea: de o paloare mortală, ca foaia de hârtie. Ochii, perfect căprui, păreau acum negri. Uriaşi, întunecaţi şi… stranii. Speriată, păream speriată. Surprinsă de a fi în viaţă. Poate. Încă mai resimţeam efectul şocului. Indiferent cât de „adunată“ mă simţeam, faţa mea spunea cu totul altă poveste. Voi putea dormi doar atunci când şocul avea să treacă cu totul. Până atunci, voi citi dosarul lui Gaynor.

Camera avea două paturi duble. Mai mult spaţiu decât aveam nevoie, dar la naiba! Mi-am scos haine curate, am pus Firestarul în sertarul noptierei şi am luat Browningul cu mine în baie. Dacă eram atentă şi nu deschideam duşul la maximum, puteam agăţa tocul de suportul pentru prosoape. Nici măcar nu avea să se ude. Deşi, ca să fim corecţi, cele mai multe din armele de foc moderne nu păţesc nimic dacă se udă. Atâta timp cât le cureţi după

aceea. Cele mai multe pistoale funcţionează şi sub apă.

Am sunat la room-service nepurtând nimic altceva decât un prosop. Aproape uitasem. Am comandat cafea, zahăr şi frişcă. M-au întrebat dacă voiam cafea fără cofeină. Am spus „nu“, mulţumesc mult, dar nu. Au insistat. Asemenea chelnerilor care întreabă dacă nu cumva aş vrea Cola dietetică când n-am cerut aşa ceva. Nu vor întreba niciodată bărbaţii, chiar pe cei corpolenţi, dacă nu vor Cola dietetică.

Puteam bea o carafă de cafea cu cofeină şi dormeam ca un prunc. Nu mă ţine trează sau nu mă face mai nervoasă. Pur şi simplu, are un gust mai bun.

Da, trebuiau să lase tava în faţa uşii. Nu, să nu bată la uşă. Cafeaua să fie trecută pe nota de plată. Perfect, am zis eu. Aveau numărul cărţii mele de credit. Atunci când ai aşa ceva, oamenii sunt întotdeauna dornici să mai adauge şi altceva la nota de plată. Bineînţeles, în limitele sumei de care dispui.

Am proptit un scaun cu spătarul drept sub clanţa uşii care ducea spre culoar. Dacă cineva va forţa uşa, voi auzi. Poate. Am încuiat uşa de la baie şi am luat pistolul cu mine sub duş. Eram în siguranţă atât cât se putea.

Atunci când sunt goală, am senzaţia că sunt vulnerabilă. Aş înfrunta mai degrabă băieţii răi îmbrăcată decât dezbrăcată. Bănuiesc că toată lumea e la fel.

Muşcătura de la umăr, acoperită cu un bandaj gros, a constituit o adevărată problemă când am vrut să-mi spăl părul. Trebuia să scap de sângele ăla, cu bandaj sau fără bandaj.

Am folosit sticluţele de şampon ale hotelului. Şamponul mirosea aşa cum ar trebui să miroasă florile, dar n-o fac niciodată. Sângele se uscase în straturi pe corp. Parcă eram cu buline. Apa care curgea la canal căpătase o culoare roşiatică.

A fost nevoie de o întreagă sticlă de şampon pentru ca părul să devină curat. Apa de la ultima clătire a pătruns prin bandajul de pe umărul drept. Durerea era ascuţită şi persistentă. Va trebui să-mi aduc aminte de injecţia anti-

tetanos.

M-am frecat pe tot corpul cu un burete şi cu o bucată minusculă de săpun. După ce mi-am udat şi săpunit fiecare părticică a corpului, ajungând cât mai curată posibil, m-am băgat sub apa fierbinte a duşului. Am lăsat şuvoiul să curgă pe spate în jos. Bandajul se îmbibase de mult cu apă.

Ce s-ar întâmpla dacă nu vom putea găsi legătura dintre Dominga şi zombi? Ce s-ar întâmpla dacă nu vom găsi dovezi? Dominga va încerca din nou. Mândria ei se afla acum în joc. Trimisese doi zombi după mine, iar eu îi spulberasem pe amândoi. Cu un pic de ajutor din partea poliţiştilor. Dominga Salvador va considera toată afacerea ca un afront personal.

Readusese la viaţă un zombi şi acesta îi scăpase complet de sub control. Mai degrabă ar accepta să fie măcelăriţi oameni nevinovaţi decât să-şi recunoască propria greşeală. Şi mai degrabă m-ar ucide decât să mă lase să găsesc dovezi incriminatorii. Căţea răzbunătoare!

Señora Salvador trebuia oprită. Dacă mandatul de percheziţie nu avea să ajute, atunci va trebui să fiu mai practică. Dominga arătase foarte clar că urma să fie doar un singur învingător: ea sau eu. Preferam ca acela să fiu eu. Şi, dacă era necesar, aveam să mă asigur de asta.

Am deschis ochii şi am închis duşul. Nu voiam să mă mai gândesc la toată povestea. La crimă. Eu o consideram legitimă apărare, dar mă îndoiam că un juriu va crede acelaşi lucru. Va fi al dracului de greu de dovedit. Doream câteva lucruri. Dominga să dispară din peisaj, moartă sau în închisoare. Eu să rămân în viaţă. Şi să nu ajung în închisoare sub acuzaţia de crimă. Să prind zombiul ucigaş înainte de a lovi din nou. Şanse mici! Şi să-mi dau seama ce rol are John Burke în toată această afacere nenorocită.

Oh, şi să-l împiedic pe Harold Gaynor să mă forţeze să recurg la un sacrificiu uman. Da, aproape că uitasem de chestia asta.

Fusese o săptămână plină de evenimente.

Cafeaua aştepta în faţa uşii pe o tavă mică. Am pus tava pe podea în cameră, am încuiat uşa şi am rezemat din nou

scaunul sub clanţă. De-abia apoi am aşezat tava pe o măsuţă lângă ferestrele acoperite cu draperii. Browningul era deja pe masă, pregătit. Tocul de umăr, în care se aflase până atunci, era aruncat pe pat.

Am tras draperiile într-o parte. În mod normal, le-aş fi lăsat închise, dar astăzi voiam să văd lumina zilei. Dimineaţa se instalase deja ca o pâclă uşoară de lumină. Căldura nu avusese încă timp să se furişeze în oraş, înăbuşind acele prime raze blânde ale dimineţii.

Cafeaua nu era rea, dar nici grozavă. Bineînţeles, cea mai proastă cafea pe care o băusem vreodată era, totuşi, minunată. Ei bine, poate nu cafeaua de la sediul poliţiei. Dar chiar şi aia era mai bună decât nimic. Cafeaua era băutura mea liniştitoare. Mai bine o cafea decât o tărie, după părerea mea.

Am deschis dosarul despre Gaynor şi am început să citesc. Până pe la opt, mai devreme decât ora la care mă trezesc de obicei, citisem orice notiţă mâzgălită în grabă, privisem cu atenţie orice fotografie neclară. Ştiam mai multe despre domnul Harold Gaynor decât intenţionasem, dar niciun amănunt nu mă ajuta prea mult.

Gaynor avea legături cu mafia, lucru care nu putuse fi dovedit. Era un multimilionar care a ajuns acolo unde era prin propriile-i mijloace. Bravo lui! Îşi putea permite milionul şi jumătate de dolari pe care mi-l oferise Tommy. E bine de ştiut că un bărbat îşi putea onora notele de plată.

Singura rudă cunoscută era mama lui, decedată cu zece ani în urmă. Se presupunea că tatăl său murise înainte de naşterea sa, dar decesul acestuia nu era înregistrat nicăieri. De fapt, tatăl său părea că nici nu a existat.

O naştere ilegitimă, ascunsă cu grijă? Poate. Aşadar, Gaynor era un bastard[20] în adevăratul sens al cuvântului. Şi ce? Ştiam deja că era un ticălos în realitate.

Am rezemat de carafa de cafea fotografia lui Wanda-cea-în-scaun-cu-rotile. Zâmbea, de parcă ar fi ştiut că era

[20] Joc de cuvinte în original: bastard înseamnă bastard, dar şi ticălos (n. tr.).

fotografiată. Poate că era doar fotogenică. Erau două fotografii în care apărea împreună cu Gaynor. Într-una, zâmbeau amândoi, ţinându-se de mână în timp ce Tommy împingea scaunul lui Gaynor, iar Bruno pe cel al Wandei. Aceasta se uita la Gaynor cu o privire pe care o mai văzusem şi la alte femei. Adoraţie; dragoste. Ceva ce resimţisem chiar şi eu în timpul facultăţii. Ceva peste care treci.

A doua fotografie era aproape identică cu prima. Tot Bruno şi Tommy împingeau scaunele cu rotile. Dar cei doi nu se mai ţineau de mână. Gaynor zâmbea. Wanda nu. Părea furioasă. Cicely-cea-cu-păr-blond-şi-ochi-goi mergea de cealaltă parte a lui Gaynor. Se ţineau de mână. Ha-ha-ha.

Aşadar, Gaynor le păstrase pe amândouă în preajma lui pentru o bucată de vreme. De ce plecase Wanda? Din gelozie? Aranjase Cicely întreaga afacere? Se plictisise Gaynor de Wanda? Singurul mod de a afla era să întreb.

Am privit cu atenţie fotografia în care apărea Cicely. Am comparat-o cu imaginea zâmbitoare a Wandei. O tânără femeie nefericită, o iubită batjocorită. Wanda avea să vorbească cu mine dacă îl ura pe Gaynor mai mult decât se temea de el. Ar fi nebună să vorbească cu reporteri, dar eu nu voiam să-i fac publice secretele. Voiam secretele lui Gaynor astfel încât să-l împiedic să-mi facă rău. În afară de asta, voiam să le ofer poliţiştilor ceva folositor.

Domnul Gaynor ar avea alte motive de îngrijorare dacă l-aş putea băga la închisoare. Ar putea să uite de o reanimatoare care rezistă la toate ofertele. Bineînţeles, dacă nu cumva ar afla că am fost implicată în arestarea lui. Ar fi de rău. Gaynor mi s-a părut genul răzbunător. Atrăsesem deja furia Domingăi Salvador. Nu-mi mai trebuia furia altcuiva.

Am tras draperiile şi am cerut să fiu trezită la ora douăsprezece. Irving va trebui, pur şi simplu, să aştepte pentru a-şi primi înapoi dosarul. Îi făcusem rost, fără să vreau, de interviul cu noul Stăpân al Oraşului. Cu siguranţă, trebuia să-mi facă un rabat pentru asta. Dacă

nu, atâta pagubă! Mă duc să mă culc.

Ultimul lucru pe care l-am făcut înainte de a mă băga în pat a fost să sun acasă la Peter Burke. Bănuiam că John stătea acolo. După cinci ţârâituri, s-a declanşat robotul.

— Sunt Anita Blake, aş avea nişte informaţii pentru John Burke în legătură cu cele discutate joi.

Mesajul era oarecum vag, dar nu voiam să las un mesaj de genul „Sună-mă în legătură cu uciderea fratelui tău“. Ar fi sunat melodramatic şi crud.

Am lăsat numărul de telefon al hotelului şi al apartamentului meu. Pentru orice eventualitate. Probabil că nu răspundeau la telefon. Acelaşi lucru l-aş fi făcut şi eu. Povestea apăruse pe prima pagină a ziarelor pentru că Peter era – ei bine, fusese – un reanimator. Reanimatorii nu sunt ucişi ca într-un jaf de duzină pe stradă. Este, de obicei, ceva mai neobişnuit.

Voi lăsa dosarul lui Gaynor la redacţie, în drum spre casă. Îl voi lăsa la redactorul de serviciu. N-aveam chef să vorbesc cu Irving despre marele lui interviu. Nu voiam să aud că Jean-Claude era fermecător sau că avea planuri mari pentru oraş. Va fi foarte atent ce va declara unui reporter. Va face o bună impresie în ziar. Dar eu cunoşteam adevărul. Vampirii sunt monştri la fel de periculoşi ca zombii, poate chiar mai mult. Vampirii se oferă, de obicei, voluntar pentru o astfel de transformare, zombii nu.

Exact cum se oferise Irving voluntar să rămână împreună cu Jean-Claude. Bineînţeles, dacă Irving n-ar fi fost cu mine, Stăpânul l-ar fi lăsat în pace. Probabil. Aşadar, fusese greşeala mea, chiar dacă fusese alegerea sa. Eram cumplit de obosită, dar ştiam că nu voi putea dormi până ce nu voi auzi vocea lui Irving. Puteam pretinde că îl sunasem pentru a-i spune că aveam să aduc dosarul mai târziu.

Nu eram sigură dacă Irving era deja în drum spre redacţie sau nu. Am încercat întâi acasă. A ridicat receptorul după primul țârâit.

— Da…

Am simţit cum mă relaxam un pic.

— Salut, Irving, eu sunt.

— Domnişoară Blake, cărui fapt îi datorez această plăcere atât de devreme?

Vocea îi suna normal.

— Mi s-au întâmplat nişte chestii deosebite azi-noapte, în apartament. Sper să pot aduce dosarul mai târziu în timpul zilei.

— Ce fel de chestii? În voce se simţea nerăbdarea… „spune tot“.

— Chestii care ţin de resortul poliţiei, nu al tău.

— M-am gândit că asta ai să spui, răspunse el. Te culci?

— Da.

— Bănuiesc că pot lăsa o reanimatoare care munceşte din greu să doarmă puţin. Un lucru pe care l-ar putea înţelege chiar şi colega mea.

— Mulţumesc, Irving.

— Te simţi bine, Anita?

Am vrut să spun „nu“, dar n-am făcut-o. Am ignorat întrebarea.

— Jean-Claude s-a comportat frumos?

— Minunat!

Entuziasmul lui Irving era adevărat. Mai-mai că nu sărea în sus de bucurie!

— Dă nişte interviuri grozave.

Irving a rămas tăcut o clipă.

— Hei, ai sunat să mă verifici. Să te asiguri că sunt bine.

— În niciun caz, am răspuns eu.

— Mulţumesc, Anita, înseamnă mult pentru mine. Dar s-a comportat cu adevărat foarte civilizat.

— Minunat. Te las atunci. O zi bună.

— Oh, va fi chiar bună. Redactorul-şef aproape a căzut pe spate când l-am informat despre interviul în exclusivitate cu Stăpânul Oraşului.

Aproape am izbucnit în râs auzindu-l cum rostea titulatura lui Jean-Claude.

— Noapte bună, Irving.

— Odihneşte-te, Anita. Te sun peste o zi sau două în

legătură cu articolele despre zombi.

— Vorbim atunci, am zis eu şi am întrerupt legătura.

Irving era bine. Ar trebui să-mi fac mai multe griji pentru mine şi mai puţine pentru alţii.

Am stins lumina şi m-am ghemuit sub cearşafuri. Ţineam pinguinul strâns în braţe. Browningul era sub pernă. Nu era la fel de uşor de scos ca din tocul aflat lângă patul meu de acasă, dar tot era mai bine decât deloc.

Nu eram sigură ce mă liniştea mai mult, pinguinul sau pistolul. Bănuiesc că amândouă mă linişteau la fel de mult, pentru motive foarte diferite.

Am rostit rugăciunea ca o fetiţă mică şi cuminte. Am cerut, foarte sincer, să nu visez nimic.

19

Echipa de curăţenie se folosise de o programare anulată în ultimul moment pentru a onora comanda mea în regim de urgenţă. Până după-amiază, apartamentul era curat şi mirosea a curăţenie de primăvară. Fereastra spartă fusese înlocuită de administratorul blocului. Peste găurile de gloanţe se dăduse cu vopsea albă. Găurile arătau acum ca nişte pistrui mici pe pereţi. Din toate privinţele, apartamentul arăta grozav.

John Burke nu mă sunase. Poate fusesem prea inteligentă. Voi încerca un mesaj mai direct puţin mai târziu. Dar acum aveam lucruri mai plăcute la care să mă gândesc.

Eram îmbrăcată pentru jogging. Şort albastru-închis cu paspoal alb, pantofi Nike albi cu şireturi albastru deschis, ciorapi scurţi, bluză fără mâneci. Şortul era unul din acele modele cu un buzunar interior închis cu scai. În interiorul buzunarului era un Derringer[21] calibru 38 Special, greutate 184 grame, lungime 12,3 centimetri. 184 de grame – ca o pană.

Un buzunar cu scai nu favoriza folosirea rapidă a pistolului. Cele două focuri ar fi mai precise la o anumită distanţă, dar oamenii lui Gaynor nu voiau să mă omoare. Voiau să mă rănească, nu să mă omoare. Trebuiau să ajungă cât mai aproape pentru a mă răni. Destul de aproape ca să pot folosi Derringerul. Bineînţeles, aveam la dispoziţie doar două focuri. După aceea, intram în încurcătură.

Încercasem să găsesc o modalitate de a purta la mine unul din cele două pistoale de 9 mm, dar nu era nicio

[21] Pistol scurt de calibru mare (iniţial 40 şi 41), cu ţeava scurtă, inventat de armurierul american Henry Derringer (1786-1868) (n. tr.).

şansă. Nu puteam face jogging cărând cu mine arme atât de puternice. Opţiuni, opţiuni.

Veronica Sims stătea în livingul meu. Ronnie are un metru şaptezeci şi doi, păr blond, ochi cenuşii. Este detectiv particular pe statul de plată de la Animators Inc. Ne antrenăm împreună cel puţin de două ori pe săptămână, exceptând cazurile în care una dintre noi este plecată din oraş, rănită sau ocupată până peste cap cu vânătoarea de vampiri. Ultimele două cazuri se întâmplă mai des decât aş dori.

Purta un şort purpuriu, model franţuzesc, şi un tricou cu inscripţia „În afară de un câine, o carte este cel mai bun prieten al omului. În interiorul unui câine este prea întuneric ca să citeşti“[22]. Există anumite motive pentru care eu şi Ronnie suntem prietene.

— Ţi-am simţit lipsa joi la clubul de fitness, zise ea. Înmormântarea a fost teribilă?

— Da.

Nu mi-a cerut amănunte. Ştie că înmormântările nu sunt lucrurile mele preferate. Cei mai mulţi oameni urăsc înmormântările din cauza celor morţi. Eu urăsc toate rahaturile care te emoţionează.

Ronnie îşi întindea picioarele lungi paralel cu corpul, stând jos pe podea. Un fel de şpagat. Ne făceam întotdeauna încălzirea în apartament. Cele mai multe mişcări de întindere ale picioarelor n-ar trebui să fie făcute în şort.

I-am imitat mişcările. Muşchii din partea superioară a coapselor s-au încordat şi au protestat. Derringerul făcea o umflătură incomodă, dar suportabilă.

— Doar din curiozitate, de ce crezi că este necesar să iei astăzi pistolul cu tine?

— Întotdeauna port unul, am răspuns eu.

Se mulţumi doar să mă privească, supărarea citindu-i-se clar în ochi.

[22] Jocuri de cuvinte în original: outside – în afară de, în exterior, inside – în interior (n. tr.).

— Dacă nu vrei să-mi spui, bine, dar nu-mi vinde gogoşi.

— Bine, bine. Oricât de ciudat ar părea, nimeni nu mi-a spus să nu vorbesc despre întâmplare.

— Hei, nicio ameninţare de genul „dacă te duci la politie…“?

— Nu.

— Măi să fie, ce teribilă amabilitate…

— Nicio amabilitate, am zis eu, întinzându-mă pe podea, cu picioarele înclinate sub un anumit unghi.

Ronnie mă imită. Arătam de parcă urma să rostogolim o minge pe podea.

— Nici cea mai mică amabilitate.

Mi-am înclinat partea superioară a corpului pe piciorul stâng până ce obrazul mi-a atins coapsa.

— Povesteşte-mi, îmi ceru Ronnie.

I-am povestit. Când am terminat, eram încălzite şi pregătite pentru alergare.

— La naiba, Anita. Zombi în apartamentul tău şi un milionar nebun care te urmăreşte ca să faci sacrificii umane.

Ochii ei cenuşii îmi cercetau atent faţa.

— Eşti singura persoană din câte ştiu care se confruntă cu probleme mai ciudate decât mine.

— Mulţumesc mult, am răspuns eu.

Am încuiat uşa în urma noastră şi am pus cheile în buzunarul şortului, alături de Derringer. Ştiam că aveau să-l zgârie al dracului, dar ce ar fi trebuit să fac, să alerg cu cheile în mână?

— Harold Gaynor. Aş putea face câteva cercetări pentru tine.

— N-ai niciun caz?

Am coborât scările tropăind.

— Fac trei cercetări diferite pentru nişte asigurări. În cea mai mare parte supraveghere şi fotografiere. Dacă mai mănânc încă o dată la un fast-food, îmi iau câmpii.

Am zâmbit.

— Facem duş şi ne schimbăm la mine. Ieşim în oraş pentru o cină adevărată.

— Sună minunat, dar nu vrei să-l faci pe Jean-Claude să te aştepte.

— Termină, Ronnie!

Ridică din umeri.

— Ar trebui să stai cât poţi mai departe de… creatura aia, Anita.

— Ştiu.

Era rândul meu să ridic din umeri.

— Faptul că am fost de acord să mă întâlnesc cu el părea atunci cel mai mic dintre două rele.

— Care erau alternativele?

— Să mă întâlnesc cu el în mod voluntar sau să fiu răpită şi dusă în faţa lui.

— Halal alternative.

— Da.

Am deschis uşile duble care duceau afară. Căldura m-a izbit drept în faţă. Era cumplit de cald, de parcă ai fi păşit într-un cuptor. Aveam de gând să facem jogging pe vremea asta?

Am privit în sus spre Ronnie. Este mai înaltă cu treisprezece centimetri, cea mai mare parte din diferenţă reprezentând-o picioarele. Putem alerga împreună, dar eu trebuie să stabilesc pasul şi să mă străduiesc din plin. Un antrenament foarte bun.

— Trebuie să fie mai mult de treizeci şi cinci de grade, am zis eu.

— Dacă nu munceşti, nu te pricopseşti, declară Ronnie.

În mâna stângă ducea o sticlă cu apă. Eram pregătite cum puteam mai bine.

— Şase kilometri prin iad, am zis eu, haide.

Am pornit cu un pas lejer, dar constant. De obicei, parcurgeam traseul într-o jumătate de oră sau chiar mai puţin.

Aerul părea solid din cauza căldurii. Era ca şi cum alergam prin pereţi semisolizi de aer opărit. Umiditatea în St. Louis este aproape întotdeauna sută la sută. Combini umiditatea cu temperaturi de peste treizeci şi cinci de grade şi obţii o mostră umedă şi redusă a iadului. St. Louis

în timpul verii, ura!

Nu-mi prea plac exerciţiile. Şolduri zvelte şi gambe musculoase nu sunt destul de stimulatoare pentru genul ăsta de abuzuri. Faptul că îi pot depăşi pe băieţii răi este încurajator. Uneori, totul se reduce la o ecuaţie simplă: cine este cel mai rapid, cel mai puternic, cel mai prompt. Mi-am ales greşit meseria. Oh, nu că m-aş plânge, dar cincizeci şi trei de kilograme nu înseamnă prea mulţi muşchi cu care să faci faţă unor situaţii.

Bineînţeles, atunci când se pune problema vampirilor, aş putea să am şi o sută de kilograme de muşchi omeneşti în plus şi nu mi-ar ajuta nici cât negru sub unghie. Chiar şi morţii-cei-mai-noi pot ridica o maşină cu o singură mână, aşa, ca pe o simplă halteră.

Am lăsat în urmă primul kilometru şi jumătate. Era întotdeauna cel mai dureros de parcurs. Corpul meu are nevoie de vreo trei kilometri pentru a fi convins că nu mă poate determina să renunţ la nebunia asta.

Ne deplasam printr-un cartier mai vechi. O mulţime de grădini mici, înconjurate de garduri, şi case datând din anii cincizeci, iar unele chiar de pe la o mie opt sute şi ceva. Iată zidul lustruit de cărămidă al unui depozit care data de dinainte de Războiul Civil. Aici era jumătatea traseului. Trei kilometri. Mă simţeam degajată şi în putere, ca şi cum aş fi putut alerga pentru eternitate dacă n-ar fi trebuit să o fac foarte repede. Mă concentram pentru a-mi mişca corpul prin căldură, păstrând ritmul. Ronnie a fost cea care a reperat bărbatul.

— N-aş vrea să par alarmistă, dar de ce stă individul ăla acolo?

Am privit pe furiş în faţa noastră. Zidul se termina la vreo cinci metri, după care se ridica un ulm înalt. Un bărbat stătea lângă trunchiul copacului. Nu încerca să se ascundă. Dar purta o jachetă de blugi. Era mult prea cald pentru aşa ceva, doar dacă nu voiai să maschezi un pistol sub ea.

— De când stă acolo?

— Tocmai a ieşit din spatele copacului, zise Ronnie.

Paranoia dusă la extrem.

— Să ne întoarcem. Sunt trei kilometri în ambele direcţii.

Ronnie aprobă din cap.

Ne-am răsucit pe călcâie şi am pornit înapoi, pe acelaşi drum. Bărbatul din spatele nostru nu strigă după noi şi nici nu ne ordonă să stăm pe loc. Paranoia este o boală periculoasă.

Un al doilea bărbat apăru de după colţul cel mai îndepărtat al zidului de cărămidă. Am mai făcut câţiva paşi spre el. Am aruncat o privire înapoi. Domnul Jachetă-de-blugi se apropia de noi cu un pas degajat. Jacheta era descheiată şi mâna căuta ceva sub braţ. S-a terminat cu paranoia.

— Fugi, am zis eu.

Al doilea bărbat scoase un pistol din buzunarul jachetei.

Ne-am oprit din alergat. În acel moment părea o idee bună.

— Nţţţ, făcu bărbatul. Nu am chef să urmăresc pe cineva pe căldura asta. Tot ce trebuie să faceţi, puicuţelor, este să rămâneţi în viaţă ca să vă pice nişte bani de-a moaca.

Pistolul din mâna sa era de calibrul 22. Nu avea prea mare forţă distructivă, dar era arma perfectă pentru a răni pe cineva. Totul fusese gândit cu grijă. Cam înfricoşător.

Ronnie stătea foarte ţeapănă lângă mine. Mi-am reprimat intenţia de a o înşfăca de mână şi de a o strânge, căci asta n-ar da bine în cadru pentru o ucigaşă de vampiri, dură din cap până-n picioare, nu-i aşa?

— Ce vrei?

— Aşa-i mai bine, răspunse bărbatul.

Tricoul albastru-deschis scotea în evidenţă burdihanul revărsat peste curea. Dar braţele păreau musculoase. O fi fost tipul supraponderal, dar pariam că te durea dacă îţi trăgea un pumn. Speram să nu fiu nevoită să-mi verific teoria.

M-am retras pentru a avea zidul în spate. Ronnie se mişcă o dată cu mine. Între timp, domnul Jachetă-de-blugi ajunsese aproape lângă noi. În mâna dreaptă ţinea

neglijent un Beretta de 9 mm. Nu era o armă făcută pentru a răni.

Am aruncat o privire spre Ronnie, apoi spre Grăsan, aflat acum chiar lângă ea. Am aruncat o privire spre domnul Jachetă-de-blugi, aflat aproape lângă mine. Din nou o privire spre Ronnie. Ochii i se măriră aproape imperceptibil. Îşi linse buzele o dată, apoi se întoarse pentru a-l privi fix pe Grăsan. Tipul cu Beretta era al meu. Cel cu calibrul 22 al lui Ronnie. Diviziunea muncii.

— Ce vrei? am întrebat din nou. Nu sufăr să mă repet.

— Vreau să mergi la o mică plimbare cu noi, asta-i tot.

Grăsanul zâmbea în timp ce vorbea.

I-am zâmbit şi eu, apoi m-am întors spre Jachetă-de-blugi şi banalul sau pistol Beretta.

— Tu nu vorbeşti?

— Vorbesc, răspunse el.

Făcu încă doi paşi spre mine, cu pistolul îndreptat direct spre pieptul meu.

— Vorbesc chiar bine.

Îmi atinse uşor părul cu vârful degetelor. Beretta era aproape lipită de corpul meu. Dacă apăsa acum pe trăgaci, totul se sfârșea aici şi acum. Ţeava neagră şi mată a pistolului devenea tot mai mare. O simplă iluzie, dar cu cât de holbezi la un pistol, cu atât mai important devine acesta. Când priveşti direct spre capătul greşit.

— Nu te prosti, Seymour, interveni Grăsanul, nu i-o putem trage puicuţei şi nici nu putem s-o omorâm, astea sunt ordinele.

— Rahat, Pete.

Pete, alias Grăsanul, continuă:

— Dar te poţi mulţumi cu blonda. Nimeni n-a spus că nu ne putem distra un pic cu ea.

Nu m-am uitat la Ronnie. L-am fixat pe Seymour. Trebuia să fiu pregătită dacă voiam să profit de acea şansă care ţi se poate oferi într-o fracţiune de secundă. Privindu-mi prietena pentru a-mi da seama cum primise ştirea iminentului ei viol nu avea să mă ajute deloc. Pe bune.

— Puterea falică, Ronnie. Totul se reduce întotdeauna la

gonade.

Seymour se încruntă.

— Ce dracu' înseamnă asta?

— Înseamnă, Seymour, că eu cred că eşti prost şi creierii îţi stau în boaşe.

I-am zâmbit plăcut în timp ce rosteam aceste cuvinte.

Mă lovi puternic cu palma. M-am împleticit, dar n-am căzut. Pistolul nu deviase nicio clipă de la ţinta sa. Fir-ar să fie. Scoase un sunet gutural şi mă lovi din nou, de data asta cu pumnul. M-am prăbuşit. Am rămas o clipă întinsă pe trotuarul de piatră, cu sângele bubuindu-mi în urechi. Palma doar mă ameţise. Pumnul mă zdruncinase serios.

Cineva îmi trase un picior în coaste.

— Lăsaţi-o în pace! urlă Ronnie.

Am rămas întinsă pe burtă, prefăcându-mă că sunt rănită. Nu era greu. Am bâjbâit după buzunarul cu scai. Seymour îşi flutura Beretta în faţa lui Ronnie. Aceasta urla la el. Pete o înşfăcase de braţe încercând s-o ţină. Lucrurile scăpau de sub control. Dumnezeule!

Am fixat cu privirea picioarele lui Seymour şi m-am ridicat cu greu în genunchi. Am proptit Derringerul în vintrele lui Seymour. Acesta a îngheţat şi s-a holbat în jos la mine.

— Nu te mişca sau îţi servesc boaşele pe farfurie, am zis eu.

Ronnie îşi înfipse cotul în plexul solar al Grăsanului. Acesta se îndoi, ducându-şi mâinile la stomac. Ronnie se răsuci brusc şi îi proiectă cu putere genunchiul direct în faţă. Sângele îi ţâşni din nas. Bărbatul se dădu înapoi, împleticindu-se. Ronnie îl pocni în maxilar, punând în lovitură toată forţa umărului şi a corpului. Bărbatul se prăbuşi la pământ. Pistolul ajunse ca prin minune în mâna lui Ronnie.

Am rezistat impulsului de a urla „bravo, Ronnie", dar nu suna destul de dur. Ne vom felicita mai târziu.

— Spune-i amicului tău să nu mişte, Seymour, sau apăs pe trăgaci.

Bărbatul înghiţi cu greu. Sunetul se auzi clar până la

mine.

— Nu te mişca, Pete, bine?

Pete se mulţumi să se holbeze la noi.

— Ronnie, ia pistolul din mâna lui Seymour, te rog. Mulţumesc.

Stăteam încă în genunchi, pe trotuar, cu Derringerul lipit de vintrele bărbatului. Acesta o lăsă pe Ronnie să-i ia pistolul fără a se împotrivi. Ce chestie!

— Te acopăr, Anita, zise Ronnie.

Nu m-am uitat la ea. Îşi va face treaba. Aşa cum aveam s-o fac şi eu.

— Seymour, ăsta e un 38 Special cu două focuri. Foloseşte diverse tipuri de muniţie, 22, 44 sau 357 Magnum.

Era o minciună; noul model uşor nu putea folosi un calibru mai mare de 38, dar pariam că Seymour nu putea face diferenţa.

— Un glonţ de 44 sau 357 şi poţi să-ţi iei adio de la „bijuteriile familiei“. Unul de 22 şi poate te vei alege doar cu o rană foarte, foarte urâtă. Ca să citez o frază care-mi place „Crezi că astăzi e ziua ta norocoasă?“

— Ce vrei, şefa, ce vrei?

Vocea îi era stridentă şi piţigăiată de frică.

— Cine te-a angajat să vii după noi?

Bărbatul scutură din cap.

— Nu, şefa, ne-ar omorî.

— Un 357 Magnum face o gaură al dracului de mare, Seymour.

— Nu-i spune nimic, interveni Pete.

— Ronnie, dacă mai scoate vreun cuvânt, fă-i praf rotula.

— De-abia aştept, răspunse prietena mea.

Mă întrebam dacă ar face-o cu adevărat. Mă întrebam dacă eu aş fi fost în stare să-i spun s-o facă. Mai bine să nu aflu.

— Vorbeşte cu mine, Seymour, acum, sau apăs pe trăgaci.

Am apăsat şi mai tare pistolul. Probabil că de data asta l-a durut. A încercat să se ridice pe vârful picioarelor.

— Dumnezeule, te rog, nu.
— Cine te-a angajat?
— Bruno.
— Idiotule, zise Pete, o să ne omoare.
— Ronnie, împuşcă-l, te rog.
— În rotulă, nu?
— Da.
— N-ar fi mai bine în cot?
— Tu alegi, am zis.
— Eşti nebună, spuse Seymour.
— Da, să ţii minte asta. Mai exact, ce ţi-a spus Bruno?
— A spus să te ducem într-o clădire de lângă Grand, în Washington. A zis să vă aducem pe amândouă, şi că o putem răni pe blondă ca să te forţăm să mergi.
— Dă-mi adresa, am zis eu.
Seymour mi-a dat-o. Cred că mi-ar fi spus şi ingredientul secret din sosul magic dacă i l-aş fi cerut.
— Dacă te duci acolo, Bruno va şti că ţi-am spus, interveni Pete.
— Ronnie…
— Împuşcă-mă acum, puicuţo, n-are importanţă. Dacă vă duceţi acolo sau trimiteţi poliţia, vom fi morţi oricum.
I-am aruncat o privire lui Pete. Părea foarte sincer. Erau băieţi răi, dar…
— Bine, n-o să năvălim peste el.
— Şi nici n-o să anunţăm poliţia, completă Ronnie.
— Nu, decât să o facem, mai bine i-am împuşca acum. Dar nu vrem asta, nu-i aşa, Seymour?
— Nu, şefa, nu.
— Cu cât vă plăteşte bătrânu' Bruno?
— Patru sute de căciulă.
— Nu-i destul, am remarcat eu.
— Mie-mi spui!
— Seymour, acum mă ridic şi o să-ţi las boaşele la locul lor. Nu te mai apropia de mine sau de Ronnie, sau îi spun lui Bruno că l-ai trădat.
— Ne-ar omorî, şefa. Ne-ar omorî încet.
— Ai dreptate, Seymour. Ne vom preface, pur şi simplu,

că întâlnirea asta n-a avut niciodată loc, aşa-i?

Bărbatul aprobă frenetic din cap.

— De acord, Pete? am întrebat eu.

— Doar nu sunt tâmpit. Bruno ne-ar scoate inimile din piept şi ne-ar obliga să le mâncăm. Nu vom spune nimic.

Părea scârbit.

M-am ridicat şi m-am îndepărtat cu grijă de Seymour. Ronnie ţinea Beretta îndreptată asupra lui Pete. Celălalt pistol era înfipt în cureaua şortului.

— Plecaţi de aici, am zis eu.

Figura lui Seymour era pământie, iar faţa îi era acoperită de broboane de sudoare.

— Poţi să-mi dai înapoi pistolul?

Tipu' nu era prea inteligent.

— Nu face pe deşteptu', l-am repezit eu.

Pete se ridică în picioare. Sângele de sub nas începuse să se închege.

— Haide, Seymour. Trebuie să plecăm acum.

Au pornit în jos pe stradă unul lângă celălalt. Seymour părea cocoşat de parcă s-ar fi stăpânit cu greu să nu-şi îmbrăţişeze „echipamentul".

Ronnie respiră adânc şi zgomotos şi se rezemă cu spatele de zid. Ţinea încă strâns în mână pistolul.

— Dumnezeule!

— Da.

Îmi atinse faţa în locul în care mă lovise Seymour. Mă durea. M-am crispat.

— Te simţi bine? întrebă Ronnie.

— Sigur.

De fapt, toată falca mă durea cumplit, dar durerea nu avea să se micşoreze dacă recunoşteam acest lucru cu voce tare.

— Mergem în clădirea unde trebuiau să ne ducă?

— Nu.

— De ce nu?

— Ştiu cine este Bruno şi cine îi dă ordine. Ştiu de ce au încercat să mă răpească. Ce altceva aş mai putea afla ca să merite două vieţi?

Ronnie reflectă câteva clipe.

— Bănuiesc că ai dreptate. Deci n-ai de gând să anunţi poliţia?

— De ce s-o fac? Sunt bine, tu eşti bine. Seymour şi Pete nu se vor mai întoarce.

Ronnie ridică din umeri.

— Nu voiai cu adevărat să-i fac praf rotula, nu-i aşa? Adică, ne jucam de-a poliţiştii buni şi poliţiştii răi, nu?

Mă privi susţinut cu ochii ei cenuşii, cerşindu-mi parcă un răspuns sincer.

Am privit în altă parte.

— Să mergem încet spre casă. Nu mai am chef de jogging.

— Nici eu.

Am pornit încet pe stradă. Ronnie îşi înfipse Beretta la centură şi lăsă în jos tricoul pentru a-l masca. Pistolul de calibru 22 îl ţinea strâns în mână. În acest fel, nu era foarte vizibil.

— Doar ne prefăceam, aşa-i? Că suntem dure, da?

Adevărul?

— Nu ştiu.

— Anita!

— Nu ştiu, ăsta-i adevărul.

— Dar nu-l puteam face bucăţi doar pentru a-l împiedica să vorbească.

— E bine că n-a trebuit s-o faci, am spus eu.

— Tu chiar ai fi apăsat pe trăgaci?

Undeva în depărtare se auzeau trilurile unei păsări cardinal. Cântecul umplea căldura râncedă şi o făcea să fie mai răcoroasă.

— Răspunde-mi, Anita. Chiar ai fi apăsat pe trăgaci?

— Da.

— Da?

În voce i se simţea surpriza.

— Da.

— Rahat.

Am păşit în tăcere un minut sau două, apoi Ronnie întrebă:

— Ce gloanţe ai în pistol?
— De 38.
— L-ar fi ucis.
— Probabil, am răspuns eu.

Am văzut cum m-a privit pieziş. O privire pe care o mai văzusem. Un amestec de oroare şi admiraţie. Problema era că n-o mai văzusem niciodată pe faţa unui prieten. Asta mă durea. Dar am mers împreună la cină în acea seară la *Fata morarului* în suburbia St. Charles. Atmosfera a fost plăcută, mâncarea minunată. Ca întotdeauna.

Am stat de vorbă, am râs şi ne-am distrat grozav. Niciuna dintre noi n-a adus în discuţie ceea ce se întâmplase în acea după-amiază. Te prefaci din toate puterile şi poate totul va trece.

20

În acea seară, la zece şi jumătate, mă aflam în cartierul vampirilor. Tricou pe gât albastru-închis, blugi, jachetă roşie. Jacheta masca tocul de la umăr şi Browningul. Sudoarea mi se aduna la subraţ, dar mai bine aşa decât fără armă.

Distracţia deosebită din acea după-amiază se terminase cu bine, dar avusesem parte şi de noroc. Şi de faptul că Seymour îşi pierduse cumpătul. Şi de capacitatea mea de a încasa o bătaie şi de a continua să funcţionez. Gheaţa făcuse să scadă umflătura, dar obrazul stâng şi falca erau umflate şi roşii ca şi cum vreun soi de fruct era pe punctul să răsară de acolo. Niciun fel de vânătaie – nu încă.

Cadavrul care râde era unul dintre cele mai noi cluburi din „Cartier“. Vampirii sunt creaturi sexy. Asta recunosc. Dar pline de umor? Nu prea cred. Dar, după câte s-ar părea, eram în minoritate. O grămadă de oameni aşteptau la uşa clubului, coada întinzându-se şi după colţul clădirii.

Nu-mi trecuse prin minte că aveam nevoie de bilet sau de rezervare sau de orice altceva doar pentru a intra. Dar, hei, îl cunoşteam pe şef. Pentru a ajunge la casa de bilete am trecut pe lângă un întreg şir de oameni. Cei mai mulţi erau tineri. Femeile în rochii, bărbaţii în haine sport elegante, câţiva chiar la costum. Sporovăiau cu voci nerăbdătoare, ţinându-se de mâini sau de braţ. Întâlniri amoroase, îmi aduc aminte de ale mele. Dar trecuse atât timp de atunci… Poate că dacă n-aş fi băgată până la gât în tot felul de chestii ciudate, aş avea şi eu parte de întâlniri. Poate.

Am trecut în faţa a două cupluri.

— Hei, zise unul dintre bărbaţi.

— Scuze, am răspuns eu.

Femeia de la casă se încruntă la mine.

— Nu vă puteţi băga aşa în faţă, doamnă.

Doamnă?

— Nu vreau bilet. Nu vreau să văd spectacolul. Trebuie să mă întâlnesc cu Jean-Claude. Atâta tot.

— Hei, nu ştiu. Dacă eşti vreun reporter?

Reporter? Am respirat adânc.

— Sună-l pur şi simplu pe Jean-Claude şi anunţă-l că a venit Anita. În regulă?

Femeia continua să se încrunte la mine.

— Uite ce, sună-l pur şi simplu pe Jean-Claude. Dacă sunt un reporter băgăcios, rezolvă el problema. Dacă sunt cine spun că sunt, atunci va fi fericit că l-ai anunţat. N-ai nimic de pierdut.

— Nu ştiu.

De-abia m-am abţinut să nu urlu la ea. Probabil că n-ar fi ajutat la nimic. Probabil.

— Sună-l, pur şi simplu, pe Jean-Claude, te rog frumos.

Poate de vină a fost acel „te rog frumos“. Femeia se răsuci pe scaun şi deschise partea de sus a unei uşi aflate în spatele ghişeului. Halal ghişeu. N-am auzit ce a spus, dar femeia se răsuci din nou cu scaunul.

— În regulă, directorul spune că poţi intra.

— Grozav, mulţumesc.

Am urcat scările. Întregul şir de oameni să holbă la mine. Le simţeam privirile fierbinţi în spate. Doar se holbaseră la mine experţi adevăraţi, aşa încât am fost atentă să nu tresar. Nimănui nu-i place cineva care se bagă în faţă.

În interiorul clubului era obscuritate, ca în cea mai mare parte a localurilor de acest fel. Un tip aflat în spatele uşii zise:

— Biletul, vă rog.

M-am holbat la el. Purta un tricou alb cu inscripţia „Cadavrul care râde e teribil“. O caricatură a unui vampir cu gura larg deschisă se întindea pe tot pieptul. Individul era înalt, musculos, iar pe frunte îi era tatuat cuvântul „gorilă“.

— Biletul, vă rog, repetă el.

Prima dată femeia de la casă, acum controlorul de bilete?

— Directorul a spus că pot să intru să-l văd pe Jean-Claude.

— Willie, zise controlorul de bilete, ai lăsat-o înăuntru?

M-am întors şi în faţa mea stătea Willie McCoy. Am zâmbit când l-am văzut. Eram bucuroasă să-l revăd. Asta m-a cam surprins. De obicei, nu mă bucur să văd morţi.

Willie era mic de statură, subţire, cu părul negru pieptănat spre spate. Din cauza luminii palide din interior, nu-mi dădeam seama exact ce culoare avea costumul său, dar părea un roşu mat, ca al unei roşii. Cămaşă albă, închisă cu nasturi până sus, cravată latră, verde strălucitor. A trebuit să mă uit de două ori până a fi sigură, dar da, pe cravată era imprimată o dansatoare havaiană fosforescentă. Era îmbrăcămintea cea mai de bun gust cu care îl văzusem vreodată pe Willie.

Acesta rânji, etalându-şi cât mai mult cu putinţă caninii.

— Anita, ce plăcere să te văd.

Am dat din cap.

— Şi eu, Willie.

— Într-adevăr?

— Da.

Rânji şi mai larg. Caninii îi străluciră în lumina slabă. Nu trecuse încă un an de când murise.

— De când eşti director aici?

— De vreo două săptămâni.

— Felicitări.

Willie făcu un pas spre mine. Eu am făcut unul înapoi. Instinctiv. N-am nimic personal cu el, dar un vampir rămâne totuşi un vampir. Nu trebuie să te apropii prea mult de vreunul. Willie era unul din morţii-vii noi, dar era capabil să te hipnotizeze cu privirea. În regulă, poate niciun vampir la fel de „proaspăt“ ca Willie nu m-ar putea vrăji cu privirea, dar e greu să te dezbari de vechile obiceiuri.

Lui Willie îi căzu faţa. O sclipire îi trecu prin ochi. Oare

l-am jignit? Coborî vocea, dar nu încercă să se apropie mai mult. Învăţa mai repede fiind mort decât învăţase vreodată cât fusese în viaţă.

— Datorită faptului că te-am ajutat ultima dată, sunt în relaţii cu adevărat bune cu şefu'.

Vorbea ca un personaj dintr-un film cu gangsteri, dar ăsta era Willie.

— Îmi pare bine că Jean-Claude se poartă frumos cu tine.

— Oh, da, declară Willie, asta e cea mai bună slujbă pe care am avut-o vreodată. Iar şefu' nu-i… – dădu din mâini încoace şi-ncolo – ştii tu, meschin.

Am aprobat din cap. Ştiam. Puteam să tun şi să fulger cât voiam despre Jean-Claude, dar în comparaţie cu cei mai mulţi Stăpâni ai Oraşului, era un pisoi. Un pisoi mare, periculos şi carnivor, dar era o îmbunătăţire.

— Şefu' e cam ocupat în acest moment, zise Willie, a spus că dacă ajungi mai devreme, să te aşez la o masă lângă ring.

Minunat. Totuşi, cu voce tare am întrebat:

— Cât mai durează până e liber Jean-Claude?

— Nu ştiu sigur, ridică Willie din umeri.

— Bine, o să aştept, cel puţin o vreme.

Willie rânji, dezgolindu-şi caninii.

— Vrei să-i spun lui Jean-Claude să se grăbească?

— Ai face-o?

Se strâmbă ca şi cum ar fi înghiţit un gândac.

— La naiba, nu.

— Nu te teme. Dacă mă plictisesc să aştept, îi spun chiar eu.

Willie mă privi oarecum pieziş.

— Ai fi în stare, nu?

— Da.

Se mulţumi doar să clatine din cap şi porni înaintea mea printre mesele mici, rotunde. Fiecare masă era ticsită de oameni care râdeau, gâfâiau, beau, se ţineau de mâini. Senzaţia de a fi înconjurată de oameni adevăraţi, transpiraţi şi veseli era aproape copleşitoare.

Am aruncat o privire spre Willie. Îi simţea? Căldura oamenilor îl făcea să simtă un gol în stomac? Se întorcea noaptea acasă şi visa cum sfâşia în bucăţi mulţimea gălăgioasă, plină de viaţă? Era cât pe-aci să-l întreb, dar îmi plăcea Willie – atât cât putea să-mi placă un vampir. Nu voiam să ştiu dacă răspunsul era „da“.

O masă în rândul al doilea de lângă ring era goală. Pe un carton mare, alb, scria „Rezervat“. Willie a încercat să-mi tragă scaunul; l-am împiedicat cu o mişcare a mâinii. Nu din cauza tendinţei de emancipare a femeilor. Pur şi simplu, n-am înţeles niciodată ce ar trebui să fac în timp ce un individ îmi bagă scaunul sub fund. Să stau ţeapănă şi să-l privesc cum se chinuie să împingă scaunul cu tot cu mine? Jenant. De obicei, mă rotesc puţin deasupra scaunului şi îl trag sub mine până în spatele genunchilor. Să-l ia dracu’ de scaun!

— Vrei să bei ceva în timp ce aştepţi? întrebă Willie.

— Aş vrea o Cola.

— Nimic mai tare?

Am clătinat din cap.

Willie se îndepărtă printre mese şi oameni. Pe ring se afla un bărbat zvelt, cu păr negru, scurt. Era slab din cap până-n picioare, cu o faţă aproape cadaverică, dar fără nicio îndoială, o fiinţă umană. Aspectul său era mai degrabă hazliu, ca un clovn cu membre lungi. Lângă el, fixând mulţimea cu o faţă impenetrabilă, stătea un zombi.

Ochii săi palizi, încă limpezi, dar umani, nu clipeau. Privirea sa fixă, îngheţată, dar familiară, era îndreptată spre spectatori. Aceştia ascultau doar pe jumătate glumele. Cei mai mulţi ochi erau îndreptaţi asupra mortului-viu. Zombiul era destul de putrezit prin diverse părţi pentru a arăta înfricoşător, dar mirosul său nu se simţea nici măcar în primul rând de mese. Mişto chestia dacă reuşeşti s-o faci.

— Ernie, aici de faţă, este cel mai bun coleg de cameră pe care l-am avut vreodată, declară comicul, nu mănâncă mult, nu îndrugă verzi şi uscate, nu aduce acasă puicuţe drăgălaşe şi nu mă încuie pe dinafară când toţi se

distrează de minune.

Râsete nervoase printre spectatori. Ochii tuturor erau parcă lipiţi de bătrânu' Ernie.

— Deşi în frigider era un cotlet de porc care s-a stricat, lui Ernie i-a plăcut foarte mult.

Zombiul s-a răsucit încet, cu o mişcare aproape dureroasă, pentru a se holba la comic. Ochii bărbatului s-au aţintit o clipă spre zombi, apoi s-au îndreptat din nou spre spectatori. Zâmbetul îi revenise pe buze. Zombiul continua să se holbeze la el. Bărbatul nu se simţea în largul lui. Nu-l învinovăţeam. Nici chiar morţii nu suportă să fie ţinta unor glume.

Oricum, glumele nu aveau niciun haz. De fapt, încercau să prezinte ceva nou. Acest „ceva" nou era zombiul. Destul de ingenios, dar şi destul de greţos.

Willie se întoarse cu Cola. Directorul servindu-mă la masă, o-la-la. Bineînţeles, şi chestia cu masa rezervată era destul de simpatică. Willie aşează băutura pe unul din acele inutile şerveţele de hârtie.

— Distrează-te bine, zise el.

Se întoarse să plece, dar i-am atins braţul. Mai bine n-aş fi făcut-o.

Braţul era destul de tare, destul de real. Dar parcă ai fi atins un lemn. Era mort. Nu ştiu cum să-i spun altfel. Nu se simţea nicio mişcare. Nimic.

Am dat încet drumul braţului şi am privit în sus. Mulţumită „semnelor" lui Jean-Claude, l-am putut privi direct în ochi. O anume tristeţe se citea în ochii căprui.

Brusc, mi-am auzit bubuitul pulsului în urechi şi a trebuit să înghit cu greu pentru a mă calma. Fir-ar să fie. Voiam ca Willie să plece acum. M-am întors spre masă şi mi-am fixat insistent privirea pe paharul de Cola. Willie plecă. Poate că era doar din cauza hohotelor de râs, dar nu i-am auzit paşii îndepărtându-se.

Willie McCoy era singurul vampir pe care-l cunoscusem înainte de a muri. Mi-l aminteam în viaţă. Fusese un gangster de doi bani. Un comisionar pentru peştii cei mari. Poate că Willie se gândise că o dată vampir, ar putea

deveni un peşte mare. Aici greşise. Acum era doar un mic peşte-mort-viu. Jean-Claude sau cineva ca el avea să conducă „viaţa“ lui Willie pentru eternitate. Săracul Willie.

Mi-am frecat de picior mâna cu care l-am atins pe Willie. Voiam să uit senzaţia produsă de corpul îmbrăcat în noul costum de culoarea roşiilor coapte, dar n-am putut. Corpul lui Jean-Claude nu producea aceeaşi senzaţie. Bineînţeles, Jean-Claude putea al dracului de bine să treacă drept fiinţă umană. Unii vampiri vechi pot s-o facă. Willie avea multe de învăţat. Dumnezeu să-l ajute.

— Zombii sunt mai buni decât câinii. Îţi aduc papucii de casă şi nu trebuie scoşi la plimbare. Ernie ar sta chiar întins la picioarele mele şi m-ar implora dacă i-aş cere.

Spectatorii au izbucnit în râs. Nu eram sigură din ce motiv. Dar nu era un râs adevărat. Era un sunet indignat, şocat. Un râs care însemna nu-pot-să-cred-că-a-zis-asta.

Zombiul se îndrepta spre comic cu mişcări sacadate, filmate parcă cu încetinitorul. Mâinile pe cale de putrezire erau întinse înainte şi brusc am simţit cum stomacul mi se face ghem. Un flashback al nopţii anterioare. Zombii atacă aproape întotdeauna cu mâinile ridicate. Exact ca în filme.

Comicul nu şi-a dat seama că Ernie hotărâse că înghiţise destule. Dacă un zombi este pur şi simplu readus la viaţă fără a i se ordona ceva anume, revine, de obicei, la starea care i se pare normală. O persoană de treabă este o persoană de treabă până ce creierul i se descompune, privându-l astfel de propria personalitate. Cei mai mulţi zombi nu vor ucide fără ordin, dar, din când în când, ai noroc şi readuci la viaţă unul cu porniri ucigaşe. Comicul era pe punctul de a deveni norocos.

Zombiul păşea spre el ca monstrul din filmele cu Frankenstein. În cele din urmă, comicul îşi dădu seama că ceva nu era în regulă. Se opri la jumătatea unei glume şi se răsuci, cu ochii larg deschişi.

— Ernie, rosti el.

Doar atât. Mâinile pe cale de descompunere se încleştară în jurul gâtului său şi începură să strângă.

Pentru o secundă desfătătoare, aproape am lăsat

zombiul să-i vină de hac. Exploatarea morţilor este un lucru pe care nu-l înghit, dar… prostia nu se pedepseşte cu moartea. Dacă s-ar pedepsi, s-ar înregistra o scădere drastică a populaţiei.

M-am ridicat, aruncând o privire în jur pentru a-mi da seama dacă se prevăzuse ceva într-o astfel de eventualitate. Willie se apropie în fugă de ring. Îşi încolăci braţele în jurul zombiului şi-l trase, ridicând de pe podea corpul mult mai înalt, dar mâinile creaturii continuau să strângă.

Comicul alunecase în genunchi, scoţând mici sunete gâtuite. Faţa trecu de la roşu la violet. Spectatorii râdeau, crezând că totul făcea parte din spectacol. Era mult mai caraghios decât înainte.

Am păşit pe ring şi m-am adresat cu o voce slabă lui Willie:

— Ai nevoie de ajutor?

Acesta se holbă la mine, trăgând încă de corpul zombiului. Cu extraordinara sa putere, Willie ar fi putut rupe degetele acestuia încleştate pe gâtul bărbatului, salvându-i probabil viaţa. Numai că puterea supraomenească a unui vampir nu te ajută dacă nu te gândeşti cum s-o foloseşti. Willie nu s-a gândit nicio clipă. Bineînţeles că zombiul ar fi putut zdrobi traheea bărbatului chiar înainte ca un vampir să-i poată frânge degetele unul câte unul. Poate. Dar mai bine să nu aflăm.

După părerea mea, comicul era o jigodie, dar nu puteam sta acolo privindu-l cum moare. Chiar nu puteam.

— Opreşte-te, am spus. Cu o voce slabă, doar pentru urechile zombiului. Acesta încetă să mai strângă, dar degetele îi erau încă încleştate pe gâtul bărbatului. Corpul comicului devenea tot mai moale.

— Dă-i drumul.

Zombiul îi dădu drumul. Bărbatul, pe jumătate leşinat, se prăbuşi pe ring. Willie se îndreptă după încercarea disperată de a trage deoparte mortul-viu. Îşi aranjă costumul de culoarea roşiei coapte. Părul îi era perfect pieptănat. Prea multă unsoare de păr pentru ca o simplă

luptă corp la corp cu un zombi să-i strice coafura.

— Mulţumesc, şopti el.

Apoi, se ridică până la înălţimea sa de un metru şaizeci şi unu de centimetri şi spuse:

— Albert-cel-uimitor şi zombiul său de casă, doamnelor şi domnilor.

După un moment de şovăire, spectatorii au început să aplaude. Când Albert-cel-uimitor se ridică în picioare clătinându-se, aplauzele deveniră asurzitoare. Bărbatul croncăni în microfon:

— Ernie crede că este momentul să mergem acasă acum. Vă mulţumim, aţi fost minunaţi.

Aplauzele erau puternice şi sincere.

Comicul părăsi ringul. Zombiul a rămas însă pe loc, holbându-se la mine. Aşteptând, aşteptând un nou ordin. Nu ştiu de ce zombii nu ascultă de orice persoană care li se adresează. Nici măcar nu mi se pare o chestie magică. Nu te mănâncă nici pielea, nu simţi niciun flux de putere. Eu vorbesc şi zombii mă ascultă. Eu şi E.F. Hutton[23].

— Du-te după Albert şi ascultă-i ordinele până ce îţi voi spune altceva.

Zombiul s-a holbat în jos spre mine pentru o secundă, apoi s-a răsucit încet şi a plecat târşâind picioarele după bărbat. Acum zombiul nu-l va mai omorî. Deşi n-am de gând să-i spun asta comicului. Lasă-l să creadă că viaţa îi este în pericol. Lasă-l să creadă că a trebuit să mă determine să-l „adorm“ pe zombi. Asta şi doream. Ceea ce, probabil, dorea şi zombiul.

Lui Ernie nu-i plăcea, cu siguranţă, să fie a doua roată la căruţă într-un spectacol comic zilnic. Să ai de-a face cu cineva care te şicanează mereu este un lucru, dar să strângi de gât un comic pe scenă este totuşi puţin cam mult.

Willie m-a condus înapoi la masă. M-am aşezat şi am luat o gură de Cola. Willie se aşează vizavi. Părea profund afectat. Mâinile mici îi tremurau. Era vampir, dar încă era

[23] Edward Francis Hutton, cofondator al firmei de brokeraj E.F. Hutton & Co. în 1940 (n. tr.).

Willie McCoy. M-am întrebat câţi ani vor trece până ce îi vor dispărea şi ultimele urme ale propriei personalităţi. Zece, douăzeci, o sută de ani? Cât va mai trece până ce monstrul va avea câştig de cauză în confruntarea cu fiinţa umană?

Dacă va mai dura atâţia ani, oricum nu va fi problema mea. Nu voi mai fi prin preajmă pentru a afla. Şi ca să fiu sinceră, nici nu-mi doream asta.

— Nu mi-au plăcut niciodată zombii, declară Willie.

L-am privit fix.

— Ţi-e frică de zombi?

Îmi aruncă o privire fulgerătoare, apoi fixă masa.

— Nu.

Am rânjit.

— Ţi-e frică de zombi. Ai făcut o fobie…

Willie se aplecă peste masă.

— Nu-i spune. Te rog, nu-i spune.

Frica i se citea în ochi.

— Cui să nu-i spun?

— Ştii tu…

Am scuturat din cap.

— Willie, nu ştiu la cine te referi.

— STÂPINUL.

Puteai auzi „Stăpânul“ spus cu majuscule.

— De ce i-aş spune ceva lui Jean-Claude?

Un nou comic apăruse între timp pe scenă. Râsete şi zgomote din sală. Cu toate acestea, Willie vorbea şi acum în şoaptă.

— Eşti slujitorul său uman, fie că-ţi place sau nu. Când vorbim cu tine, Stăpânul ne spune că vorbim cu el.

Feţele noastre aproape se atingeau. Respiraţia sa uşoară mirosea a bomboane cu mentă. Aproape toţi vampirii miros a bomboane cu mentă. Nu ştiu ce făceau înainte de a se inventa aşa ceva. Bănuiesc că respiraţia le mirosea îngrozitor.

— Ştii că nu sunt slujitorul său uman.

— Dar vrea să devii.

— Doar pentru că Jean-Claude vrea un lucru, nu

înseamnă că îl şi obţine.

— Nu ştii cum este el cu adevărat.

— Ba cred că ştiu…

Willie îmi atinse braţul. De data aceasta nu mi l-am retras brusc. Eram prea concentrată la ce spunea.

— S-a schimbat de când a murit vechiul stăpân. E mult mai puternic chiar decât ştii tu.

Bănuiam aşa ceva.

— Deci, de ce să nu-i spun că ţi-e frică de zombi?

— Va folosi informaţia pentru a mă pedepsi.

M-am holbat la el de la o distanţă de câţiva centimetri.

— Vrei să spui că torturează psihic oamenii pentru a-i controla?

Willie încuviinţă din cap.

— Rahat.

— Nu-i spui?

— Nu. Îţi promit.

Arăta atât de uşurat, încât l-am bătut pe mână. O mână obişnuită. Corpul nu îi mai era tare ca lemnul. De ce? Nu ştiam, iar dacă l-aş întreba pe Willie probabil că n-ar şti nici el să-mi răspundă. Unul din misterele… morţii.

— Mulţumesc.

— Mi s-a părut că ai spus că Jean-Claude este cel mai bun stăpân pe care l-ai avut vreodată.

— Aşa şi este, afirmă Willie.

Asta chiar era un adevăr înfricoşător. Dacă un stăpân care te torturează cu cele mai întunecate frici ale tale este unul bun, atunci cât de rea fusese oare Nikolaos? La naiba, ştiam răspunsul. Fusese psihopată. Jean-Claude nu se comporta atât de crud doar pentru simpla plăcere de a-şi urmări supuşii chinuindu-se. Exista un motiv pentru cruzimea lui. Faptul că avea un motiv reprezenta un pas înainte.

— Trebuie să plec. Mulţumesc că m-ai ajutat cu zombiul.

Willie se ridică.

— Ai fost curajos, am zis eu.

Willie rânji, caninii sclipind în lumina slabă. Zâmbetul îi dispăru de pe faţă ca şi cum cineva răsucise un

întrerupător.

— Nu-mi pot permite să fiu altfel.

Vampirii seamănă mult cu o haită de lupi. Cei mai slabi sunt fie dominaţi, fie distruşi. Nu există surghiun. Willie avansa în rang. Un semn de slăbiciune îi putea opri avansarea sau putea duce chiar la ceva mai rău. Mă întrebasem adesea de ce le e frică vampirilor. Unuia din ei îi era teamă de zombi. Ar fi fost de-a dreptul caraghios, dacă n-aş fi văzut frica reală care i se citise în ochi.

Comicul aflat acum pe ring era un vampir. Mort de curând. Pielea albă ca varul, ochi ca nişte găuri arse într-o foaie de hârtie. Gingiile erau lipsite de sânge şi retrase de pe caninii care l-ar fi făcut invidios pe orice ciobănesc german. Nu văzusem niciodată un vampir atât de monstruos. De obicei, toţi fac un efort pentru a arăta uman. Cu excepţia acestuia.

Pierdusem reacţia spectatorilor la apariţia lui pe ring, dar acum toţi râdeau. Dacă avusesem impresia că glumele despre zombi erau proaste, acestea erau şi mai proaste. O femeie aflată la masa alăturată râdea atât de tare, încât lacrimile îi curgeau şuvoi.

— Am fost la New York, un oraş plin de criminali. Nişte bandiţi au sărit pe mine, dar i-am muşcat pe toţi[24].

Oamenii din sală se ţineau cu mâinile de burtă de râs.

N-am priceput poanta. N-avea niciun haz. Am aruncat o privire circulară în sală şi am văzut toţi spectatorii fixând vampirul. Îl străpungeau cu privirea cu acel devotament neajutorat al celor hipnotizaţi.

Vampirul de pe ring îşi folosea puterea minţii. Mai văzusem vampiri concentrându-şi puterile minţii pentru a seduce sau îngrozi. Dar nu i-am văzut niciodată făcând pe cineva să râdă. Practic, îi forţa să râdă.

Nu era cel mai îngrozitor abuz de putere al unui vampir pe care-l văzusem vreodată. Nu încerca să le facă vreun rău, iar această hipnoză în masă era inofensivă şi temporară. Dar era un lucru greşit. Controlul mental în

[24] Joc de cuvinte în original: *I put the bite on them* – i-am muşcat pe toţi, le-am luat banii (n. tr.).

masă constituia unul dintre lucrurile cele mai înspăimântătoare despre care cei mai mulţi oameni nu ştiu că pot fi făcute de vampiri.

Dar eu ştiam şi nu-mi plăcea deloc. Vampirul era mort de curând şi nu mi-ar fi putut face vreun rău chiar şi fără „semnele“ lăsate de Jean-Claude. Ca animator beneficiezi de o imunitate parţială faţă de vampiri. Acesta este unul din motivele pentru care reanimatorii sunt atât de des şi ucigaşi de vampiri. Eram cu un pas înaintea lor, ca să zic aşa.

Îi telefonasem mai devreme lui Charles, dar acesta nu-şi făcuse încă apariţia. Nu trecea neobservat într-o mulţime, la fel cum Godzilla nu trecea neremarcată în Tokyo. Unde era? Şi când va avea timp Jean-Claude să mă primească? Era deja trecut de unsprezece. Terorizezi pe cineva să vină la o întâlnire şi apoi îl faci să aştepte. Ticălos arogant!

Charles îşi făcu apariţia prin uşile batante care duceau spre bucătărie. Mergea cu paşi mari printre mese, îndreptându-se spre uşă. Clătina din cap şi murmura ceva către un bărbat scund, un asiatic, care trebuia să alerge pentru a ţine pasul cu el.

I-am făcut semn din mână şi Charles schimbă direcţia, spre mine. Auzeam vorbele asiaticului.

— Bucătăria e în stare foarte bună, curată.

Charles mormăi ceva ce n-am înţeles. Spectatorii hipnotizaţi parcă trăiau într-o altă lume. Puteam să tragem şi douăzeci şi una de salve de tun şi nici măcar n-ar fi clipit. Nu vor auzi nimic altceva până ce comicul-vampir nu-şi va termina programul.

— Ce eşti dumneata, inspector sanitar? întrebă bărbatul mai mic de statură.

Era îmbrăcat în hainele tradiţionale ale unui bucătar-şef. Învârtea în mâini boneta mare, acum boţită. Ochii întunecaţi, migdalaţi, scăpărau de mânie.

Charles are un metru optzeci şi cinci, dar pare mai înalt. Corpul lui este la fel de lat de la umeri la picioare. Parcă nici nu are mijloc. E ca un munte în mişcare. Uriaş. Ochii săi, perfect căprui, sunt de aceeaşi culoare cu pielea. O

minunată culoare întunecată. Mâna îi e destul de mare pentru a-mi acoperi faţa.

Bucătarul-șef arăta ca un căţeluş supărat pe lângă Charles. Îl apucă pe acesta de mână. Nu ştiu ce voia să facă, dar Charles se opri. Se holbă în jos la mâna care îl jignise şi rosti cu grijă, cu o voce aproape dureros de adâncă:

— Nu mă atinge.

Asiaticul îi dădu drumul la mână ca şi cum s-ar fi ars. Făcu un pas înapoi. Charles îi oferise doar o mostră a „privirii“ sale. Se spune că privirea sa „completă“ punea pe fugă viitorii tâlhari. Dar, pentru un bucătar mânios, o parte era de ajuns.

Când bucătarul-şef îşi regăsi vocea, aceasta era calmă şi chibzuită:

— Bucătăria mea este curată.

Charles clătină din cap.

— Zombii nu se pot afla în apropierea locului unde se pregăteşte mâncarea. E ilegal. Regulamentele de sănătate interzic prezenţa cadavrelor lângă mâncare.

— Asistentul meu e vampir. Şi el e mort.

Charles îşi rostogoli ochii în orbite. Îl înţelegeam. Purtasem şi eu discuţia asta cu un bucătar sau doi.

— Vampirii nu mai sunt consideraţi morţi din punct de vedere legal, domnule Kim. Zombii sunt.

— Nu înţeleg motivul.

— Zombii putrezesc şi transmit boli ca orice alt cadavru. Doar pentru că se mişcă de ici-colo nu înseamnă că nu sunt purtători de microbi.

— Nu…

— Dacă nu ţii zombii departe de bucătărie, închidem localul. Ai înţeles?

— Şi va trebui să explici proprietarului de ce afacerea lui nu aduce bani, am intervenit eu, zâmbindu-le celor doi.

Bucătarul-şef arăta cam palid. Ce chestie!

— Înţe… înţeleg. Rezolv eu…

— Bine, rosti Charles.

Bucătarul-şef îmi aruncă o privire înfricoşată, apoi bătu

în retragere spre bucătărie. Caraghios cum Jean-Claude începea să înspăimânte atâţia oameni. Fusese unul dintre cei mai civilizaţi vampiri înainte de a deveni şeful „sugătorilor-de-sânge“. Puterea corupe pe oricine.

Charles se aşează în faţa mea. Masa părea prea mică pentru el.

— Am primit mesajul. Ce se întâmplă?

— Am nevoie de o escortă până în Tenderloin.

Greu de spus când Charles se înroşeşte, dar se agită, încurcat, pe scaun.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai vrea să mergi acolo?

— Trebuie să găsesc pe cineva care lucrează acolo.

— Pe cine?

— O prostituată.

Se agită din nou pe scaun. Era ca şi cum priveai un munte care nu se simţea bine la locul lui.

— Caroline nu va fi prea încântată…

— Atunci nu-i spune.

— Ştii că nu ascundem niciodată nimic unul de celălalt, indiferent de subiect.

Am făcut un efort pentru a-mi păstra o figură neutră. Dacă Charles îi dădea raportul soţiei despre orice mişcare pe care o făcea, asta era problema sa. Nu trebuia s-o lase pe Caroline să-i controleze viaţa. Era opţiunea sa. Dar mă enerva cumplit.

— Spune-i doar că este o chestie suplimentară legată de readucerea la viaţă a cuiva. Astfel, nu-ţi va cere detalii în plus.

Caroline credea că munca noastră era ceva dezgustător. Pui decapitaţi, zombi readuşi la viaţă – ah, cită barbarie!

— De ce trebuie să găseşti prostituata asta?

Am ignorat întrebarea şi am răspuns la alta. Cu cât Charles ştia mai puţin despre Harold Gaynor, cu atât avea să fie mai în siguranţă.

— Am doar nevoie de cineva care să pară ameninţător. Nu vreau să împuşc vreun nenorocit pentru că s-a dat la mine. Bine?

Charles aprobă din cap.

— Merg cu tine. Mă simt măgulit că m-ai rugat.

I-am zâmbit încurajator. Adevărul era că Manny era mult mai periculos şi era mult mai bun ca ajutor în caz de nevoie. Dar Manny era ca mine. Nu părea periculos. Charles, da. În acea seară aveam nevoie de o cacealma, nu de un ajutor înarmat.

Am aruncat o privire la ceas. Aproape miezul nopţii. Jean-Claude mă făcuse să aştept o oră. M-am uitat în spate şi am prins privirea lui Willie. Acesta se apropie imediat. Voi încerca să-mi folosesc puterea doar pentru lucruri bune.

Willie se aplecă spre mine, dar nu prea aproape. Aruncă o privire spre Charles, salutându-l cu o mişcare a capului. Charles făcu la fel. Domnul Stoic.

— Ce doreşti? mă întrebă Willie.

— Jean-Claude e gata să mă primească sau nu?

— Da, tocmai veneam să te conduc. Nu ştiam că aşteptai pe cineva în seara asta.

Willie aruncă o privire spre Charles.

— E un coleg de birou.

— Un reanimator de zombi?

Charles răspunse:

— Da. Faţa sa întunecată era netulburată. Privirea îi era uşor ameninţătoare.

Willie păru impresionat. Dădu din cap.

— Deci ai de făcut o treabă după ce-l vezi pe Jean-Claude?

— Da.

M-am ridicat şi m-am adresat încet lui Charles, deşi existau toate şansele ca Willie să audă. Chiar şi morţii cei mai noi aud mai bine decât cei mai mulţi câini.

— Revin cât mai repede posibil.

— În regulă, dar trebuie să ajung acasă curând.

Am înţeles. Era ţinut din scurt. Propria sa greşeală, dar părea să mă deranjeze mai mult pe mine decât pe el. Poate era unul din motivele pentru care nu eram căsătorită. Nu mă omor după compromisuri.

21

Willie mă conduse printr-o uşă într-un hol mic. De îndată ce uşa se închise în urma noastră, zgomotul dispăru complet, vag ca un vis. Luminile erau strălucitoare, după penumbra din club. Am clipit des. Willie arăta chiar roz în obraji în lumina strălucitoare, nu chiar viu, dar sănătos pentru un mort. Se hrănise cu ceva sau cineva în acea seară. Poate o fiinţă umană binevoitoare, poate un animal. Poate.

Prima uşă pe stânga purta inscripţia „Biroul directorului“. Biroul lui Willie. Nuuuu.

Willie deschise uşa şi mă invită înăuntru. El nu intră. Aruncă o privire fulgerătoare spre birou, apoi se dădu înapoi şi închise uşa în urma sa.

Covorul era bej deschis, pereţii aveau culoarea cojilor de ou. Un birou mare, negru şi perfect lăcuit, se afla lângă peretele cel mai îndepărtat. O veioză neagră strălucitoare părea să crească direct din birou. Un registru stătea exact în centrul biroului. În rest, niciun fel de hârtii sau altceva, doar Jean-Claude aşezat în spatele biroului.

Mâinile sale lungi şi palide erau încrucişate pe registru. Păr moale, negru şi cârlionţat, ochi albaştri închis de culoarea cerului la miezul nopţii, cămaşă albă cu manşete şi butoni ciudaţi. Părea fiinţa perfectă aşa cum stătea acolo – perfect nemişcat ca un tablou. Frumos ca un vis erotic, dar nu real. Doar arăta perfect. Însă eu eram de altă părere.

Două dulapuri metalice, cafenii, se aflau lângă peretele din stânga. Restul peretelui era ocupat de o canapea neagră de piele. Deasupra ei se afla un tablou mare. Oraşul St. Louis prin anii 1700. Locuitorii coborau pe râu în bărci cu fundul plat. Copiii alergau şi se jucau. Totul

scăldat într-o lumină de toamnă. Tabloul nu se potrivea cu nimic altceva din încăpere.

— Tu ai pictat tabloul?

Înclină uşor din cap.

— L-ai cunoscut pe pictor?

Acum zâmbi, nici urmă de canini, doar o mişcare minunată a buzelor. Dacă ar fi existat o revistă pentru vampiri, Jean-Claude ar fi fost modelul ei de copertă.

— Biroul şi canapeaua nu se potrivesc cu restul decorului, am spus eu.

— Tocmai sunt pe punctul de a reamenaja biroul.

Jean-Claude continuă să rămână aşezat, privindu-mă pur şi simplu.

— Tu mi-ai cerut această întrevedere, Jean-Claude. Hai să terminăm odată.

— Te grăbeşti?

Vocea îi era mult mai joasă, mângâietoare precum o blană pe pielea goală.

— Da. Aşadar, să lăsăm prostiile. Ce vrei?

Zâmbetul îi deveni mai larg. Îşi coborî privirea pentru o clipă. O privire aproape timidă.

— Anita, eşti slujitorul meu uman.

Mi-a folosit numele. Semn rău.

— Nu, nu sunt.

— Ai două semne. Mai rămân încă două. Faţa îi era încă plăcută, frumoasă. Expresia feţei nu se potrivea cu ceea ce spunea.

— Şi ce dacă?

Jean-Claude oftă.

— Anita…

Se opri şi se ridică în picioare. Înconjură biroul.

— Ştii ce însemnă să fii Stăpânul Oraşului?

Se rezemă de birou, pe jumătate aşezat pe el. Cămaşa i se desfăcu, lăsând să se vadă o parte din pieptul palid. Un sfârc era mic, palid şi dur. Cicatricea în formă de cruce era o insultă adresată acestei perfecţiuni.

Mă holbam la pieptul său gol. Jenant. I-am întâlnit privirea şi am reuşit să nu roşesc. Bravo mie!

— Există şi alte beneficii în afară de a fi slujitorul meu uman, *ma petite.* Ochii lui Jean-Claude erau doar pupile, negri, pătrunzând tot mai mult…

— Nu, am scuturat din cap.

— Fără minciuni, *ma petite.* Îţi simt dorinţa.

Îşi linse buzele.

— Aproape o pot gusta[25].

Minunat, chiar minunat. Cum poţi discuta în contradictoriu cu cineva care poate realmente „gusta“ ceea ce simţi[26]? Răspuns: „Nu-l contrazice. Fii de acord“.

— În regulă, te doresc. Eşti fericit acum?

Zâmbi.

— Da.

Un singur cuvânt, dar îmi străbătu mintea, şoptindu-mi lucruri pe care nu le rostise. Şoapte în întuneric.

— Doresc o mulţime de bărbaţi, dar asta nu înseamnă că trebuie să mă culc cu ei.

Faţa lui Jean-Claude era aproape destinsă, ochii adâncuri în care te înecai uşor.

— Dorinţa ocazională este uşor de învins, declară el.

Se ridică cu o mişcare fluentă.

— Ceea ce împărtăşim noi nu este ceva ocazional, *ma petite.* Nu e dorinţă carnală, ci patimă.

Se mişcă, cu o mână palidă întinsă spre mine.

Sângele îmi zvâcnea în urechi. Nu-mi era frică. Nu credeam că îşi folosea puterea minţii. Părea real. O numise patimă; poate că era.

— Nu te apropia.

Vocea îmi era răguşită, aproape o şoaptă.

Bineînţeles, Jean-Claude nu se opri. Degetele sale îmi trasară conturul obrajilor, abia atingându-mă. Atingerea pielii pe piele. Am făcut un pas înapoi, forţându-mă să respir adânc, întretăiat. Indiferent cât de nepăsătoare doream să par, îmi putea simţi neliniştea. N-avea rost să mă prefac.

---

[25] Joc de cuvinte în original: *to feel* – a simţi, *to taste* – a gusta, a simţi (n. tr.).

[26] Idem.

Simţeam locul în care mă atinsese, simţeam o senzaţie slabă. Am privit spre podea în timp ce vorbeam:

— Jean-Claude, fii sigur că apreciez posibilele beneficii. Dar nu pot. Nu vreau.

l-am întâlnit privirea. Faţa îi era o mască impenetrabilă. Nimic nu se citea pe ea. Acum câteva clipe era aceeaşi faţă, dar acum dispăruse orice urmă a vreunei fiinţe umane, orice urmă de viaţă.

Pulsul îmi bubuia din nou în urechi. N-avea nicio legătură cu sexul. Ci cu frica. Avea multe legături cu frica.

— Cum doreşti, micuţă reanimatoare. Faptul că suntem sau nu amanţi, nu schimbă cu nimic ceea ce eşti pentru mine. Eşti slujitorul meu uman.

— Nu, am declarat eu.

— Eşti a mea, Anita. Eşti a mea, fie că vrei sau nu.

— Vezi tu, Jean-Claude, acum chiar nu pricep nimic. La început, încerci să mă seduci, ceea ce este partea plăcută. Când asta nu dă rezultate, recurgi la ameninţări.

— Nu-i o ameninţare, *ma petite,* doar adevărul.

— Nu, nu este. Şi mai termină cu porcăria asta de „ma petite“.

Îmi zâmbi.

Nu voiam să se distreze pe seama mea. O furie pătimaşă mi-a înlocuit frica într-o clipă. Îmi place să fiu furioasă. Mă face curajoasă, dar şi nechibzuită.

— Băga-ţi-ai…!

— M-am oferit deja s-o fac.

Am simţit o durere fulgerătoare în stomac. Un val de adrenalină îmi trecu prin corp în timp ce mă înroşeam.

— Fii blestemat, Jean-Claude, fii blestemat!

— Trebuie să stăm de vorbă, *ma petite.* Fie că îmi eşti sau nu amantă, fie că îmi eşti sau nu slujitor-uman, trebuie să stăm de vorbă.

— Atunci vorbeşte. N-am toată noaptea la dispoziţie.

Jean-Claude oftă.

— Nu faci lucrurile mai uşoare.

— Dacă le voiai mai uşoare, trebuia să fi ales pe altcineva.

Jean-Claude aprobă din cap.

— Foarte adevărat. Ia loc, te rog. Se întoarse la birou şi se rezemă de el cu braţele încrucişate pe piept.

— Nu am timp îndeajuns.

Se încruntă uşor.

— Am crezut că am fost de acord să stăm de vorbă, *ma petite.*

— Am fost de acord să ne întâlnim la ora unsprezece. Tu ai făcut să pierdem o oră, nu eu.

Jean-Claude zâmbi uşor amar.

— Foarte bine. O să-ţi prezint atunci o… versiune prescurtată.

Am dat din cap.

— N-am nimic împotrivă.

— Sunt noul Stăpân al Oraşului. Dar ca să supravieţuiesc, cât timp Nikolaos era în viaţă, a trebuit să-mi ascund puterile. Am făcut-o mult prea bine. Unii vampiri cred că nu sunt destul de puternic pentru a fi stăpân peste toţi. Îmi pun la îndoială puterile. Tu eşti unul din argumentele pe care le folosesc împotriva mea.

— Cum aşa?

— Nesupunerea ta. Dacă nu-mi pot controla propriul slujitor-uman, atunci cum aş putea controla toţi vampirii din oraş şi din regiunile înconjurătoare?

— Ce vrei de la mine?

Jean-Claude zâmbi acum, cu toată gura, făcând caninii să-i strălucească.

— Vreau să fii slujitorul meu uman.

— Nu în viaţa de acum.

— Anita, pot să te oblig să primeşti al treilea semn.

Nu era o ameninţare. Era pur şi simplu o afirmaţie.

— Mai bine aş muri decât să devin slujitorul tău uman.

Vampirii-supremi pot mirosi adevărul. Jean-Claude ştia că vorbeam serios.

— De ce?

Am deschis gura pentru a încerca să-i explic, dar n-am făcut-o. N-ar înţelege. Stăteam la o distanţă de jumătate de metru unul de celălalt, dar ar fi putut foarte bine să fie şi

kilometri. Kilometri peste un hău întunecat deasupra căruia nu puteam construi un pod. Jean-Claude era un mort-viu. Orice fusese în timpul vieţii, dispăruse de mult. Acum era Stăpânul Oraşului, o creatură nici pe departe asemănătoare cu o fiinţă umană.

— Te voi ucide dacă întinzi prea mult coarda, am declarat eu.

— Chiar vorbeşti serios.

Vocea îi trăda surpriza. Nu se întâmplă adesea ca o fată să surprindă un vampir vechi de secole.

— Da.

— Nu te înţeleg, *ma petite.*

— Ştiu.

— Nu ne-am putea preface că eşti slujitorul meu uman?

Ciudată întrebare.

— Adică cum să ne prefacem?

— Vii la câteva întâlniri. Stai lângă mine cu pistoalele şi cu reputaţia ta.

— Vrei să ai „Călăul“ ca ajutor!

M-am holbat la el câteva clipe. Adevărata oroare a ceea ce tocmai spusese îmi pătrundea încet în minte.

— Am crezut că cele două semne au fost ceva accidental. Am crezut că ai intrat în panică. Dar ai avut tot timpul intenţia de a mă însemna, nu-i aşa?

Se mulţumi doar să zâmbească.

— Răspunde-mi, ticălosule!

— Nu m-aş fi dat în lături dacă s-ar fi ivit ocazia.

— Nu te-ai fi dat în lături!

Aproape am urlat.

— M-ai ales, cu sânge rece, pentru a-ţi fi slujitor-uman. De ce?

— Pentru că eşti „Călăul“.

— Lua-te-ar dracu’, ce înseamnă asta?

— Dă bine în cadru să fiu vampirul care ţi-a venit de hac în cele din urmă.

— Nu mi-ai venit de hac.

— Ceilalţi ar crede, dacă te-ai comporta ca atare. Doar tu şi cu mine trebuie să ştim că totul este un simulacru.

Am clătinat din cap.

— Jean-Claude, nu-ţi voi face jocul.

— Nu vrei să mă ajuţi?

— Ai înţeles corect.

— Îţi ofer nemurirea. Fără compromisul de a deveni o femeie-vampir. Mi te ofer pe mine. Au existat de-a lungul anilor femei care ar fi făcut orice le-aş fi cerut doar pentru asta.

— Sexul e doar sex, Jean-Claude. Nimeni nu-i atât de bun.

Zâmbi uşor.

— Vampirii sunt diferiţi, *ma petite.* Ai putea afla cât de diferiţi, dacă n-ai fi atât de încăpăţânată.

A trebuit să-i ocolesc privirea. Expresia era prea intimă. Prea plină de posibilităţi.

— Există un singur lucru pe care-l vreau de la tine, am zis eu.

— Şi care ar fi acela, *ma petite?*

— Bine, bine, două lucruri. Primul, încetează să-mi mai spui „ma petite“; al doilea, eliberează-mă. Şterge blestematele alea de semne.

— Prima cerere se poate îndeplini, Anita.

— Şi a doua?

— Nu pot, chiar dacă aş vrea.

— Ceea ce nu vrei.

— Ceea ce nu vreau.

— Jean-Claude, stai cât mai departe de mine. Stai dracului departe de mine sau te ucid.

— Mulţi au încercat de-a lungul anilor.

— Şi câţi dintre ei au ucis optsprezece vampiri?

Ochii i se măriră imperceptibil.

— Niciunul. A existat un bărbat în Ungaria care jura că a ucis cinci.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— I-am sfârtecat beregata.

— Înțelege-mă bine, Jean-Claude. Mai degrabă m-aş alege cu beregata sfâşiată. Mai degrabă aş muri încercând să te ucid decât să mă supun ţie.

L-am privit fix, încercând să-mi dau seama dacă a înţeles.

— Spune ceva.

— Te-am auzit. Ştiu că ai vorbit serios.

Brusc stătea în faţa mea. Nu l-am văzut mişcându-se, nu l-am simţit în minte. Brusc se afla doar la câţiva centimetri în faţa mea. Cred că am tresărit.

— Chiar ai putea cu adevărat să mă ucizi?

Vocea îi era ca o ţesătură de mătase pe o rană, plăcută, dar puţin dureroasă. Precum sexul. Era ca o catifea frecându-se în interiorul craniului. Era bine, chiar dacă frica îmi sfâșia corpul. Rahat. Încă putea să facă ce voia cu mine. Încă putea să mă distrugă. Nicio şansă!

Am privit în ochii săi atât de albaştri şi am răspuns:

— Da.

Am vorbit serios. Jean-Claude clipi o dată, cu eleganţă, apoi făcu un pas înapoi.

— Eşti cea mai încăpăţânată femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

De data aceasta vocea nu avea nicio altă implicaţie. Era doar o simplă declaraţie.

— E cel mai frumos compliment pe care mi l-ai făcut vreodată, am recunoscut eu.

Jean-Claude a rămas în faţa mea, cu mâinile pe lângă corp. Stătea absolut nemişcat. Şerpii sau păsările stau complet nemişcate, dar chiar şi un şarpe are o urmă de viaţă în el în timp ce aşteaptă liniştit să reia o acţiune de-abia întreruptă. Jean-Claude stătea fără nici cea mai mică urmă de „ceva“, ca şi cum, în ciuda a ceea ce-mi spuneau ochii, ar fi dispărut. Nu era deloc acolo. Morţii nu fac niciun zgomot.

— Ce s-a întâmplat cu faţa ta?

Mi-am atins obrazul umflat înainte de a mă putea abţine.

— Nimic, am minţit eu.

— Cine te-a lovit?

— De ce, ca să te duci şi să-l faci bucăţi?

— Unul din beneficiile pe care le are slujitorul meu uman este protecţia mea.

— N-am nevoie de protecţia ta.

— Te-a rănit.

— Iar eu i-am înfipt un pistol în vintre şi l-am făcut să-mi spună tot ce ştia.

Jean-Claude zâmbi.

— Chiar ai făcut aşa ceva?

— I-am înfipt un pistol în boaşe, e bine?

Ochii au început să-i strălucească. Râsul i se oglindi pe faţă şi izbucni printre buze. Râse din toată inima.

Râsul era ca un drog: dulce şi contagios. Dacă ai putea captura într-o sticlă râsul lui Jean-Claude, ştiu că te-ar îngrăşa. Sau te-ar duce la orgasm.

— *Ma petite, ma petite,* eşti absolut minunată.

M-am holbat la el, lăsând să mă înconjoare acel râs uimitor, palpabil. Era timpul să plec. E foarte greu să te comporţi demn când cineva râde zgomotos de tine. Totuşi, am reuşit.

Numai că fraza mea de rămas bun l-a făcut să râdă şi mai tare.

— Şi nu-mi mai spune „ma petite“.

22

Am pătruns din nou în zgomotul din club. Charles stătea în picioare lângă masă. De la distanţă părea stingherit. Ce se mai întâmplase?

Mâinile mari îi erau contorsionate. Faţa întunecată îi era aproape deformată de durere. Dumnezeu-cel-bun îl făcuse pe Charles să arate pe dinafară mare şi rău pentru că pe dinăuntru era doar un bleg. Dacă aş fi avut statura şi puterea lui Charles, aş fi fost în mod sigur un băiat rău. Trist şi necinstit.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Am sunat-o pe Caroline.

— Şi?

— Bona e bolnavă. Iar Caroline a fost chemată la spital. Cineva trebuie să stea cu Sam în timp ce ea e la muncă.

— Aha, am făcut eu.

Nu părea deloc dur când a întrebat:

— Nu poţi să mai aştepţi până mâine pentru a merge în Tenderloin?

Am clătinat din cap.

— Doar n-ai de gând să te duci singură acolo, nu-i aşa?

M-am holbat la muntele de om din faţa mea şi am oftat.

— Nu pot să mai aştept.

— Dar Tenderloin…

Charles îşi coborî vocea de parcă doar prin rostirea prea tare a cuvântului ar năvăli asupra noastră un nor de peşti şi prostituate.

— Nu te poţi duce acolo singură noaptea.

— Am fost în locuri şi mai rele. Nu voi păţi nimic.

— Nu, nu te las să te duci singură acolo. Caroline n-are decât să-şi caute altă bonă sau să nu se ducă la spital.

Zâmbi în timp ce vorbea. Întotdeauna bucuros să ajute

un prieten. Caroline o să-i facă zile fripte pentru asta. Şi lucrul cel mai rău dintre toate, acum nu mai voiam să-l iau pe Charles cu mine. Trebuia să faci mai mult decât să pari un om dur.

Ce s-ar fi întâmplat dacă Gaynor ar fi aflat că am interogat-o pe Wanda? Dacă ar fi aflat despre Charles şi ar fi crezut că era implicat şi el? Nu. Am fost egoistă când l-am rugat pe Charles să mă însoţească. Avea un copil de patru ani. Şi o soţie.

Mi-a venit o idee.

— Du-te acasă, Charles. Îţi promit că nu mă duc singură.

Păru nesigur. Poate nu avea încredere în mine. Interesant!

— Anita, eşti sigură? Nu te las singură…

— Du-te, Charles. Iau pe cineva să-mi acopere spatele.

— Pe cine ai putea găsi la ora asta?

— Fără întrebări. Du-te acasă la fiul tău.

Charles păru nesigur, dar uşurat. Nu dorise cu adevărat să meargă în Tenderloin. Poate că dorea sau avea nevoie cu adevărat să fie dominat de Caroline. Poate că era o scuză pentru toate lucrurile pe care nu dorea să le facă. Ce mai bază comună pentru o căsătorie.

Dar, hei, dacă merge, nu trebuie schimbat nimic.

Charles plecă după nenumărate scuze de rigoare. Dar ştiam că era bucuros s-o facă. Îmi voi aminti că fusese bucuros să plece.

Am bătut în uşa biroului. Tăcere, apoi:

— Intră, Anita.

Cum ştiuse că eram eu? N-am întrebat. Nu doream să ştiu.

Jean-Claude părea să verifice nişte cifre într-un registru mare, îmbrăcat în piele. Părea vechi, cu pagini îngălbenite şi cerneală decolorată. Registrul părea ceva în care Bob Crachit[27] ar fi trebuit să mâzgălească, într-o zi friguroasă de Crăciun.

— Ce am făcut să merit două vizite într-o singură noapte? întrebă Jean-Claude.

[27] Personaj din *Poveste de Crăciun* de Charles Dickens (n. tr.).

Privindu-l acum, mă simţeam ca o proastă. Am pierdut atâta timp evitându-l. Iar acum aveam intenţia să-l invit să mă însoţească într-o mică expediţie detectivistă? Am ucide doi lilieci dintr-o lovitură. Îi va face plăcere lui Jean-Claude şi chiar nu voiam să se înfurie pe mine dacă puteam să evit aşa ceva. Iar dacă Gaynor încerca ceva şi îl înfrunta pe Jean-Claude, pariam pe Jean-Claude.

Era ceea ce Jean-Claude îmi făcuse în urmă cu câteva săptămâni. Mă alesese ca apărător al vampirilor. Mă făcuse să înfrunt un monstru care ucisese trei vampiri-supremi. Şi pariase că aveam să câştig confruntarea cu Nikolaos. Am făcut-o, dar totul fusese pe muchie de cuţit.

Sosul care-i bun pentru gâscă e bun şi pentru gâscan. I-am zâmbit dulce. Încântată să-i întorc favoarea atât de repede.

— N-ai vrea să mă însoţeşti până în Tenderloin?

Clipi rapid, surpriza citindu-i-se pe faţă ca la orice fiinţă umană.

— Cu ce scop?

— Trebuie să pun nişte întrebări unei prostituate referitoare la un caz la care lucrez. Am nevoie de cineva care să-mi acopere spatele.

— Să-ţi acopere spatele?

— Am nevoie de cineva care să arate mai ameninţător decât mine. Tu te potriveşti de minune.

Zâmbi cuceritor.

— Voi fi garda ta de corp.

— Mi-ai făcut destule mizerii, fă ceva bun în schimb.

Zâmbetul îi dispăru.

— De ce această schimbare bruscă de atitudine, *ma petite*?

— Cel care trebuia să se ocupe de asta a trebuit să plece acasă şi să facă pe bona la copil.

— Şi dacă nu merg?

— Mă duc singură, am declarat eu.

— În Tenderloin?

— Da.

Brusc era lângă birou, păşind spre mine. Nu-l văzusem

ridicându-se.

— Aş vrea să încetezi să mai faci aşa ceva.

— Să fac ce?

— Să-mi blochezi mintea pentru a nu te vedea când te mişti.

— O fac cât de des pot, *ma petite,* doar pentru a dovedi că încă mai sunt capabil s-o fac.

— Ce ar trebui să însemne asta?

— Am renunţat la o mare parte din puterea mea asupra ta atunci când te-am însemnat. Exersez micile „jocuri“ care mi-au rămas.

Stătea aproape în faţa mea.

— Ca să nu uiţi cine şi ce sunt.

Am privit fix în ochii săi albaştri, atât de albaştri.

— Nu uit niciodată că eşti un mort-viu, Jean-Claude.

O expresie pe care n-am putut-o descifra i se aşternu pentru o clipă pe faţă. Putea să fi fost una de durere.

— Nu, văd în ochii tăi ceea ce sunt.

Vocea îi era scăzută, aproape o şoaptă, dar nu era seducătoare. Era umană.

— Ochii tăi sunt oglinda cea mai clară pe care am văzut-o vreodată, *ma petite.* De câte ori încep să mă prefac, de câte ori sunt victima unei iluzii în viaţă, trebuie doar să mă uit la faţa ta şi văd adevărul.

Ce se aştepta să spun? Îmi pare rău, o să încerc să ignor faptul că eşti un vampir.

— Atunci, de ce mă ţii în preajmă? am întrebat eu.

— Dacă Nikolaos ar fi avut o astfel de oglindă, nu ar fi fost, poate, un monstru.

M-am holbat la el. Poate avea dreptate. Asta făcea ca alegerea mea drept slujitor-uman să fie aproape generoasă. Aproape. Oh, la dracu! Doar n-o să înceapă să-mi fie milă pentru Stăpânul Oraşului. Nu acum. De fapt, niciodată.

Vom merge în Tenderloin. Proxeneţi, feriţi-vă. Stăpânul Oraşului va fi garda mea de corp. Era ca şi cum duceam cu mine o bombă termonucleară pentru a ucide furnici. Întotdeauna purtam prea multe arme.

23

Tenderloin a fost iniţial cartierul rău-famat al Promenadei în anii 1800. Apoi, Tenderloin, ca atâtea alte cartiere ale oraşului St. Louis, s-a mutat undeva spre centru. Pornind pe bulevardul Washington, treci de Teatrul *Fox,* unde trupele itinerante de pe Broadway îşi prezintă spectacolele de revistă, apoi mergi tot mai departe spre partea vestică a oraşului şi ajungi în cele din urmă la rămăşiţele renăscute ale vechiului Tenderloin.

În timpul nopţii, străzile îmbrăcate în neon sunt strălucitoare, sclipitoare, pline de viaţă. Un fel de carnaval pornografic. Ar mai fi nevoie doar de o roată gigantică în una din zonele goale. S-ar putea vinde vată de zahăr de forma unor oameni goi. Copiii s-ar putea juca în timp ce tăticii ar merge în căutarea fiorilor plăcerii. Mămicile n-ar trebui să afle niciodată.

Jean-Claude stătea lângă mine în maşină. Rămăsese complet tăcut tot drumul. A trebuit să-i arunc câte o privire din când în când pentru a fi sigură că mai era încă acolo. Oamenii fac zgomote. Nu mă refer la conversaţii, râgâieli sau alte lucruri evidente. Dar, ca regulă generală, oamenii nu pot sta pur şi simplu nemişcaţi fără să facă vreun zgomot. Se agită, hainele se freacă de scaune; respiră, aerul se mişcă uşor; îşi udă buzele, calm, dar zgomotos. Jean-Claude nu făcea nimic din toate astea. Nici măcar nu puteam fi sigură dacă clipea sau nu. Trăiască morţii-vii!

Suport tăcerea la fel de bine ca oricare altă fiinţă umană, mai bine decât cele mai multe femei şi decât mulţi bărbaţi. Dar acum trebuia să rup tăcerea. Să vorbesc doar pentru a face zgomot. O pierdere de energie, dar una necesară.

— Mai eşti aici, Jean-Claude?

Gâtul i se răsuci o dată cu capul. Ochii îi sticliră, reflectând reclamele de neon ca o apărătoare de soare. Fir-ar să fie!

— Poţi trece drept fiinţă umană mai bine decât oricare alt vampir pe care l-am întâlnit vreodată, Jean-Claude. Ce-i cu porcăria asta supranaturală?

— Porcărie?

Vocea îi era moale.

— De ce te joci de-a fantoma cu mine?

— „De-a fantoma“? repetă el, iar sunetul umplu interiorul maşinii ca şi cum cuvântul ar fi însemnat cu totul altceva.

— Termină odată, m-am răstit eu.

— Să termin cu ce?

— Să răspunzi la orice întrebare cu altă întrebare.

Clipi o dată din ochi.

— Îmi pare rău, *ma petite,* dar aşa pot simţi strada.

— Simţi strada? Şi ce ar vrea să însemne asta?

Jean-Claude se aşează mai bine, rezemându-şi capul şi gâtul de spătarul scaunului, cu mâinile împletite deasupra stomacului.

— Există multă viaţă acolo.

— Viaţă? Acum eu eram cea care răspundea la o întrebare cu alta.

— Da, răspunse Jean-Claude. O simt pulsând încoace şi încolo. Simt mici creaturi căutând cu disperare dragoste, durere, aprobare, lăcomie. Multă lăcomie, dar de cele mai multe ori, durere şi dragoste.

— Nu faci o vizită unei prostituate pentru dragoste. Doar pentru sex.

Îşi roti capul în aşa fel încât ochii întunecaţi să mă privească fix.

— Mulţi oameni confundă una cu cealaltă.

M-am concentrat asupra drumului. Părul de pe ceafă mi s-a zbârlit brusc.

— Nu te-ai hrănit încă în seara asta, nu-i aşa?

— Tu eşti expertul în vampiri. Nu-ţi poţi da seama?

Vocea îi devenise aproape o şoaptă. Răguşită şi groasă.

— Ştii că nu-mi pot da seama când e vorba de tine.

— Sunt sigur că ăsta e un compliment făcut puterilor mele.

— Nu te-am adus aici la vânătoare, am spus.

Vocea îmi era hotărâtă, însă puţin cam tare. Pulsul îmi bubuia în cap.

— Mi-ai interzice să mă hrănesc în seara asta?

Am reflectat un minut sau două. Trebuia să ne întoarcem şi să mai parcurgem încă o dată o parte din drum pentru a găsi un loc de parcare. Oare i-aş interzice să vâneze în noaptea asta? Da. Jean-Claude ştia răspunsul. Era o întrebare capcană. Problema era că nu-mi puteam da seama unde era capcana.

— Te-aş ruga să nu vânezi aici în seara asta, am răspuns eu.

— Dă-mi un motiv, Anita.

Îmi spusese Anita fără ca eu să-l provoc în vreun fel. Cu siguranţă urmărea ceva.

— Pentru că eu te-am adus aici. N-ai fi vânat aici, dacă n-ar fi fost din cauza mea.

— Te simţi vinovată faţă de orice persoană cu care m-aş putea hrăni în noaptea asta?

— Este ilegal să faci victime umane care nu sunt dispuse să accepta aşa ceva.

— Aşa şi este.

— Pedeapsa pentru aşa ceva este moartea, am zis eu.

— Adusă de mâna ta.

— Da, dacă o faci în statul ăsta.

— Nu sunt decât târfe, proxeneţi, escroci. Ce importanţă au pentru tine, Anita?

Nu-mi aduc aminte să-mi fi spus Anita de două ori consecutiv. Semn rău. O maşină ieşi dintr-o parcare aflată la o distanţă de nici măcar o stradă de clubul *Pisica Cenuşie.* Adevărat noroc. Mi-am strecurat Chevroletul Nova în locul rămas liber. Parcarea laterală nu este punctul meu forte, dar, din fericire, maşina care tocmai plecase era de două ori mai mare decât a mea. Aveam

destul spaţiu pentru a manevra, înainte şi înapoi, până la bordură.

Când maşina aproape că s-a lipit de bordură, dar la o distanţă sigură de trafic, am oprit motorul. Jean-Claude zăcea pe spate în scaun, fixându-mă cu privirea.

— Te-am întrebat ceva, *ma petite,* ce înseamnă aceşti oameni pentru tine?

Mi-am desfăcut centura de siguranţă şi m-am întors pentru a-l privi. Un joc de lumini şi umbre îi lăsa cea mai mare parte a corpului în întuneric. O dungă de lumină aurie îi traversa faţa. Pometii înalţi erau puşi mult în evidenţă de pielea palidă. Vârfurile caninilor se vedeau printre buze. Ochii îi străluceau ca nişte lămpi cu neon. Mi-am mutat privirea şi am fixat cu insistenţă volanul în timp ce vorbeam.

— Nu am niciun interes special faţă de aceşti oameni, Jean-Claude, dar sunt fiinţe umane. Bune, rele sau lipsite de importanţă, sunt în viaţă şi nimeni n-are dreptul să le facă felul în mod arbitrar.

— Deci caracterul sacru al vieţii e important pentru tine?

Am aprobat din cap.

— Atât asta, cât şi faptul că orice fiinţă umană constituie ceva special. Fiecare moarte este o pierdere a ceva preţios şi de neînlocuit.

L-am privit în timp ce rosteam ultimele cuvinte.

— Anita, ai ucis şi tu. Ai distrus ceva de neînlocuit.

— Şi eu sunt de neînlocuit. Nici pe mine n-are dreptul să mă omoare cineva.

Jean-Claude se îndreptă cu o singură mişcare fluentă şi realitatea păru să prindă contur în jurul său. Aproape simţeam scurgerea timpului în maşină, ca un boom sonic plănuit pentru minte, nu pentru ureche.

Jean-Claude stătea pe scaun semănând cu o fiinţă cu adevărat umană. Pielea palidă avea o oarecare roşeaţă. Părul negru, ondulat, pieptănat cu grijă, era bogat şi palpabil. Ochii albastru-închis, de culoarea cerului la miezul nopţii, nu aveau nimic extraordinar în afară de

culoare. Cât ai clipi, Jean-Claude devenise din nou o fiinţă umană.

— Iisuse, am şoptit eu.

— Ce s-a-ntâmplat, *ma petite*?

Am clătinat din cap. Dacă l-aş întreba cum a făcut-o, s-ar mulţumi doar să zâmbească.

— De ce toate aceste întrebări, Jean-Claude? De ce te interesează concepţia mea despre viaţă?

— Eşti slujitorul meu uman.

Ridică mâna pentru a opri protestul meu automat.

— Am început procesul de a te transforma în slujitorul meu uman şi aş vrea să te înţeleg mai bine.

— Nu poţi pur şi simplu… să-mi miroşi emoţiile aşa cum faci cu oamenii de pe stradă?

— Nu, *ma petite.* Îţi pot simţi dorinţele, dar foarte puţin altceva. Am renunţat la asta când te-am însemnat.

— Nu mă poți citi?

— Nu.

Era ceva chiar interesant de ştiut. Jean-Claude putea să nu-mi spună. Atunci, de ce a făcut-o? El nu oferă niciodată nimic pe gratis. Trebuia să fi fost vreo chichiţă la care nici măcar nu mă puteam gândi. Am clătinat din cap.

— Eşti aici doar pentru a-mi asigura spatele. Să nu faci ceva nimănui până ce nu-ţi spun eu, ne-am înţeles?

— Să fac ceva?

— Să nu răneşti pe nimeni decât dacă încearcă să ne facă rău.

Aprobă din cap, cu o faţă solemnă. Hei, aveam cumva impresia că râdea de mine în vreun colţ întunecat al minţii? Eu, dând ordine Stăpânului Oraşului. Bănuiesc că era de-a dreptul caraghios.

Zgomotul de pe stradă era asurzitor. Muzica răcnea din fiecare clădire. Niciodată acelaşi cântec, dar întotdeauna cu volumul dat la maximum. Reclame sclipitoare anunţau „Fete, fete, fete. Fără sutien“. Pe o firmă luminoasă, roşie, se putea citi „Vorbeşte cu femeia goală din visele tale“. Ha-ha-ha!

O femeie de culoare, înaltă şi slabă, se apropie de noi.

Avea un şort atât de scurt, încât arăta ca un bikini cu şiret. Ciorapii lungi negri, de plasă, îi acopereau picioarele şi fesele. Provocatoare.

Se opri aproximativ între noi. Ne măsură din priviri când pe unul, când pe celălalt.

— Care din voi o face şi care doar urmăreşte?

Am schimbat o privire cu Jean-Claude. Acesta zâmbea atât de suav…

— Ne pare rău, dar o căutăm pe Wanda, am zis eu.

— Pe aici găseşti o mulţime de nume, remarcă femeia. Pot să fac orice face Wanda asta şi chiar mai bine.

Se apropie şi mai mult de Jean-Claude, aproape atingându-l. Acesta îi luă mâna şi o ridică încet la buze. Ochii săi mă priveau în tot acest timp.

— Tu o faci, hotărî femeia.

Vocea îi deveni răguşită, sexy. Sau poate că era doar efectul pe care Jean-Claude îl producea asupra femeilor. Poate.

Femeia se ghemui lângă Jean-Claude. Pielea ei părea foarte întunecată în comparaţie cu dantela albă a cămăşii Stăpânului Oraşului. Unghiile ei erau roşu-deschis, asemănătoare cu ouăle de Paşti.

— Îmi pare rău să vă întrerup, am zis eu, dar nu avem toată noaptea la dispoziţie.

— Atunci, nu pe asta o cauţi, zise Jean-Claude.

— Nu, am răspuns eu.

Jean-Claude apucă femeia de braţe, chiar deasupra coatelor, şi o împinse deoparte. Aceasta se încordă puţin pentru a-l atinge din nou. Mâinile ei se încleştară de cele ale lui Jean-Claude, încercând să se tragă mai aproape de el. Jean-Claude o ţinu la distanţă, cu braţele întinse, fără niciun efort. Putea ţine şi o semi-remorcă fără niciun efort.

— Cu tine o fac pe gratis, zise femeia.

— Ce i-ai făcut?

— Nimic, a răspuns Jean-Claude.

Nu l-am crezut.

— Nimic, iar ea ţi se oferă pe gratis?

Sarcasmul este unul din talentele mele înnăscute. M-am

asigurat că Jean-Claude m-a auzit.

— Stai nemişcată, zise Jean-Claude.

— Să nu-mi spui mie să tac din gură[28]!

Femeia stătea perfect nemişcată. Îşi ţinea mâinile lipsite de vlagă pe lângă corp. Jean-Claude nu vorbise nicio clipă cu mine.

Jean-Claude dădu drumul braţelor femeii. Aceasta nu făcu nicio mişcare. Jean-Claude păşi în jurul ei de parcă ar fi fost o crăpătură în caldarâm. Îmi luă mâna, iar eu l-am lăsat. Am urmărit cu privirea prostituata, aşteptând-o să se mişte.

Spatele ei drept, aproape gol, se înfiora. Umerii i se lăsară în jos. Îşi aruncă capul pe spate şi respiră adânc, şuierător.

Ţinându-mă de cot, Jean-Claude mă conduse încet de-a lungul străzii. Prostituata se răsuci şi ne văzu. Ochii ei nu se opriră nicio clipă asupra noastră. Nu ne cunoştea.

Am înghiţit atât de greu, încât aproape m-a durut. M-am smuls din mâna lui Jean-Claude. Nu s-a opus. Bravo lui!

M-am dat înapoi, rezemându-mă de vitrina unui magazin. Jean-Claude stătea în faţa mea, privind în jos.

— Ce i-ai făcut?

— Ţi-am spus, *ma petite,* nu i-am făcut nimic.

— Nu-mi mai spune aşa. Şi nu minţi, Jean-Claude. Am văzut-o.

Doi bărbaţi s-au oprit lângă noi pentru a privi în vitrină. Se ţineau de mână. Am aruncat o privire în vitrină şi am simţit cum obrajii îmi iau foc. Bice, măşti de piele, cătuşe capitonate şi alte obiecte cărora nici nu le pot găsi un nume. Unul dintre bărbaţi se rezemă de celălalt şi şopti ceva. Celălalt izbucni în râs. Unul din ei îmi surprinse privirea. Ochii ni s-au întâlnit, dar am privit rapid în altă parte. În această zonă, contactul vizual era un lucru periculos.

Mă înroşeam din ce în ce mai mult şi nu puteam suporta aşa ceva. Cei doi bărbaţi s-au îndepărtat, ţinându-se de

[28] Joc de cuvinte în original: *be still* – stai nemişcată, taci din gură, *shut up* – taci din gură (n. tr.).

mână.

Jean-Claude se holba la vitrină de parcă ieşise într-o sâmbătă după-amiază doar pentru a admira vitrinele. Degajat.

— Ce i-ai făcut femeii?

Jean-Claude continuă să se holbeze la vitrină. Nu-mi dădeam seama exact ce-i atrăsese atenţia.

— Am fost neglijent, *ma...* Anita. Greşeala este doar a mea.

— Ce greşeală ai făcut?

— Puterile mele… sunt mai mari atunci când slujitorul uman mă însoţeşte.

Mă fixă cu o privire intensă.

— Când eşti lângă mine, puterile mele cresc.

— Hei, vrei să spui… ca un acolit al unei vrăjitoare?

Îşi lăsă uşor capul pe o parte, cu un zâmbet uşor întipărit pe faţă.

— Da, foarte asemănător cu aşa ceva. Nu ştiam că ai cunoştinţe de vrăjitorie.

— Reminiscenţe ale copilăriei.

Nu intenţionam să mi se distragă atenţia de la subiectul principal.

— Deci capacitatea ta de a hipnotiza oamenii este mai mare atunci când sunt cu tine. Destul de puternice pentru a hipnotiza prostituata fără să vrei.

Jean-Claude aprobă din cap.

Am clătinat din cap.

— Nu, nu te cred.

Ridică din umeri cu o mişcare plină de graţie.

— N-ai decât să crezi ce vrei, *ma petite,* dar ăsta-i adevărul.

Nu voiam să-l cred. Pentru că, dacă era adevărat, atunci eram într-adevăr slujitorul său uman. Nu prin acţiuni, ci prin simpla mea prezenţă. În ciuda sudorii care îmi curgea pe spate în jos din cauza căldurii, simţeam cum mă ia cu frig.

— Rahat!

— Se poate spune şi aşa, răspunse Jean-Claude.

— Nu, nu pot să mă ocup de asta acum, pur şi simplu nu pot.

M-am holbat la el.

— Controlează-ţi puterile pe care le avem împreună, în regulă?

— O să încerc.

— La dracu', nu încerca, fă-o!

Zâmbi destul de larg pentru a-şi pune în evidenţă vârfurile caninilor.

— Bineînţeles, *ma petite.*

Am simţit cum mă cuprinde panica. Mi-am strâns pumnii.

— Te pocnesc dacă îmi mai spui o dată aşa.

Ochii i se măriră imperceptibil, buzele i se arcuiră. Mi-am dat seama că de-abia se stăpânea să nu râdă. Nu suport ca cineva să creadă că ameninţările mele sunt nostime.

Jean-Claude era un ticălos care nu se dădea în lături de la nimic. Voiam să-l rănesc. Să-l rănesc pentru că mă înspăimânta. Înţelegeam impulsul, îl remarcasem şi la alţi oameni. Un impuls care duce uneori la violenţă. I-am fixat cu privirea faţa uşor amuzată. Era un nenorocit cu un aer de superioritate, dar dacă s-ar ajunge vreodată la violenţă între noi, unul avea să moară. Existau şanse mari ca aceea să fiu eu.

Buna dispoziţie i se şterse de pe faţă, lăsând locul unei expresii calme, plăcute, dar arogante.

— Ce s-a-ntâmplat, Anita?

Vocea îi era moale şi intimă. Chiar în căldura înconjurătoare şi în permanenta mişcare din acel loc, vocea sa mă putea juca pe degete. Un adevărat dar.

— Nu împinge lucrurile prea departe, Jean-Claude. N-ai vrea să mă laşi fără opţiuni.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Dacă va trebui să aleg între tine şi mine, mă aleg pe mine. Să nu uiţi asta.

Mă privi o fracţiune de secundă. Apoi clipi şi dădu din cap.

— Cred că ai face-o. Dar aminteşte-ţi, *ma…* Anita, dacă mă răneşti, te răneşti şi pe tine. Eu aş putea supravieţui durerii produse de moartea ta. Întrebarea este, *amante de moi,* vei putea supravieţui morţii mele?

Amante de moi? Ce naiba însemna asta? M-am hotărât să nu întreb.

— Fii blestemat, Jean-Claude, fii blestemat!

— Asta, dragă Anita, s-a îndeplinit cu mult înainte de a mă întâlni.

— Cum adică?

Ochii îi erau la fel de nevinovaţi ca întotdeauna.

— Ei bine, Anita, biserica ta catolică a declarat că toţi vampirii au fost sinucigaşi. Suntem blestemaţi automat.

Am clătinat din cap.

— Acum sunt membră a bisericii episcopale, dar nu asta ai vrut să spui.

Izbucni în râs. Sunetul îmi atinse ceafa ca o bucată de mătase. Moale şi plăcută, dar care te înfioară.

M-am îndepărtat de el. L-am lăsat, pur şi simplu, în faţa vitrinei pline de lucruri obscene. Am pătruns într-o mulţime de târfe, codoşi, clienţi. Nimeni de pe această stradă nu era la fel de periculos ca Jean-Claude. Iar eu îl adusesem aici pentru a mă proteja. Chiar era de râs. Ridicol. Obscen.

Mă opri un tânăr care nu avea mai mult de cincisprezece ani. Purta o vestă, fără cămaşă, şi blugi rupţi.

— Te-ar interesa ceva?

Era puţin mai înalt decât mine. Avea ochii albaştri. Chiar în spatele lui, alţi doi băieţi ne priveau fix.

— Nu prea întâlnim femei pe aici, spuse el.

— Cred şi eu.

Individul părea incredibil de tânăr.

— Unde o pot găsi pe Wanda-cea-în-scaun-cu-rotile?

Unul dintre băieţii din spatele său exclamă:

— Iisuse, una care iubeşte schilozii!

Eram de aceeaşi părere.

— Unde?

Am scos o bancnotă de douăzeci. Era prea mult pentru o

simplă informaţie, dar poate aşa ajungea mai devreme acasă. Poate dacă ar avea douăzeci de dolari în buzunar, ar refuza propunerile posesorului uneia din maşinile care treceau pe stradă. Îi vor schimba viaţa cei douăzeci de dolari? Era ca şi cum ţi-ai lipi degetul de miezul unui reactor nuclear.

— Chiar în faţă la *Pisica Cenuşie.* La capătul străzii.

— Mulţumesc.

I-am dat bancnota. Unghiile îi erau înnegrite de praf de cărbune.

— Sigur nu vrei ceva… „acţiune“, ştii tu?

Vocea îi era slabă şi nesigură, exact cum îi era şi privirea.

Cu coada ochiului l-am văzut pe Jean-Claude păşind prin mulţime. Venea după mine. Pentru a mă proteja. M-am întors spre tânăr.

— Am parte de mai multă acţiune decât am chef, am răspuns eu.

Tânărul se încruntă, nedumerit. Era în regulă. Şi eu eram nedumerită. Ce te faci cu un vampir-suprem care nu te lasă singură? Bună întrebare. Din păcate, ceea ce îmi trebuia era un răspuns bun.

24

Wanda-cea-în-scaun-cu-rotile era o femeie micuţă aşezată în unul din acele scaune cu rotile, tip sport, folosite la concursurile pentru handicapaţi. Purta mănuşi, iar muşchii braţelor şerpuiau sub pielea bronzată în timp ce îşi manevra singură scaunul. Părul lung, castaniu, cădea în valuri în jurul feţei drăguţe. Machiajul era de bun gust. Purta o bluză albastru-metalizat, fără sutien. O fustă lungă până la glezne, cu cel puţin două straturi de crinoline multicolore, şi cizme negre, la modă, îi ascundeau picioarele.

Se îndrepta spre noi cu un ritm cât se poate de bun. Cele mai multe prostituate, femei sau bărbaţi, arătau obişnuit. Nu erau îmbrăcate exagerat – şorturi, bluze la care se făcea multă economie de material. Cine să le reproşeze ceva pe căldura asta? Bănuiesc că dacă ar purta compleuri de plasă, asemănătoare cu cele ale paraşutiştilor sau trupelor de comando, poliţiştii ar deveni în mod normal suspicioşi.

Jean-Claude stătea lângă mine. Aruncă o privire spre firma strălucitoare de neon, fucsia, pe care scria *Pisica Cenuşie.* De bun gust!

Cum abordezi o prostituată, chiar dacă vrei doar să vorbeşti cu ea? Nu ştiam. În fiecare zi înveţi ceva nou. Am rămas nemişcată pe traiectoria scaunului cu rotile şi am aşteptat ca Wanda să facă primul pas. Femeia îşi ridică privirea şi îşi dădu seama că o urmăream cu interes. Când nu mi-am mutat privirea, contactul vizual era gata stabilit. Femeia zâmbi.

Jean-Claude se apropie de mine. Zâmbetul Wandei s-a lărgit – în mod sigur un zâmbet de tipul „haide odată“, cum obişnuia să spună bunica mea Blake.

Jean-Claude şopti:

— E o prostituată?

— Pa, am răspuns eu.

— Într-un scaun cu rotile?

— Da.

— Pe naiba!

Cred că Jean-Claude era şocat. Bine de ştiut că putea fi.

Femeia opri scaunul cu o mişcare expertă a mâinilor. Îmi zâmbi, întinzându-şi gâtul pentru a privi în sus, spre noi. Unghiul părea dureros.

— Bună, spuse ea.

— Bună, am zis eu.

Femeia continua să zâmbească. Eu continuam să mă holbez la ea. De ce m-am simţit brusc stânjenită?

— Un prieten mi-a povestit despre tine.

Femeia dădu din cap.

— Tu eşti cea căreia i se spune Wanda-cea-în-scaun-cu-rotile?

Femeia rânji brusc, iar faţa îi luă o expresie reală. În spatele acelor zâmbete drăguţe, dar false, se ascundea totuşi o persoană reală.

— Da, eu sunt.

— Am putea sta de vorbă?

— Desigur, răspunse ea, ai o cameră?

Dacă aveam o cameră? Nu trebuia să aibă ea o cameră?

— Nu.

Femeia aşteptă.

Oh, la dracu’.

— Vrem doar să vorbim cu tine, o oră sau două. Plătim orice preţ.

Mi-a spus preţul.

— Iisuse, nu-i cam mare?

Îmi adresă un zâmbet aducător de fericire.

— Cerere şi ofertă, răspunse ea. Nu poţi „gusta“ nicăieri ceea ce am eu.

În timp ce vorbea, lăsă să-i alunece mâinile în jos, pe picioare. I-am urmărit mâinile ca şi cum aşa ar fi trebuit să fac. Ciudat de-a binelea.

Am aprobat din cap.

— În regulă, ne-am înţeles atunci.

Cheltuieli de serviciu. Hârtie pentru imprimantă, pixuri cu vârful subţire, o prostituată, dosare. Vezi, totul se potriveşte.

Lui Bert chiar avea să-i placă nota de decont.

25

Am dus-o pe Wanda în apartamentul meu. Blocul nu are lifturi. Două rânduri de scări nu constituie chiar distanţa ideală de parcurs pentru o persoană într-un scaun cu rotile. Jean-Claude mergea în faţa mea, cu paşi mari, egali şi uşori, purtând-o pe Wanda în braţe. Nici măcar greutatea ei nu l-a încetinit. Urmam eu, cărând scaunul. Pe mine m-a încetinit.

Singura mea consolare a fost că am avut ocazia să-l urmăresc pe Jean-Claude urcând scările. Să mă dea în judecată. Are un dos foarte drăguţ pentru un vampir.

Jean-Claude mă aştepta în capul scărilor, ţinând-o pe Wanda ghemuită în braţe. Amândoi m-au privit cu un fel de stingherealã plăcută.

Am pornit înainte, împingând scaunul strâns pe culoarul acoperit cu mochetă. Jean-Claude m-a urmat. Crinolina de la fusta Wandei foşnea şi fremăta.

Am rezemat scaunul de picior şi am descuiat uşa. Am deschis-o complet pentru a-i face loc lui Jean-Claude. Scaunul se strângea spre interior ca un ham de pânză pentru transportat copiii mici. M-am chinuit să fixez tijele metalice în locaşurile lor pentru ca scaunul să fie din nou solid. Aşa cum îmi imaginasem, era mai uşor să-l faci bucăţi decât să-l montezi la loc.

Mi-am ridicat privirea şi l-am văzut pe Jean-Claude încă în picioare pe culoar, în faţa uşii. Wanda se holba la el, încruntată.

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat eu.

— N-am mai intrat niciodată în apartamentul tău.

— Şi ce dacă?

— Haide, Anita, mare expertă în vampiri…

Oh, uitasem.

— Îţi acord permisiunea de a intra în casa mea.

Se înclină cu o mişcare a gâtului.

— Mă simt onorat, declară el.

Am reuşit să aduc scaunul la forma iniţială. Jean-Claude o aşează pe Wanda în el. Eu am închis uşa. Wanda şi-a netezit rochia lungă peste picioare.

Jean-Claude a rămas în picioare în mijlocul livingului şi a aruncat o privire în jur. A privit atent calendarul cu pinguini aflat pe peretele de lângă uşa care ducea în bucătărie. A răsfoit rapid paginile şi pentru lunile viitoare, holbându-se la toate fotografiile acestor stângace păsări nezburătoare.

Am vrut să-i spun să înceteze, dar era ceva inofensiv. Nu-mi trec întâlnirile pe calendar. De ce mă deranja faptul că era atât de interesat de el?

M-am răsucit spre prostituata aflată în livingul meu. Noaptea devenea şi mai ciudată.

— Vrei ceva de băut?

Când te îndoieşti de ceva, fii politicos.

— Vin roşu, dacă ai, răspunse Wanda.

— Îmi pare rău, nu ţin băuturi alcoolice în casă. Cafea, sucuri cu zahăr adevărat, apă minerală… cam asta-i tot.

— Un suc.

Am scos o doză de Cola din frigider.

— Vrei un pahar?

Femeia clătină din cap.

Jean-Claude stătea rezemat de perete, fixându-mă cu privirea în timp ce mă învârteam prin bucătărie.

— Nici eu n-am nevoie de pahar, zise el cu o voce moale.

— Nu face pe deşteptul, l-am repezit eu.

— Prea târziu, răspunse el.

A trebuit să zâmbesc.

Zâmbetul părea să-l mulţumească. Pe mine m-a făcut să mă încrunt. Era greu de trăit în jurul lui Jean-Claude. Acesta se îndreptase deja spre acvariu. Făcea turul apartamentului. Bineînţeles. Dar, cel puţin, îmi dădea mie şi Wandei posibilitatea de a vorbi între patru ochi.

— Porcăria dracului, e un vampir, exclamă Wanda.

Părea surprinsă. Ceea ce m-a luat complet pe nepregătite. Puteam face întotdeauna diferenţa. Morţii erau morţi pentru mine, indiferent cât de drăguţe erau cadavrele.

— N-ai ştiut? am întrebat eu.

— Nu, nu sunt parteneră-de-sicriu.

Faţa îi devenise încordată. Expresia ochilor cu care urmărea mişcările degajate ale lui Jean-Claude prin apartament, era nouă. Wanda era înfricoşată.

— Ce e o parteneră-de-sicriu? i-am întins doza de Cola.

— O târfă care şi-o trage cu vampirii.

Parteneră-de-sicriu, ce original.

— Nu te va atinge.

Întoarse spre mine ochii căprui.

Privirea îi era intensă ca şi cum ar fi încercat să-mi citească gândurile. Spuneam oare adevărul?

— Deci o facem doar noi două? Privirea îi rămase aţintită pe faţa mea în timp ce vorbea.

Am clipit repede. Mi-au trebuit câteva momente pentru a-mi da seama ce voia să spună.

— Nu.

Am clătinat din cap.

— Ţi-am spus că vreau doar să vorbesc cu tine. Nimic altceva.

Cred că m-am înroşit.

Poate că roşeaţa a făcut diferenţa. Desfăcu capacul dozei şi luă o înghiţitură.

— Vrei să vorbesc cu tine despre felul cum o fac cu alţii în timp ce tu ţi-o tragi cu el?

Wanda arătă cu capul spre vampirul care continua să rătăcească prin apartamentul meu.

Jean-Claude stătea în faţa singurului tablou din încăpere. O pictură modernă care se potrivea cu decorul. Cenuşiu, alb, negru, roz pal. Unul dintre acele tablouri la care cu cât te holbezi mai mult, cu atât mai multe forme găseşti.

— Uite ce-i, Wanda, vreau doar să stăm de vorbă. Nimic altceva. Nimeni nu are de gând să facă nimic nimănui. În

regulă?

Femeia ridică din umeri.

— Sunt banii tăi. Putem face tot ceea ce vrei.

Declaraţia mi-a produs un junghi în stomac. Vorbea serios. De vreme ce plătisem, va face orice doream. Orice? Era prea îngrozitor ca o fiinţă umană să spună că făcea orice şi chiar s-o facă. Bineînţeles, până la vampiri. Chiar şi târfele au anumite limite.

Wanda îmi zâmbea. Schimbarea era extraordinară. Faţa îi radia. Femeia devenise brusc drăguţă. Chiar şi ochii îi străluceau de bucurie. Îmi aducea aminte de figura surâzătoare şi mută a lui Cicely.

Înapoi la afaceri.

— Am auzit că ai fost pentru o vreme amanta lui Harold Gaynor.

Fără introducere, fără vorbe dulci. „Jos hainele“.

Zâmbetul i se şterse de pe faţă. Strălucirea îi dispăru din ochi, fiind înlocuită de prudenţă.

— Numele nu-mi spune nimic.

— Oh, ba da, am zis eu.

Stăteam încă în picioare în faţa ei, obligând-o să privească în sus spre mine sub un unghi aproape dureros.

Femeia bău un gât de Cola şi clătină din cap fără să mă privească.

— Haide, Wanda, ştiu că ai fost iubita lui Gaynor. Admite că îl cunoşti şi începem discuţia din acest punct.

Îşi ridică privirea spre mine, apoi o coborî în poală.

— Nu. O „fac“ cu tine. Îl las pe vampir să privească. Vorbesc vulgar cu voi. Dar nu cunosc pe nimeni cu numele Gaynor.

M-am aplecat spre ea, sprijinindu-mă de braţele scaunului. Feţele noastre erau foarte apropiate.

— Nu sunt reporter. Gaynor nu va şti niciodată că ai vorbit cu mine decât dacă îi spui tu.

Ochii i se măriră şi mai mult. Am aruncat o privire spre locul la care se holba. Jacheta mi se desfăcuse, lăsând să se vadă pistolul. Faptul păru s-o tulbure. Bine!

— Vorbeşte cu mine, Wanda.

Vocea îmi era moale. Blândă. Vocile cele mai blânde poartă întotdeauna ameninţările cele mai cumplite.

— Cine dracu' sunteţi? Nu sunteţi poliţişti. Tu nu eşti reporter. Cei de la asistenţă socială nu poartă pistoale. Cine sunteţi?

Din felul în care a pus ultima întrebare, am simţit că îi era frică.

Jean-Claude tocmai intra în încăpere. Fusese în dormitor. Minunat, chiar minunat.

— Ai probleme, *ma petite?*

De data aceasta nu l-am corectat. Wanda nu trebuia să ştie că existau disensiuni în ceea ce privea ierarhiile.

— E încăpăţânată.

Am făcut un pas înapoi. Mi-am scos jacheta şi am aruncat-o pe o măsuţă. Wanda se holba la pistol, aşa cum ştiam că avea să facă.

Poate că eu nu intimidez pe nimeni, dar Browningul, cu siguranţă, da.

Jean-Claude păşi până în spatele femeii. Îi atinse umerii cu mâinile subţiri. Femeia tresări de parcă ar fi durut-o. Ştiam că n-o duruse. Dar ar fi fost mai bine aşa.

— Mă va omorî, declară Wanda.

O mulţime de oameni par să declare aşa ceva despre domnul Gaynor.

— Nu va şti niciodată, am spus eu.

Jean-Claude îşi frecă obrazul de părul ei, degetele masându-i uşor umerii.

— În plus, dulcea mea coquette, nu este aici cu noi în această noapte.

Vorbi, lipindu-şi buzele de urechea ei.

— Dar noi suntem.

A mai spus încă ceva, atât de încet, încât n-am auzit. Doar buzele i s-au mişcat, complet mute pentru mine.

Wanda l-a auzit. Ochii i se dilatară şi începu să tremure, întregul corp îi părea cuprins de un fel de criză. Şuvoaie de lacrimi îi ţâşniră din ochi prelingându-se încet, în jos pe obraji.

Sfinte Dumnezeule!

— Te rog. Te rog, nu-l lăsa s-o facă.

Vocea îi era slabă, dar teribil de înfricoşată.

În acel moment l-am urât pe Jean-Claude. Şi m-am urât pe mine însămi. Eram unul din băieţii buni. Era una din ultimele mele iluzii. Nu doream să renunţ la ea, nici măcar dacă nu ar fi dat rezultate. Wanda va vorbi sau nu, de bună voie. Fără tortură.

— Las-o în pace, Jean-Claude!

Îmi aruncă o privire.

— Îi simt teroarea ca pe un vin tare.

Ochii îi erau compacţi, de un albastru în care te puteai îneca. Părea orb. Faţa îi era tot frumoasă în momentul în care deschise larg gura şi caninii sclipiră.

Wanda mai plângea încă, fixându-mă cu privirea. Ar fi urlat de-a binelea dacă ar fi putut vedea expresia întipărită pe faţa lui Jean-Claude.

— Credeam că te poţi controla mai bine de atât.

— Mă pot controla excelent, dar totul are o limită.

Se îndepărtă de femeie şi începu să măsoare încăperea în sus şi în jos, de cealaltă parte a canapelei. Ca un leopard închis în cuşcă. Cu o violenţă reţinută, gata de a fi descătuşată. Nu-i vedeam faţa. Se manifestase astfel doar pentru a o înfricoşa pe Wanda? Sau fusese ceva real?

Am clătinat din cap. În niciun caz nu-l puteam întreba de faţă cu Wanda. Poate mai târziu. Poate.

M-am lăsat în genunchi în faţa Wandei. Strângea atât de tare doza de Cola, încât o îndoise. N-am atins-o, doar am îngenuncheat aproape de ea.

— Nu-l voi lăsa să-ţi facă vreun rău. Pe cuvântul meu. Harold Gaynor mă ameninţă. De aceea am nevoie de informaţii.

Wanda se uita la mine, dar atenţia îi era îndreptată spre vampirul din spatele ei. Tot corpul îi era încordat la maximum. Nu se va relaxa niciodată cât timp Jean-Claude va rămâne în încăpere. Doamna avea gusturi.

— Jean-Claude, Jean-Claude.

Faţa acestuia arăta la fel de normală ca întotdeauna în clipa când se întoarse spre mine. Un zâmbet îi arcuia

buzele pline. Era o mască. O prefăcătorie. Naiba să-l ia! Oare era ceva care te făcea sadic pe măsură ce te transformai în vampir?

— Du-te în dormitor pentru un timp. Wanda şi cu mine vrem să discutăm între patru ochi.

— În dormitorul tău…

Zâmbetul i se adânci.

— Cu plăcere, *ma petite.*

M-am uitat ameninţător la el. Era neintimidat. Ca întotdeauna. Dar tot a părăsit încăperea, aşa cum îl rugasem.

Umerii Wandei au căzut brusc. Respiră sacadat.

— Nu-l laşi să-mi facă vreun rău, nu-i aşa?

— Nu, n-am de gând.

Începu să plângă, tremurând uşor. Nu ştiam ce să fac. N-am ştiut niciodată ce ar trebui să fac atunci când cineva plânge. S-o strâng în braţe? S-o bat alinător pe mână? Ce să fac?

În cele din urmă, m-am aşezat pe covor în faţa ei, lăsându-mă pe spate şi sprijinindu-mă pe tocuri, fără a face nimic. După câteva momente a încetat să mai plângă. A privit în sus, clipind rapid. Machiajul din jurul ochilor dispăruse complet. O făcea să arate mai degrabă vulnerabilă decât mai puţin atractivă. Am simţit nevoia s-o iau în braţe şi s-o leagăn ca pe un copil. Să-i şoptesc minciuni despre cât de bine urma să fie totul.

După ce va pleca de aici în noaptea asta, va rămâne tot o târfă. O târfă schiloadă. Cum să fie bine aşa ceva? Am clătinat din cap, gândindu-mă mai mult la mine decât la ea.

— Vrei o batistă de hârtie?

Dădu din cap.

I-am adus un pacheţel din sertarul mesei din bucătărie. Îşi şterse faţa şi îşi suflă uşor nasul, ca o doamnă din lumea bună.

— Putem sta de vorbă acum?

Îşi miji ochii şi aprobă din cap. Sorbi o gură de Cola.

— Îl cunoşti pe Harold Gaynor, nu-i aşa?

Se holba pur şi simplu la mine, tristă. I-am înfrânt oare

rezistenţa?

— Mă omoară dacă află. Poate că nu vreau să devin parteneră-de-sicriu, dar la fel de sigur nici nu vreau să mor.

— Nimeni nu vrea. Vorbeşte cu mine, Wanda, te rog.

Se cutremură şi oftă.

— Bine, bine, îl cunosc pe Harold.

Harold?

— Vorbeşte-mi despre el.

Wanda se holbă la mine. Ochii i se îngustară. Riduri uşoare apărură în jurul ochilor, făcând-o să pară mai în vârstă decât crezusem.

— Nu l-a trimis încă pe Bruno sau pe Tommy după tine?

— Tommy a venit pentru o treabă personală.

— Ce s-a întâmplat?

— L-am ameninţat cu pistolul.

— Pistolul ăsta? întrebă cu o voce slabă.

— Da.

— Ce ai făcut de l-ai scos din sărite pe Harold?

Să-i spun adevărul sau să mint? Niciuna, nici alta.

— Am refuzat să fac ceva pentru el.

— Ce anume?

Am clătinat din cap.

— N-are importanţă.

— Nu poate fi vorba de sex. Nu eşti schiloadă.

Accentuă ultimul cuvânt în aşa fel încât părea ceva de neiertat.

— Nu se atinge niciodată de cineva care este întreg. Amărăciunea din voce era destul de solidă pentru a fi gustată.

— Cum l-ai întâlnit?

— La universitatea din Washington. Gaynor făcea o donaţie pentru ceva…

— Te-a invitat să ieşi cu el?

— Da. Vocea îi era atât de slabă, încât a trebuit să mă aplec înainte pentru a o auzi.

— Ce s-a întâmplat?

— Amândoi eram în scaune cu rotile. El era bogat. A fost

minunat.

Wanda îşi supse buzele de parcă ar fi întins rujul, apoi înghiţi cu greu.

— Când a încetat să mai fie minunat?

— M-am mutat la el. Am renunţat la facultate. Era… mai uşor decât la facultate. Mai uşor decât orice. Nu se mai sătura de mine.

Wanda îşi coborî din nou privirea în poală.

— A început să ceară varietate în pat. Vezi tu, picioarele sale sunt schiloade, dar le simte. Eu nu pot.

Vocea Wandei devenise aproape o şoaptă. A trebuit să mă lipesc de genunchii ei pentru a auzi.

— Îi plăcea să facă anumite lucruri picioarelor mele, dar eu nu simţeam nimic. Aşa că la început am crezut că era în regulă, dar… dar a devenit de-a dreptul greţos.

Mă privi brusc de la o distanţă de doar câţiva centimetri. Ochii îi erau uriaşi şi înotau în lacrimi nevărsate.

— M-a tăiat. Nu simţeam nimic, dar nu asta era problema, nu?

— Nu, am zis eu.

Prima lacrimă îi alunecă în jos pe obraz. I-am atins mâna. Degetele i s-au înfăşurat în jurul degetelor mele şi au rămas acolo.

— E în regulă, am zis eu. E în regulă.

Plângea. Am ţinut-o de mână şi am minţit.

— Totul e în regulă acum. Nu-ţi mai poate face niciun rău.

— Toată lumea îţi face rău. Şi tu ai de gând să-mi faci rău.

Acuzaţia i se citea în ochi.

Era prea târziu de explicat jocul de-a poliţistul amabil şi cel al dracului. Oricum nu m-ar fi crezut.

— Povesteşte-mi despre Gaynor.

— M-a înlocuit cu o fată surdă.

— Cicely…

Îşi ridică privirea, surprinsă.

— Ai întâlnit-o?

— Pentru scurt timp.

Wanda clătină din cap.

— Cicely e o puicuţă bolnavă. Îi place să tortureze oameni. O excită.

Wanda mă privi de parcă ar fi încercat să-mi judece reacţiile. Arătam şocată? Nu.

— Harold se culca uneori cu mine şi cu ea în acelaşi timp. La sfârșit, apărea întotdeauna şi o a treia persoană. A devenit cu adevărat insuportabil.

Vocea Wandei devenea din ce în ce mai slabă, o şoaptă răguşită.

— Cicely adoră cuţitele. E cu adevărat pricepută în a jupui diverse lucruri.

Wanda îşi supse din nou buzele de parcă şi-ar fi lins rujul.

— Gaynor m-ar omorî doar pentru că ţi-am vorbit despre secretele sale de alcov.

— Ştii dacă are secrete de afaceri?

Wanda scutură din cap.

— Nu, îţi jur. A fost întotdeauna foarte grijuliu să mă ţină departe de aşa ceva. La început, m-am gândit că proceda astfel pentru a nu fi arestată dacă ar fi venit poliţiştii.

Privi din nou în poală.

— Mai târziu, mi-am dat seama că era din cauză că urma să fiu înlocuită. Nu dorea să ştiu ceva care i-ar fi putut dăuna după ce m-ar fi alungat.

Vocea nu-i mai trăda amărăciune sau mânie, doar tristeţe, o tristeţe nesfârşită. Voiam să tune şi să fulgere. O disperare calmă este prea dureroasă. O rană care nu se vindecă niciodată. Gaynor făcuse mai mult decât s-o ucidă. O lăsase în viaţă. În viaţă şi la fel de schilodită pe dinăuntru ca pe dinafară.

— Nu-ţi pot spune nimic în afară de discuţiile din dormitor, dar astea nu te vor ajuta pentru a-i face vreun rău.

— A existat vreodată vreo discuţie în dormitor care să nu fi fost legată de sex?

— Ce vrei să spui?

— Secrete personale, nu legate de sex. Ai fost iubita lui aproape doi ani. Trebuie să fi vorbit şi despre altceva în afară de sex.

Wanda se încruntă, gândindu-se.

— Bănuiesc… bănuiesc că a vorbit despre familia sa.

— Ce-i cu familia sa?

— Este ilegitim. Harold era obsedat de familia adevăratului său tată.

— Ştia cine este?

Wanda aprobă din cap.

— O familie bogată, veche. Mama sa era o târfă care i-a devenit amantă. Când a rămas însărcinată, au dat-o afară.

Exact cum face acum Gaynor cu femeile sale, m-am gândit eu. Freud este atât de des prezent în vieţile noastre. Cu voce tare, am întrebat:

— Ce familie?

— Nu mi-a spus niciodată. Cred că s-a gândit că l-aş şantaja sau că le-aş povesti membrilor familiei micile şi murdarele sale secrete. Vrea cu disperare ca aceştia să regrete că nu a fost bine primit în familie. Cred că a strâns atâţia bani doar pentru a fi la fel de bogat ca ei.

— Dacă nu ţi-a pomenit niciodată vreun nume, cum de ştii că nu mințea?

— N-ai întreba asta dacă l-ai fi auzit. Vocea îi era atât de pătimaşă. Îi urăşte. Şi vrea dreptul câştigat prin naştere. Consideră că este dreptul său să le ia banii.

— Cum are de gând să pună mâna pe banii lor?

— Chiar înainte de a-l părăsi, Harold descoperise locul unde fuseseră înmormântaţi unii din strămoşii săi. Vorbea despre o comoară. O comoară îngropată, îţi vine să crezi aşa ceva?

— În mormintele lor?

— Nu, familia tatălui său a făcut prima dată avere din piraterie. Navigau pe Mississippi şi jefuiau oamenii. Gaynor era mândru de aşa ceva, dar şi furios. Spunea că toată şleahta lor se trăgea din hoţi şi curve. Atunci de ce se comportau atât de arogant cu el?

Wanda îmi urmărea expresia feţei în timp ce rostea

ultimele cuvinte, poate îmi venise vreo idee.

— Şi cum l-ar ajuta mormintele strămoşilor săi să pună mâna pe comoara lor?

— Spunea că va găsi vreun preot voodoo care să-i readucă la viaţă. Îi va forţa să-i dea comoara care fusese pierdută de secole.

— Oh, am exclamat eu.

— Ce? Te-am ajutat cu asta?

Am aprobat din cap. Rolul meu în planurile lui Gaynor era limpede acum. Dureros de limpede. Singura întrebare rămasă era de ce mă alesese pe mine. De ce nu se adresase unei persoane cu reputaţie îndoielnică precum Dominga Salvador? Cineva care îi va lua banii, va sacrifica „capra fără coarne“ aleasă de el şi va dormi fără remuşcări. De ce eu, ştiindu-se reputaţia mea fără pată?

— A menţionat vreodată nişte nume de preoţi voodoo?

Wanda scutură din cap.

— Nu, niciun nume. Avea întotdeauna grijă să nu rostească nume. Ai o expresie ciudată pe faţă. Cum ar putea să te ajute ceea ce ţi-am spus?

— Cred că cu cât ştii mai puţin despre toată treaba asta, eu atât mai bine, nu?

Mă fixă cu privirea o bună bucată de vreme, apoi, în cele din urmă, aprobă din cap.

— Bănuiesc că da.

— Este vreun loc…

Am renunţat să mai continuu. Eram pe punctul de a-i oferi un bilet de avion sau de autobuz spre orice destinaţie. Oriunde n-ar fi trebuit să se vândă. Oriunde şi-ar fi putut vindeca rănile.

Poate îşi dădu seama din expresia feţei sau din tăcerea mea prelungă. Izbucni într-un râs profund. Târfele n-ar trebui să chicotească cinic?

— La urma urmei te comporţi tot ca un funcţionar de la asigurările sociale. Vrei să mă salvezi, nu-i aşa?

— Sunt atât de îngrozitor de naivă dacă îţi ofer un bilet de călătorie până acasă sau în altă parte?

Wanda dădu din cap.

— Teribil. Şi de ce ai vrea să mă ajuţi? Nu eşti bărbat. Nu-ţi plac femeile. De ce te-ai oferi să mă trimiţi acasă?

— Din prostie, am răspuns eu şi m-am ridicat în picioare.

— Nu e prostie.

Wanda îmi luă mâna şi o strânse cu putere.

— Dar n-ar avea niciun rost. Sunt o târfă. Aici cel puţin cunosc oraşul, oamenii. Am clienţi permanenţi.

Îmi dădu drumul la mână şi ridică din umeri.

— Mă descurc.

— Cu puţin ajutor de la prieteni.

Zâmbi şi nu era un zâmbet fericit.

— Târfele nu au prieteni.

— Nu trebuie să fii o târfă. Gaynor te-a transformat într-o târfă, dar nu trebuie să rămâi aşa.

Ochii îi înotau în lacrimi pentru a treia oară în această seară. Fir-ar să fie, nu era destul de dură pentru a trăi pe străzi. Nimeni nu era.

— Vrei să chemi un taxi? Nu mai vreau să vorbesc.

Ce puteam face? Am chemat un taxi. Am comunicat dispecerului că pasagerul era într-un scaun cu rotile, aşa cum îmi spusese Wanda. L-a lăsat pe Jean-Claude s-o ducă în braţe până jos pentru că eu n-o puteam face. A stat nemişcată şi foarte liniştită în braţele lui. Am lăsat-o în scaunul cu rotile lângă bordura trotuarului.

Am urmărit cum taxiul a venit şi a plecat cu Wanda. Jean-Claude stătea lângă mine într-un cerc auriu de lumină, chiar în faţa clădirii. Lumina caldă părea să filtreze culoarea pielii sale.

— Trebuie să te părăsesc, *ma petite.* A fost foarte educativ, dar timpul trece.

— Te duci să te hrăneşti, nu-i aşa?

— Se observă?

— Puţin.

— Ar trebui să te numesc *ma vérité,* Anita. Îmi spui întotdeauna adevărul despre propria mea persoană.

— Asta înseamnă *vérité* – adevăr?

Jean-Claude aprobă din cap.

Mă simţeam prost. Agitată, ţâfnoasă, neliniştită. Eram

furioasă pe Harold Gaynor că o amăgise pe Wanda. Eram furioasă pe Wanda că îi permisese s-o facă. Eram furioasă pe mine însămi pentru că nu eram capabilă să fac ceva. Eram supărată pe întreaga lume în această noapte. Aflasem ceea ce voia Gaynor să fac. Şi nu mă ajuta deloc.

— Anita, vor fi întotdeauna victime. Prădători şi victime – asta-i viaţa.

L-am privit furioasă.

— Credeam că nu mă mai poţi citi.

— Nu-ţi pot citi mintea sau gândurile, doar expresia feţei şi ceea ce cunosc despre tine.

Nu voiam să ştiu că Jean-Claude mă cunoştea atât de bine. Atât de intim.

— Pleacă, Jean-Claude, pleacă pur şi simplu.

— Cum doreşti, *ma petite.*

Şi dispăru pur şi simplu. O pală de vânt – apoi nimic.

— Faci pe grozavul!

Am fost lăsată în întuneric, gustând primele lacrimi. De ce aş vrea să plâng din cauza unei târfe pe care tocmai o cunoscusem? În general, din cauza incorectitudinii din lume?

Jean-Claude avea dreptate. Vor exista întotdeauna prădători şi victime. Iar eu mă străduisem din greu să devin unul dintre prădători. Eram „Călăul“. Atunci, de ce simpatiile mele se îndreaptă mereu către victime? Şi de ce disperarea din ochii Wandei mă făcea să-l urăsc pe Gaynor mai mult decât pentru tot ce-mi făcuse mie?

Într-adevăr, de ce?

26

Sună telefonul. Mi-am mişcat doar ochii pentru a arunca o privire spre ceasul de pe noptieră. 6.45. Fir-ar să fie! Am rămas întinsă, pe jumătate adormită din nou, când s-a cuplat robotul.

— Sunt Dolph. Încă un caz. Sună-mă pe pager…

Am bâjbâit după telefon, scăpând receptorul pe jos.

— Salut, Dolph. Eu sunt.

— Te-ai culcat târziu?

— Da, ce s-a-ntâmplat?

— Prietenul nostru a hotărât că imobilele locuite de o singură familie sunt o pradă uşoară. Vocea îi părea aspră din cauza lipsei de somn.

— Dumnezeule, nu încă o familie…

— Mă tem că da. Poţi să vii?

Întrebare prostească, dar n-am remarcat asta. Stomacul mi se urcase în gât. Nu voiam încă o privelişte ca la reşedinţa Reynolds. Nu credeam că imaginaţia mea ar fi făcut faţă.

— Dă-mi adresa. Vin imediat.

Mi-a dat adresa.

— Suburbia Peters, am spus eu, e aproape de St. Charles, dar…

— Dar ce?

— E un drum lung pentru a ajunge la o casă în care locuieşte doar o singură familie. Sunt o mulţime de alte case care i-ar satisface necesităţile în St. Charles. De ce s-a deplasat aşa departe pentru a se hrăni?

— Ai absolută dreptate, zise el.

În voce i se simţea o nuanţă de ilaritate.

— Haide odată, domnişoară expertă în voodoo. Vino să vezi ce e de văzut.

— Dolph, e la fel de rău ca la reşedinţa Reynolds?

— Rău, mai rău, cel mai rău din toate cazurile.

Nuanţa respectivă era încă prezentă, dar implica ceva dur şi auto-peiorativ.

— Nu eşti tu de vină, am zis eu.

— Spune-le asta şefilor. Urlă după un ţap ispăşitor.

— Ai făcut rost de mandat?

— După-amiază târziu.

— Nimeni nu semnează mandate în weekend, am zis eu.

— Uneori panica duce la o dispensă specială. Mişcă-te, Anita. Toată lumea are nevoie să plece acasă.

Dolph închise telefonul.

Nu m-am deranjat să-i spun „la revedere“.

Altă crimă. Rahat, rahat, rahat. Fir-ar a dracului de treabă! Nu aşa voiam să-mi petrec dimineaţa de sâmbătă. Dar urma să obţinem mandatul. Ura! Necazul era că nu ştiam ce căutam. Nu sunt chiar expertă în voodoo. Eram expertă în crime supranaturale, ceea ce nu-i deloc acelaşi lucru. Poate ar trebui să-l rog pe Manny să vină cu mine. Nu, nu-l doream lângă Dominga Salvador în cazul în care aceasta ar vrea să negocieze o înţelegere cu poliţiştii denunţându-l pe Manny. Nu există termen de prescriere pentru practicarea de sacrificii umane. Manny putea încă să fie pedepsit pentru aşa ceva. S-ar potrivi cu stilul Domingăi: acuzarea lui Manny în schimbul vieţii ei. Făcând ca totul să pară, pe o cale ocolită, ca o greşeală de-ale mele. Da, ce i-ar mai plăcea chestia asta!

O lumină clipea pe robot. Un mesaj! De ce nu observasem noaptea trecută? Am ridicat din umeri. Unul din misterele vieţii. Am apăsat butonul de redare a mesajului.

„Anita Blake, sunt John Burke. Am primit mesajul tău. Sună-mă la orice oră. Sunt nerăbdător să aflu tot ce ştii“. Urma un număr de telefon şi asta era tot.

Minunat, scena unei crime, un drum până la morgă, o vizită pe tărâmul voodoo-ului – toate într-o singură zi. Se anunţa o zi grea şi neplăcută. Se potrivea perfect cu noaptea trecută şi cu noaptea de dinainte. Fir-ar să fie,

parcă eram pe bandă rulantă.

27

Un poliţist de la circulaţie îşi vărsa maţele într-unul din acele containere de gunoi de dimensiunea unui elefant, în faţa casei. Semn rău. Un car de reportaj TV parcat de cealaltă parte a străzii. Semn şi mai rău. Nu ştiam cum reuşise Dolph să ţină atât de mult timp reprezentanţii mass-media departe de masacrele produse de zombiul nostru ucigaş. Evenimentele curente trebuie să fi fost cu adevărat mană cerească pentru ca reporterii de teren să ignore titluri atât de senzaţionale. ZOMBII MASACREAZA FAMILII ÎNTREGI. UN ZOMBI UCIGAŞ ÎN SERIE UMBLĂ LIBER PRIN ORAŞ. Iisuse, avea să fie un adevărat dezastru.

Un reporter şi un cameraman m-au urmărit cu privirea în timp ce mă îndreptam spre banda galbenă care delimita zona. Când mi-am prins la rever legitimaţia oficială de plastic, cei doi s-au repezit ca un animal la prada sa. Un poliţist în uniformă a ridicat banda pentru a mă lăsa să trec, fără a-şi lua ochii de la reporterii care năvăleau spre mine. N-am privit înapoi. Nu priveşti niciodată înapoi atunci când reprezentanţii mass-media te urmăresc. Dacă o faci, te-au prins.

Reporterul, îmbrăcat într-un costum impecabil, strigă:

— Domnişoară Blake, domnişoară Blake, ne puteţi da o declaraţie?

Bănuiesc că te simţi întotdeauna bine când eşti recunoscută. Dar m-am prefăcut că nu l-am auzit. Mi-am continuat drumul, ţinând dinadins capul în jos.

Scena unei crime este scena unei crime şi rămâne tot scena unei crime. Cu excepţia caracteristicilor unice de coşmar pentru fiecare caz în parte. Mă aflam în dormitorul unei case foarte frumoase, cu un etaj. Un ventilator se

rotea încet în tavan, scoţând un scârţâit uşor, ca şi cum unele şuruburi nu erau prea bine strânse.

Mai bine să mă concentrez asupra lucrurilor neînsemnate. Asupra felului în care lumina soarelui se strecura printre jaluzelele trase, împrăştiind în încăpere umbre asemănătoare cu dungile unei zebre. Mai bine să nu mă uit la ceea ce mai rămăsese pe pat. Nu voiam să mă uit. Nu voiam să văd.

Dar trebuia să văd. Trebuia să văd. Poate găseam vreun indiciu. Sigur, şi porcii pot zbura, nu? Totuşi, poate voi găsi vreun indiciu. Poate. Speranţa e o căţea mincinoasă.

În general, corpul uman conţine aproximativ şapte litri de sânge. Indiferent cât de mult sânge vedeţi la televizor sau în scenele de acţiune din filme, realitatea e cu totul alta. Încercaţi să împrăştiaţi vreo şapte litri de lapte pe podeaua dormitorului şi veţi vedea câtă mizerie se face. Acum înmulţiţi asta cu… ceva. În dormitor era prea mult sânge pentru a proveni doar de la o singură persoană. Covorul mustea sub picioare, iar sângele se strânsese în mici bălţi precum noroiul după ploaie. Pantofii Nike erau deja stropiţi cu pete stacojii chiar înainte de a fi parcurs jumătate din distanţa până la pat.

De ţinut minte: să port întotdeauna pantofi Nike negri atunci când cercetez locul unei crime.

Mirosul din încăpere era greoi. Eram bucuroasă că funcţiona ventilatorul din tavan. Încăperea mirosea a abator şi grajduri. Sânge şi fecale. De foarte multe ori, mirosul celor morţi de curând.

Cearşafurile acopereau nu numai patul, dar şi o porţiune mare din podeaua din jurul lui. Arăta ca un prosop gigantic de hârtie aruncat peste cea mai mare pată de concentrat de fructe din lume. Sub cearşafuri rămăşiţele erau, probabil, împrăştiate peste tot. Grămăjoarele erau prea mici pentru a alcătui un corp. Nici măcar una din acele grămăjoare stacojii nu era destul de mare pentru un corp uman.

— Te rog, nu mă obliga să privesc, am şoptit spre încăperea goală.

— Ai spus ceva?

Am tresărit şi m-am trezit cu Dolph chiar lângă mine.

— Dumnezeule, Dolph, m-ai speriat.

— Aşteaptă până vezi ce se află sub cearşafuri. Apoi, poţi fi speriată.

Nu doream să văd ce se ascundea sub nenumăratele cearşafuri îmbibate cu sânge. Cu siguranţă, văzusem destul pentru o singură săptămână. Norma mea de sânge coagulat trebuia să fi fost depăşită cu două nopţi în urmă. Da, depăşisem deja norma.

Dolph stătea în pragul uşii, aşteptându-mă. Sub ochi avea mici riduri pe care nu le remarcasem niciodată. Era palid şi avea nevoie urgentă de un ras.

Toţi aveam nevoie de câte ceva. Dar, pentru început, trebuia să mă uit sub cearşafuri. Dacă Dolph a putut, atunci voi putea şi eu. Bineee.

Dolph îşi scoase capul pe hol.

— Avem nevoie de ajutor să ridicăm cearşafurile. După ce Blake vede rămăşiţele, putem pleca cu toţii acasă.

Bănuiesc că adăugase ultima parte pentru că nimeni nu se grăbise să ne ajute. Nu se găseau voluntari pentru aşa ceva.

— Zerbrowski, Perry, Merlioni, mişcaţi-vă fundurile încoace.

Pungile de sub ochii lui Zerbrowski arătau ca nişte vânătăi.

— Salut, Blake.

— Salut, Zerbrowski, arăţi ca dracu’.

Izbucni în râs.

— Iar tu încă arăţi proaspătă şi frumoasă ca o dimineaţă de primăvară.

Rânji.

— Da, nu mai spune.

— Îmi pare bine să te văd din nou, domnişoară Blake, spuse detectivul Perry.

A trebuit să zâmbesc. Perry era singurul poliţist din câţi cunoşteam care s-ar comporta amabil chiar şi în prezenţa unor rămăşiţe însângerate.

— Şi mie îmi pare bine să te văd, detectiv Perry.

— Putem termina odată? interveni Merlioni. Sau voi doi aveţi de gând să fugiţi împreună?

Merlioni era înalt, dar nu chiar cât Dolph. Dar cine era? Părul cărunt, cârlionţat, era tuns scurt şi bine pieptănat de ambele părţi ale feţei şi peste urechi. Purta o cămaşă albă cu mânecile suflecate până la coate şi o cravată pe jumătate desfăcută. Pistolul de la şoldul stâng semăna cu un portofel plin de pietre.

— Atunci, ridică tu primul cearşaf dacă eşti atât de grăbit, Merlioni, zise Dolph.

Merlioni oftă.

— Bine, bine.

Făcu un pas spre cearşaful de pe podea. Se lăsă în genunchi.

— Eşti gata să vezi aşa ceva, fetiţo?

— Mai bine fetiţă decât macaronar, am răspuns eu.

Îmi zâmbi.

— Hai odată!

— Să înceapă spectacolul!

Merlioni ridică cearşaful, dar acesta, prins de o zonă umedă, se dezlipea doar câţiva centimetri odată.

— Zerbrowski, ajută-l să ridice odată porcăria aia, zise Dolph.

Zerbrowski nu comentă. Trebuie să fi fost prea obosit. Cei doi bărbaţi au ridicat cearşaful dintr-o singură mişcare fluidă. Razele soarelui de dimineaţă se strecurau prin cearşaful roşu şi făceau covorul şi mai roşu decât era, deşi poate că acest lucru nu mai avea nicio importanţă. Sângele picura de pe marginile cearşafului din locurile de unde îl ţineau cei doi bărbaţi. Picături grele, ude, provenite parcă dintr-o chiuvetă care trebuia reparată. Nu mai văzusem niciodată un cearşaf atât de îmbibat cu sânge. Există un început pentru toate.

M-am holbat la covor şi nu mi-am putut da seama ce se afla pe el. Doar o grămadă de cocoloaşe, mici de tot. M-am lăsat în genunchi. Sângele îmi pătrunse prin blugi. Era rece. Bănuiesc că tot mai bine decât să fi fost cald.

Bucata cea mai mare era umedă şi netedă, lungă de aproximativ doisprezece centimetri. Roz-aprins şi cu un aspect sănătos. Un fragment din intestinul gros. O bucată mai mică se afla în apropiere. Am privit-o cu atenţie, dar cu cât mă uitam mai mult, cu atât mai mult realizam că nu semăna cu nimic cunoscut. Putea să fie o bucată de carne provenind de la orice animal. La naiba, intestinul nu trebuia să fie uman. Dar era, altfel n-aş mai fi fost acolo.

Am împins bucăţica mai mică cu un deget înmănuşat. De data aceasta îmi amintisem să iau o pereche de mănuşi chirurgicale. Bravo mie! Bucăţica era umedă, grea şi compactă. Am înghiţit cu greu, dar asta nu m-a ajutat să-mi dau seama ce era. Cele două rămăşiţe semănau cu nişte bucăţele căzute din gura unei pisici. Firimituri de la masă. Iisuse Hristoase!

M-am ridicat.

— Următorul.

Vocea îmi suna obişnuită, netulburată. Uluitor.

A fost nevoie de toţi cei patru bărbaţi, ridicând din diferite colţuri, pentru a putea jupui cearşaful de pe pat. Merlioni înjură şi dădu drumul colţului.

— La dracu’!

Sângele se scursese de pe braţ pe cămaşa albă.

— Hei, ţi-ai nenorocit cămaşa, remarcă Zerbrowski.

— Da, fir-ar să fie! Locul ăsta e o adevărată mizerie.

— Bănuiesc că stăpâna casei n-a avut timp să facă curat înainte de venirea ta, Merlioni, am zis eu.

Ochii mi-au zburat spre pat şi spre tot ce mai rămăsese din stăpâna casei, apoi din nou spre Merlioni.

— Sau macaronarul-poliţist nu suportă aşa ceva?

— Pot suporta orice din partea ta, micuţă doamnă, răspunse bărbatul.

M-am încruntat şi am clătinat din cap.

— Pariez că nu.

— Fac eu pe arbitrul, se oferi Zerbrowski.

Dolph nu ne-a întrerupt, nu ne-a informat că ne aflam la locul unei crime şi nu într-o casă de pariuri. Ştia că trebuia să ne păstrăm luciditatea. Nu puteam să privesc

rămăşiţele de pe pat şi să nu fac glume. Nu puteam. Altfel, o luam razna. Poliţiştii au cel mai ciudat simţ al umorului pentru că n-au încotro.

— Pe ce pariezi? întrebă Merlioni.

— Cină pentru doi la restaurantul lui Tony, am răspuns eu.

Zerbrowski fluieră.

— Cam prea scump, nu crezi?

— Îmi pot permite să achit nota. De acord?

Merlioni aprobă din cap.

— Nevastă-mea şi cu mine n-am mai ieşit în oraş de o veşnicie.

Îmi întinse mâna plină de sânge. Am luat-o. Sângele rece se lipi de mănuşile chirurgicale. Părea ud, ca şi cum ar fi trecut prin ele ajungând deja până la piele, dar n-o făcuse. Era doar o iluzie tactilă. Ştiam că, atunci când îmi voi scoate mănuşile, mâinile îmi vor fi doar pline de talc. Totuşi, senzaţia te cam făcea să-ţi pierzi curajul.

— Cum dovedim care din noi e mai „dur”? întrebă Merlioni.

— După modul cum ne comportăm în acest loc, acum, am răspuns eu.

— De acord.

M-am concentrat din nou, cu o hotărâre renăscută, asupra masacrului din încăpere. Hotărâtă să câştig pariul. Să nu-i las lui Merlioni satisfacţia de a mă învinge. Mai degrabă să mă concentrez asupra pariului decât asupra mizeriei de pe pat.

Pe pat zăcea jumătatea stângă a cutiei toracice. Un sân gol mai era încă prins de ea. Stăpâna casei? Totul era de un roşu-stacojiu strălucitor, ca şi cum cineva ar fi turnat găleţi de vopsea roşie pe pat. Era greu de ales bucăţile. Un braţ stâng – mic, de femeie.

Am atins degetele – moi, rigiditatea cadaverică nu se instaurase încă. Pe al treilea deget se vedea verigheta. Am mişcat degetele încoace şi încolo.

— Niciun semn de rigiditate cadaverică. Ce crezi, Merlioni?

Aruncă o privire cu coada ochiului spre braţ. Nu putea să mă lase să câştig pariul, aşa încât îşi făcu de lucru cu mâna, răsucind-o din încheietură.

— S-ar putea ca rigiditatea să se fi instaurat pentru un timp, apoi să fi dispărut. Ştii că prima rigiditate nu durează.

— Chiar crezi că au trecut aproape două zile?

Am clătinat din cap.

— Sângele e prea proaspăt pentru aşa ceva. Rigiditatea nu s-a instaurat încă. N-au trecut nici opt ore de la crimă.

Merlioni aprobă din cap.

— Nu-i rău, Blake. Dar ce zici de asta?

Împinse cu degetul cutia toracică destul de tare pentru ca sânul să se clatine.

Am înghiţit cu greu. Trebuia să câştig pariul.

— Nu ştiu. Să vedem. Ajută-mă să întorc cutia toracică.

I-am urmărit cu atenţie expresia feţei în timp ce vorbeam. Oare a pălit un pic? Poate.

— Sigur.

Ceilalţi trei detectivi stăteau într-o parte a încăperii, urmărind spectacolul. Lasă-i să privească. Era mult mai distractiv decât să considere toată treaba asta ca o sarcină de serviciu.

Merlioni şi cu mine am întors cutia toracică pe o parte. M-am asigurat că toate părţile cărnoase aveau să fie în partea lui, aşa încât Merlioni n-a avut încotro şi a trebuit să pipăie cadavrul. Sânul părea tot sân, la atingere? Avea vreo importanţă faptul că era însângerat şi rece? Bănuiesc că avea, de vreme ce faţa lui Merlioni căpătase o culoare verzuie.

Interiorul cutiei toracice era complet curăţat. Măruntaiele lipseau cu totul, exact ca în cazul domnului Reynolds. Totul era curat şi fără urme de sânge. Am lăsat cutia toracică să cadă din nou pe pat. Picături de sânge săriră în toate părţile. Cămaşa albă a lui Merlioni arăta mai rău decât bluza mea albastră, sport. Un punct în plus pentru mine.

Merlioni se strâmbă şi atinse uşor picăturile de sânge,

dar nu reuşi decât să întindă şi mai mult sânge de pe mănuşi pe cămaşă. Bărbatul închise ochii şi respiră adânc.

— Te simţi bine, Merlioni? m-am interesat eu. N-aş vrea să mai continuăm, dacă te deranjează.

Îmi aruncă o privire furioasă, apoi zâmbi. Un zâmbet deloc plăcut.

— Încă n-ai văzut tot, fetiţo. Eu am văzut.

— Dar ai atins tot?

O picătură de sudoare i se scurse în jos pe faţă.

— N-o să vrei să atingi toate rămăşiţele.

Am ridicat din umeri.

— Vom vedea.

Pe pat zăcea un picior. Judecind după părul de pe el şi după pantoful de tenis, aparţinuse unui bărbat. Rotula, încă udă, reflecta lumina, strălucind. Zombiul smulsese pur şi simplu genunchiul, sfâșiind carnea fără a sfărâma oasele.

— Trebuie să fi durut cumplit, am declarat eu.

— Crezi că mai era încă în viaţă când i-a smuls genunchiul?

Am aprobat din cap.

— Da.

Nu eram sigură sută la sută. Era prea mult sânge în jur pentru a afirma cu certitudine cine, când murise, dar Merlioni arăta puţin cam palid.

Celelalte rămăşiţe erau pur şi simplu măruntaie însângerate, bucăţele de carne, fragmente de oase. Merboni ridică o mână de măruntaie.

— Prinde-le.

— Iisuse, Merlioni, nu-i deloc nostim. Am simţit cum stomacul se contracta brusc.

— Nu, dar expresia de pe faţa ta este, zise el.

L-am privit sfidător şi am zis:

— Ori le arunci, ori nu, Merlioni, dar nu mă sâcâi.

Se uită chiorâş la mine vreme de un minut, apoi dădu din cap. Aruncă cârnaţul de măruntaie şi de intestine. Dificil de aruncat şi de prins, dar am reuşit s-o fac. Erau ude, grele, fleşcăite şi complet dezgustătoare, ca şi cum ai

fi atins ficatul crud al unui viţel.

Dolph scoase un sunet exasperat.

— Aţi putea să-mi spuneţi ceva folositor în timp ce vă jucaţi de-a măcelarii?

Am lăsat să cadă resturile pe pat.

— Sigur. Zombiul a intrat prin uşa glisantă de sticlă, aşa cum a făcut şi data trecută. A urmărit bărbatul sau femeia până aici şi i-a omorât pe amândoi.

Am tăcut brusc. Pur şi simplu, am îngheţat.

Merlioni ţinea ridicată în sus o pătură de copil. Din cine ştie ce motiv, un colţ era curat. Pătura era îmbrăcată într-un material satinat roz-aprins, cu balonaşe şi clovni. Sângele picura din abundenţă din celălalt colţ.

M-am holbat la micile balonaşe şi la clovni în timp ce dansau în cercuri inutile.

— Ticălosule, am şoptit eu.

— Te referi la mine? întrebă Merlioni.

Am clătinat din cap. Nu voiam să ating pătura. Dar am întins mâna după ea. Merboni făcu totul pentru ca marginea însângerată să mă lovească peste braţul gol.

— Macaronar ticălos!

— Te referi la mine, căţea?

Am dat din cap şi am încercat să zâmbesc, dar nu prea am reuşit. Trebuia să ne prefacem în continuare că totul era în regulă. Că puteam duce totul până la capăt. Era de-a dreptul obscen. Dacă nu m-ar fi împiedicat pariul, aş fi ieşit în fugă, urlând, din încăpere.

M-am holbat la pătură.

— Câţi ani avea?

— După o fotografie de familie, bănuiesc că trei, patru luni.

Am ajuns în cele din urmă de cealaltă parte a patului. O altă porţiune de podea acoperită cu un cearşaf. La fel de plin de sânge, la fel de mic. Nimic întreg sub cearşaf. Am vrut să recunosc că pierdusem pariul. Dacă nu m-ar obliga să privesc, i-aş duce pe toţi la restaurantul lui Tony. Pur şi simplu, nu mă puneţi să ridic acest ultim cearşaf. Vă rog, vă rog.

Dar trebuia să privesc, cu pariu sau fără pariu. Trebuia să văd ceea ce era de văzut. Mai degrabă să văd şi să câştig pariul decât să fug şi să-l pierd.

I-am dat pătura înapoi lui Merlioni. Acesta o luă şi o aşeză pe pat, cât mai sus cu putinţă pentru ca acel colţ curat să rămână curat.

M-am lăsat în genunchi de o parte a cearşafului. Merlioni, de cealaltă parte. Privirile ni s-au încrucişat. Era o provocare care mergea până la finalul cel mai dezgustător. Am tras amândoi într-o parte cearşaful ca pe o coajă.

Sub cearşaf se aflau doar două lucruri. Doar două. Stomacul mi s-a contractat atât de tare, încât a trebuit să-mi înghit propria vomă. Am tuşit şi aproape am aruncat-o afară, dar am reuşit s-o fac să rămână înăuntru. Acolo a rămas!

Crezusem că forma îmbibată de sânge era copilaşul, dar nu era. Era o păpuşă. Atât de îmbibată de sânge, încât nu-mi dădeam seama de culoarea părului, dar era doar o păpuşă. O păpuşă prea mare pentru un bebeluş de patru luni.

Pe covor zăcea o mânuţă acoperită cu sânge coagulat, la fel ca oricare alt lucru din jur, dar era o mână. O mână micuţă. Mâna unui copil, nu a unui copilaş. Am întins palma deasupra pentru a o măsura. Mâna unui copil de trei, poate patru ani. Aproape de aceeaşi vârstă cu Benjamin Reynolds. Coincidenţă? Trebuia să fie. Zombii nu sunt atât de pretenţioşi.

— Îmi alăptez copilaşul, poate, când aud un zgomot puternic. Soţul iese afară să verifice. Zgomotul o trezeşte pe fetiţa cea mică, ea iese din camera ei să vadă ce se întâmplă. Soţul vede monstrul, înşfacă fetiţa şi aleargă spre dormitor. Zombiul îi omoară aici. Îi omoară pe toţi aici.

Vocea mea părea rece şi distantă. Încă o bilă albă!

Am încercat să şterg o parte din sângele de pe mânuţă. Fetiţa purta şi ea inel, ca mama ei. Unul din acele inele de plastic obţinute de la automatele de gumă.

— Ai văzut inelul, Merlioni?

Am ridicat mâna de pe covor.

— Prinde-o!

— Iisuse Hristoase!

Merlioni era deja în picioare şi în plină mişcare înainte ca eu să pot face altceva. Bărbatul ieşi foarte repede din încăpere. Chiar n-aş fi aruncat mâna. N-aş fi făcut-o.

Am cântărit mânuţa copilaşului în mâna mea. Părea grea, de parcă degetele aveau de gând să se încleşteze în jurul mânii mele. De parcă m-ar ruga să o scot la plimbare. Am dat drumul mânuţei. Aterizã pe covor cu un plescăit sonor.

În încăpere se făcea tot mai cald şi totul începea să se învârtă în jurul meu. Am clipit repede şi l-am fixat cu privirea pe Zerbrowski.

— Am câştigat pariul?

Acesta aprobă din cap.

— Anita Blake, puicuţa-cea-dură. O seară de festin desfătător la restaurantul lui Tony pe banii lui Merlioni. Am auzit că fac nişte spaghetti minunate.

Chestia cu mâncarea a pus capac la toate.

— Unde-i baia?

— Pe hol, a treia uşă pe stânga, mă informă Dolph.

Am alergat spre baie. Merlioni tocmai ieşea. N-am avut timp să-mi savurez victoria. Eram prea ocupată să vărs şi maţele din mine.

28

M-am lăsat în genunchi cu fruntea lipită de linoleumul rece din baie. Mă simţeam mai bine. Noroc că nu avusesem timp să iau micul dejun.

O ciocănitură în uşă.

— Da…

— Dolph. Pot să intru?

M-am gândit cam un minut.

— Sigur.

Dolph intră cu un prosop în mână. Bănuiesc că îl luase din dulapul de haine. Se holbă la mine un minut sau două, apoi clătină din cap. Udă prosopul şi mi-l întinse.

— Ştii ce să faci cu el.

Ştiam. Prosopul era rece, numai bun pentru faţă şi gât.

— I-ai dat unul şi lui Merlioni?

— Da, e în bucătărie. Sunteţi amândoi nişte tâmpiţi, dar a fost distractiv.

Am reuşit să zâmbesc slab.

— Şi acum, că tot v-aţi dat gata spectatorii, poţi să-mi spui ceva folositor?

Dolph se aşeză pe capacul închis al toaletei. Eu am rămas pe podea.

— A auzit cineva ceva de data asta?

— Un vecin a auzit ceva înainte de a se lumina de ziuă, dar a plecat la treabă. A zis că nu voia să se amestece într-o dispută conjugală.

M-am holbat la Dolph.

— A mai auzit certuri şi altădată în această casă?

Dolph aprobă din cap.

— Dumnezeule, dacă ar fi sunat pur şi simplu la poliţie…

— Crezi că ar fi fost cu totul altceva?

Am reflectat aproximativ un minut.

— Poate că nu i-am fi putut salva, dar am fi putut pune mâna pe zombi.

— Lucrul făcut nu se mai poate desface, declară Dolph.

— Poate că nu-i chiar aşa. Urmele sunt încă proaspete. Zombiul i-a ucis, apoi, fără să se grăbească, a mâncat patru oameni. I-a luat ceva timp. Încă îi mânca la revărsatul zorilor.

— Unde vrei să ajungi?

— Sigilează zona.

— Explică-mi de ce.

— Zombiul ar trebui să fie prin împrejurimi, la o distanţă nu prea mare. Se ascunde, aşteptând căderea nopţii.

— Credeam că zombii se pot deplasa şi în timpul zilei, zise Dolph.

— Pot, dar nu le place s-o facă. Un zombi nu va ieşi în timpul zilei decât dacă i se ordonă aşa ceva.

— Deci să cercetăm cel mai apropiat cimitir…

— Nu neapărat. Zombii nu sunt ca vampirii sau ghoulii. Nu au nevoie de sicrie sau de morminte. Un zombi vrea doar să stea cât mai departe de lumina zilei.

— Şi atunci unde să căutăm?

— Magazii, garaje, orice loc în care s-ar putea adăposti.

— Deci ar putea fi şi într-o ascunzătoare pe care vreun copil şi-a făcut-o în vârful unui copac, spuse Dolph.

Am zâmbit. Bine că mai puteam!

— Mă îndoiesc că un zombi ar urca până acolo chiar dacă s-ar ivi ocazia. Ţine minte că toate casele din jur au doar un etaj.

— Subsoluri…

— Dar nimeni nu se adăposteşte în subsol.

— Ar fi ajutat dacă ar fi făcut-o?

Am ridicat din umeri.

— De obicei, zombii nu se dau în vânt după ascensiuni. Zombiul nostru e mai rapid şi mai agil, dar… Dacă victimele s-ar fi refugiat în subsol, ar fi întârziat zombiul, iar dacă subsolul ar fi avut şi ferestre, ar fi putut scoate copiii pe acolo.

Mi-am şters ceafa cu prosopul.

— Zombiul a ales o casă cu un etaj, cu uşi batante de sticlă. S-ar putea odihni lângă alta asemănătoare.

— Legistul mi-a spus că acest cadavru-umblător este înalt, aproximativ un metru optzeci şi cinci, poate mai mult. Un bărbat, alb, extraordinar de puternic.

— Ştiam deja că este foarte puternic, iar restul datelor nu ne prea ajută.

— Ai o idee mai bună?

— De fapt, da. Pune-i pe toţi poliţiştii cam de aceeaşi înălţime să străbată împrejurimile vreme de o oră. Apoi blochează toată zona pe care au parcurs-o…

— Şi cercetăm toate magaziile şi garajele, continuă Dolph.

— Şi subsolurile, spaţiile goale în care s-ar putea târî cineva, depozite frigorifice vechi.

— Şi dacă-l găsim?

— Prăjiţi-l. Cheamă o echipă de exterminare.

— Zombiul va ataca în timpul zilei?

— Da, dacă este deranjat prea mult, iar ăsta e teribil de agresiv.

— Nu mai spune! Vom avea nevoie de o duzină de echipe de exterminare, poate mai multe. Primăria nu va aproba niciodată. În plus, vom avea de acoperit o zonă al naibii de mare. S-ar putea să trecem, pur şi simplu, pe lângă el fără a-l observa.

— Se va deplasa după lăsarea întunericului. Dacă sunteţi gata, îl prindeţi atunci.

— În regulă. Dar, mi se pare mie sau te comporţi de parcă n-ai avea de gând să ne ajuţi la cercetări?

— Mă întorc să vă ajut, dar m-a sunat John Burke…

— Te duci cu el la morgă?

— Da, la timp pentru a încerca să-l folosesc contra Domingăi Salvador. Bună sincronizare.

— Bine. Te pot ajuta cu ceva?

— Doar să ne uşurezi vizita la morgă, am zis eu.

— Desigur. Crezi că vei afla ceva de la Burke?

— Nu ştiu până nu încerc.

— Încerci din răsputeri, nu? zâmbi Dolph.

— Prinde zombiul şi pentru mine, am zis eu.

— Du-te la morgă şi ocupă-te de voodoo-John. Între timp, noi întoarcem cu fundu-n sus toate împrejurimile…

— Drăguţ de ştiut că amândoi avem deja planuri pentru zilele următoare, am zis eu.

— Nu uita că după-amiază percheziţionăm reşedinţa lui Salvador.

Am dat din cap.

— Da, iar diseară vânăm zombi.

— Diseară terminăm cu tot rahatul ăsta, spuse Dolph.

— Sper.

Dolph mă privi, îngustându-şi ochii.

— E vreo problemă legată de planurile noastre?

— Doar că niciun plan nu este perfect.

Rămase tăcut o clipă, apoi se ridică.

— Aş vrea ca măcar ăsta să fie.

— Şi eu.

29

Morga din St. Louis este o clădire mare. Trebuie să fie. Orice mort pentru care nu se eliberează certificat de deces de către un medic ajunge aici. Fără a mai pune la socoteală crimele. Iar în St. Louis acestea sunt nenumărate.

Pe vremuri, obişnuiam să vizitez morga la intervale destul de regulate. Pentru a trage în ţeapă morţii suspectaţi de a fi căzut victime vampirilor pentru ca, la rândul lor, morţii respectivi să nu se trezească şi să se ospăteze cu personalul de aici. Dar, o dată cu intrarea în vigoare a noilor legi referitoare la vampiri, această „activitate“ era considerată acum crimă. Trebuia să aştepţi ca „arătările“ să revină la viaţă, dacă nu cumva lăsaseră dispoziţii testamentare stricte pentru a fi împiedicaţi să revină din nou în lume sub formă de vampiri. Testamentul meu specifica să nu fiu lăsată în niciun caz să mă întorc la viaţă împodobită cu o pereche de canini. Ce naiba, testamentul meu cere să fiu incinerată. Nu vreau nici să mă întorc sub înfăţişarea unui zombi, mulţumesc foarte mult!

John Burke era exact cum mi-l aminteam. Înalt, ten oacheş, chipeş, semănând vag cu un scelerat. Asta din cauza barbişonului. Doar în filmele horror se poartă aşa ceva. Ştiţi dumneavoastră, membrii acelor secte stranii care venerează idolii cu coarne.

Pielea îi părea cam palidă în jurul ochilor şi a gurii. Durerea poate produce aşa ceva chiar dacă culoarea pielii este întunecată. Buzele îi erau strânse pungă şi îşi ţinea umerii într-o poziţie ciudată, de parcă l-ar fi durut.

— Cum suportă familia nenorocirea? m-am interesat eu.

— Atmosfera e foarte deprimantă.

Am aşteptat să continue ideea, dar n-a făcut-o, aşa că am lăsat-o baltă. Era dreptul lui, dacă nu voia să vorbească despre asta.

Mergeam pe un coridor lung, pustiu. Destul de larg pentru a permite trecerea a trei tărgi una lângă alta. Ghereta paznicului semăna cu un buncăr, prevăzut cu mitraliere, din al doilea război mondial, în cazul în care s-ar întâmpla să se ridice toţi morţii în acelaşi timp pentru a mărşălui spre libertate. Nu s-a întâmplat niciodată în St. Louis, dar a fost cât pe-aci să se întâmple în Kansas.

O mitralieră ar trimite în lumea viselor un mort-viu. Dar, dacă ai în faţă o mulţime de morţi-vii, eşti terminat.

Mi-am fluturat legitimaţia sub nasul gardianului.

— Salut, Fred, nu te-am văzut de mult.

— Aş vrea să te lase să treci pe aici cum făceai pe vremuri. Săptămâna asta s-au trezit trei morţi şi au plecat acasă. Poţi crede aşa ceva?

— Vampiri?

— Ce altceva? Vor fi mai mulţi decât noi într-o bună zi.

Nu ştiam ce să spun, aşa încât am tăcut. Probabil avea dreptate.

— Vrem să vedem lucrurile personale ale lui Peter Burke. Sergentul Storr trebuia să se ocupe de asta.

Fred îşi verifică registrul.

— Da, eşti autorizată. Coridorul din dreapta, a treia uşă pe stânga. Doctorul Saville te aşteaptă.

M-am încruntat. Nu se obişnuia ca legistul-şef să se ocupe de treburile poliţiei sau ale altora. Am dat, pur şi simplu, din cap ca şi cum m-aş fi aşteptat la un tratament rezervat capetelor încoronate.

— Mulţumesc, Fred, ne vedem când plecăm de aici.

— O fac tot mai mulţi, bombăni paznicul.

Nu părea prea fericit de idee.

Pantofii Nike nu făceau niciun zgomot în liniştea perpetuă din jur. Nici John Burke nu făcea vreun zgomot. Nu mi-l închipuisem ca un tip care să poarte pantofi de tenis. Am aruncat o privire în jos şi am văzut că avusesem dreptate. Nu purta pantofi de tenis, ci pantofi maro cu

talpă flexibilă. Şi totuşi mergea lângă mine ca o umbră tăcută.

Restul hainelor se potrivea oarecum pantofilor. Jachetă sport maro, atât de închisă la culoare, încât părea aproape neagră, cămaşă galben pal, pantaloni maro. Mai avea nevoie de cravată şi ar fi putut fi reprezentantul tipic al unei corporaţii americane. Se îmbrăca întotdeauna aşa sau doar asta luase cu el pentru înmormântarea fratelui? Nu, costumul purtat la ceremonie fusese complet negru.

În morgă este întotdeauna linişte, dar într-o sâmbătă dimineaţă domneşte o linişte de mormânt. Se rotesc ambulanţele în cercuri precum avioanele, pentru a ajunge la o oră decentă în timpul weekendului? Ştiam că numărul crimelor era mai mare în weekend, şi, totuşi, sâmbăta şi duminica dimineaţa aici era întotdeauna linişte. Încearcă să-ţi dai seama de ce!

Am numărat uşile de pe partea stângă şi am bătut în cea de-a treia. Se auzi un „Intră“ slab şi am deschis uşa.

Doctoriţa Marion Saville este o femeie micuţă, cu părul negru, tuns scurt până sub urechi, cu o faţă măslinie, ochi căprui adânci şi pometi înalţi. Franţuzoaică, dar şi grecoaică, ceea ce se vedea din înfăţişare. O prezenţă exotică, dar una care nu te intimidează. Am fost întotdeauna uimită că nu era căsătorită. Şi nu pentru că n-ar fi fost drăguţă.

Singurul ei cusur era că fuma, iar mirosul se lipea de ea ca un parfum dezagreabil.

Se apropie zâmbind şi îmi întinse mâna.

— Anita, ce bine să te văd din nou.

I-am strâns mâna şi am zâmbit.

— Şi mie-mi pare bine, doctor Saville.

— Marion, te rog.

Am ridicat din umeri.

— Marion, astea sunt lucrurile lui personale?

Ne aflam într-un mic cabinet. Câţiva saci de plastic erau aruncaţi pe o masă din otel inoxidabil.

— Da.

Am fixat-o cu privirea, încercând să-mi dau seama ce

urmărea. Legistul-şef nu ţine niciodată locul unui coleg. Se întâmpla ceva, dar ce? Nu o cunoşteam prea bine pentru a o întreba direct şi nu voiam să mi se interzică pe viitor intrarea în morgă, aşa că nu mă puteam comporta necivilizat. Opţiuni, opţiuni.

— Acesta este John Burke, fratele celui decedat.

Doctoriţa Saville ridică din sprâncene.

— Condoleanţele mele, domnule Burke.

— Mulţumesc.

John strânse mâna întinsă, dar nu avea ochi decât pentru sacii de plastic. Nici cel mai mic interes pentru doctoriţe atractive sau amabilităţi. Avea să vadă ultimele lucruri personale ale fratelui său. Era în căutarea unor indicii pentru a ajuta poliţiştii să-i găsească ucigaşul. O chestie pe care o lua foarte în serios.

Îi datoram cele mai sincere scuze dacă nu era implicat în vreun fel în activităţile Domingăi Salvador. Dar cum să-l fac să vorbească de faţă cu Marion Saville? Cum să-i cer acesteia să ne lase singuri? La urma urmei, era morga ei.

— Trebuie să fiu prezentă pentru a mă asigura că nu se distruge vreo probă. Am avut câteva probleme cu unii reporteri în ultimul timp.

— Dar nu sunt reporter.

Doctoriţa ridică din umeri.

— Anita, nu eşti o persoană oficială. Reguli noi. Şefii au hotărât că nicio persoană neoficială nu are voie să cerceteze probele existente într-un caz de crimă fără a fi asistată de cineva din personal.

— Îmi pare bine că eşti dumneata, Marion.

Doctoriţa zâmbi.

— Oricum eram aici. M-am gândit că vei fi iritată mai puţin de prezenţa mea decât a altcuiva.

Avea dreptate. Ce credeau că intenţionam să fac, să fur vreun cadavru? Dacă voiam, puteam goli toată morga ordonând tuturor cadavrelor să mă urmeze.

Poate că de aceea, trebuia să fiu supravegheată. Poate.

— N-aş vrea să fiu nepoliticos, interveni John, dar am putea să trecem la treburi mai importante?

Am aruncat o privire spre faţa chipeşă. Pielea se strânsese în jurul gurii şi al ochilor de parcă s-ar fi subţiat. Brusc m-am simţit vinovată.

— Sigur, John, nu ne-am gândit…

— Te rog să mă ierţi, domnule Burke, zise Marion.

Ne întinse nişte mănuşi de plastic. Marion şi cu mine le-am tras pe mâini ca adevărate profesioniste, dar John nu era obişnuit să poarte mănuşi. Practica face diferenţa. Când am terminat să-l ajut să şi le tragă pe mâini, John rânjea deja. Când zâmbea, faţa i se schimba complet. Radia şi era minunată, iar expresia infamă dispărea cu desăvârşire.

Doctoriţa Saville rupse sigiliul primului sac. Conţinea haine.

— Nu, declară John, nu le pot identifica pentru că nu le-am văzut niciodată. Chiar dacă au fost ale lui, tot nu le-aş recunoaşte. Peter şi cu mine… nu ne-am mai văzut de doi ani.

Vinovăţia care se simţea în aceste ultime cuvinte mă făcu să mă crispez.

— Bine, trecem atunci la obiectele mai mici, declară Marion, zâmbind frumos şi vesel, de parcă s-ar fi aflat la patul unui bolnav.

Are ocazia atât de rar s-o facă…

Desigilă un sac mult mai mic şi răsturnă cu grijă conţinutul pe o tavă de argint strălucitoare. Un pieptene, o monedă de zece cenţi, două monezi de un cent, contramarca unui bilet de intrare la un cinema şi o amuletă voodoo, aşa-numita gris-gris.

Era împletită din fire negre şi roşii cu dinţi de om înşiraţi ca nişte mărgele. De ea mai atârnau, mişcându-se uşor, şi alte oase.

— Oasele unor degete omeneşti? am întrebat eu.

— Da, răspunse John, cu o voce foarte liniştită.

Arăta ciudat stând acolo ca şi cum o nouă oroare lua naştere în spatele ochilor.

Era un obiect malefic, dar nu înţelegeam reacţia atât de puternică a lui John la simpla vedere a lui.

M-am aplecat deasupra amuletei şi am atins-o cu degetul. În mijlocul ei era ţesută o bucată uscată de piele. Şi nu erau doar nişte simple fire negre, era păr negru.

— Păr omenesc, dinţi, oase, piele, am rostit eu încet.

— Da, repetă John.

— Ai avut mai mult de-a face cu voodoo decât mine, ce înseamnă toate astea?

— Cineva a murit pentru a se realiza această amuletă.

— Eşti sigur?

Îmi aruncă o privire în care nu se citea decât un dispreţ ucigător.

— Nu crezi că ţi-aş spune, dacă ar putea fi altceva? Crezi că îmi face plăcere să aflu că fratele meu a participat la sacrificii umane?

— Dar trebuia ca Peter să fi fost neapărat prezent la aşa ceva? Nu putea, pur şi simplu, să fi cumpărat amuleta după aceea?

— Nu!

Era aproape un urlet. Se îndepărtă de noi şi începu să măsoare încăperea în sus şi în jos. Respira adânc şi întretăiat.

L-am lăsat câteva clipe să-şi revină, apoi am întrebat ce era de întrebat.

— Ce face amuleta asta?

John întoarse spre noi o faţă destul de calmă, dar tensiunea i se citea în ochi.

— Permite unui necromant mai puţin puternic să readucă la viaţă morţii mai vechi, să împrumute puterea unui necromant mult mai puternic.

— Cum s-o împrumute?

Bărbatul ridică din umeri.

— Amuleta asta deţine o parte din puterea celor mai puternici dintre noi. Peter a plătit scump pentru ea, pentru a putea readuce la viaţă morţi mai mulţi şi mai vechi. Pentru numele lui Dumnezeu, cum ai putut face aşa ceva, Peter?

— Cât de puternic ar trebui să fii pentru a-ţi împărţi puterea în acest fel?

— Foarte puternic.

— Există vreun mijloc prin care am putea ajunge la persoana care a făcut amuleta?

— Anita, tu nu înţelegi. Gris-gris-ul ăsta este o parte din puterea cuiva. E un lucru esenţial din sufletul care i-a mai rămas. Trebuie să fi avut mare nevoie de el sau să fi simţit o mare dorinţă de a-l avea. Peter nu şi-ar fi putut permite niciodată aşa ceva. Niciodată.

— I se poate lua urma?

— Da, trebuie pur şi simplu să laşi amuleta în aceeaşi încăpere cu persoana căreia îi aparţine cu adevărat. Amuleta se va târî la ea pentru că e o parte lipsă a sufletului ei.

— Ar putea fi luată în consideraţie ca probă într-un tribunal?

— Da, bănuiesc că da, dacă ai putea să-i faci pe membrii juriului să înţeleagă despre ce este vorba.

John făcu un pas spre mine.

— Ştii cine a făcut-o.

— Poate.

— Cine e, spune-mi?

— Voi face mai mult decât atât. Voi aranja să iei parte la o percheziţie la reşedinţa respectivă.

Un zâmbet cumplit îi înflori pe buze.

— Începi să-mi placi din ce în ce mai mult, Anita Blake.

— Lasă complimentele pe mai târziu.

— Ce-i asta? exclamă Marion.

Întorsese complet gris-gris-ul. Acolo, pe spate, strălucind printre oase şi păr, se afla un mic fragment dintr-o brăţară, ceva de forma unei note muzicale – o cheie sol.

Ce spusese Evans când atinsese fragmentele pe care le luasem din mormânt? „I-au tăiat gâtul“. Femeia purta o brăţară cu o notă muzicală şi cu nişte inimioare. M-am holbat la amuletă şi am simţit cum totul se învârte cu mine. Toate elementele s-au îmbinat într-o clipă. Nu Dominga Salvador readusese la viaţă zombiul ucigaş. Ea doar îl ajutase pe Peter Burke s-o facă. Dar trebuia să fiu

sigură.

Mai erau doar câteva ore până ce aveam să batem la uşa Domingăi încercând să-i dovedim vinovăţia.

— Este vreo femeie care a fost adusă cam în acelaşi timp cu Peter Burke?

— Cred că sunt câteva, răspunse Marion, zâmbind.

— Femei cu gâturile tăiate, am precizat eu.

Doctoriţa se holbă la mine o fracţiune de secundă.

— Să verific în calculator.

— Putem lua amuleta cu noi?

— De ce?

— Pentru că dacă am dreptate, femeia respectivă purta o brăţară cu un arc, o săgeată şi nişte inimioare, iar bucata asta provine din acea brăţară.

Am ridicat bucăţica de aur în lumină. Străluci veselă de parcă n-ar fi ştiut că fosta ei proprietară era moartă.

30

Moartea te face cenuşiu înainte de a căpăta orice altă culoare. Oh, un cadavru din care s-a scurs o mulţime de sânge pare alb sau albăstrui. Însă de îndată ce un cadavru începe să se descompună, dar nu încă să şi putrezească, pare să devină cenuşiu.

Femeia avea o culoare cenuşie. Rana de la gât fusese curăţată şi cercetată, iar acum părea încreţită ca şi cum sub bărbie s-ar fi deschis o a doua gură uriaşă.

Doctoriţa Saville îi trase capul pe spate cu o mişcare degajată.

— Tăietura a fost foarte adâncă, secţionând muşchii gâtului şi carotida. Moartea a survenit destul de repede.

— Treabă de profesionist, am remarcat eu.

— Ei bine, da, cine i-a tăiat gâtul ştia ce făcea. Există vreo duzină de modalităţi de a răni pe cineva la gât fără ca victima să moară sau să moară repede.

— Vreţi să spuneţi că fratele meu avea experienţă în aşa ceva?

— Nu ştiu, am răspuns eu. Marion, ai lucrurile ei personale?

— Chiar aici.

Doctoriţa desfăcu un sac mult mai mic şi îi răsturnă conţinutul pe masă. O brăţară de aur strălucea sub lămpile puternice de neon.

Am ridicat brăţara în mâna încă înmănuşată. Un mic arc încordat, cu o săgeată în el, o altă notă muzicală, două inimi înlănţuite. Exact ce spusese Evans.

— Cum ai ştiut de brăţară şi de femeia moartă? întrebă John Burke.

— Am arătat unele indicii unui clarvăzător. A văzut moartea femeii şi brăţara.

— Ce legătură au toate acestea cu Peter?

— Cred că o preoteasă voodoo l-a pus pe Peter să readucă la viaţă un zombi. Acesta i-a scăpat de sub control şi ucide oameni. Pentru a ascunde ceea ce făcuse, l-a omorât pe Peter.

— Cine e?

— N-am nicio dovadă, dacă nu cumva gris-gris-ul poate constitui dovada necesară.

— O viziune şi un gris-gri.

John clătină din cap.

— Greu de convins un juriu cu aşa ceva.

— Ştiu. De aceea, avem nevoie de mai multe dovezi.

Doctoriţa Saville ne urmărea ca un spectator avid.

— Un nume, Anita, dă-mi un nume.

— Numai dacă juri să nu te răzbuni pe ea până când justiţia nu va avea şansa s-o pedepsească. O faci numai dacă justiţia nu reuşeşte. Promite-mi.

— Ai cuvântul meu.

I-am studiat faţa un minut. Ochii întunecaţi mă priveau fix, limpezi şi siguri pe ei. Pariam că putea minţi cu mâna pe inimă.

— Nu am încredere în cuvântul oricui.

L-am fixat încă o clipă. Îmi susţinu privirea. Bănuiesc că aspectul meu de femeie dură se estompase puţin. Sau poate că avea de gând să-şi ţină cuvântul. Se mai întâmplă uneori.

— În regulă, te cred pe cuvânt. Să nu mă faci să regret.

— Nu te voi face, răspunse el. Acum, spune-mi numele.

M-am răsucit spre doctoriţa Saville.

— Marion, te rog să ne scuzi. Cu cât ştii mai puţine lucruri despre asta, cu atât vor creşte şansele de a nu vedea niciodată un zombi târându-se prin fereastra ta.

Am exagerat puţin, dar m-am făcut înţeleasă.

Femeia părea că vrea să protesteze, dar în cele din urmă aprobă cu o mişcare a capului.

— Foarte bine, dar aş vrea din toată inima să aud toată povestea într-o bună zi, dacă nu va exista niciun pericol.

— Dacă voi putea, ţi-o voi spune.

Marion dădu din nou din cap şi închise sertarul în care se afla femeia încă neidentificată.

— Strigă-mă când aţi terminat. Am ceva treabă, zise ea şi ieşi din încăpere, închizând uşa în urma ei.

Plecase, lăsându-mă cu dovezile strânse încă în mână. Bănuiesc că avea încredere în mine. Sau în noi?

— Dominga Salvador, am rostit eu.

John trase aer brusc în piept.

— Cunosc numele. E o forţă înfricoşătoare, dacă toate poveştile care se spun despre ea sunt adevărate.

— Sunt adevărate.

— Ai întâlnit-o?

— Am avut această nefericire.

Pe faţă i se întipărise o expresie care nu mi-a plăcut prea mult.

— Ai jurat să nu te răzbuni.

— Poliţiştii nu vor pune mâna pe ea. Este prea vicleană.

— Cred că putem ajunge la ea pe cale legală, am zis eu.

— Nu eşti sigură.

Ce puteam spune? Avea dreptate.

— Sunt aproape sigură.

— Aproape nu-i suficient atunci când e vorba de ucigaşa fratelui meu.

— Zombiul ăsta a ucis mult mai mulţi oameni. Şi eu o vreau pe Dominga. Dar trebuie să ajungem la ea pe cale judecătorească.

— Există şi alte modalităţi de a ajunge la ea, declară John.

— Dacă justiţia dă greş, eşti liber să apelezi la voodoo. Doar să nu-mi spui nimic despre asta.

Păru amuzat şi uimit.

— Nu eşti şocată că aş putea folosi magia neagră?

— Femeia asta a încercat să mă omoare o dată. Nu cred că va renunţa.

— Ai supravieţuit unui atac al Señorei?

Părea uluit. Nu mi-a plăcut faptul că părea uluit.

— Pot să-mi port singură de grijă, domnule Burke.

— Nu mă îndoiesc de asta, domnişoară Blake.

Zâmbi.

— Ţi-am jignit orgoliul. Nu-ţi place să mă vezi atât de surprins, nu?

— Ţine-ţi remarcile pentru tine, bine?

— Dacă ai supravieţuit unei confruntări unu-la-unu cu ceea ce ţi-a trimis Dominga, atunci poate că ar fi trebuit să cred câteva din poveştile pe care le-am auzit despre tine. „Călăul“, reanimatoarea care poate readuce la viaţă pe oricine, indiferent de vechimea cadavrului.

— Nu sunt sigură despre ultima chestie, eu încerc doar să rămân în viaţă.

— Dacă Dominga Salvador vrea să te vadă moartă, n-o să fie deloc uşor.

— Aproape imposibil, am declarat eu.

— Deci, haide să ne ocupăm noi de ea întâi.

— În mod legal.

— Anita, chiar eşti naivă.

— Oferta de a lua parte la percheziţie rămâne încă valabilă.

— Eşti sigură că poţi aranja?

— Aşa cred.

Ochii lui John Burke parcă emanau o lumină întunecată, o întunecime scânteietoare. Zâmbi, cu buzele strânse, un zâmbet neplăcut, ca şi cum ar fi contemplat o serie de torturi pentru o anume Dominga Salvador. Acea viziune intimă părea să-l umple de plăcere.

Pielea de pe spate mi s-a înfiorat sub privirea sa. Speram ca John să nu-şi întoarcă niciodată spre mine acei ochi întunecaţi. Ceva îmi spunea că era un duşman de temut. Aproape la fel de teribil ca Dominga Salvador. Aproape la fel de teribil, dar nu chiar.

31

Dominga Salvador stătea în livingul reşedinţei, zâmbind. Fetiţa care se plimbase cu bicicleta în timpul ultimei mele vizite, şedea în poala bunicii ei. Copilul era la fel de relaxat şi languros ca o pisicuţă. Doi băieţi mai mari şedeau la picioarele Domingăi. Imaginea fericirii materne. Îmi venea să vomit.

Bineînţeles, doar faptul că era cea mai periculoasă preoteasă voodoo pe care o întâlnisem vreodată nu însemna că nu era şi bunică. Oamenii sunt rareori doar un singur lucru. Hitler iubea câinii.

— Eşti mai mult decât binevenit să percheziţionezi, domnule sergent. Casa mea îţi stă la dispoziţie, declară Dominga cu aceeaşi voce dulce cu care ne oferise mai devreme limonadă sau ceai cu gheaţă.

John Burke şi cu mine stăteam deoparte, lăsându-i pe poliţişti să-şi facă meseria. Dominga îi făcea să se simtă prost din cauza suspiciunilor lor. Doar o doamnă în vârstă şi drăguţă. Chiar aşa.

Antonio şi Enzo stăteau şi ei deoparte. Nu prea se integrau în imaginea bunicuţei fericite, dar era evident că Dominga avea nevoie de martori. Sau poate că intra în discuţie şi un schimb de focuri…

— Doamnă Salvador, înţelegeţi implicaţiile posibile ale acestei percheziţii? întrebă Dolph.

— Nu există niciun fel de implicaţii pentru că nu am nimic de ascuns.

Dominga zâmbi dulce. S-o ia dracu’.

— Anita, domnule Burke, zise Dolph.

Am făcut amândoi câţiva paşi înainte ca într-un spectacol de magie. Ceea ce nu era prea departe de adevăr. Un ofiţer de poliţie, înalt, ţinea în mână o cameră

video, pregătit să filmeze totul.

— Bănuiesc că o cunoaşteţi pe domnişoara Blake, zise Dolph.

— Am avut această plăcere, răspunse Dominga.

Nici untul nu s-ar fi topit în gura ei mincinoasă.

— Iar acesta este John Burke.

Ochii i se măriră imperceptibil. Prima fisură în camuflajul perfect. Auzise de John Burke? O îngrijora numele lui? Aşa speram.

— Îmi pare bine să te întâlnesc în cele din urmă, domnule John Burke, zise Dominga într-un târziu.

— Întotdeauna e bine să întâlneşti un alt profesionist al magiei, răspunse bărbatul.

Dominga îşi plecă uşor capul în semn de recunoaştere. Cel puţin nu încerca să pretindă că era complet inocentă. Admitea că era o preoteasă voodoo. Făceam progrese.

Era de-a dreptul dezgustător ca bunica voodoo-ului să facă pe nevinovata.

— Dă-i drumu', Anita, zise Dolph.

Fără preliminarii, fără chestii teatrale, direct la ţintă. Ăsta este Dolph.

Am scos un săculeţ de plastic din buzunar. Dominga părea nedumerită. Am scos din sac gris-gris-ul. Faţa îi deveni foarte liniştită, ca o mască. Un zâmbet ciudat îi arcui buzele.

— Ce-i asta?

— Haideţi, Señora, interveni John, nu faceţi pe proasta. Ştiţi foarte bine ce-i asta.

— Bineînţeles că ştiu, e un fel de amuletă. Dar poliţiştii ameninţă acum femeile bătrâne cu voodoo?

— Cu orice chestie care dă rezultate, am declarat eu.

— Anita, făcu Dolph.

— Îmi pare rău.

Am aruncat o privire spre John, iar acesta dădu din cap. Am aşezat amuleta pe covor la aproximativ doi metri de Dominga Salvador. Trebuia să am încredere în cuvântul lui John în anumite privinţe. Verificasem câteva din ele vorbind la telefon cu Manny. Dacă totul mergea bine şi

dacă se ajungea în cele din urmă la tribunal şi dacă puteam explica toate amănuntele juriului, atunci poate aveam un caz solid. Câţi de „dacă“ erau aici?

Gris-gris-ul rămase pur şi simplu nemişcat o clipă, apoi oasele se crispară ca şi cum un deget invizibil le-ar fi zgândărit.

Dominga îşi puse jos nepoata şi îi trimise pe cei doi băieţi spre Enzo. Rămase singură pe canapea şi aşteptă. Zâmbetul ciudat îi era încă întipărit pe faţă, dar acum părea malefic.

Amuleta începu să se târască spre ea ca un limax, împingându-se şi înaintând încet cu ajutorul unor muşchi pe care nu-i avea. Părul de pe braţe mi s-a zbârlit.

— Înregistrezi, Bobby? întrebă Dolph.

— Înregistrez. Să fiu al dracului dacă cred ce văd, dar înregistrez, răspunse poliţistul cu camera video.

— Te rog să nu vorbeşti urât de faţă cu copiii, zise Dominga.

— Îmi pare rău, doamnă, răspunse poliţistul.

— Te iert.

Dominga încerca încă să joace rolul gazdei perfecte în timp ce amuleta se târa spre piciorul ei. Trebuie să recunosc că femeia avea sânge rece.

În schimb Antonio n-avea. Îşi pierdu cumpătul. Făcu câţiva paşi înainte ca şi cum ar fi vrut să culeagă amuleta de pe covor.

— N-o atinge, îl avertiză Dolph.

— Îmi înspăimântaţi bunica cu trucurile voastre, zise Antonio.

— N-o atinge, repetă Dolph, de data aceasta ridicându-se în picioare.

Silueta lui părea să umple toată încăperea. Brusc, Antonio arăta mic şi fragil pe lângă el.

— Vă rog, o înspăimântaţi.

Numai că faţa lui Antonio era palidă şi acoperită cu broboane de sudoare. De ce era oare bătrânu’ Tony atât de tulburat? Doar nu fundu’ său urma să stea în închisoare.

— Du-te înapoi la locul tău, zise Dolph. Acum, sau îţi pun

cătuşele.

Antonio clătină din cap.

— Nu, mă… mă duc înapoi.

Se îndreptă spre locul său, dar în timp ce mergea, aruncă o privire spre Dominga. O privire rapidă, înfricoşată. Când privirile li se întâlniră, în ochii Domingăi se citea doar furie. Ochii ei negri scânteiau de furie. Faţa îi era aproape contorsionată de o furie oarbă. Care era motivul pentru care masca Domingăi dispăruse brusc? Ce se întâmpla?

Gris-gris-ul ajunse cu greu lângă Dominga. Se gudura pe lângă picioarele ei ca un căţel, rostogolindu-se dezinvolt pe vârfurile pantofilor ca o pisică ce vrea să fie mângâiată pe burtică.

Dominga încercă să-l ignore, să disimuleze.

— Refuzi puterea care revine la tine? întrebă John.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Faţa ei arăta că îşi recăpătase controlul. Acum Dominga părea uluită. Dumnezeule, bună mai era!

— Eşti un preot voodoo puternic. Faci asta pentru a mă prinde în capcană.

— Dacă nu vrei amuleta, atunci o iau eu, spuse John. Puterile tale se vor alătura alor mele. Voi deveni cel mai puternic preot voodoo din America.

Pentru prima dată puterea lui John mi se scurse pe piele. Era ca o răsuflare magică ce te înspăimânta. Începusem să cred că John era o fiinţă obişnuită sau la fel de obişnuită ca oricare din noi. Greşeala mea.

Dominga clătină doar din cap.

John făcu câţiva paşi mari şi se lăsă în genunchi, întinzând mâna spre gris-gris-ul care continua să se zvârcolească. Puterea sa se deplasa o dată cu el, ca o mână invizibilă.

— Nu!

Dominga înşfăcă amuleta, strângând-o în mână.

John îi zâmbi.

— Recunoşti că ai făcut această amuletă? Dacă nu, pot s-o iau eu şi s-o folosesc cum voi crede de cuviinţă. A fost

găsită printre lucrurile fratelui meu. Din punct de vedere legal este a mea, am dreptate, domnule sergent Storr?

— Da, răspunse Dolph.

— Nu, nu poţi s-o iei.

— Ba pot şi o s-o fac dacă nu te uiţi la cameră şi recunoşti că ai făcut-o.

Dominga mirii la el.

— O să regreţi chestia asta.

— Iar tu o să regreţi că mi-ai ucis fratele.

Dominga se uită fix spre camera video.

— Foarte bine, am făcut această amuletă, dar nu mai recunosc nimic altceva. Am făcut amuleta pentru fratele tău, dar asta-i tot.

— Ai recurs la sacrificii umane pentru a face această amuletă, zise John.

Dominga clătină din cap.

— Amuleta este a mea. Am făcut-o pentru fratele tău, dar asta-i tot. Aveţi amuleta, dar nimic altceva.

— Iartă-mă, Señora, interveni Antonio.

Arăta palid, tremura şi era foarte, foarte speriat.

— Calenta. Taci din gură!

— Zerbrowski, du-l pe prietenul nostru în bucătărie şi ia-i declaraţia, zise Dolph.

Dominga se ridică în picioare.

— Dobitocule, dobitoc nenorocit. Dacă le mai spui ceva, fac să-ţi putrezească limba în gură.

— Ia-l de aici, Zerbrowski.

Detectivul îl scoase din încăpere pe Antonio care aproape plângea. Aveam sentimentul că bătrânu' Tony fusese însărcinat cu recuperarea amuletei. Nu reuşise şi era pe punctul de a plăti consecinţele. Poliţiştii constituiau problema lui cea mai mică. Dacă aş fi în locul lui, aş face pe dracu-n patru pentru a mă asigura că bunica avea să fie închisă în noaptea asta. N-aş vrea să fiu în apropierea accesoriilor voodoo ale bunicii. Niciodată.

— Începem percheziţia acum, doamnă Salvador.

— Da' chiar vă rog, domnule sergent. Nu veţi găsi nimic altceva care să vă fie de folos.

Am întrebat cu o voce calmă:

— Chiar şi chestiile din spatele uşilor?

— Au dispărut, Anita. Nu vei găsi nimic care să nu fie legal şi… dintr-o singură bucată.

Dominga accentuă în aşa fel ultimele cuvinte de parcă ar fi vrut să însemne ceva urât.

Dolph îmi aruncă o privire. Am ridicat din umeri. Dominga părea al naibii de sigură pe ea.

— În regulă, băieţi, răscoliţi peste tot.

Poliţiştii în uniformă şi detectivii în civil s-au împrăştiat de parcă fiecare ar fi avut un scop anume. Am încercat să-l urmez pe Dolph afară din încăpere. M-a oprit.

— Nu, Anita, rămâi aici cu Burke.

— De ce?

— Eşti o persoană civilă.

Eu, persoană civilă?

— Tot persoană civilă eram când am umblat prin cimitir pentru tine?

— Dacă ar fi putut s-o facă unul dintre oamenii mei, nu te-aş fi lăsat nici acolo.

— Nu m-ai fi lăsat?

Dolph se încruntă.

— Ştii ce vreau să spun.

— Nu. Nu cred că ştiu.

— Poţi fi o persoană care face faţă singură oricărei situaţii, poţi fi la fel de bună precum te crezi, dar nu eşti poliţistă. Percheziţia e treaba poliţiştilor. Stai aici împreună cu restul civililor – doar de data asta. După ce terminăm totul, poţi veni jos să identifici omul-negru.

— N-am nevoie de favoruri, Dolph.

— Nu credeam că eşti atât de supărăcioasă, Blake.

— Nu sunt supărăcioasă.

— Plângăreaţă?

— Termină. Ţi-am înţeles punctul de vedere. Rămân aici, dar asta nu înseamnă că trebuie să-mi şi placă.

— Cea mai mare parte a timpului eşti în rahat până-n gât. Bucură-te şi tu o dată că nu te afli în prima linie, Anita.

Şi, terminându-şi discursul, Dolph coborî la subsol.

Ca să fiu sinceră, nu doream să mai cobor o dată în întunericul de dedesubt. Cu siguranţă nu mai voiam să văd creatura care ne urmărise, pe mine şi pe Manny, pe scări în sus. Şi totuşi… m-am simţit lăsată pe dinafară. Dolph avea dreptate. Eram supărăcioasă. Minunat!

M-am aşezat pe canapea împreună cu John Burke. Dominga stătea pe un fotoliu reglabil, acolo unde stătuse de când năvălisem pe uşă. Copiii fuseseră trimişi afară la joacă, sub supravegherea lui Enzo. Acesta părea uşurat. Aproape mă oferisem voluntar să merg cu ei. Orice altceva era mai bine decât să stau pur şi simplu acolo ciulind urechile în aşteptarea primelor urlete.

Dacă monstrul, şi acesta era singurul cuvânt care se potrivea cu zgomotele pe care le scotea, era acolo jos, aveau să izbucnească ţipete. Poliţiştii se descurcau de minune cu băieţii răi, dar monştrii erau ceva nou pentru ei. Într-un anume fel, era mai simplu când tot acest rahat cădea în grija câtorva experţi. O mână de singuratici în slujba binelui. Tragerea în ţeapă a vampirilor. Trimiterea zombilor înapoi în mormintele din care ieşiseră. Arderea vrăjitoarelor. Deşi existase riscul, nu cu mulţi ani înainte, să fi ajuns eu însămi pe rugul aprins. Să zicem prin anii 1950.

Ceea ce făceam eu era fără discuţie magie. Înainte ca legile să permită existenţa legală a tuturor „oamenilor-negri“, creaturile supranaturale erau supranaturale. Trebuiau distruse înainte de a te distruge ele. Era mai uşor de trăit. Dar astăzi poliţiştilor li se cere să se confrunte cu zombi şi vampiri, uneori şi cu câte vreun demon. Poliţiştii nu făceau faţă demonilor. Dar, de altfel, cine le face?

Dominga şedea în fotoliu şi mă fixa cu privirea. Cei doi poliţişti în uniformă lăsaţi în living stăteau, ca orice poliţişti, cu feţele impasibile, plictisiţi. Numai că, dacă făceai chiar şi cea mai mică mişcare, te vedeau. Plictiseala era doar o mască. Poliţiştii văd întotdeauna totul. Deformare profesională.

Dominga nu se uita la poliţişti. Nu-i dădea atenţie nici

măcar lui John Burke, mult mai apropiat ca putere de ea. Se holba la săraca de mine.

I-am întâlnit privirea întunecată şi am întrebat:

— Ai vreo problemă cu mine?

Ochii poliţiştilor fulgerară în direcţia noastră. John îşi schimbă poziţia pe canapea.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă el.

— Mă fixează cu privirea.

— Fac mai mult decât să te fixez, *chica.* Vocea i se târa încet spre mine. Părul de pe ceafă avea parcă tendinţa să se târască în jos pe spate.

— O ameninţare.

Am zâmbit.

— Nu cred că o să mai faci rău cuiva.

— Te referi la asta, nu?

Dominga ridică amuleta. I se zvârcolea în mână de parcă ar fi fost încântată că stăpâna ei o remarcase. Dominga o strivi în mână. Amuleta făcea încercări disperate de a scăpa din strânsoare. Mâna femeii o acoperi complet. Dominga mă privea fix în timp ce îşi ducea încet mâna la piept.

Brusc aerul deveni greu de respirat. Fiecare fir de păr de pe corp mi se târa în jos pe piele.

— Opriţi-o! urlă John, ridicându-se în picioare.

Poliţistul cel mai apropiat ezită doar o secundă, dar a fost de ajuns. Când i-a desfăcut degetele, mâna era goală.

— Doar prestidigitaţie, Dominga. Credeam că poţi mai mult decât atât.

John pălise.

— Nu-i un truc.

Vocea îi tremura. Se lăsă cu greu pe canapea lângă mine. Faţa sa, de obicei întunecată, era acum palidă. Puterea părea să i se fi risipit. Era obosit.

— Ce s-a-ntâmplat? Ce a făcut? am întrebat eu.

— Trebuie să-mi daţi înapoi amuleta, doamnă, declară poliţistul în uniformă.

— Nu pot, răspunse femeia.

— John, ce naiba a făcut?

— Ceva ce n-ar fi trebuit să poată face.

Începeam să-mi dau seama cum trebuia să se simtă Dolph când depindea de informaţiile mele. Era ca şi cum ţi-ai scoate singur dinţii.

— Ce a făcut?

— A absorbit puterea în corp, răspunse John.

— Ce înseamnă asta?

— A absorbit gris-gris-ul în corp. N-ai simţit?

Simţisem ceva. Acum aerul era mai curat, dar tot greu de respirat. Pielea mă mânca.

— Simt ceva, dar tot nu înţeleg.

— Fără niciun fel de ritual, fără ajutorul unui loa, Dominga a absorbit amuleta înapoi în sufletul ei. Nu vom mai găsi nicio urmă de amuletă. Nu mai avem nicio probă.

— Deci înregistrarea este tot ce ne-a mai rămas?

John aprobă din cap.

— Dacă ştiai că putea face aşa ceva, de ce nu ne-ai spus mai devreme? N-am fi lăsat-o să ţină amuleta în mână.

— N-am ştiut. Este imposibil fără un ritual magic.

— Dar a făcut-o.

— Ştiu, Anita, ştiu.

Părea pentru prima dată înspăimântat. Frica nu i se prea potrivea cu faţa întunecată şi chipeşă. După puterea pe care i-o simţisem mai devreme, acum frica părea complet nelalocul ei. Cu toate acestea, era reală.

M-am cutremurat ca şi cum cineva mi-ar fi păşit pe mormânt. Dominga mă fixa cu privirea.

— La ce te uiţi?

— La o femeie moartă, răspunse ea cu o voce moale.

Am clătinat din cap.

— Vorbele nu costă nimic, Señora. Ameninţările nu valorează nici cât o ceapă degerată.

John îmi atinse braţul.

— Nu o lua în zeflemea, Anita. Dacă a putut absorbi amuleta într-o clipă, nimeni nu poate spune de ce mai e în stare.

Poliţistul se săturase.

— Nu mai face nimic. Dacă mai mişti chiar şi un deget,

cucoană, trag.

— Sunt, doar o femeie bătrână. M-ai amenințat?

— Și nici nu mai vorbi.

Celălalt polițist interveni:

— Am cunoscut odată o vrăjitoare care te fermeca doar cu vocea.

Ambii polițiști țineau mâinile aproape de pistoale. Ciudat cum magia schimbă felul în care te privesc oamenii. Totul era bine și frumos câtă vreme polițiștii credeau că Dominga trebuia să recurgă la sacrificii umane și ritualuri speciale pentru a face vreo vrajă. Dintr-odată, după un truc „la minut“, Dominga devenea brusc foarte periculoasă. Dar eu știusem întotdeauna că era periculoasă.

Dominga stătea liniștită sub ochii vigilenți ai polițiștilor. Atenția îmi fusese distrasă de mica ei reprezentație. Din subsol nu se auzeau niciun fel de urlete. Nimic. Tăcere.

Îi mâncase monstrul pe toți? Atât de repede, fără să se tragă niciun foc. Nuuu. Totuși, stomacul îmi era un ghem de nervi, sudoarea îmi curgea pe spate. „Ești întreg, Dolph?“, am gândit.

— Ai spus ceva? întrebă John.

Am clătinat din cap.

— Doar gândeam profund.

John aprobă din cap ca și cum ar fi însemnat ceva pentru el.

Dolph intră în încăpere. Pe față nu i se citea nimic. Domnul Stoic.

— Ei bine, ce ai găsit? am întrebat eu.

— Nimic.

— Cum adică, nimic?

— A curățat complet locul. Am descoperit camerele despre care mi-ai spus. O ușă a fost crăpată dinspre înăuntru, dar a frecat camera lună, apoi a vopsit-o.

Dolph ridică o mână. Pătată cu alb.

— La dracu’, vopseaua e încă proaspătă.

— Dar nu se poate să fi dispărut totul. Ușile zidite cu ciment?

— Arată ca şi cum cineva le-ar fi găurit cu un picamer. Nu sunt decât camere proaspăt vopsite, Anita. Locul pute a detergent cu miros de pin şi a vopsea proaspătă. Niciun cadavru, niciun zombi. Absolut nimic.

M-am holbat pur şi simplu la el.

— Glumeşti?

Dolph clătină din cap.

— Nu-mi vine să râd.

M-am proţăpit în faţa Domingăi.

— Cine te-a avertizat?

Femeia s-a mulţumit să mă fixeze, zâmbind. Am simţit o dorinţă nebună să-i pocnesc mutra zâmbitoare. Aveam să mă simt mai bine dacă o pocneam – doar o dată. Ştiam că aşa va fi.

— Renunţă, Anita! zise Dolph.

Poate mânia mi se citea pe faţă sau poate că de vină era faptul că îmi încleştasem pumnii şi începeam să tremur. Tremuram de mânie şi de încă ceva. Dacă nu mergea la închisoare însemna că era liberă să încerce să mă ucidă din nou la noapte. Şi în fiecare noapte de acum înainte.

Dominga zâmbi de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Nu ai nicio dovadă, *chica.* Ai jucat totul pe o carte care nu mai are nicio valoare acum.

Avea dreptate.

— Să nu te apropii de mine, Dominga.

— Nu mă voi apropia de tine, *chica.* Nu va trebui s-o fac.

— Ultima ta surpriză n-a avut prea mare succes. Încă sunt în viaţă.

— N-am făcut nimic. Dar sunt sigură că există lucruri şi mai urâte care ar putea să-ţi bată la uşă, *chica.*

M-am întors spre Dolph.

— Fir-ar să fie, nu putem face chiar nimic?

— Avem amuleta, asta-i tot.

Ceva trebuie să mi se fi citit pe faţă pentru că mă apucă de braţ.

— Ce s-a-ntâmplat?

— A făcut ceva cu amuleta. A dispărut.

Dolph respiră adânc şi începu să păşească încoace şi

încolo.

— Pe toţi dracii, cum?

Am ridicat din umeri.

— Lasă-l pe John să-ţi explice pentru că eu tot nu înţeleg.

Nu suport să recunosc că nu ştiu un anume lucru. M-a deranjat întotdeauna să-mi recunosc ignoranţa. Dar, hei, o fată nu poate fi expertă în toate. Mă străduisem din greu să stau cât mai departe de voodoo. Te străduieşti din greu şi unde ajungi? Să priveşti fix în ochii negri ai unei preotese voodoo care tocmai îţi pune la cale moartea. O moarte extrem de neplăcută, după toate probabilităţile.

Unde merge mia, merge şi suta.

M-am întors din nou spre Dominga. Am rămas nemişcată, i-am fixat cu privirea faţa întunecată şi am zâmbit. Zâmbetul se ştergea încet de pe faţa Señorei în timp ce al meu devenea tot mai larg.

— Cineva ţi-a vândut pontul şi ai făcut curat două zile în groapa asta de gunoi.

M-am aplecat deasupra ei, sprijinindu-mă cu mâinile de braţele fotoliului. Feţele noastre erau acum extrem de aproape.

— Ai fost nevoită să spargi pereţii. Ai fost nevoită să laşi libere sau să distrugi toate creaturile. Sanctuarul tău interior, hougun-ul tău, a fost curăţat şi vopsit în alb. Au dispărut toate vervele. Toate animalele sacrificate. Tot acel lanţ al puterii construit meticulos, o picătură de sânge azi, o picătură mâine, va trebui să-l iei de la capăt, căţea. Va trebui să reconstruieşti totul.

Privirea emanată de ochii ei negri mă făcu să mă cutremur, dar nu-mi mai păsa.

— Eşti prea bătrână pentru a putea reconstrui totul. A trebuit să-ţi distrugi multe jucării? Să sapi multe morminte?

— N-ai decât să-ţi faci numărul acum, *chica,* dar o să-ţi trimit într-o noapte întunecoasă ceea ce am pus deoparte pentru tine.

— De ce să mai aştepţi? Fă-o acum, în plină zi. Înfruntă-

mă, sau poate ţi-e frică?

Dominga izbucni în râs. Un sunet calm, prietenesc, care m-a luat atât de tare prin surprindere, încât m-am îndreptat brusc, aproape sărind înapoi.

— Crezi că sunt atât de nebună, încât să te atac cu atâţia poliţişti în jur? Trebuie să mă consideri proastă de-a binelea.

— A meritat încercarea, am zis eu.

— Ar fi trebuit să accepţi propunerea pe care ţi-am făcut-o referitoare la afacerea cu zombii. Am fi putut fi bogate amândouă.

— Singurul lucru pe care-l vom face probabil împreună este să ne ucidem una pe cealaltă, am spus eu.

— Aşa să fie. Vom fi în război.

— A început deja, am afirmat eu.

Dominga dădu din cap şi continuă să zâmbească.

Zerbrowski ieşi din bucătărie. Rânjea cu gura până la urechi. Se întâmplase ceva bun.

— Nepotul tocmai şi-a dat drumul la gură şi a mărturisit tot.

Toată lumea din încăpere s-a holbat la el.

— Ce a mărturisit? întrebă Dolph.

— Sacrificii umane. Cum trebuia să recupereze gris-gris-ul de la Peter Burke după ce l-a omorât la ordinele bunicii sale şi cum a intrat în panică când s-au apropiat câţiva tipi care făceau jogging. Îi e atât de frică de ea – detectivul arătă spre Dominga – încât vrea s-o ştie după gratii. E îngrozit de ceea ce i-ar face pentru că a uitat de amuletă.

Amuleta pe care n-o mai aveam. Dar aveam înregistrarea video, iar acum aveam şi declaraţia lui Antonio. Ziua părea din nou frumoasă.

M-am întors spre Dominga Salvador. Părea înaltă şi mândră, dar şi înfricoşătoare. Ochii ei negri scânteiau sub impulsul unei lumini interioare. Fiind atât de aproape de ea, simţeam cum puterea ei mi se târa pe piele. Un rug mare ar rezolva problema. O vor frige pe scaunul electric, apoi îi vor arde corpul şi îi vor împrăştia cenuşa la o răscruce.

Am rostit cu o voce moale:

— Te-am prins.

Dominga mă scuipă. Scuipatul aterizează pe mâna mea şi mă arse de parcă ar fi fost acid.

— Fir-ar să fie!

— Mai fă asta încă o dată şi te împuşcăm, economisind astfel banii contribuabililor, declară Dolph, cu pistolul deja în mână.

Am pornit în căutarea băii pentru a-mi spăla scuipatul de pe mâini. O băşică se formase în locul respectiv. O arsură de gradul doi din cauza scuipatului ei. Dumnezeule mare!

Eram bucuroasă că Antonio cedase. Eram bucuroasă că Dominga avea să fie băgată la închisoare. Eram bucuroasă că avea să moară. Mai bine ea decât eu.

32

Riverridge era o zonă cu construcţii moderne în plină dezvoltare. Erau disponibile trei tipuri de case. Asta însemna că puteau exista patru case identice la rând, dispuse precum prăjiturile pe o tavă. Nu se vedea niciun râu. Şi nici vreun şir de dealuri sau culmi muntoase[29].

Casa aflată în centrul zonei cercetate de poliţişti era identică cu cea vecină, excepţie făcând culoarea. Casa-crimei, aşa cum au numit-o cei din mass-media, era gri cu obloane albe. Cealaltă era albastră cu obloane albe. Niciunul dintre obloane nu era funcţional – doar pentru decor. Arhitectura modernă este plină de accesorii care au rolul să-ţi ia ochii: balustrade fără balcoane, acoperişuri ascuţite care îţi dau impresia că beneficiezi de o cameră în plus, cameră care, de fapt, nu există, verande atât de înguste, încât doar spiriduşii ar putea sta pe ele. Mă face să tânjesc după arhitectura victoriană, puţin prea încărcată, dar la care orice element era funcţional.

Întreaga zonă fusese evacuată. Dolph fusese obligat să facă o declaraţie oficială în faţa reporterilor. Păcat. Dar nu poţi evacua în linişte un întreg cartier, de dimensiunea unui orăşel. Lucrurile erau acum date în vileag. Afacerea se numea acum „masacrul zombiului“. Doamne!

Soarele apunea pe un cer scăldat în stacojiu şi portocaliu. Arăta ca şi cum cineva topise două mine uriaşe de creion, mâzgălind cerul cu amestecul rezultat. Nu exista magazie, garaj, subsol, casă de joacă a copiilor, sală de spectacole sau orice alt loc la care ne-am putut gândi, care să nu fi fost cercetat. Încă nu găsisem nimic.

Reporterii dădeau târcoale fără încetare zonei blocate.

[29] Riverridge: *river* – râu, *ridge* – şir de dealuri, culme muntoasă (n. tr.).

Dacă evacuasem sute de oameni şi intrasem în casele lor fără mandat şi nu aveam să găsim niciun zombi… atunci ne aflam într-un mare rahat.

Şi, totuşi, era aici. Ştiam că era aici. Bine, bine, eram aproape sigură că era aici.

John Burke stătea lângă unul din tomberoanele uriaşe de gunoi. Dolph mă luase prin surprindere permiţându-i lui John să ia parte la vânătoarea zombiului. Dar, aşa cum spusese Dolph, aveam nevoie de orice ajutor posibil.

— Unde este zombiul, Anita? întrebă Dolph.

Voiam să spun ceva genial. Dumnezeule, Holmes, cum de ai ştiut că zombiul se ascundea în ghiveciul cu flori?

— Nu ştiu, Dolph, pur şi simplu, nu ştiu.

— Dacă nu găsim creatura asta…

Nu termină fraza, dar ştiam ce voia să spună.

Dacă am fi înregistrat un eşec, slujba mea nu era în pericol. Dar a lui Dolph era. Fir-ar să fie! Cum să-l ajut? Ce scăpasem din vedere? Ce?

Am privit strada liniştită. O linişte sinistră. Toate ferestrele erau întunecate. Numai luminile de pe stradă se opuneau venirii întunericului. Halouri slabe de lumină.

Fiecare casă avea o cutie poştală pe un stâlp plasat în apropierea trotuarului. Unele cutii erau incredibil de atrăgătoare. Una avea forma unei pisici aşezate pe labele din spate. Lăbuţa i se ridica dacă existau scrisori în burtică. Numele familiei era Catt. Câtă preţiozitate!

Fiecare casă avea în faţă cel puţin un tomberon formidabil de mare. Unele erau mai înalte decât mine. Cu siguranţă că duminica nu se ridica gunoiul. Sau fusese azi ziua în care trebuia ridicat gunoiul şi blocajul poliţiei împiedicase operaţia?

— Tomberoanele de gunoi, am zis eu cu voce tare.

— Ce? întrebă Dolph.

— Tomberoanele de gunoi.

L-am apucat de mână, având senzaţia că aiurez.

— Ne-am holbat toată ziua la nenorocitele astea de tomberoane. Asta-i explicaţia.

John Burke stătea liniştit lângă mine, încruntând din

sprâncene.

— Te simţi bine, Blake?

Zerbrowski apăru din spatele nostru, fumând. Vârful ţigării părea un licurici umflat.

— Tomberoanele sunt destul de mari pentru ca o persoană să se ascundă înăuntru.

— Nu ţi-ar amorţi braţele şi picioarele? întrebă Zerbrowski.

— Zombii nu au circulaţie în membre, cel puţin nu cum avem noi.

Dolph urlă.

— Verificaţi tomberoanele. Zombiul e în unul din ele. Mişcaţi-vă!

Toţi s-au împrăştiat ca furnicile dintr-un furnicar zgândărit cu un băţ, dar de data aceasta ţinta era precisă. Am nimerit într-o echipă formată din doi poliţişti în uniformă. Numele de pe plăcuţele de identificare erau „Ki“ şi „Roberts“. Ki era bărbat, de origină asiatică, Roberts, femeie, blondă. O combinaţie reuşită de echipă.

Nici măcar n-a fost nevoie să stabilim în prealabil un mod de acţiune. Ofiţerul Ki înainta şi răsturna tomberoanele, în timp ce Roberts şi cu mine îl acopeream cu pistoalele. Eram hotărâţi să urlăm ca din gură de şarpe dacă un zombi s-ar fi rostogolit peste noi. Probabil, zombiul pe care-l căutam. Viaţa nu putea fi prea perfidă.

Urlam şi o echipă de exterminare urma să vină în goană. Cel puţin, ar face bine să vină în goană. Zombiul vizat era prea rapid, prea distrugător. Ar putea fi mai rezistent decât alţii la focurile de armă. Mai bine să nu aflăm. Pur şi simplu să-l prăjim şi să terminăm odată cu el.

Eram singura echipă care cerceta strada. Nu se auzea niciun zgomot în afara paşilor noştri, scârţâitul roţilor de cauciuc ale tomberoanelor răsturnate, zornăitul cutiilor metalice şi al sticlelor revărsate din tomberoane pe caldarâm. Nimeni nu mai leagă astăzi sacii de gunoi?

Întunericul se lăsase ca o negreaţă compactă. Ştiam că pe undeva se aflau stele şi o lună, dar nicio şansă să dovedim acest lucru din locul în care ne aflam. Norii, la fel

de groşi şi întunecaţi ca o catifea, se adunaseră dinspre vest. Numai lumina împrăştiată de lămpi făcea totul suportabil.

Nu ştiam cum se descurca Roberts, dar eu nu-mi mai simţeam muşchii spatelui şi ai umerilor. De fiecare dată când Ki punea mâinile pe un tomberon şi împingea, eu eram pregătită. Pregătită să trag, gata să-l salvez înainte ca zombiul să sară şi să-i sfâşie beregata. Un firicel de sudoare îi picura de pe faţa cu pometii înalţi, sclipind chiar şi în lumina difuză de pe stradă.

Eram bucuroasă să aflu că nu eram singura care resimţea efortul. Bineînţeles, nu eu eram cea care riscam să descopăr posibila ascunzătoare al unui zombi care o luase razna. Problema era că nu ştiam cât de buni trăgători erau Ki sau Roberts. Ştiam că eu eram un bun ţintaş. Ştiam că eram în stare să încetinesc deplasarea creaturii până ce aveau să sosească ajutoarele. Trebuia să mă concentrez asupra eventualei linii de tragere. Era cea mai bună diviziune a muncii. Pe cuvânt.

Urlete. Dinspre stânga. Am înlemnit toţi trei. M-am răsucit spre locul de unde veneau urletele. Nu era nimic de văzut, nimic în afară de case întunecate şi ochiuri de lumină. Nimic nu se mişca. Dar urletele continuau, stridente şi îngrozite.

Am început să alerg spre locul de unde veneau urletele. Ki şi Roberts erau chiar în spatele meu. Alergam cu Browningul ţinut cu ambele mâini, îndreptat în sus. Mai uşor de alergat în acest fel. Nu îndrăzneam să bag pistolul în toc. Viziuni ale ursuleţilor de pluş acoperiţi cu sânge – şi urlete. Urletele slăbiseră într-o oarecare măsură. Cineva era pe moarte.

Peste tot în întuneric se simţea mişcare. Poliţişti alergând. Toţi alergam, dar era prea târziu. Toţi aveam să ajungem prea târziu. Urletele încetaseră. Niciun foc de armă. De ce nu? De ce nu trăsese nimeni nici măcar un foc?

Alergam pe lângă curţile laterale ale unui grup de patru case când am dat de un gard metalic. A trebuit să băgăm

toţi pistoalele în tocuri. Nu ne puteam căţăra peste el cu o singură mână. Fir-ar să fie! Mi-am dat toată silinţa să sar peste gard folosindu-mă de ambele mâini pentru o mai bună priză.

Am căzut în genunchi în pământul moale al unui strat de flori. Strivisem în cădere nişte tulpini înalte de flori de vară. În genunchi, eram mult mai scundă decât ele. Ki ateriză lângă mine în acelaşi fel. Doar Roberts căzu în picioare.

Ki se ridică fără a-şi scoate pistolul. Am scos Browningul când eram încă ghemuită între flori. Puteam să mă ridic şi după aceea.

Am simţit o mişcare precipitată, dar n-am văzut nimic clar. Tulpinile înalte îmi împiedicau vederea. Roberts se răsturnă brusc pe spate, urlând.

Ki îşi scoase pistolul, dar ceva îl lovi, aruncându-l peste mine. Am încercat să mă rostogolesc, dar eram încă pe jumătate prinsă sub corpul său. Ki zăcea nemişcat deasupra mea.

— Ki, mişcă-te odată, la dracu'!

Acesta se ridică şi se târî spre partenera sa. Pistolul apărea ca o siluetă pe fondul luminos al lămpilor de stradă. Ki se holba în jos spre Roberts. Aceasta nu se mişca.

Am scrutat întunericul, încercând să disting ceva, orice. Creatura se mişcase mult mai repede decât un om. La fel de repede ca un ghoul. Niciun zombi nu se mişcă astfel. Mă înşelasem încă de la început? Era oare altceva? Ceva mai teribil? Câte vieţi va mai costa în această seară greşeala mea? Era Roberts moartă?

— Ki, trăieşte?

Am scrutat întunericul, rezistând ispitei de a privi doar zonele luminate. Strigăte, dar şi multă confuzie. „Unde este? Încotro s-a dus?". Zgomotele se îndepărtau.

Am urlat:

— Aici, aici!

Vocile au ezitat o clipă, apoi s-au îndreptat spre noi. Făceau atât de mult zgomot, de parcă ar fi fost bătăile de inimă ale unor elefanţi bolnavi de gută.

— Cât de rău e rănită?

— Rău.

Ki aruncase pistolul pe jos. Ţinea apăsat cu ambele mâini gâtul lui Roberts. Ceva negru şi lichid îi păta mâinile. Dumnezeule.

M-am lăsat în genunchi de cealaltă parte a lui Roberts, cercetând cu privirea întunericul, cu pistolul gata pregătit. Totul durează o eternitate şi totuşi se măsoară în secunde.

I-am verificat, cu o singură mână, pulsul. Bătea neregulat, dar se simţea. Mâna mi s-a umplut de sânge. Am şters-o de pantaloni. Creatura aproape că-i retezase gâtul.

Unde naiba era?

Ochii lui Ki erau uriaşi; doar pupilele se vedeau. În lumina lămpilor, pielea sa semăna cu cea a unui lepros. Sângele partenerei i se scurgea printre degete.

Ceva se mişca, prea aproape de pământ pentru a fi un bărbat, dar cam de aceeaşi statură. O umbră care se târa încet de-a lungul casei din faţa noastră. Orice era, găsise zona cea mai umbroasă şi încerca să se strecoare afară din încercuire.

Acest simplu fapt indica o inteligenţă mai mare decât cea a unui zombi. Greşisem. Greşisem al dracului de mult. Iar Roberts era pe moarte din această cauză.

— Rămâi cu ea. Ţine-o în viaţă.

— Unde te duci?

— După zombi.

Am escaladat gardul folosindu-mă doar de o singură mână. Adrenalina trebuie să fi atins cote maxime de vreme ce am reuşit.

Am ajuns în curte, dar creatura dispăruse. O formă nedesluşită, rapidă ca un şoarece, trecu printr-un con de lumină venit de la un geam de bucătărie. O siluetă neclară, dar mare, la fel de mare ca a unui bărbat.

Silueta a dat colţul casei şi am pierdut-o din vedere. Fir-ar să fie! Am pornit în goană, rămânând cât mai departe posibil de zidul casei, simţind un ghem de frică în stomac la gândul unor degete pregătite să-mi sfâșie beregata. Am

trecut de colţul casei, cu pistolul ţinut cu ambele mâini în poziţie de tragere. Nimic. Am scrutat atât întunericul, cât şi porţiunile luminate. Nimic.

Strigăte în spatele meu. Poliţiştii ajunseseră în cele din urmă. Dă Doamne ca Roberts să trăiască!

O mişcare furişă în jurul unei alte case, vizavi de o lampă de stradă. Cineva strigă „Anita!“.

Alergam deja intr-acolo. Am strigat în timp ce alergam:

— Aduceţi o echipă de exterminare!

Dar nu m-am oprit din alergare. N-am îndrăznit s-o fac. Eram singura care avea creatura în raza vizuală. Dacă o pierdeam, dispărea de tot.

Alergam singură prin întuneric după o creatură care, în cele din urmă, s-ar fi putut să nu fie un zombi. Nu era lucrul cel mai inteligent pe care-l făcusem vreodată, dar nu puteam să-l las să scape. Pur şi simplu, nu puteam.

Nu va mai face rău niciodată vreunei familii. Nu, dacă l-aş putea opri. Acum. În această noapte.

Am trecut printr-un con de lumină care, orbindu-mă temporar, a făcut ca întunericul să pară şi mai adânc. Am rămas nemişcată în întuneric, sperând ca ochii să mi se acomodeze mai repede.

— Femeie persssssissstentă, sâsâi o voce. Venea din dreapta mea, atât de aproape, încât părul mi s-a făcut măciucă.

Am înlemnit, forţându-mi vederea periferică. Iat-o, o formă mai întunecată ridicându-se din tufişurile veşnic verzi din jurul casei. Creatura se ridică în picioare, dar nu atacă. Dacă ar vrea să-mi facă rău, ar putea s-o facă înainte să am timp să mă întorc şi să trag. O văzusem mişcându-se. Ştiam că eram ca şi moartă.

— Nu eşşşti ca ressstul oamenilor.

Vocea îi era şuierătoare, ca şi cum i-ar fi lipsit părţi din gură şi ar fi trebuit să facă un mare efort pentru a rosti fiecare cuvânt. Vocea unui gentleman descompusă de şederea în mormânt.

M-am întors spre creatură, încet, încet…

— Trimite-mă înapoi!

Răsucisem destul de mult capul pentru a fi în stare s-o văd parţial. Vederea mea nocturnă este mai bună decât a multor altor oameni. Şi lămpile de pe stradă dădeau mai multă lumină decât ar fi trebuit.

Pielea creaturii era palidă, alb-gălbuie. Pielea îi era lipită de oasele feţei ca o ceară care se topise. Dar ochii… ochii nu erau descompuşi. Mă ardeau cu o strălucire care-i făceau să fie mai mult decât nişte simpli ochi.

— Să te trimit înapoi… unde? am întrebat eu.

— În mormânt.

Buzele creaturii nu funcţionau prea bine, nu mai rămăsese destulă carne pe ele.

O lumină mă izbi drept în ochi. Zombiul urlă, acoperindu-şi faţa. Nu vedeam absolut nimic. Creatura se repezi peste mine. Am apăsat orbeşte pe trăgaci. Mi s-a părut că aud un grohăit când glonţul şi-a găsit ţinta. Am tras din nou cu o singură mână, cealaltă ridicând-o în dreptul gâtului. Încercam să mă protejez în timp ce mă prăbuşeam la pământ pe jumătate orbită.

Când am clipit în întunericul străpuns de lumină, eram singură. Nu eram rănită. De ce? „Trimite-mă înapoi“, rostise creatura. „În mormânt“. Cum de ştiuse ce eram? Cei mai mulţi oameni n-o pot face. Vrăjitoarele o pot face uneori, iar ceilalţi reanimatori mă recunoşteau întotdeauna. Ceilalţi reanimatori. Rahat!

Dolph apăru brusc lângă mine, ridicându-mă în picioare.

— Dumnezeule, Blake, eşti rănită?

Am clătinat din cap.

— Ce dracu’ a fost lumina aia?

— Un reflector cu halogen.

— Aproape m-aţi orbit.

— Nu vedeam să tragem, răspunse Dolph.

Poliţiştii alergau pe lângă noi în întuneric. Se auzeau strigăte: „Uite-l!“. Dolph, eu şi reflectorul care mă „supărase“ atât de mult, dar care lumina ca ziua, fuseserăm lăsaţi în urmă în timp ce urmărirea continua cu mare bucurie.

— Mi-a vorbit, Dolph.

— Adică cum ţi-a vorbit?

— Mi-a cerut să-l trimit înapoi în mormânt.

Mă holbam la Dolph în timp ce vorbeam. Mă întrebam dacă faţa mea semăna cu a lui Ki – palidă, cu ochii mari şi negri. De ce nu eram înfricoşată?

— E vechi, cel puţin de un secol. În viaţă a practicat voodoo-ul. De asta n-a mers totul cum trebuia. De asta Peter Burke nu l-a putut controla.

— Cum de ştii toate astea? Ţi-a spus el?

Am scuturat din cap.

— I-am apreciat vârsta după felul în care arăta. M-a recunoscut ca fiind cineva care putea să-l facă să se odihnească pentru totdeauna. Numai o vrăjitoare sau un alt reanimator şi-ar fi putut da seama ce sunt în realitate. Pariez că era un reanimator.

— Ne schimbă asta cu ceva planurile?

M-am holbat la el.

— Câţi oameni a ucis?

N-am aşteptat să-mi răspundă.

— Îl ucidem. Fără discuţie.

— Gândeşti ca un poliţist, Anita.

Venit de la Dolph, era un adevărat compliment şi l-am luat ca atare.

N-avea nicio importanţă ce fusese creatura în timpul vieţii. Aşadar, fusese un reanimator sau mai degrabă un preot voodoo. Şi ce dacă? Acum era o maşină de ucis. Pe mine nu mă omorâse. Nu mă rănise în niciun fel. Dar nu-mi puteam permite să-i întorc favoarea.

Undeva în depărtare se auziră împuşcături. O iluzie a aerului de vară le-a adus până la noi ecoul. Dolph şi cu mine ne-am uitat unul la altul.

Aveam Browningul în mână.

— Haide să terminăm odată.

Dolph aprobă din cap.

Am început să alergăm, dar mi-a luat-o cu mult înainte. Picioarele sale erau la fel de înalte ca întregul meu corp. Nu puteam ţine pasul cu el. Puteam să fac exces de zel, dar nu voi putea niciodată să alerg la fel de repede ca el.

Dolph ezită, aruncându-mi o privire.

— Dă-i drumu’, fugi!

Dolph mări şi mai mult viteza şi dispăru în întuneric. Nici măcar nu se uită înapoi. Dacă i-ai spune că nu vei păţi nimic în întuneric cu un zombi ucigaş în libertate, Dolph te-ar crede. Sau, cel puţin, pe mine m-a crezut.

Era un compliment, dar m-a lăsat alergând singură în întuneric pentru a doua oară în acea noapte. Strigătele veneau acum din două direcţii diferite. Îl pierduseră. La dracu’!

Am încetinit. Nu simţeam dorinţa să dau nas în nas cu creatura. Nu-mi făcuse nimic prima dată, dar eu băgasem cel puţin un glonţ în el. Chiar şi un zombi se înfurie când îi faci aşa ceva.

Mă aflam sub întunericul răcoros al unui copac, la marginea cartierului. Un gard de sârmă ghimpată se întindea de-a lungul întregii zone. Ogoarele se întindeau cât vedeam cu ochii. Cel puţin terenul era cultivat cu fasole. Zombiul ar fi trebuit să stea întins pe pământ pentru a se ascunde acolo. Am întrezărit câţiva poliţişti cu lanterne care scotoceau prin întuneric, dar toţi se aflau la vreo cincizeci de metri în ambele direcţii.

Cercetau terenul, zonele umbroase, pentru că le spusesem că zombilor nu le place să se caţere. Numai că zombiul nostru nu era unul obişnuit. Am auzit un foşnet în copacul de deasupra mea. Am simţit cum părul de pe ceafă mi se zbârleşte. M-am întors, privind în sus, cu pistolul ridicat.

Creatura mârâi la mine şi sări.

Am tras de două ori înainte ca greutatea lui să mă izbească, doborându-ne pe amândoi la pământ. Avea două gloanţe în piept şi nici măcar nu era rănit.

Am apăsat şi a treia oară pe trăgaci, dar puteam la fel de bine să fi tras într-un zid.

Creatura îmi mârâi drept în faţă, cu dinţii rupţi, cu respiraţia puturoasă ieşită parcă direct dintr-un mormânt proaspăt deschis. Am urlat la rândul meu, fără cuvinte, şi am tras din nou. Glonţul l-a lovit în gât. Creatura se opri

din mârâit, încercând să înghită. Să înghită glonţul?

Ochii ei strălucitori se holbau în jos la mine. Cineva era „acasă“, exact ca la zombii cu sufletul capturat de Dominga. Cineva se uita din spatele acelor ochi. Amândoi am înlemnit în una din acele secunde iluzorii care durează ani întregi. Creatura stătea în expectativă pe mine, cu mâinile pe gâtul meu, dar fără să apese, fără să-mi facă rău – nu încă. Îi ţineam pistolul sub bărbie. Niciunul dintre celelalte gloanţe nu-l răniseră; de ce ar face altfel acesta?

— N-am intenţionat ssssă ucid, rosti creatura cu o voce moale. N-am înţelessss la început. Nu mi-am amintit ce fusssesssem.

Poliţiştii stăteau de ambele părţi, ezitând. Dolph urlă:

— Nu trageţi, la dracu’, nu trageţi!

— Aveam nevoie de carne, aveam nevoie de hrană ca sssă-mi amintesssc ce fusssesssem. Am încercat sssă nu ucid. Am încercat sssă trec pe lângă toate casssele, dar n-am putut. Prea multe cassse, şopti creatura.

Mâinile se încordară, unghiile murdare făcându-şi loc în piele. Am tras sub bărbie. Corpul îi fu împins spre spate, dar mâinile mă strângeau de gât.

Presiune, presiune, mai strâns, mai strâns… Începeam să văd mici puncte albe. Noaptea îşi schimba culoarea din negru în cenuşiu. Am apăsat pistolul chiar deasupra rădăcinii nasului şi am apăsat pe trăgaci din nou şi din nou…

Vederea mi s-a împăienjenit, dar încă îmi mai simţeam mâinile apăsând pe trăgaci. Întunericul mi se aşternea peste ochi şi înghiţea lumea. Nu-mi mai simţeam mâinile.

M-am trezit în mijlocul unor urlete, unor urlete oribile. Mirosul cărnii şi al părului ars era greu şi înecăcios.

Am respirat adânc şi întretăiat şi m-a durut. Am tuşit şi am încercat să mă aşez în fund. Dolph mă sprijinea. Într-o mână îmi ţinea pistolul. Am respirat întretăiat de câteva ori şi am tuşit destul de tare pentru a-mi simţi gâtul ca o bucată de carne sângerândă. Sau poate că zombiul mi-l făcuse astfel.

Ceva de mărimea unui bărbat se rostogolea prin iarbă.

Şi ardea. Cu o flacără portocalie care arunca în întuneric umbre de foc asemănătoare cu cele ale soarelui răsfrânt în apă.

Doi exterminatori în costume speciale stăteau în jurul creaturii, împroşcând-o cu napalm ca şi cum ar fi fost un ghoul. Zombiul scotea urlete stridente din gât, din nou şi din nou, un urlet după altul, puternic, întretăiat.

— Iisuse, de ce nu mai moare odată? Zerbrowski stătea în apropiere. Faţa îi părea portocalie în lumina focului.

N-am rostit niciun cuvânt. Nu voiam să vorbesc cu voce tare. Zombiul nu voia să moară pentru că fusese un reanimator în timpul vieţii. Ştiam şi eu atâta lucru despre zombii reanimatori. Ceea ce nu ştiusem era că aceştia ieşeau din mormânt şi doreau să mănânce carne. Pentru că îşi aduceau aminte de ceva doar când mâncau carne.

Asta nu ştiusem. Nu doream să ştiu.

John Burke se apropie de foc împleticindu-se. Îşi ţinea o mâna la piept. Hainele îi erau pătate de sânge. Îi şoptise ceva zombiul lui John? Ştia el de ce nu voia creatura să moară?

Zombiul se învârtea în loc în timp ce focul vuia în jurul lui. Cadavrul semăna cu fitilul unei lumânări. Făcu un pas şovăitor spre noi. Mâna cuprinsă de flăcări se întinse spre mine. Spre mine.

Apoi se prăbuşi înainte, încet, în iarbă. Se prăbuşi încet, ca un copac care luptă pentru viaţa sa. Dacă ăsta este cuvântul potrivit. Cei doi exterminatori erau gata să intervină din nou, nedorind să rişte nimic. Nu-i puteam învinovăţi.

Creatura fusese cândva un necromant. Carcasa aceea în flăcări care dădea foc ierbii din jur, fusese odată ceea ce eram eu acum. Voi deveni şi eu un monstru dacă voi fi ridicată din mormânt? Oare voi deveni? Mai bine să nu aflu. Testamentul meu cerea să fiu incinerată pentru că nu voiam ca cineva să mă readucă la viaţă doar pentru propria-i satisfacţie. Şi acum mai aveam încă un motiv. Deşi unul fusese de ajuns.

Am urmărit cum carnea se înnegrea, se încreţea şi se

desprindea de pe oase. Muşchii şi oasele pocneau ca nişte explozii în miniatură, aruncând jerbe de scântei în jur.

Am privit moartea zombiului şi mi-am făcut o promisiune. Să o văd pe Dominga arzând în flăcările iadului pentru ceea ce făcuse. Există focuri care durează pentru eternitate. Focuri care fac ca napalmul să pară o neplăcere temporară. Dominga va arde pe vecie, dar nu va fi căpătat nici jumătate din ceea ce merita.

33

Stăteam întinsă pe spate într-o rezervă a unităţii de primire a urgenţelor. O draperie albă împiedica să fiu văzută. Zgomotele venite din cealaltă parte a draperiei erau puternice şi neprietenoase. Îmi plăcea cortina. Perna era plată, masa pe care stăteam, tare. Totul în jur era alb, curat şi minunat. Mă durea gâtul când înghiţeam. Mă durea puţin chiar şi când respiram. Dar faptul că puteam respira era important. Şi era minunat că puteam s-o fac.

Stăteam foarte liniştită. Făceam şi eu o dată ceea ce mi se spusese. Îmi ascultam respiraţia, bătăile inimii. După ce mă aflu atât de aproape de moarte, sunt întotdeauna interesată de corpul meu. Remarc tot felul de lucruri care trec neobservate în timpul celei mai mari părţi a vieţii. Simţeam cum îmi curge sângele prin venele braţelor. Simţeam pulsul normal – îl simţeam în gură, aşa cum aş fi simţit o bomboană.

Eram în viaţă. Zombiul era mort. Dominga Salvador era în închisoare. Viaţa era frumoasă.

— Dolph dădu draperia la o parte, apoi o trase la loc ca şi cum ar fi închis uşa unei încăperi. Ne prefăceam amândoi că puteam vorbi între patru ochi deşi auzeam paşii oamenilor care treceau prin faţa draperiei.

I-am zâmbit. Zâmbi şi el.

— Mă bucur că eşti bine şi că te-au pus pe picioare.

— Nu prea sunt sigură de partea cu „bine“, am răspuns eu.

Vocea îmi era uscată. Am tuşit încercând să-mi dreg glasul, dar nu prea mi-a ajutat.

— Ce ţi-a zis doctorul despre voce?

— Că voi cânta roluri de tenor o bucată de vreme.

Văzându-i expresia feţei, am adăugat:

— Dar va trece.

— Bine.

— Cum se simte Burke?

— Are nişte copci, nimic grav.

Îmi dădusem seama de asta noaptea trecută, dar era bine de ştiut.

— Şi Roberts?

— Va scăpa cu viaţă.

— Dar se va face bine?

A trebuit să înghit cu greu. Mă durea când vorbeam.

— Se va face bine. Şi Ki a fost tăiat la braţ. Ştiai?

Am clătinat capul, dar m-am oprit la jumătatea mişcării.

M-a durut şi de data asta.

— N-am văzut când s-a întâmplat.

— Are doar câteva copci. Se va simţi bine mâine.

Dolph îşi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Am pierdut trei oameni. Unul a fost rănit mai rău decât Roberts, dar va scăpa cu viaţă.

L-am fixat cu privirea.

— Totul din vina mea.

Se încruntă.

— De ce spui asta?

— Ar fi trebuit să-mi dau seama – a trebuit să înghit – că nu era un zombi obişnuit.

— Anita, era un zombi. Ai avut dreptate. Tu eşti cea care s-a gândit că se ascundea într-una din porcăriile alea de tomberoane.

Rânji în jos spre mine.

— Şi aproape ai murit ucigându-l. Cred că ţi-ai făcut datoria.

— Nu eu l-am ucis. Exterminatorii au făcut-o. Cuvintele mai lungi păreau să mă doară mai mult decât cele scurte.

— Îţi aminteşti ce s-a întâmplat în timp ce îţi pierdeai cunoştinţa?

— Nu.

— I-ai golit încărcătorul în faţă. I-ai zburat nenorociţii ăia de creieri prin dosul capului. Apoi te-ai muiat cu totul. Am crezut că ai murit. Dumnezeule!

Dolph clătină din cap.

— Să nu-mi mai faci asta niciodată.

Am zâmbit.

— O să încerc.

— Când creierii au început să-i curgă prin spatele capului, creatura s-a ridicat în picioare. Tu l-ai făcut să nu mai lupte.

Zerbrowski îşi făcu intrarea în mica încăpere, lăsând draperia larg căscată după el. Am văzut un băieţel cu o mână plină de sânge plângând pe umărul unei femei. Dolph trase draperia la loc. Pariam că Zerbrowski era unul dintre acei oameni care nu închid niciodată un sertar.

— Încă mai scot gloanţe din cadavru şi fiecare glonţ e al tău, Blake.

M-am mulţumit pur şi simplu să-l privesc.

— Eşti o persoană atât de agresivă, Blake…

— Cineva trebuie să fie în preajma ta, Zerbrow…

N-am putut să-i rostesc tot numele. M-a durut. Normal.

— Ai dureri? întrebă Dolph.

Am dat din cap cu grijă.

— Doctorul mi-a promis nişte calmante. Mi-a făcut deja şi o injecţie antitetanos.

— Un întreg colier de vânătăi înfloreşte pe gâtul ăla palid al tău, zise Zerbrowski.

— Ce poetic, am spus eu.

Detectivul ridică din umeri.

— Mă duc să văd încă o dată ce fac toţi răniţii, apoi trimit un poliţist în uniformă să te ducă acasă, zise Dolph.

— Mulţumesc.

— Nu cred că eşti în stare să conduci.

Poate avea dreptate. Mă simţeam ca un rahat, dar ca unul fericit. Câştigasem. Rezolvasem crimele, iar cei responsabili pentru ele aveau să înfunde puşcăria. Ura!

Doctorul se întoarse cu calmantele. Aruncă o privire celor doi poliţişti, apoi îmi întinse o sticluţă cu trei pastile.

— Ar trebui să-ţi ajungă până mâine. Dacă aş fi în locul tău, aş anunţa la serviciu că sunt bolnavă.

Aruncă o privire lui Dolph.

— Ai auzit, şefu'?

Dolph se încruntă.

— Nu-s şeful ei.

— Dumneata eşti şeful, nu? întrebă doctorul.

Dolph aprobă din cap.

— Atunci…

— Sunt împrumutată, am zis eu.

— Împrumutată?

— S-ar putea spune că am împrumutat-o de la alt departament, interveni Zerbrowski.

Doctorul dădu din cap.

— Atunci spune-i superiorului ei să-i dea liber mâine. Poate că nu arată la fel de rău ca ceilalţi, dar a suferit un şoc urât. E foarte norocoasă că nu va rămâne cu leziuni permanente.

— Nu are un superior, replică Zerbrowski, dar o să-i spunem şefului ei. Detectivul rânji spre doctor.

M-am încruntat la Zerbrowski.

— Bine, bine, atunci poţi pleca. Ai grijă să nu se infecteze zgârieturile alea. Şi muşcătura de pe umăr.

Doctorul clătină din cap.

— Voi, poliţiştii, chiar vă meritaţi banii.

Şi cu această concluzie de rămas bun, ieşi din încăpere.

Zerbrowski izbucni în râs.

— Nu se făcea ca doctorul să ştie că am lăsat un civil să ajungă într-o stare atât de proastă.

— A suferit un şoc urât, comentă Dolph.

— Foarte urât, completă Zerbrowski.

Au început amândoi să râdă.

M-am ridicat cu grijă, balansându-mi picioarele peste marginea patului.

— Dacă aţi terminat cu chicotitul, aş avea nevoie de cineva care să mă ducă acasă.

Cei doi râdeau atât de tare, încât lacrimile li se scurgeau pe obraji. Nu era chiar atât de caraghios, dar îi înţelegeam. Râsul învingea la mustaţă lacrimile când voiai să scapi de stres. Nu le-am ţinut companie pentru că eram aproape sigură că râsul îmi va produce dureri în gât.

— Te duc eu acasă, gâfâi Zerbrowski printre chicote de râs.

Am fost nevoită să zâmbesc. Să-i vezi pe Dolph şi pe Zerbrowski stricându-se de râs era destul pentru a te face să zâmbeşti.

— Nu, nu, se opuse Dolph. Voi doi singuri într-o maşină… Numai unul va rămâne în viaţă.

— Iar ăla o să fiu eu, am afirmat.

Zerbrowski aprobă din cap.

— Cred că ar fi adevărat…

Bine de ştiut că exista un subiect asupra căruia eram de acord.

34

Eram pe jumătate adormită pe bancheta din spate a maşinii de patrulare când am ajuns în faţa clădirii în care se afla apartamentul meu. Durerea care pulsa în gât aproape dispăruse, ca o maree luată de calmantele prescrise. Mă simţeam ca şi cum nu mai aveam niciun os în corp. Ce îmi dăduse doctorul? Mă simţeam minunat, iar lumea părea un fel de film care avea prea puţin de-a face cu mine. Depărtată şi inofensivă ca un vis.

Dădusem cheile maşinii mele lui Dolph. Acesta promisese că cineva îmi va lăsa maşina în faţa clădirii înainte de ivirea dimineţii. Îmi mai spusese că îi telefonase lui Bert şi îi comunicase că nu voi veni la lucru astăzi. Mă întrebam cum primise Bert ştirea. Mă întrebam dacă îmi păsa. Nuuu.

Unul dintre poliţiştii în uniformă se lăsă pe spate pe scaun şi întrebă:

— Te descurci singură, Blake?

— Domnişoară Blake, l-am corectat eu automat.

Poliţistul zâmbi cu jumătate de gură în timp ce îmi deschidea portiera. Nu existau mânere de uşi în interiorul unei maşini de patrulare. A trebuit să-mi deschidă uşa, dar a făcut-o plin de farmec. Întrebă încă o dată:

— Te descurci singură, domnişoară Blake?

— Da, domnule poliţist – a trebuit să clipesc des pentru a citi numele de pe plăcuţă – Osborn. Mulţumesc că m-ai adus acasă. Îţi mulţumesc ţie şi partenerului tău.

Partenerul său stătea de cealaltă parte a maşinii, sprijinindu-se cu braţele de capotă.

— E o chestie mişto să te întâlneşti în cele din urmă cu „Călăul“ echipei-fantomelor.

Rânji în timp ce rostea ultimele cuvinte.

Am clipit des şi am încercat să pun toate lucrurile cap la cap destul pentru a vorbi şi gândi în acelaşi timp.

— Mi se spunea „Călăul“ cu mult înainte de a se înfiinţa echipa-fantomelor.

Poliţistul făcu un gest larg cu mâinile, dar continuă să rânjească.

— Fără supărare.

Eram prea obosită şi prea ameţită de calmante pentru a-mi face probleme pentru atâta lucru. Am clătinat doar din cap.

— Mulţumesc încă o dată.

Am urcat scările cu un pas nesigur. M-am ţinut bine de balustradă de parcă ar fi fost o coardă de salvare. Voi dormi la noapte. S-ar putea să mă trezesc în mijlocul culoarului, dar voi dormi.

De-abia după două sau trei încercări am reuşit să bag cheia în broască. Am intrat clătinându-mă în apartament, sprijinindu-mi fruntea de uşă pentru a o închide. Am răsucit cheia în broască. Eram în siguranţă. Eram acasă. Eram în viaţă. Zombiul ucigaş fusese nimicit. Simţeam nevoia să chicotesc, dar acesta era doar un efect secundar al calmantelor. Nu chicotesc niciodată.

Am rămas nemişcată, sprijinindu-mi capul de uşă. Mă holbam la vârfurile pantofilor mei Nike. Păreau foarte îndepărtaţi, ca şi cum distanţele se măriseră de când mă uitasem pentru ultima dată la propriile picioare. Doctorul îmi dăduse nişte porcării de pastile. Nu le voi mai lua mâine. Modificau prea mult realitatea pentru a fi pe gustul meu.

Vârfurile unor cizme negre îşi făcură apariţia lângă pantofii Nike. Ce să caute cizme în apartamentul meu? Am încercat să mă răsucesc. Am încercat să scot pistolul. Prea târziu, prea încet, prea proastă mişcarea.

Braţe puternice, bronzate, mi-au înconjurat pieptul, imobilizându-mi braţele. Ţintuindu-mă de uşă. Am încercat să mă împotrivesc, dar era prea târziu. Mă prinsese. Mi-am arcuit capul pe spate încercând să lupt cu efectul medicamentelor. Ar fi trebuit să fiu îngrozită. Adrenalina

se răspândea în tot corpul, dar unele sedative nu te ajută deloc, exact atunci când ai nevoie de propriul tău corp. Aparţii doar calmantului respectiv până când efectul acestuia dispare complet, Mi-am pus în gând să-l snopesc în bătaie pe doctor. Dacă voi supravieţui acestei nopţi.

Bruno era cel care mă ţintuia de uşă.

Tommy se apropie din dreapta. Cu o seringă în mână.

— Nu!

Bruno îmi astupă gura cu mâna. Am încercat să-l muşc, dar îmi trase o palmă. Lovitura mă ajută puţin, dar lumea era încă departe, învelită într-o carapace de bumbac. Mâna lui Bruno mirosea a loţiune după ras. O prospeţime care îţi lua răsuflarea.

— E chiar prea uşor, zise Tommy.

— Fă-o pur şi simplu, îl repezi Bruno.

M-am holbat la acul seringii în timp ce se apropia de braţul meu. Le-aş fi spus că eram deja sub acţiunea unor sedative dacă mâna lui Bruno n-ar fi fost apăsată pe gura mea. Aş fi întrebat ce era în seringă şi dacă ar fi reacţionat negativ cu ceea ce luasem deja. N-am apucat s-o fac.

Acul mi s-a înfipt în braţ. Corpul mi-a înţepenit, încercând să lupte cu substanţa injectată, dar Bruno mă ţinea strâns. Nu mă puteam mişca. Nu puteam scăpa din strânsoare. La dracu'! La dracu'! Adrenalina alunga în cele din urmă ultimele „pânze de păianjen", dar era prea târziu. Tommy scoase acul din braţ şi zise:

— Îmi pare rău, dar nu avem alcool pentru dezinfecţie. Rânji.

Îl uram. Îi uram pe amândoi. Şi dacă drogul nu avea să mă ucidă, aveam de gând să-i omor pe amândoi. Pentru că m-au speriat. Pentru că m-au făcut să mă simt neajutorată. Pentru că m-au găsit nepregătită, sedată şi proastă. Dacă voi supravieţui acestei greşeli, nu voi mai face una asemănătoare. Te implor, Dumnezeule mare, lasă-mă să supravieţuiesc acestei greşeli.

Bruno mă ţinu nemişcată şi mută până ce am simţit că injecţia îşi făcea efectul. Eram somnoroasă. Eram somnoroasă în timp ce un băiat rău mă ţinea nemişcată

împotriva voinţei mele. Am încercat să lupt cu starea de somnolenţă, dar fără niciun rezultat. Pleoapele mi se închideau. M-am străduit să le ţin deschise. N-am mai încercat să scap din strânsoarea lui Bruno şi mi-am pus toate resursele în încercarea de a nu închide ochii.

Am fixat cu privirea uşa şi am încercat să rămân trează. Uşa înota în unduiri ameţitoare, de parcă aş fi văzut-o prin apă. Pleoapele au coborât, s-au ridicat, au coborât din nou. Nu puteam deschide ochii. O mică parte din mine se prăbuşea urlând în întuneric, iar restul era degajat şi somnoros şi se simţea ciudat de în siguranţă.

35

Eram într-o stare confuză de veghe. Starea în care ştii că nu eşti adormit complet, dar nici nu vrei să te trezeşti cu adevărat. Îmi simţeam corpul greu. Capul îmi vâjâia. Iar gâtul era inflamat.

Acest ultim gând m-a făcut să deschid ochii. Mă holbam la un tavan. Pete cafenii de apă pătau vopseaua, precum cafeaua vărsată. Nu eram acasă. Unde eram?

Mi-am amintit că Bruno mă ţinea nemişcată. Acul seringii. M-am ridicat în fund. Lumea înota în unde limpezi de culoare. M-am prăbuşit la loc pe pat, acoperindu-mi ochii cu mâinile. Asta m-a ajutat puţin. Cu ce mă drogaseră?

În minte mi se întipărise imaginea că nu eram singură. Undeva în acel vârtej ameţitor de culori fusese o persoană. Am deschis ochii din nou, de data aceasta mai încet. Eram bucuroasă să mă holbez la tavanul afectat de apă. Eram întinsă pe un pat mare. Două perne, cearşafuri, o pătură. Am întors capul cu grijă şi m-am trezit uitându-mă direct la faţa lui Harold Gaynor. Şedea lângă pat. Nu aşa dorisem să mă trezesc.

Bruno stătea în spatele lui, rezemat de un scrin uzat. Curelele tocului de la umăr trasau linii negre de-a curmezişul cămăşii albastre cu mâneci scurte. O masă la fel de crestată se afla lângă piciorul patului, între două ferestre. Acestea erau astupate cu scânduri noi, frumos mirositoare. Mirosul de pin se răspândea în aerul fierbinte şi stătut.

Am început să transpir de îndată ce mi-am dat seama că încăperea nu avea aer condiţionat.

— Cum te simţi, domnişoară Blake? întrebă Gaynor.

Vocea era tot asemănătoare cu a unui Moş Crăciun

vesel, dar puţin şuierătoare. Ca şi cum ar fi fost un şarpe foarte vesel.

— M-am simţit şi mai bine, am răspuns eu.

— Sunt sigur de asta. Ştii că ai dormit mai mult de douăzeci şi patru de ore?

Minţea? De ce ar minţi despre cât de mult dormisem? La ce i-ar folosi? La nimic. Atunci, probabil că era adevărat.

— Ce dracu' mi-ai dat?

Bruno se desprinse de lângă perete. Părea aproape stânjenit.

— Nu ne-am dat seama că luaseşi deja un sedativ.

— Un calmant, l-am corectat eu.

Ridică din umeri.

— Are un alt efect când este amestecat cu thorazin.

— Mi-ai injectat un tranchilizant pentru animale?

— Ţţţţ, ţţţţ, domnişoară Blake, acest tranchilizant se foloseşte şi în spitalele de boli nervoase, nu numai la animale, spuse Gaynor.

— Minunat, asta chiar mă face să mă simt mult mai bine.

Gaynor zâmbi larg.

— Dacă te simţi în stare să dai replici spirituale, atunci eşti destul de bine ca să te poţi ridica.

Replici spirituale? Probabil avea dreptate. Ca să fiu sinceră, eram surprinsă că nu eram legată. Bucuroasă, dar surprinsă.

M-am ridicat mai încet decât ultima dată. Încăperea s-a clătinat puţin înainte de a se stabili în poziţie verticală. Am respirat adânc şi m-a durut. Mi-am dus o mână la gât. Mă durea când atingeam pielea.

— Cine ţi-a făcut vânătăile alea îngrozitoare? întrebă Gaynor.

Minciună sau adevăr? Minciună parţială.

— Am ajutat poliţiştii să prindă un băiat rău. Acesta a exagerat puţin.

— Şi ce s-a întâmplat cu acest băiat rău? întrebă Bruno.

— E mort acum, am răspuns eu.

O expresie fugară trecu pe faţa lui Bruno. Prea rapidă pentru a o putea citi. Poate o expresie de respect? Nuuuu.

— Ştii de ce te-am adus aici, nu-i aşa? întrebă Gaynor.

— Pentru a readuce la viaţă un zombi pentru tine.

— Da, pentru a readuce la viaţă un zombi foarte vechi pentru mine.

— Am refuzat de două ori oferta ta. Ce te face să crezi că m-am răzgândit?

Harold Gaynor zâmbi ca un ştrengar bătrân.

— Ei bine, domnişoară Blake, Bruno şi Tommy te vor convinge de greşeala pe care ai făcut-o. Tot mai am de gând să te plătesc cu un milion de dolari pentru a readuce la viaţă acest zombi. Preţul nu s-a schimbat.

— Tommy mi-a oferit un milion şi jumătate ultima dată.

— Asta era dacă veneai de bună voie. Nu putem plăti preţul întreg atunci când ne forţezi să riscăm atât de mult.

— Cum ar fi un timp petrecut într-o închisoare federală, pentru răpire, am zis eu.

— Exact. Încăpățânarea te-a costat cinci sute de mii de dolari. Chiar a meritat?

— Nu voi ucide o altă fiinţă umană doar ca să cauţi comoara pierdută.

— Micuţa Wanda a răspândit o serie de poveşti…

— Făceam doar speculaţii, Gaynor. Am citit un dosar despre tine şi în el se menţionează obsesia pe care o ai în legătură cu familia tatălui tău. Era o minciună sfruntată. Doar Wanda ştia acest lucru.

— Mă tem că este prea târziu. Ştiu că Wanda a vorbit cu tine. A recunoscut tot.

A recunoscut? M-am holbat la el, încercând să descifrez ceva pe faţa prietenoasă, dar impenetrabilă.

— Ce vrei să spui prin „a recunoscut“?

— Vreau să spun că am dat-o pe mâna lui Tommy pentru a o interoga. Tommy nu-i un artist precum Cicely, dar mai rămâne destul şi pentru alţii după ce-şi termină treaba. Nu voiam ca mica mea Wanda să moară.

— Unde-i acum?

— Îţi pasă ce se întâmplă cu o târfă?

Ochii lui Gaynor erau strălucitori şi asemănători cu cei ai unei păsări de pradă, în timp ce mă priveau cu atenţie,

îmi judeca reacţiile.

— Wanda nu înseamnă nimic pentru mine, am răspuns eu.

Speram ca faţa să-mi fie la fel de calmă precum modul cum rostisem cuvintele. Acum nu aveau de gând s-o ucidă. Dar dacă se gândeau că ar putea s-o folosească pentru a mă răni pe mine, puteau să se răzgândească.

— Eşti sigură?

— Ascultă, nu m-am culcat cu ea. E doar o pipiţă cu o deviaţie sexuală…

Gaynor îmi zâmbi.

— Ce să facem ca să te convingem să readuci la viaţă acest zombi?

— Nu voi comite o crimă pentru tine, Gaynor. Nu te plac atât de mult.

Bărbatul oftă. Faţa sa, cu obraji bucălaţi şi rumeni, arăta ca cea a unei paiaţe triste.

— Ai de gând să ne faci greutăţi, domnişoară Blake?

— Nu ştiu cum aş putea să-ţi fac problemele mai uşoare, am răspuns eu.

M-am sprijinit cu spatele de tăblia crăpată de lemn a patului. Stăteam destul de confortabil, dar încă mă simţeam puţin ameţită. Dar era cât de bine se putea pentru o bucată de vreme. Mult mai bine decât să fiu inconştientă.

— Încă nu ţi-am făcut absolut nimic, declară Gaynor. Reacţia thorazinului cu orice alt medicament ai luat a fost pur accidentală. Nu ţi-am făcut rău premeditat.

Problema era discutabilă, dar am preferat să tac.

— Şi acum ce urmează?

— Ţi-am luat ambele pistoale. Fără armă eşti doar o femeie micuţă în grija a doi bărbaţi mari şi puternici.

Am zâmbit.

— Sunt obişnuită să fiu cel mai mic copil din bloc, Harry.

Milionarul păru să acuze lovitura.

— Harold sau Gaynor, dar niciodată să nu-mi mai spui Harry.

Am ridicat din umeri.

— În regulă.

— Nu eşti deloc intimidată de faptul că te afli complet la dispoziţia noastră?

— Am putea discuta despre acest lucru.

Gaynor aruncă o privire spre Bruno.

— De unde are atâta încredere în sine?

Bruno nu rosti niciun cuvânt. Se mulţumi doar să mă fixeze cu ochii goi ca de păpuşă. Ochi de gardă de corp – atenţi, suspicioşi, dar, în acelaşi timp, lipsiţi de orice expresie.

— Bruno, arată-i că vorbim serios.

Bărbatul zâmbi alungindu-şi buzele, mişcare care făcu ca ochii să pară la fel de morţi precum cei ai unui rechin. Îşi relaxă umerii şi făcu câteva mişcări de încălzire lângă perete, fără a-şi lua ochii de la mine.

— Să înţeleg că voi juca rolul unui sac de box?

— Ce frumos te-ai exprimat, declară Gaynor.

Bruno se depărtă de perete, suplu şi nerăbdător. Oh, ei bine… Am alunecat din pat pe partea opusă. Nu aveam chef ca Gaynor să mă înşface. Alonja lui Bruno era dublă faţă de a mea. Picioarele sale se întindeau la nesfârşit. Era mai greu decât mine cu aproape cincizeci de kilograme – şi era doar muşchi. Eram pe punctul de a fi rănită grav. Dar atâta timp cât nu eram legată, mă voi bate pe viaţă şi pe moarte. Aş fi satisfăcută dacă i-aş produce vreo vătămare permanentă.

Am ieşit din spatele patului cu mâinile relaxate de ambele părţi ale corpului. Luasem deja acea poziţie puţin încovoiată pe care o foloseam la antrenamentele de judo. Mă îndoiam că stilul preferat de luptă al lui Bruno era judo. Pariam că era karate sau tae kwon do.

Bruno stătea într-o poziţie ce părea incomodă la prima vedere – o combinaţie între literele „x“ şi „t“. Arăta ca şi cum cineva se „ocupase“ de picioare sale, fărâmiţându-le de la genunchi. Dar în timp ce mă mişcăm înainte, Bruno se dădea rapid înapoi ca un crab, rămânând la o distanţă la care nu-l puteam atinge.

— Jiu-jitsu?

Părea jumătate întrebare, jumătate afirmaţie.

Bruno ridică din sprâncene.

— Mulţi oameni nu-l recunosc.

— Am mai văzut procedeul, am zis eu.

— Îl practici?

— Nu.

Bărbatul zâmbi.

— Atunci o să te rănesc.

— Chiar dacă aş şti jiu-jitsu, tot m-ai răni, am răspuns eu.

— Va fi o luptă corectă.

— Ar fi, dacă doi oameni ar fi egali ca mărime şi îndemânare. O persoană mare va bate întotdeauna pe una mică.

Am ridicat din umeri.

— Nu trebuie să-mi placă, dar ăsta-i adevărul.

— Eşti al naibii de calmă, remarcă Bruno.

— M-ar ajuta dacă aş fi isterică?

Bruno clătină din cap.

— Nu.

— Atunci mai degrabă aş prefera să-mi iau „porţia“ ca un bărbat, dacă îmi scuzi expresia.

Bruno se încruntă. Era obişnuit ca oamenilor să le fie frică de el. Mie nu-mi era. Hotărâsem să accept o bătaie bună. Hotărârea era însoţită de o oarecare stare de calm. Aveam să fiu bătută, nu era ceva plăcut, dar mă hotărâsem să accept situaţia. Puteam s-o suport. O mai făcusem şi altădată. Dacă variantele erau a) bătaia sau b) efectuarea unui sacrificiu uman, atunci alegeam bătaia.

— Eşti gata sau nu? întrebă Bruno.

— Te aştept.

Mă săturasem de fanfaronada sa.

— Fie mă loveşti, fie stai ca lumea în picioare. Arăţi ca un prost în poziţia asta ghemuită.

Pumnul său porni cu viteza fulgerului. L-am blocat cu braţul, dar acesta mi-a amorţit din cauza loviturii. Piciorul său lung se destinse şi luă contact direct cu stomacul meu. M-am îndoit aşa cum se presupunea că trebuia să fac, golindu-mi plămânii de aer. Celălalt picior se ridică şi mă

izbi într-o parte a feţei. Acelaşi obraz pe care mi-l învineţise şi bătrânu' Seymour. M-am prăbuşit la podea, neştiind ce parte a corpului trebuia să alin mai întâi.

Piciorul lui Bruno se ridică din nou în aer. L-am prins cu ambele mâini. M-am ridicat în grabă, sperând să-i prind genunchiul între braţe pentru a-i frânge încheietura. Dar Bruno se răsuci, aflându-se pentru o clipă complet în aer.

M-am lăsat să cad la podea şi am simţit un curent de aer trecând pe deasupra capului în timp ce picioarele sale au lovit exact în locul în care se aflase capul meu cu o fracţiune de secundă mai devreme. Eram din nou la podea, dar de data aceasta fusese alegerea mea. Bruno stătea deasupra mea, imposibil de înalt din unghiul în care mă aflam. M-am lăsat pe o parte, cu genunchii ridicaţi.

Se aplecă spre mine, intenţionând evident să mă ridice în picioare. L-am lovit cu ambele picioare în rotulă, sub un anumit unghi. Loveşti pe cineva chiar deasupra sau dedesubt şi i-ai dislocat rotula.

Piciorul se îndoi şi Bruno scoase un urlet. Tactica funcţionase. Mamă, Doamne! N-am încercat să mă lupt cu el. N-am încercat să-i iau pistolul. Am alergat spre uşă.

Gaynor încercă să mă prindă, dar am dat uşa de perete şi eram deja într-un culoar lung, înainte ca milionarul să-şi poată manevra scaunul cu rotile. Culoarul era drept, cu câteva uşi şi cu două ramificaţii. Şi cu Tommy.

Acesta păru surprins să mă vadă. Îşi duse mâna la tocul de la umăr. L-am împins în umăr şi i-am secerat picioarele. Căzu pe spate şi mă înşfăcă în timp ce se prăbuşea. Ne-am rostogolit împreună având grijă ca genunchiul meu să fie bine înfipt în vintrele sale. Strânsoarea i-a slăbit destul pentru ca să scap din mâinile sale. Am auzit zgomote în spatele meu; veneau din încăperea din care ieşisem. N-am privit înapoi. Dacă intenţionau să mă împuşte, nu voiam să văd.

Culoarul se ramifica brusc. Ajunsesem aproape la colţ când mirosul mi-a transformat fuga în pas uşor. De după colţ venea un miros de cadavre. Ce făcuseră în timp ce eu dormeam?

Am aruncat o privire în spate spre cei doi bărbaţi. Tommy zăcea încă pe podea, legănându-se. Bruno era rezemat de perete, cu pistolul în mână, dar ţeava nu era îndreptată spre mine. Gaynor stătea în scaunul său cu rotile, zâmbind.

Ceva nu era în regulă.

De după colţ apăru acel ceva care nu era în regulă – câtuşi de puţin în regulă. Nu era mai înalt decât un bărbat bine clădit, avea poate un metru optzeci şi trei. Dar era lat de aproape un metru douăzeci. Avea două picioare, poate trei – greu de spus. Creatura avea culoarea palidă ca de lepros a unui zombi, dar o duzină de ochi. Faţa unui bărbat era aşezată exact unde ar fi trebuit să se afle gâtul; ochii negri priveau în jur, lipsiţi de orice privire raţională. Capul unui câine creştea dintr-un umăr. Gura descompusă a câinelui se repezi la mine. Piciorul unei femei, încălţat într-un pantof negru cu tocuri înalte, creştea din mijlocul acestei porcării.

Creatura se îndreptă spre mine târşâind picioarele. Trăgându-se înainte cu trei din cele vreo douăsprezece braţe, târându-se şi lăsând în urma sa o urmă ca de şarpe.

Dominga Salvador păşi de după colţ.

— *Buenas noches, chica.*

Monstrul m-a înspăimântat, dar vederea Domingăi, rânjind spre mine, m-a înspăimântat şi mai mult.

Creatura se oprise. Se ghemui pe culoar, îngenunchind pe picioarele disproporţionate. Duzinele de guri gâfâiau ca şi cum nu primeau destul aer.

Sau poate că nu-i plăcea propriul miros. Mie nu-mi plăcea cu siguranţă. Mi-am acoperit gura şi nasul cu braţul, dar n-am reuşit să împiedic pătrunderea acestuia în plămâni. Culoarul mirosea brusc a carne stricată.

Gaynor şi cele două gărzi de corp rănite rămăseseră la capătul culoarului. Poate că nu le plăcea să se afle lângă animăluţul Domingăi. Ştiam că nici mie nu-mi plăcea. Oricare ar fi fost motivul, eram izolaţi. Acum eram doar eu, Dominga şi monstrul.

— Cum ai ieşit din închisoare?

Mai bine să mă ocup la început de problemele lumeşti. Cele care îţi puneau mintea la grea încercare puteau să mai aştepte.

— Pe cauţiune.

— Atât de repede după ce ai fost acuzată de crimă prin folosirea vrăjitoriei?

— Voodoo nu este vrăjitorie, declară Dominga.

— Legea îl consideră la fel când este vorba de crimă.

Dominga ridică din umeri, apoi zâmbi cuceritor. Femeia asta era bunica mexicană a coşmarurilor mele.

— Ai mituit un judecător, am zis eu.

— Mulţi oameni se tem de mine, *chica.* Ar trebui să fii unul dintre ei.

— L-ai ajutat pe Peter Burke să readucă la viaţă zombiul pentru Gaynor.

Femeia se mulţumi să zâmbească.

— De ce nu l-ai readus singură la viaţă?

— N-am vrut ca o persoană atât de lipsită de scrupule ca Gaynor să fie de faţă când aveam să omor un om. Ar fi putut apoi să mă şantajeze.

— Şi nu şi-a dat seama că a trebuit să ucizi un om pentru a face gris-gris-ul lui Peter?

— Corect, afirmă Dominga.

— Ai ascuns toate ororile tale aici?

— Nu toate. M-ai obligat să distrug multe din rezultatele muncii mele, dar l-am salvat pe acesta. Vezi de ce, nu?

Dominga mângâie pielea vâscoasă.

M-am cutremurat. Simplul gând de a atinge acea monstruozitate era de-ajuns pentru a-mi simţi pielea rece ca gheaţa. Şi totuşi…

— Cum l-ai făcut?

Trebuia să ştiu. Era evident o creaţie a magiei noastre comune pe care trebuia s-o ştiu.

— Cu siguranţă poţi însufleţi bucăţi sau părţi întregi din cei morţi, zise Dominga.

Eu puteam, dar nimeni din cei pe care-i întâlnisem până atunci nu puteau s-o facă.

— Da, am răspuns.

— Am descoperit că puteam lua rămăşiţe pe care le contopeam.

M-am holbat la creatura care se târa încet.

— Le contopeai? Gândul era prea oribil.

— Pot crea creaturi care nu au existat niciodată.

— Creezi monştri, am declarat eu.

— Crezi ce vrei, *chica,* dar sunt aici pentru a te convinge să readuci la viaţă mortul pentru Gaynor.

— De ce n-o faci chiar tu?

Vocea lui Gaynor răsună chiar din spatele nostru. M-am întors, lipindu-mă cu spatele de perete pentru a-i putea supraveghea pe toţi. Nu eram sigură la ce mi-ar fi folosit această manevră.

— Puterea Domingăi a dat greş o dată. Aceasta este ultima mea şansă. Ultimul mormânt cunoscut. Nu voi risca cu ea.

Ochii Domingăi se îngustară, mâinile subţiate de vârstă încleştându-se în pumni. Nu-i plăcea să fie concediată pe loc. Nu puteam spune că o învinovăţeam pentru asta.

— Gaynor, ar putea-o face mai uşor decât mine.

— Dacă aş crede cu adevărat aşa ceva, te-aş ucide pentru că nu aş mai avea nevoie de tine.

Hmmm, aici avea dreptate.

— L-ai pus pe Bruno să-mi dea o lecţie. Acum ce urmează?

Gaynor clătină din cap.

— O fetiţă atât de mică să le vină de hac ambelor gărzi de corp ale mele.

— Ţi-am spus că metodele obişnuite de convingere nu au efect asupra ei, afirmă Dominga.

M-am holbat dincolo de ea la monstrul-sclav. Asta numeşte ea ceva obişnuit?

— Ce propui? întrebă Gaynor.

— O vrajă de constrângere. Va face ce îi voi cere, dar trebuie timp pentru a face o astfel de vrajă pentru o persoană atât de puternică cum e ea. Dacă ar avea cunoştinţe de voodoo, vraja n-ar acţiona deloc asupra ei. Dar, în ciuda puterii ei magice, este un copil când vine

vorba de voodoo.

— De cât timp ai nevoie?

— Nu mai mult de două ore.

— Ar fi bine să meargă de data asta, zise Gaynor.

— Să nu mă ameninţi, zise Dominga.

Oh, minunat, poate că băieţii răi se vor bate şi se vor ucide unul pe altul.

— Te plătesc destul pentru a-ţi înfiinţa ţara ta proprie. Ar trebui să am şi rezultate pentru asta.

Dominga dădu din cap.

— E adevărat că plăteşti bine. Nu te voi dezamăgi. Dacă pot s-o oblig pe Anita să omoare o altă persoană, atunci pot s-o oblig să mă ajute în afacerea cu zombi. Mă va ajuta să reconstruiesc ceea ce m-a forţat să distrug. Ironic, nu?

Gaynor zâmbi ca un elf ieşit din minţi.

— Îmi place.

— Ei bine, mie nu-mi place, am afirmat eu.

Gaynor se încruntă la mine.

— Vei face ce ţi se va spune. Ai fost foarte neascultătoare.

Neascultătoare? Eu?

Bruno se apropiase cu greu de noi. Se sprijinea cu tot corpul de perete, cu pistolul îndreptat direct spre pieptul meu.

— Aş vrea să te ucid chiar acum, declară el cu o voce în care se simţea durerea.

— Un genunchi dislocat doare ca dracu', nu-i aşa?

I-am zâmbit în timp ce vorbeam. Mai degrabă moartă decât slujitoare de bună voie a reginei voodoo.

Cred că Bruno a scrâşnit din dinţi. Pistolul s-a deplasat doar puţin, dar cred că din cauza mâniei, nu a durerii.

— Îmi va face mare plăcere să te ucid.

— Nu te-ai descurcat prea bine ultima dată. Cred că arbitrii m-ar fi declarat câştigătoare.

— Nu există niciun nenorocit de arbitru aici. Am de gând să te ucid.

— Bruno, interveni Gaynor, avem nevoie de ea în viaţă şi într-o singură bucată.

— Dar după ce readuce zombiul la viaţă?

— Dacă devine de bună voie o slujitoare a Señorei, atunci nu trebuie să o răneşti. Dacă vraja nu reuşeşte, atunci poţi s-o ucizi.

Bruno rânji crud, arătându-şi dinţii albi.

— Atunci sper ca vraja să dea greş.

Gaynor îi aruncă o privire.

— Bruno, să nu amesteci niciodată sentimentele personale cu afacerile.

Bruno înghiţi cu greu.

— Da, domnule.

Ultimul cuvânt nu părea să-l fi rostit prea uşor.

Enzo apăru de după colţ, în spatele Domingăi. Rămase lângă perete cât mai departe posibil de „creaţia“ stăpânei sale. Antonio îşi pierduse în cele din urmă slujba de gardă de corp. Cu atât mai bine. Era mult mai potrivit pentru rolul de informator.

Tommy se apropie şchiopătând, încă stors de puteri. Ţinea în mână Magnumul, iar faţa îi era aproape stacojie de furie sau poate de durere.

— O să te ucid, şuieră el.

— Ia-ţi un număr de ordine, am zis eu.

— Enzo, ajută-i pe Bruno şi Tommy să o lege pe această fetiţă de un scaun în încăpere. E mult mai periculoasă decât pare, zise Gaynor.

Enzo mă înşfacă pe braţ. Nu m-am împotrivit. Bănuiam că eram mai în siguranţă în mâinile sale decât în ale celorlalţi doi. Tommy şi Bruno arătau de parcă de-abia ar fi aşteptat să încerc ceva. Cred că doreau să mă rănească.

În timp ce Enzo mă conduse pe lângă cei doi, am zis:

— E din cauză că sunt femeie sau întotdeauna vă comportaţi astfel când pierdeţi?

— Am de gând s-o împuşc, grohăi Tommy.

— Mai târziu, zise Gaynor, mai târziu.

Mă întrebam dacă într-adevăr vorbea serios. Dacă vraja Domingăi ar funcţiona, aş deveni un zombi care să îi asculte ordinele. Dacă vraja ar da greş, atunci Tommy şi Bruno m-ar ucide, încetul cu încetul. Speram să mai existe

şi a treia opţiune.

36

A treia opţiune era să fiu legată de un scaun în încăperea în care mă trezisem. Era cea mai bună dintre cele trei opţiuni, dar asta nu însemna prea mult. Nu-mi place să fiu legată. Asta înseamnă că opţiunile tale au scăzut de la câteva la niciuna. Dominga îmi tăiase câteva şuviţe de păr şi vârfurile unghiilor. Păr şi unghii pentru vraja de constrângere. Rahat!

Scaunul era vechi, cu spătarul drept. Încheieturile mâinilor erau legate de şipcile care alcătuiau spătarul. Gleznele erau legate separat de câte un picior al scaunului. Frânghiile erau bine strânse. Am tras de ele, sperând să fie cât de cât slăbite. Nicio şansă.

Mai fusesem legată şi altădată şi aveam întotdeauna această fantezie tip Houdini[30] că de data aceasta legăturile vor fi destul de slăbite pentru a mă putea elibera. Nu s-a întâmplat niciodată. O dată ce eşti legat, rămâi legat până ce îţi dă drumul cineva.

Problema este că, atunci când îmi vor da drumul, vor încerca pe mine o vrajă periculoasă. De aceea, trebuia să scap înainte. Într-un fel sau altul, trebuia să scap de acolo. Dumnezeule mare, te rog, ajută-mă să scap!

Uşa se deschise ca şi cum ruga mi-ar fi fost ascultată, dar degeaba.

Intră Bruno, ducând-o în braţe pe Wanda. Sângele scurs dintr-o tăietură de deasupra ochiului, se uscase pe obrazul drept. Obrazul stâng era, de fapt, o vânătaie uriaşă. Din buza de jos, crăpată încă, picura sânge. Ochii îi erau închişi. Nici măcar nu eram sigură dacă era conştientă.

Mă durea încă partea stângă a feţei acolo unde mă

[30] Harry Houdini (1874-1926), iluzionist american de origine ungară (n. tr.).

lovise Bruno cu piciorul, dar asta nici nu se compara cu rănile Wandei.

— Ce urmează acum? l-am întrebat pe Bruno.

— Am adus-o să-ţi ţină de urât. Când se trezeşte, întreab-o ce altceva i-a mai făcut Tommy. Vezi dacă te va convinge să readuci la viaţă zombiul.

— Credeam că Dominga avea de gând să mă vrăjească pentru a vă ajuta.

Bruno ridică din umeri.

— Gaynor nu are prea multă încredere în ea de când a dat-o în bară ultima dată.

— Bănuiesc că nu mai acordă nimănui o a doua şansă.

— Nu, n-o face.

O aşează pe Wanda pe podea lângă mine.

— Mai bine ai profita de această ofertă, fato. O târfă moartă şi câştigi un milion de dolari. Acceptă oferta.

— Aşadar aveţi de gând s-o folosiţi pe Wanda pentru sacrificiu.

Vocea îmi suna obosită chiar şi pentru propriile mele urechi.

— Gaynor nu acordă o a doua şansă.

Am aprobat din cap.

— Ce-ţi face genunchiul?

Bruno se strâmbă.

— L-am pus la loc.

— Trebuie să fi durut ca dracu’.

— Chiar aşa. Dacă nu-l ajuţi pe Gaynor, o să afli pe propria piele cât de mult doare.

— Ochi pentru ochi, am zis eu.

Bruno aprobă din cap şi se ridică. Cu grijă, protejându-şi piciorul drept. Îmi surprinse privirea îndreptată spre piciorul său.

— Stai de vorbă cu Wanda. Hotărăşte-te ce vrei să ajungi în cele din urmă. Gaynor a pomenit ceva despre posibilitatea de a te schilodi şi a te păstra ca jucăria lui proprie. Nu cred că ai vrea aşa ceva.

— Cum de poţi lucra pentru el?

Bărbatul ridică din umeri.

— Plăteşte foarte bine.

— Banii nu sunt totul.

— Vorbe venite de la cineva care n-a fost niciodată flămând.

Aici m-a bătut. M-am mulţumit să-l privesc. Ne-am holbat unul la celălalt timp de câteva minute. În cele din urmă, avea o sclipire umană în ochi. Totuşi, n-o puteam citi. Orice ar fi fost, nu era ceva ce puteam înţelege.

Îmi întoarse spatele şi ieşi din încăpere.

Am fixat-o cu privirea pe Wanda. Zăcea nemişcată pe o parte. Purta o altă fustă lungă, multicoloră. O bluză albă, cu un guler larg de dantelă, era pe jumătate sfâşiată de la umăr. Sutienul era de culoarea prunelor. Bănuiesc că purtase şi chiloţi de aceeaşi culoare înainte să fi fost dată în „grija“ lui Tommy.

— Wanda, am zis eu cu o voce moale, Wanda, mă auzi?

Capul i se mişcă uşor, dureros. Un ochi i se deschise larg, cu o expresie de teroare în el. Celălalt ochi era lipit din cauza sângelui închegat. Wanda se frecă cu mâna la ochi, înnebunită pentru o clipă. Când reuşi să deschidă amândoi ochii, clipi des uitându-se la mine. Avu nevoie de un moment pentru a focaliza şi a-şi da seama cine se afla cu adevărat în faţa ei. Ce se aşteptase să vadă în acele prime momente de panică? Nu voiam să ştiu.

— Wanda, poți vorbi?

— Da.

Vocea îi era slabă, dar limpede.

Voiam s-o întreb dacă se simţea bine, dar ştiam deja răspunsul.

— Dacă poţi ajunge până la mine pentru a mă dezlega, scăpăm amândouă de aici.

Mă privi de parcă mi-aş fi pierdut minţile.

— Nu putem ieşi de aici. Harold ne-ar omorî.

Ultimele cuvinte sunau de parcă ar fi fost un fapt deja hotărât.

— Wanda, eu nu renunţ niciodată. Dezleagă-mă şi găsesc eu o soluţie.

— Mă va răni dacă te ajut.

— Intenţionează ca tu să fii sacrificiul uman de care are nevoie pentru a-şi readuce la viaţă strămoşul. Ce rău mai mare ţi-ar putea face?

Mă privi puţin chiorâş, dar ochii i se limpezeau treptat. Panica acţiona aproape ca un drog, iar Wanda se lupta să-i şteargă influenţa. Sau poate că Harold Gaynor era drogul. Da, părea logic. Wanda era „dependentă“. O „dependentă“ de Harold Gaynor. O persoană dependentă de ceva e dornică să moară pentru încă o „doză“. Dar eu nu eram.

— Te rog, Wanda, dezleagă-mă. Te pot scoate de aici.

— Şi dacă nu poţi?

— Atunci, oricum nu vom fi într-o situaţie mai proastă decât acum.

Wanda păru se reflecteze vreme de un minut. Mi-am încordat auzul, ascultând zgomotele de pe culoar. Dacă Bruno se întorcea în timp ce eram în plină operaţie de evadare, situaţia urma să se înrăutăţească considerabil.

Wanda se propti în mâini, ridicându-se încet. Picioarele i se târau sub rochie, complet moarte, fără a se mişca câtuşi de puţin. Începu să se târască spre mine. Credeam că avea să dureze o veşnicie, dar Wanda se mişca repede. Muşchii braţelor se încordau şi împingeau, lucrând bine. Ajunse lângă scaunul meu doar în câteva minute.

Am zâmbit.

— Eşti foarte puternică.

— Tot ce am sunt braţele. Trebuie să fie puternice, afirmă Wanda.

Începu să desfacă legăturile de la încheietura dreaptă.

— Sunt prea strânse.

— Poţi să le desfaci.

Atacă nodul cu unghiile şi după o perioadă ce părea ore întregi, dar care n-a depăşit probabil cinci minute, am simţit cum frânghia ceda. Se slăbise, se slăbise. Da!

— Aproape ai reuşit, Wanda. Mă simţeam ca o majoretă.

Un sunet de paşi răsună pe culoar, apropiindu-se tot mai mult. Faţa zdrobită a Wandei se uită în sus spre mine, teroarea citindu-i-se în ochi.

— Nu mai avem timp, şopti ea.

— Întoarce-te unde erai. Acum. Terminăm mai târziu.

Wanda „păşi“ ajutându-se de mâini spre locul unde o lăsase Bruno. Tocmai se aşezase în aproape aceeaşi poziţie în care o lăsase Bruno, când uşa se deschise. Wanda se prefăcea că era tot inconştientă, o idee deloc rea.

Tommy se afla în prag. Îşi scosese jacheta, iar curelele tocului de la umăr contrastau puternic cu tricoul alb pe gât. Blugii negri îi scoteau în evidenţă talia zveltă. Partea superioară a corpului părea imensă din cauza atâtor greutăţi ridicate.

La tot echipamentul său se mai adăuga un lucru – un cuţit. Îl învârtea în mână ca pe o baghetă. O strălucire aproape perfectă de lumină. Dexteritate manuală. Aoleu!

— Nu ştiam că foloseşti un cuţit, Tommy.

Vocea îmi suna calmă, normală, extraordinar.

Bărbatul rânji.

— Am o mulţime de talente. Gaynor vrea să ştie dacă ţi-ai schimbat hotărârea despre readucerea la viaţă a zombiului.

Nu era o întrebare propriu-zisă, dar am răspuns.

— N-o fac.

Rânjetul i se accentuă.

— Speram să spui asta.

— De ce?

Mă temeam că ştiam răspunsul.

— Pentru că m-a trimis să te conving s-o faci.

M-am holbat la cuţitul strălucitor; nu mă puteam abţine.

— Cu un cuţit?

— Cu altceva lung şi dur, dar nu atât de rece, răspunse el.

— Viol?

Întrebarea păru să plutească în aerul fierbinte şi stătut.

Tommy dădu din cap, rânjind prosteşte. Doream să pot să-l fac să dispară – dar să rămână doar zâmbetul. Nu-mi era frică de zâmbetul său. Îmi era frică de cealaltă „extremitate“ a lui.

Am smucit neajutorată de frânghii. Legătura de la încheietura dreaptă se lărgi puţin mai mult. Slăbise Wanda

destul de mult frânghia? Oare o slăbise? Te implor, Dumnezeule, fă să fie aşa!

Tommy se aplecă peste mine. M-am holbat la lungimea corpului său iar în ochi nu am văzut nimic uman. Existau tot felul de modalităţi de a deveni monstru. Tommy găsise una. În privirea sa nu se citea decât o foame animalică. Nici urmă de sentimente umane.

Tommy puse câte un picior de ambele părţi ale scaunului, încălecându-mă fără a se aşeza. Stomacul său plat îmi era lipit de faţă. Tricoul mirosea a deodorant scump. Mi-am smucit capul pe spate, încercând să nu-l ating.

Bărbatul izbucni în râs şi îşi trecu degetele printre şuviţele părului meu. Am încercat să-mi feresc capul de atingerea sa, dar mă înşfăca de păr şi îmi forţă capul pe spate.

— O să-mi facă mare plăcere, declară el.

Nu îndrăzneam să forţez legăturile. Dacă îmi eliberam încheietura, avea să observe. Trebuia să aştept, să aştept până ce atenţia urma să-i fie distrasă de altceva pentru a nu observa mişcarea. Gândul la ceea ce ar fi trebuit să fac pentru a-l distrage destul de mult, la ceea ce ar trebui să-i permit să facă, făcea ca stomacul să mi se întoarcă pe dos. Dar scopul meu era să rămân în viaţă. Orice altceva era neimportant. Nu credeam cu adevărat aşa ceva, dar încercam să mă autoconving.

Tommy se aşeză pe mine, lăsându-şi toată greutatea pe picioarele mele. Pieptul îi era lipit de faţa mea şi nu puteam face absolut nimic.

Îşi frecă latul cuţitului de obrazul meu.

— Poţi opri toate astea oricând. Spui „da“ şi îl anunţ pe Gaynor.

Vocea i se îngroşa deja. Simţeam cum blugii i se deformau tot mai mult în locul în care era lipit de stomacul meu.

Gândul că Tommy avea să mă folosească în acest fel mă făcea aproape să spun „da“. Aproape. Am smucit de frânghii şi cea de la încheietura dreaptă se desfăcu şi mai

mult. Încă o smucitură puternică şi mă puteam elibera. Dar urma să am o singură mână liberă în timp ce Tommy avea două, plus pistolul şi cuţitul. Nu era un mare avantaj de partea mea, dar era cel mai bun pe care l-aş putea obţine în acea noapte.

Mă sărută, introducându-şi cu forţa limba în gura mea. Nu am răspuns la fel pentru că nu ar fi crezut. Nici nu i-am muşcat limba pentru că îl voiam aproape. Cu o singură mână liberă, trebuia să fie cât mai aproape de mine. Trebuia să-l rănesc tare cu o singură mână. Cum? Cum puteam s-o fac?

Îmi mirosi partea stângă a gâtului, cu faţa îngropată în păr. Acum sau niciodată. Am tras din toate puterile şi încheietura dreaptă se eliberă cu un pocnet sec. Am înlemnit. Cu siguranţă trebuia să fi simţit, dar era prea ocupat să mă lingă pe gât pentru a observa ceva. Îmi frământa sânii cu mâna liberă.

Ţinea ochii închişi în timp ce mă săruta pe partea stângă a gâtului. Cuţitul era ţinut neglijent în cealaltă mână. Nu puteam face nimic în legătură cu cuţitul. Trebuia să profit de această şansă. Trebuia s-o fac.

L-am mângâiat pe faţă, iar el şi-a lipit nasul de mâna mea. Apoi ochii i s-au deschis brusc. Îşi dăduse seama că trebuia să fi fost legată. Mi-am înfipt degetul mare în ochiul deschis. L-am vârât cu putere şi am simţit cum ţâşneşte lichidul în clipa în care ochiul i-a explodat pur şi simplu.

Tommy urlă strident şi se dădu înapoi, cu mâna la ochi. L-am înşfăcat de mâna care ţinea cuţitul. Urletele aveau să aducă ajutoare. Fir-ar să fie!

Braţe puternice au încercuit mijlocul lui Tommy şi l-au tras spre spate. Am înşfăcat cuţitul în timp ce bărbatul aluneca la podea. Wanda se lupta să-l ţină. Durerea era atât de teribilă, încât nu se gândise să scoată pistolul. Un ochi scos doare mult mai tare decât o lovitură în vintre.

Am tăiat cu cuţitul legăturile de la cealaltă mână, zgâriindu-mă uşor în timpul operaţiei. Dacă mă grăbeam prea mult, aveam să sfârșesc prin a-mi tăia singură

încheietura. Mi-am impus să fiu mai atentă în timp ce îmi eliberam gleznele.

Tommy reuşise să scape din strânsoarea Wandei. Se ridică în picioare clătinându-se, încă acoperindu-şi ochiul cu o mână. Sânge şi lichid din ochi i se scurgeau pe faţă.

— Te omor!

Întinse mâna spre tocul pistolului.

Am apucat cuţitul de vârf şi l-am aruncat. I s-a înfipt în mână. Ţintisem pieptul. Tommy urlă din nou. Am înşfăcat scaunul şi l-am lovit cu putere drept în faţă. Wanda l-a prins de glezne şi bărbatul s-a prăbuşit la podea.

L-am pocnit peste faţă până ce scaunul mi s-a sfărâmat în mâini. Am continuat să-l lovesc cu un picior al scaunului până ce faţa i-a devenit o masă însângerată.

— E mort, zise Wanda.

Mă trăgea de pantaloni.

— E mort. Să plecăm de aici.

Am lăsat să cadă piciorul acoperit de sânge al scaunului şi m-am prăbuşit în genunchi. Nu puteam înghiţi. Nu puteam respira. Eram stropită de sânge. Nu mai omorâsem niciodată în bătaie pe cineva. Mă simţisem bine. Am scuturat din cap. Mai târziu. Îmi voi face griji despre asta mai târziu.

Wanda mă cuprinse cu un braţ de după umăr. Am prins-o de talie şi ne-am ridicat în picioare. Cântărea mult mai puţin decât ar fi trebuit. Nu voiam să văd ce era sub fusta drăguţă. Nu erau două picioare normale, dar de data aceasta era numai bine. Era mai uşor de transportat.

În mâna dreaptă ţineam pistolul lui Tommy.

— Am nevoie de mână, aşa încât ţine-te strâns.

Wanda dădu din cap. Faţa îi era foarte palidă. Îi simţeam inima bătând cu putere.

— O să scăpăm de aici, am declarat eu.

— Sigur, zise ea, cu o voce tremurătoare.

Aveam impresia că nu mă credea. Nu eram sigură dacă eu însămi credeam.

Wanda a deschis uşa şi am ieşit pe culoar.

37

Culoarul era exact cum mi-l aminteam. Lung şi drept, fără niciun loc în care să te adăposteşti, apoi două ramificaţii fără vizibilitate.

— La dreapta sau la stânga? am întrebat eu în şoaptă.

— Nu ştiu. Casa e un adevărat labirint. Cred că la dreapta.

Am luat-o spre dreapta pentru că era cel puţin o hotărâre. Lucrul cel mai rău pe care îl puteam face era să aşteptăm pur şi simplu acolo ca Gaynor să se întoarcă.

Am auzit paşi în urma noastră. Am încercat să mă întorc, dar era greu cu Wanda în braţe. Împuşcătura stârni ecouri pe culoar. Ceva mă lovi în braţul stâng, aflat în jurul taliei Wandei. Impactul m-a răsucit pe călcâie şi ne-a aruncat pe amândouă la podea.

Am aterizat pe spate cu braţul drept prins sub greutatea Wandei. Braţul îmi era complet amorţit.

Cieely stătea la capătul culoarului. Ţinea cu ambele mâini un pistol de calibru mic. Picioarele ei lungi erau depărtate. Arăta de parcă ştia ce face.

Am ridicat Magnumul 357 şi am ţintit-o, în timp ce încă mai zăceam întinsă pe spate pe podea. Bubuitura a făcut să-mi ţiuie urechile. Reculul mi-a aruncat mâna în sus şi spre spate. Tot ce puteam face era să nu las arma să-mi cadă din mână. Dacă ar fi trebuit să mai trag o dată, n-aş fi avut niciodată timpul necesar. Dar n-a fost nevoie să mai trag o dată.

Cieely zăcea îndoită în două în mijlocul culoarului. Sângele se întindea pe partea din faţă a bluzei. Nu se mişca, dar asta nu însemna nimic. Încă ţinea strâns pistolul în mână. Putea să se prefacă, apoi când m-aş fi ridicat, m-ar fi împuşcat. Dar trebuia să ştiu.

— Poţi să te ridici de pe mâna mea, te rog?

Wanda n-a scos niciun cuvânt, dar s-a ridicat şi am putut în sfârşit să-mi văd mâna. Era încă la locul ei. Bravo! Un şuvoi roşu închis se scurgea pe braţ în jos. O arsură ca de gheaţă începea să ia locul amorţelii. Preferam mai degrabă amorţeala.

Am făcut tot posibilul să ignor durerea din braţ în timp ce mă ridicam şi mă îndreptam spre Cicely. Magnumul era îndreptat spre ea. Dacă făcea cea mai mică mişcare, trăgeam din nou. Fusta scurtă i se ridicase până la jumătatea coapselor, lăsând să se vadă jartiere negre şi lenjerie intimă asortată. Câtă lipsă de demnitate!

M-am aplecat peste ea, uitându-mă în jos. Cicely nu avea de gând să se mai mişte, nu de bunăvoie. Bluza ei de mătase era îmbibată de sânge. O gaură destul de mare pentru a-mi băga pumnul prin ea îi luase o mare parte din piept. Moartă, cât se poate de moartă.

Am tras un şut în pistolul de calibru 22, aşa, pentru orice eventualitate. Nu poţi fi niciodată sigur cu cineva care se joacă de-a voodoo. Am văzut oameni care s-au ridicat de jos cu răni mult mai grave. Cicely zăcea pur şi simplu acolo, sângerând.

Am avut noroc că avusese un pistol de un calibru folosit de obicei de femei. Un glonţ de calibru mai mare şi aş fi putut rămâne fără braţ. Am înfipt pistolul lui Cicely în bata de la pantaloni pentru că nu mi-a trecut prin cap unde l-aş fi putut pune în altă parte. Cu piedica ridicată.

Nu mai fusesem împuşcată până atunci. Fusesem muşcată, înjunghiată, bătută, arsă, dar niciodată împuşcată. Mă înspăimânta pentru că nu ştiam cât de tare fusesem rănită. M-am întors la Wanda. Faţa îi era palidă, ochii căprui mari ca nişte insule pe oceanul feţei.

— E moartă?

Am aprobat din cap.

— Sângerezi, zise ea.

Rupse o bucată din fusta lungă.

— Lasă-mă să te leg.

M-am lăsat în genunchi şi am lăsat-o să mă lege cu fâșia

multicoloră chiar deasupra rănii. Wanda a şters sângele cu o altă bucată de fustă. Rana nu părea chiar atât de rea. Semăna cu o zgârietură proaspătă, însângerată.

— Cred că glonţul doar m-a zgâriat, am zis eu.

O rană superficială, nimic altceva decât o rană superficială. Ardea, dar, în acelaşi timp, era aproape rece. Poate răceala provenea de la şoc. O mică zgârietură de glonţ şi eram deja în şoc? Cu siguranţă, nu.

— Haide, trebuie să ieşim de aici. Împuşcăturile îl vor alerta pe Bruno.

Era bine că mă durea braţul. Însemna că îl puteam simţi şi mişca. Braţul nu prea voia să stea înlănţuit din nou în jurul taliei Wandei, dar era singurul mod de a o mişca şi de a avea liberă mâna dreaptă.

— S-o luăm la stânga. Poate că pe acolo a venit Cicely, zise Wanda.

Părea oarecum logic. Ne-am întors şi am trecut pe lângă corpul lui Cicely.

Aceasta zăcea cu ochii albaştri imposibil de mari. Nu există niciodată vreo urmă de oroare pe faţa celor de-abia morţi – mai degrabă o expresie de surpriză. Ca şi cum moartea i-ar fi surprins în timp ce nu erau atenţi.

Wanda se uită în jos la cadavru în timp ce treceam pe lângă el. Şopti:

— Nu m-am gândit niciodată că Cicely va muri prima.

Am luat colţul şi ne-am trezit faţă în faţă cu monstrul Domingăi.

38

Monstrul stătea în mijlocul unui culoar mic şi îngust care părea a se întinde pe cea mai mare parte a aripii din spate a casei. Culoarul avea multe ferestre, iar undeva, în mijlocul acestora, se afla o uşă. Prin ferestre se vedea cerul negru al nopţii. Uşa ducea afară. Singurul lucru care stătea între noi şi libertate era monstrul.

Singurul lucru – vax!

Muntele alcătuit din bucăţi de cadavre începu să se târască încet spre noi. Wanda urlă şi n-am învinovăţit-o pentru asta. Am ridicat Magnumul şi am ţintit spre faţa umană situată în mijlocul corpului. Împuşcătura bubui ca un tunet în spaţiul închis.

Faţa explodă într-o masă de sânge, carne şi oase. Mirosul era şi mai cumplit. Ca cel al unei blăni putrezite. Duzina de guri urlă, un urlet de animal rănit. Creatura continua să înainteze, dar era rănită. Părea să nu ştie ce trebuia să facă în continuare. Scosesem din funcţie creierul principal? Dar exista oare un creier principal? Nu exista nicio modalitate de a fi sigură.

Am tras încă de trei ori, făcând să explodeze tot atâtea capete. Culoarul era plin de creier, sânge şi chestii mai urâte. Monstrul continua să înainteze.

Am apăsat din nou pe trăgaci. Percutorul ţăcăni în gol. Am aruncat cu arma descărcată spre monstru. Un braţ înzestrat cu gheare o aruncă cât colo. Nu m-am mai deranjat să folosesc pistolul de calibrul 22. Dacă un Magnum n-a oprit monstrul, cu siguranţă n-o va face un 22.

Am început să ne retragem pe culoar. Ce altceva puteam face? Monstrul îşi împinse înainte corpul mătăhălos şi contorsionat, luându-se după noi. Făcea acelaşi sunet

târşâit care ne urmărise pe mine şi pe Manny în subsolul Domingăi. Aveam acum în faţă oroarea pe care aceasta o ţinuse închisă într-una din încăperi.

Carnea dintre diferitele texturi de piele, blană, oase nu era cusută. Niciun fel de urme de cusătură tip Frankenstein. Era ca şi cum bucăţi diferite fuseseră topite precum ceara.

Prea preocupată de a urmări mişcările monstrului pentru a fi atentă pe unde călcam, m-am împiedicat de cadavrul lui Cicely. Ne-am întins cât eram de lungi peste el. Wanda scoase un urlet.

Monstrul se repezi înainte. Mâinile sale monstruoase m-au înşfăcat de glezne. L-am lovit cu piciorul încercând să mă caţăr peste cadavrul lui Cicely, cât mai departe de monstru. O gheară m-a apucat de blugi şi m-a tras mai aproape. Am urlat la rândul meu. Ceea ce odinioară fusese mâna şi braţul unui om mi se înfăşură în jurul gleznei.

M-am prins de cadavrul lui Cicely. Era cald încă. Monstrul ne trăgea cu uşurinţă spre el. Greutatea suplimentară nu i-a încetinit deplasarea. Mâinile mi se mişcau spasmodic pe podea, încercând să se prindă de ceva. Nimic de care să te prinzi.

M-am holbat înapoi la monstru. Guri în descompunere se căscau spre mine, dornice să mă înhaţe. Dinţi rupţi, decoloraţi, limbi unduitoare ca nişte şerpi intraţi în putrefacţie, ieşeau din hăurile căscate. Dumnezeule!

Wanda mă apucă de braţ, încercând să mă ţină, dar fără ajutorul unor picioare în care să se sprijine, reuşi doar să fie trasă şi ea mai aproape de creatură.

— Dă-mi drumu’! am urlat la ea.

Mi-a dat drumul, urlând:

— Anita!

Acum urlam şi eu:

— Nu! Opreşte-te! Opreşte-te!

Am pus tot ce mai aveam în mine în acel urlet – nu ca volum, ci ca putere. La urma urmei, era doar un alt zombi, nimic altceva. Dacă nu primise nişte ordine precise, atunci avea să mă asculte. Era doar un alt zombi. Trebuia să cred

asta sau urma să mor.

— Opreşte-te, chiar acum!

Vocea îmi părea de-acum aproape isterică. Nu voiam nimic altceva decât să urlu şi să nu mă mai opresc niciodată.

Monstrul îngheţă, cu piciorul meu la jumătatea distanţei până la una din gurile situate mai jos pe corp. Ochii săi descentraţi mă priveau fix, în aşteptare.

Am înghiţit cu greu şi am încercat să par calmă, deşi unui zombi nu-i păsa de asta.

— Dă-mi drumul!

Mi-a dat.

Inima îmi bătea aproape să-mi spargă pieptul. Am rămas o clipă întinsă pe spate pe podea, reînvăţând cum să respir. Când mi-am ridicat privirea, monstrul stătea tot acolo, aşteptând. Aşteptând ordine ca un zombi mic şi cuminte.

— Stai aici, nu te mişca din acest loc, am ordonat eu.

Ochii s-au mulţumit să mă privească fix, ascultători cum doar morţii pot fi. Creatura va rămâne acolo pe culoar până ce va primi alte ordine precise care să le contrazică pe ale mele. Mulţumesc, Dumnezeule mare, că un zombi e doar un zombi şi atât.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Wanda, cu vocea înecată în suspine.

Era aproape isterică. M-am târât lângă ea.

— E în regulă. Îţi explic mai târziu. Avem puţin timp, nu trebuie să-l irosim. Trebuie să ieşim de aici.

Aprobă din cap, lacrimile curgându-i şiroaie pe faţa plină de vânătăi.

Am ajutat-o să se ridice pentru ultima oară. Ne-am îndreptat şchiopătând spre monstru. Wanda se feri de el, agăţându-se de mâna mea rănită.

— E în regulă. Nu ne face niciun rău, dacă ne grăbim.

N-aveam idee cât de aproape se afla Dominga. Nu voiam să schimbe ordinele în timp ce eram chiar în apropierea creaturii. Am rămas lângă perete şi ne-am strecurat pe lângă monstru. Ochii situaţi în spatele capului, ca şi cum

ar fi avut o a doua faţă, ne-au urmărit înaintarea. Mirosul emanat de rănile deschise era aproape insuportabil. Dar ce mai înseamnă o mică senzaţie de vomă între prieteni?

Wanda a deschis uşa spre lumea exterioară. Vântul fierbinte de vară ne împrăştie şuviţele de păr pe feţe, ca o pânză mătăsoasă de păianjen. Senzaţia era minunată.

De ce nu interveniseră Gaynor şi ceilalţi? Nu se poate să nu fi auzit împuşcăturile şi urletele. Cel puţin împuşcăturile ar fi trebuit să alerteze pe cineva.

Am coborât împleticindu-ne cele trei trepte care duceau la un drum de acces acoperit cu pietriş. Am fixat cu privirea întunericul lăsat peste dealurile acoperite cu iarbă grasă şi foşnitoare şi peste pietrele de mormânt aflate într-un stadiu avansat de degradare. Casa era a îngrijitorului din Cimitirul Burrell. M-am întrebat ce făcuse Gaynor cu îngrijitorul.

Am început să merg cu Wanda cât mai departe de cimitir, spre autostrada ce se zărea în depărtare, apoi m-am oprit. Acum ştiam de ce nimeni nu venise în ajutorul celor din casă.

Cerul era gros, negru şi atât de plin de stele, încât aş fi putut prinde câteva dacă aş fi avut o plasă. Un vânt fierbinte sufla sus, înspre stele. Luna nu se vedea. Lumina stelelor era prea puternică. Am simţit ceva adus pe degetele fierbinţi, cercetătoare, ale vântului. Am simţit constrângerea. Dominga Salvador terminase vraja. Am fixat cu privirea şirurile de pietre de mormânt şi am ştiut că trebuia să mă duc la ea. Trebuia s-o ascult aşa cum trebuise să mă asculte şi zombiul. Acum nu mai era nicio cale de salvare. Eram prinsă în capcană – uşor şi sigur.

39

Am rămas nemişcată pe aleea de pietriş. Wanda s-a mişcat în braţele mele, întorcându-se pentru a mă privi. Faţa îi era incredibil de palidă în lumina stelelor. Era la fel de palidă şi a mea? Se citea pe faţă şocul primit, precum lumina lunii? Am încercat să fac un pas înainte. Să o duc pe Wanda într-un loc sigur. N-am putut face pasul înainte. M-am străduit să-l fac până ce picioarele au început să-mi tremure din cauza efortului. Nu puteam pleca de acolo.

— Ce s-a-ntâmplat? Trebuie să plecăm de aici înainte de întoarcerea lui Gaynor, zise Wanda.

— Ştiu, am răspuns eu.

— Atunci ce faci?

Am înghiţit ceva rece şi tare. Inima îmi bubuia în piept.

— Nu pot pleca de aici.

— Ce tot vorbeşti? în vocea Wandei se simţea isteria.

Istericalele păreau acum lucrul perfect. Mi-am promis să mă las pradă unui acces de nervi de neoprit dacă scăpăm de aici în viaţă. Dacă voi putea pleca vreodată. Luptam împotriva a ceva pe care nu-l puteam vedea sau atinge, dar care mă ţinea pe loc. Trebuia să mă opresc sau picioarele aveau să cedeze sub mine. Aveam deja destule probleme în această privinţă. Dar dacă nu puteam merge înainte, poate puteam merge înapoi…

M-am dat înapoi un pas, doi paşi. Da, asta mergea.

— Unde te duci? întrebă Wanda.

— În cimitir.

— De ce?

Bună întrebare, dar nu eram sigură că o puteam explica astfel încât Wanda să înţeleagă. Nu puteam înţelege nici eu, cum să explic atunci altcuiva? Nu puteam pleca, dar chiar trebuia s-o iau pe Wanda cu mine? Îmi va permite

vraja s-o las aici?

M-am hotărât să încerc. Am lăsat-o jos pe pietriş. Încet – mai aveam încă vreo câteva opţiuni.

— De ce mă laşi aici?

Wanda se agăţă de mine, înspăimântată.

Şi eu eram.

— Încearcă să ajungi la şosea dacă poţi, am zis eu.

— Doar în mâini?

Avea dreptate, dar ce puteam face?

— Știi cum să foloseşti un pistol?

— Nu.

Să-i las pistolul sau să-l iau cu mine în speranţa că se va ivi o ocazie s-o omor pe Dominga? Dacă vraja lucra ca şi cum ai fi ordonat unui zombi să facă ceva, atunci o puteam ucide dacă nu-mi interzicea în mod expres s-o fac. Pentru că mai aveam încă un oarece fel de voinţă proprie. Mă vor aduce acolo, apoi vor trimite pe cineva înapoi după Wanda. Doar ea trebuia să fie cea sacrificată.

I-am dat pistolul de calibrul 22. Am tras piedica.

— E încărcat şi gata de tras. Pentru că nu ştii nimic despre pistoale, ţine-l ascuns până ce Enzo sau Bruno se apleacă deasupra ta, apoi trage cu pistolul aproape lipit de corpul lui. Nu poţi rata de la o asemenea distanţă.

— De ce mă laşi aici?

— Cred că din cauza unei vrăji.

Ochii i se măriră brusc.

— Ce fel de vrajă?

— Una care le permite să-mi ordone să mă duc la ei. Una care nu-mi permite să plec.

— Oh, Dumnezeule!

— Da, am mormăit eu.

I-am zâmbit. Un zâmbet încurajator care era doar minciună.

— O să încerc să mă întorc după tine.

Se holbă pur şi simplu la mine ca un copil lăsat de părinţi în întuneric înainte ca toţi monştrii să fi plecat.

Wanda încleştă mâinile pe pistol şi mă urmări cu privirea în timp ce dispăream în întuneric.

Iarba înaltă şi uscată şuiera la contactul cu blugii mei. Vântul sufla prin iarbă făcând-o să se onduleze ca nişte valuri palide. Pietrele de mormânt se înălțau amenințătoare din buruieni, ca nişte pereţi mici sau ca nişte cocoaşe de monştri marini. Nu trebuia să mă gândesc unde mergeam, picioarele păreau să cunoască singure drumul.

Aşa se simţea un zombi când i se ordona să meargă într-un anumit loc? Nu, trebuia să fii suficient de aproape, încât zombiul să te audă. Nu puteai s-o faci de atât de departe.

Dominga Salvador stătea pe culmea unui deal. Silueta i se profila pe cerul luminat de razele lunii. Se apropia revărsatul zorilor. Era încă noapte – sfârşitul nopţii. Totul era catifelat încă, argintiu, locaşuri adânci ale umbrelor nopţii, dar vântul fierbinte prevestea insinuant zorile.

Dacă reuşeam să întârzii totul până la apariţia zorilor, nu mai puteam readuce la viaţă zombiul. Poate că astfel ar dispărea şi vraja de constrângere. Dacă eram mai norocoasă decât aş merita.

Dominga stătea în interiorul unui cerc întunecat. La picioarele ei se afla un pui mort de găină. Trasase deja cercul puterii. Tot ce mai aveam de făcut era să păşesc în cerc şi să sacrific o fiinţă umană. Doar peste cadavrul meu, dacă era necesar.

Harold Gaynor stătea în scaunul cu rotile, acţionat electric, de cealaltă parte a cercului. În afara lui, în siguranţă. Enzo şi Bruno stăteau lângă el, în siguranţă şi ei. Doar Dominga riscase să intre în cerc.

Dominga întrebă:

— Unde-i Wanda?

Am încercat să mint, să spun că era în siguranţă, dar adevărul îmi ţâşni pe gură:

— Lângă casă, pe aleea de pietriş.

— De ce n-ai adus-o?

— Îmi poţi da doar un ordin o dată. Mi-ai ordonat să vin. Am venit.

— Încăpăţânată chiar şi acum. Curios. Enzo, du-te şi adu fata. Avem nevoie de ea.

Enzo se îndepărtă prin iarba uscată, foşnitoare, fără a rosti vreun cuvânt. Speram ca Wanda să-l ucidă. Speram să-şi golească încărcătorul în el. Nu – să păstreze câteva gloanţe şi pentru Bruno.

Dominga ţinea o macetă în mâna dreaptă. Lama era neagră de sânge.

— Intră în cerc, Anita!

Am încercat să mă împotrivesc, să nu fac ce mi-a ordonat. Am rămas şovăind la marginea cercului. Am păşit înăuntru. Am simţit furnicături pe şira spinării, dar cercul nu era închis. Părea destul de solid, dar era încă deschis. Aştepta încă sacrificiul uman.

În depărtare răsunară împuşcături. Dominga tresări. Am zâmbit.

— Ce a fost asta?

— Garda ta de corp a tras lozul cel mare, am zis eu.

— Ce-ai făcut?

— I-am dat un pistol Wandei.

Dominga îmi trase o palmă. Nu m-ar fi durut dacă n-ar fi fost pe acelaşi obraz pe care atât Bruno, cât şi cum-naiba-îl-chema mă loviseră. Pocnită de trei ori în acelaşi loc! Vânătaia avea să fie o adevărată frumuseţe.

Dominga se uită la ceva în spatele meu şi zâmbi. Ştiam ce era, înainte de a mă întoarce şi a vedea.

Enzo urca dealul cu Wanda în braţe. La dracu'! Auzisem mai multe împuşcături. Intrase Wanda în panică şi trăsese prea devreme, irosind muniţia? La dracu'!

Wanda urla şi izbea cu pumnii ei mici spatele lat al lui Enzo. Dacă mai trăiam până dimineaţă, aveam s-o învăţ cum să facă lucruri mai bune cu pumnii ei. Era schiloadă, nu neajutorată.

Enzo o transportă în cerc. Până ce acesta era închis, oricine putea trece peste el fără a rupe vraja. Îi dădu drumul pe pământ, ţinându-i braţele la spate sub un unghi dureros. Wanda încă se lupta şi urla. Nu o învinovăţeam.

— Adu-l pe Bruno s-o ţină nemişcată. Moartea trebuie să vină dintr-o singură lovitură, am zis eu.

Dominga dădu din cap.

— Da, aşa trebuie. Făcu un gest spre Bruno pentru a-l aduce în cerc.

Acesta ezită, dar Gaynor interveni:

— Fă ce ţi-a spus.

Bruno nu mai ezită nicio clipă. Gaynor era Dumnezeul reprezentat prin bilete de bancă. Bruno o înşfăcă pe Wanda de un braţ. Cu câte un bărbat ţinând-o de fiecare mână şi fără a se putea servi de picioare, Wanda tot se mişca prea mult.

— Lasă-te în genunchi şi ţine-i capul nemişcat, am zis eu.

Enzo se lăsă primul în genunchi, cu mâna mare pe ceafa Wandei. O ţinu nemişcată. Wanda începu să plângă. Îngenunche şi Bruno, punându-şi mâna liberă pe umerii ei pentru a o ţine nemişcată. Era important ca moartea să se producă dintr-o singură lovitură.

Dominga zâmbea acum. Îmi întinse un mic vas cafeniu cu o alifie. Albă, cu un puternic miros de cuişoare. Eu foloseam mai mult rozmarin, dar mergeau şi cuişoarele.

— De unde ai ştiut de ce aveam nevoie?

— L-am întrebat pe Manny ce substanţe foloseşti.

— Nu ţi-ar fi spus absolut nimic.

— Ar face-o dacă i-aş ameninţa familia.

Dominga izbucni în râs.

— Oh, nu fi atât de tristă. Nu te-a trădat, *chica.* Manuel a crezut că sunt pur şi simplu curioasă în legătură cu puterile pe care le ai. Şi chiar sunt.

— Le vei vedea destul de curând, nu-i aşa?

Dominga făcu un fel de plecăciune, cu o simplă mişcare a gâtului.

— Unge-te cu alifie în locurile necesare.

M-am uns cu alifie pe faţă. Alifia era rece, ca ceara. Cuişoarele o făceau să miroasă ca zahărul candel. M-am uns deasupra inimii, sub cămaşă, pe ambele mâini. În cele din urmă, am uns şi piatra de mormânt.

Acum mai aveam nevoie doar de sacrificiul uman.

Dominga mi se adresă:

— Nu te mişca.

Am rămas unde eram, înlemnită ca prin minune. Stătea monstrul ei încă nemişcat pe culoar, aşa cum stăteam eu acum?

Dominga puse maceta pe iarbă lângă marginea cercului, apoi ieşi din cerc.

— Readu la viaţă mortul, Anita!

— Mai întâi pune-i o singură întrebare lui Gaynor, te rog.

M-a durut să rostesc „te rog“, dar am avut succes.

Dominga m-a privit curios.

— Ce întrebare?

— Acest strămoş a fost şi el preot voodoo?

— Ce importanţă are? întrebă Gaynor.

— Prostule, zise Dominga.

Se răsuci spre el, cu pumnii strânşi.

— De asta n-a mers prima dată. M-ai făcut să cred că puterile mele erau de vină!

— Ce tot îndrugi acolo? întrebă el.

— Atunci când readuci la viaţă un preot voodoo sau un reanimator, uneori vraja dă greş, am zis eu.

— De ce?

— Puterile magice ale strămoşului tău au influenţat negativ vraja mea, declară Dominga. Eşti sigur că acest strămoş nu practica voodoo?

— Nu, din câte ştiu.

— Ai ştiut despre celălalt? am întrebat eu.

— Da.

— De ce nu mi-ai spus? întrebă Dominga.

Puterile ei emiteau în jur un halo întunecat. Îl va ucide sau dorea banii mai presus de orice?

— N-am crezut că avea importanţă.

Cred că Dominga scrâşnea din dinţi. Nu o învinovăţeam. Gaynor o costase reputaţia şi o duzină de vieţi. Gaynor nu vedea nimic rău în asta. Dar Dominga nu l-a ucis. Verzişorii câştigă întotdeauna.

— Continuă, zise Gaynor, sau nu mai vrei banii?

— Nu mă ameninţa!

Grozav – băieţii răi erau pe punctul de a se lupta între

ei.

— Nu te ameninţ, Señora. Doar că nu plătesc până ce zombiul nu e readus la viaţă.

Dominga răsuflă adânc. Şi-a îndreptat umerii şi s-a întors din nou spre mine.

— Fă ce ţi-am ordonat, readu mortul la viaţă!

Am deschis gura să mai găsesc un motiv de amânare. Se iveau zorile. Trebuiau să vină!

— Fără alte întârzieri. Readu-l la viaţă, Anita, acum!

Ultimul cuvânt fusese rostit pe un ton de comandă.

Am înghiţit cu greu şi m-am îndreptat spre marginea cercului. Voiam să ies de acolo, să plec, dar nu puteam. Am rămas pe loc, rezemată de acea barieră invizibilă. Parcă mă loveam de un zid pe care nu-l puteam simţi. Am rămas pe loc încordându-mi toate puterile până ce întregul corp a început să-mi tremure. Am respirat adânc, întretăiat.

Am ridicat maceta de pe pământ.

Wanda zise:

— Nu, Anita, te rog, te rog, nu!

Încercă să se împotrivească, dar nu reuşi să se mişte. Era o victimă uşor de ucis. Mai uşor decât decapitarea unui pui de găină cu o singură mână. Şi asta făceam aproape în fiecare noapte.

M-am lăsat în genunchi în faţa Wandei. Cu mâna lui Enzo pe ceafă, nu-şi putea mişca capul. Dar scânci, un sunet disperat, slab, scos din gât.

Dumnezeule, ajută-mă!

I-am lipit maceta de gât şi i-am zis lui Enzo:

— Ridică-i capul pentru a fi sigură că o omor dintr-o lovitură.

Enzo o înşfăcă pe păr şi îi înclină capul sub un unghi dureros. Albul ochilor Wandei era imens. Îi vedeam pulsul de la gât chiar şi în lumina lunii.

I-am lipit din nou maceta de gât. Pielea îi era tare şi reală sub lamă. Am ridicat maceta chiar deasupra gâtului, fără a-l atinge nici pentru o clipă. Am înfipt cu putere maceta direct în gâtul lui Enzo. Vârful a ieşit prin partea

cealaltă. Sângele ţâşni într-un val negru.

Toată lumea, în afară de mine, îngheţă pentru o clipă. Am smucit maceta din gâtul lui Enzo şi am înfipt-o în burta lui Bruno. Mâna în care ţinea pistolul pe jumătate scos din toc se lăsă în jos. M-am sprijinit pe macetă şi am ridicat-o în sus. Măruntaiele ţâşniră în afară într-un şuvoi cald.

Mirosul de moarte proaspătă umplu cercul. Sângele mă împroşcă pe toată faţa, pe piept şi pe mâini, acoperindu-mă cu un strat roşu. Era ultimul lucru ce trebuia făcut. Cercul se închise.

Simţisem închizându-se o mie de cercuri, dar nimic nu se putea compara cu acesta. Şocul mă făcu să casc gura, încercând să trag aer în piept. Nu puteam respira din cauza valurilor de putere. Era ca un curent electric care îmi curgea prin corp. Mă durea pielea.

Wanda era acoperită cu sângele celor doi bărbaţi. Urla în iarbă, cuprinsă de isterie.

— Te rog, te rog, nu mă ucide. Nu mă ucide! Te rog!

Nu trebuia s-o omor pe Wanda. Dominga îmi spusese să readuc mortul la viaţă şi exact asta aveam de gând să fac.

Sacrificarea animalelor nu produsese niciodată o astfel de undă de putere. Simţeam că pielea îmi era pe cale să se târască de una singură. Am canalizat spre pământ valurile de putere care treceau prin mine. Dar nu numai spre mormântul aflat în interiorul cercului. Aveam prea multă putere doar pentru un singur mormânt. Prea multă putere doar pentru câteva morminte. Am simţit cum valurile de putere se răspândeau înspre înafară precum undele într-o piscină. Mai departe, tot mai departe, până ce puterea se răspândise, compactă şi perceptibilă, pe pământ. Pe fiecare mormânt pe care păşisem pentru Dolph. Pe fiecare mormânt, exceptându-le pe cele cu fantome. Pentru că la acelea se aplica magia sufletului, iar necromanţia nu funcţionează când sunt implicate suflete.

— Voi cei morţi, ridicaţi-vă din toate mormintele la care ajunge vocea mea. Ridicaţi-vă şi slujiţi-mă!

Fără a-i numi pe toţi n-aş fi fost capabilă să readuc nici măcar un singur mort la viaţă, dar puterea dată de

moartea a două fiinţe umane era prea mare pentru ca morţii să-i reziste.

Morţii s-au ridicat precum înotătorii din apă. Pământul se încreţi sub picioarele lor precum pielea unui cal.

— Ce faci? întrebă Dominga.

— Readuc morţii la viaţă, am declarat eu.

Poate m-a trădat vocea. Poate că Dominga a simţit ceva. Oricum, a început să alerge spre cerc, dar era prea târziu.

Mâini sfâșiară pământul la picioarele Domingăi. Mâini moarte o înşfăcară de glezne şi o aruncară în iarba înaltă. Am pierdut-o din vedere, dar n-am pierdut controlul zombilor.

— Ucideţi-o, ucideţi-o! le-am ordonat.

Iarba se cutremură şi se ridică precum talazurile mării. Noaptea se umplu de sunetul muşchilor smulşi de pe oase în bucăţi groase, ude de sânge. Oasele trosneau sec. Acoperind sunetul cărnii sfâşiate, se auzeau urletele Domingăi.

Încă un sunet puternic, mai mult un plescăit. Urletele Domingăi încetară brusc. Am simţit mâinile moarte sfâșiindu-i beregata. Sângele negru împroşcă iarba ca o stropitoare automată.

Vraja Domingăi se risipi în vânt, dar nu mai aveam nevoie de constrângerea ei acum. Puterea mă avea pe mine. Pluteam pe ea ca o pasăre dusă de un curent de aer. Mă ţinea, mă ridica. Era compactă şi imaterială precum aerul.

Pământul uscat se crăpă peste mormântul strămoşului lui Gaynor. O mână palidă ţâşni spre cer. A doua mână pătrunse prin crăpătură. Zombiul împrăştie pământul uscat. Am auzit alte morminte vechi deschizându-se în noaptea liniştită de vară. Zombiul se ridică din mormânt exact cum dorise Gaynor.

Gaynor stătea în fotoliul cu rotile pe coama dealului. Era înconjurat de morţi. Duzini de zombi în diverse faze de descompunere se îngrămădeau în jurul lui. Dar nu le dădusem încă ordinul. Nu-l vor răni decât atunci când le voi ordona s-o facă.

— Întreabă-l unde este comoara, strigă Gaynor.

M-am holbat la el şi fiecare zombi se răsuci cu ochii mei şi se holbară şi ei. Gaynor nu înţelegea nimic. Se comporta precum mulţi alţi oameni plini de bani. Confundau banii cu puterea. Nu-i câtuşi de puţin acelaşi lucru.

— Omorâţi-l pe bărbatul numit Harold Gaynor.

Am vorbit destul de tare pentru a se auzi în aerul nemişcat.

— Îţi dau un milion de dolari pentru ca ai readus zombiul la viaţă. Indiferent dacă găsesc sau nu comoara.

— Nu vreau banii tăi, Gaynor.

Zombii se mişcau spre el din toate părţile – încet, cu mâinile întinse ca în fiecare film horror pe care l-aţi văzut vreodată. Uneori chiar şi cei de la Hollywood respectă realitatea! Ca să vezi!

— Două milioane, trei milioane!

În vocea lui Gaynor se simţea frica. Poziţia în care se afla fusese mai bună decât a mea pentru a urmări moartea Domingăi. Ştia ce-l aştepta.

— Patru milioane!

— Nu-i de ajuns, am declarat eu.

— Cât vrei? Spune o cifră.

Nu-l mai puteam vedea. Zombii îl mascau.

— Nu vreau bani, Gaynor, vreau să te văd mort şi mi-e de ajuns.

Începu să urle, fără cuvinte. Am simţit mâinile care începeau să-l spintece. Dinţii care îl sfâșiau.

Wanda mă apucă de picioare.

— Nu, nu-i face rău. Te rog!

M-am holbat pur şi simplu la ea. Îmi aminteam ursuleţul acoperit de sânge al lui Benjamin Reynolds, mânuţa cu inelul de plastic, dormitorul mustind de sânge, pătura copilaşului.

— Merită să moară, am spus eu.

Vocea părea că nu-mi aparţine, părea să vină de departe ca un ecou. Nu semăna de loc cu a mea.

— Nu-l poţi ucide pur şi simplu, zise Wanda.

— Priveşte-mă!

Wanda încercă să se caţăre pe corpul meu, dar picioarele au trădat-o şi s-a prăbuşit grămadă în faţa mea, plângând cu suspine.

Nu înţelegeam cum putea Wanda să-mi ceară să cruţ viaţa lui Gaynor după tot ce-i făcuse acesta. Bănuiesc că de vină era dragostea. În definitiv, ea chiar l-a iubit. Iar ăsta era, poate, cel mai trist lucru din toate.

Când Gaynor a murit, am ştiut. Când bucăţi din el au pătat aproape fiecare mână şi gură a morţilor, aceştia s-au oprit. S-au întors spre mine, aşteptând noi ordine. Puterea se menţinea încă în mine. Nu eram obosită. Mai aveam încă destulă putere pentru a-i trimite pe toţi la loc în morminte? Aşa speram.

— Duceţi-vă înapoi, voi toţi, duceţi-vă înapoi în morminte. Odihniţi-vă în pace în pământul liniştit. Duceţi-vă înapoi, duceţi-vă înapoi!

Morţii s-au mişcat ca şi cum un vânt ar fi bătut printre ei, apoi unul câte unul s-au întors înapoi în mormintele lor. S-au întins pe pământul uscat şi tare şi mormintele i-au înghiţit în întregime. Ca un nisip mişcător magic. Pământul s-a cutremurat sub picioare ca o persoană adormită care se aşază într-o poziţie mai confortabilă.

Unele cadavre fuseseră la fel de vechi ca strămoşul lui Gaynor, ceea ce însemna că nu aveam nevoie de un sacrificiu uman pentru a readuce la viaţă un mort de trei sute de ani. Bert va fi mulţumit. Sacrificiile umane par a fi cumulative. Două fiinţe umane moarte şi golisem un cimitir. Nu era posibil. Dar o făcusem oricum. Ca să vezi!

Primele raze ale zorilor se iviră lăptoase pe cer, spre răsărit. Vântul muri o dată cu lumina. Wanda îngenunche în iarba însângerată, plângând. Am îngenuncheat lângă ea.

Se trase brusc înapoi când am atins-o. Bănuiesc că n-o puteam învinovăţi, dar m-a deranjat oricum.

— Trebuie să plecăm de aici. Ai nevoie de un doctor, am spus eu.

Se holbă la mine.

— Ce eşti?

Pentru prima dată nu ştiam cum să răspund la această

întrebare. Oamenii nu prea sunt în stare să facă astfel de lucruri.

— Sunt o reanimatoare, am zis în cele din urmă.

Continuă să se holbeze la mine. Nici eu nu m-aş fi crezut pe mine însămi. Dar m-a lăsat s-o ajut. Bănuiesc că tot era ceva.

Dar continuă să mă privească cu coada ochiului. Mă considera unul din acei monştri. S-ar fi putut să aibă dreptate.

Wanda căscă gura, aproape sufocându-se, cu ochii măriţi brusc.

M-am răsucit încet. Era monstrul Domingăi?

Jean-Claude ieşi dintre umbre.

Pentru o clipă nici n-am mai respirat, atât de neaşteptată era apariţia sa.

— Ce faci aici? am întrebat eu.

— Puterea ta m-a chemat, *ma petite.* Orice mort-viu din oraş ţi-a simţit puterea în noaptea asta. Şi pentru că eu sunt oraşul, am venit să cercetez…

— De când eşti aici?

— Te-am văzut omorându-i pe cei doi. Te-am văzut readucând la viaţă toţi morţii din cimitir.

— Ţi-a trecut măcar o clipă prin minte să mă ajuţi?

— N-ai avut nevoie de niciun ajutor.

Jean-Claude zâmbi, abia vizibil la lumina lunii.

— În plus, n-ai fi fost tentată să mă faci şi pe mine bucăţi-bucăţi?

— Nu se poate să-ţi fie frică de mine, am exclamat eu.

Vampirul-suprem făcu un gest larg cu braţele.

— Doar nu ţi-e frică de slujitorul tău uman? De micuţa de mine?

— Nu mi-e frică, *ma petite,* sunt doar precaut.

Îi era frică de mine! Aproape că făcea ca o parte din toată această porcărie să fi meritat osteneala.

Am purtat-o pe Wanda în braţe în jos pe deal. N-a vrut să-l lase pe Jean-Claude s-o atingă. Uneori există preferinţe pentru un anume monstru.

40

Dominga Salvador nu s-a prezentat la tribunal în ziua fixată. Ce chestie! Dolph mă căutase toată noaptea după ce a aflat că Dominga ieşise pe cauţiune. Găsise apartamentul gol. Răspunsurile mele despre locurile pe unde umblasem nu l-au satisfăcut, dar a lăsat-o moartă. Ce altceva putea face?

Poliţiştii au găsit căruciorul cu rotile al lui Gaynor, dar nici urmă de milionar. Unul dintre acele mistere de povestit în jurul focurilor de tabără. Un cărucior gol, acoperit de sânge, în mijlocul cimitirului. Au găsit şi bucăţi de cadavre în casa îngrijitorului – cadavre animale şi umane. Numai puterea Domingăi le ţinea unite. Când a murit ea, a murit şi monstrul. Mulţumesc lui Dumnezeu! S-a considerat că monstrul l-a omorât pe Gaynor. Dar nimeni nu părea să ştie de unde venise monstrul. Am fost chemată să explic provenienţa bucăţilor de cadavre; aşa au aflat poliţiştii că toate constituiseră odată un tot unitar.

Irving a vrut să afle ce ştiam cu adevărat despre dispariţia lui Gaynor. I-am zâmbit pur şi simplu şi am făcut pe neştiutoarea. Nu m-a crezut, dar se baza doar bănuieli. Bănuielile nu pot face subiectul unui articol pentru prima pagină.

Wanda continua să-şi aştepte clienţii în centrul oraşului. Jean-Claude i-a oferit o slujbă la *Cadavrul care râde.* Wanda a refuzat oferta într-un mod nepoliticos. Pusese deoparte destui bani din „meseria“ ei. Nu ştiu dacă va reuşi să se descurce sau nu, dar o dată Gaynor dispărut din peisaj, părea liberă să încerce. Era o persoană „bolnavă“ căreia îi „murise“ drogul preferat. Mai bine decât o dezintoxicare.

Până la căsătoria lui Catherine, rana de glonţ era doar

un bandaj pe braţ. Vânătăile de pe faţă şi de pe gât căpătaseră o culoare bolnăvicioasă, verde-gălbuie, ce contrasta puternic cu rochia roz-aprins. I-am sugerat lui Catherine să nu fiu prezentă la nuntă. Doamna Cassidy a fost mai mult decât bucuroasă la această propunere, dar Catherine nici n-a vrut să audă. În cele din urmă, doamna Cassidy a aplicat nişte fond de ten peste vânătăi şi a rezolvat problema.

Am o fotografie îmbrăcată în acea rochie îngrozitoare, cu braţul lui Catherine în jurul meu. Amândouă zâmbim. Prietenia e o chestie ciudată.

Jean-Claude mi-a trimis la spital o duzină de trandafiri albi. Pe cartea de vizită scria: „Vino la balet cu mine. Nu ca slujitorul meu uman, ci ca invitata mea“.

Nu m-am dus la balet. Aveam destule probleme fără să mai am şi întâlnire cu Stăpânul Oraşului.

Făcusem sacrificii umane şi mă simţisem bine. Valul de putere resimţit era ca o amintire a unei partide dureroase de sex. O parte din tine vrea s-o faci din nou. Poate avusese dreptate Dominga Salvador. Poate puterea „vorbeşte“ cu oricine, chiar şi cu mine.

Sunt reanimatoare. Sunt „Călăul“. Dar acum ştiu că mai sunt şi altceva. Singurul lucru de care se temea cel mai mult bunica Flores. Sunt necromantă. Morţii sunt specialitatea mea.